

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILY WILDE'S

COMPENDIUM
OF
LOST TALES

BOOK 3 OF THE EMILY WILDE SERIES

A NOVEL BY
HEATHER FAWCETT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Heather Fawcett tarafından

Emily Wilde'in Periler Ansiklopedisi Emily
Wilde'in Öteki Diyar Haritası Emily Wilde'in
Kayıp Masallar Özeti

Emily Wilde'in Kayıp Masallar Özeti bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025 Heather Fawcett tarafından

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, Penguin Random House LLC, New York'un bir bölümü olan Random House'un bir baskısı olan Del Rey tarafından yayınlanmıştır.

DEL REY ve CIRCLE kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Ciltli ISBN

9780593500224

Ebook ISBN 9780593500231

Uluslararası baskı ISBN 9780593976821 İmzalı

baskı ISBN 9780593983263

randomhousebooks.com

*Kitap tasarımı Virginia Norey tarafından yapılmıştır, e-
kitap için uyarlanmıştır Çiçek sanatı Alexandr
Sidorov/stock.adobe.com Süs çerçevesi
100ker/stock.adobe.com*

Kapak tasarımı: Vera Drmanovski

ep_prh_7.1a_150148053_c0_r0

İçindekiler

29 Aralık 1910-Devam 30 Aralık

31 Aralık 1 Ocak

1911 1 Ocak -

sonu2 Ocak

3 Ocak 9 .

Ocak 11 .

Ocak 12 .

Ocak .

12 Ocak - sonu13

Ocak .

17 Ocak 18 .

Ocak .

18 Ocak - sonu19

Ocak .

19 Ocak, Yine 19,

Ocak21 OcakYine 19

Ocak, Yine .

21 Ocak - Sonu22

Ocak .

5 Şubat .

6 Şubat .

8 Şubat-Çok Geç 9 Şubat

9 Şubat - sonu11

Şubat .

12 Şubat .

12 Şubat - sonu19

Şubat .

1 Mart

Yazar Hakkında

29 Aralık 1910 tarihli

Wendell ile üzerinde asla anlaşılamayacağımız bir konu varsa, o da bir kediye Faerie'ye sürüklemeye çalışmanın bilgeliğidir. Söz konusu hayvan bir *peri kedisi* olsa bile; onu sadece geldiği dünyaya geri götürüyor olsak bile, yine de bu en sinir bozucu süreçtir. Wendell ve ben Orga'yı kayalık Yunan sahil şeridinde gezinirken, farelerin ya da martıların peşinden koşarken iki kez kaybetmiştik ve şimdi, nihayet Wendell'in kapısının eşiğinde durduğumuzda, yine ortadan kaybolmuştu.

"Lanet olası şeyin tasmalanması gerekiyor," dedim, her şeyden çok inat olsun diye. Orga'ya koşum takımına benzer bir şeyle yaklaşırsam, kediye kafama takmamla sonuçlanacağından ve muhtemelen yüz hatlarımla ilgili olumsuz sonuçlar doğuracağından kuvvetle şüpheleniyordum.

Gölge her zamanki gibi yanımdaydı, burnu mis kokulu kıyı otlarına gömülmüş, harıl harıl burnunu çekiyordu. Orga'nın Wendell'i sık sık terk ettiği gibi o da beni asla terk etmezdi. Köpekler uygun yoldaşlardır, kaprisin fiziksel tezahürü değil.

Wendell cevap vermedi. Kapıyı ilk gördüğünde hareketsiz kalmıştı, öyle ki bir masal kitabındaki yaldızlı bir illüstrasyon olabilirdi,

Ancak pelerinin etekleri, gözlerine düşen altın sarısı saçlarını da çekiştiren tuzlu esintinin etkisiyle dalgalanıyordu.

Koluna dokundum ve kendine geldi, dönüp bana gülümsedi. "Em," dedi, "o bir *kedi*. Gölge'nin de bir kedi olmasını bekleyebilirsiniz.

Orga'nın sizi yönettiğini varsayarak iradenizi hiçe saymayın. Onun doğasını hatırlayın."

"Onun kötü niyetli, güvenilmez doğası," dedim. Doğal olarak kedi bir kalp atışı sonra, sanki ikimize de nispet yaparcasına, kedi şeklindeki camın içine hapsolmuş duman gibi garip bir şekilde dalgalanan siyah kürkünün üzerinde parlayan altın gözleriyle yeniden ortaya çıktı. Ayaklarımın dibinde oturan Gölge ona yorgun bir bakış attı ve her zamanki dostluk teklifini yaparak Orga'yı burnuyla hafifçe dürttü. Orga sırtını dikleştirdi ve tısladı.

"Vazgeçmelisin canım," dedim ama zavallı köpek bana sadece boş boş baktı. Shadow'un dünyası, herkesin ve her şeyin ya ona yaltaklandığı ya da korkutucu cüssesinden saygılı bir mesafeyi koruduğu bir dünyaydı. Orga ona her tısladığında, Shadow bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu varsayıyor gibiydi, bu olaylar biriktikçe giderek daha olasılıksız hale geliyordu, ama yine de ona göre, sevilmemekten daha az olasılıksızdı.

Wendell kapıya bakmaya geri dönmüştü; sanırım anın tadını çıkarıyordu. Bir konuşma yapıp yapmayacağını merak ediyordum; ne de olsa on yıldan uzun bir süre boyunca o şeyi aramıştı ve şimdi işte buradaydı, bir Noel hediyesinin fiyongu gibi yamaca doğru kıvrılmıştı.

Ayağımı bir kayaya vurdum, kendimi oldukça beğenmiş hissediyordum. Kapının izini bulmam sadece birkaç ayımı almıştı, değil mi? Wendell'in kendi krallığına açılan bir kapı aradığını geçen yılın Kasım ayında Ljosland'dayken öğrenmiştim ve Cambridge'e döndükten kısa bir süre sonra, Mart ayında bu konuyu ciddi bir şekilde araştırmaya başlamıştım. Ve şimdi -Avusturya'daki birkaç dönemeçten sonra- işte buradaydık.

Bu yönde birkaç espri yapmayı düşünüp bir kenara bıraktıktan sonra bunun pek de yüce gönüllü bir davranış olmayacağına karar verdim ve sadece "St. Liesl'dekiyle aynı" demekle yetindim.

Gerçekten de önümüzde duran kapı şekil ve tarz olarak neredeyse aynıydı; Yunan kırsalına mükemmel bir şekilde uyum sağlamış, ahşap tahtaları boyanmıştı.

Soluk, çakıllı taş ve güneşte kurumuş bitki örtüsünden oluşan bir sahne. Sol taraftaki küçük bir kaya gülü parçası resmin içine doğru devam ediyordu ve bu iki boyutlu çiçekler, somut kardeşleriyle aynı anda esintide başlarını sallıyorlardı. Ölümlü gözlerime göre daha da imkânsız olan kapı tokmağıydı; turkuaz rengi bir deniz parçasını çevreleyen kare şeklinde bir cam. Bu bağlantı noktası gerçekten de kariyerim boyunca karşılaştığım en tuhaf peri kapısı çeşidiydi .[*1]

Onu burada bulmayı beklesem de, peri kapılarından asla emin olunamazdı ve kendi kendime duyduğum memnuniyete bir de rahatlama karışmıştı.

Gözlerimi güneşe karşı gölgeleyerek manzarayı taramak için döndüm. Gözlemcilerin gözleri önünde aniden gözden kaybolmak benim tercihim değildi, çünkü böylesi daha kolaydı -Wendell ve benim, Peri'de bizi takip eden iyi niyetli arama ekiplerine ihtiyacımız yoktu. Tuzla lekelenmiş küçük bir selvi ağacı korusunun ötesinde kara, gözlerimi yaşartacak kadar mavi bir denizi kucaklayan bir dizi soluk virgül halinde uzanıyordu. Uzaktaki bir kum kıvrımında iki bacaklı bir çift benek hareket ediyordu, hepsi bu kadardı. Kırsal alan biz ve rüzgâr dışında bomboştu.

"Bizi nasıl takip edecekler?" Endişemi gizlemeye çalışarak, "Bizi nasıl takip edecekler?" diye sordum. Wendell dalgın bir ifadeyle, " kolay," dedi.

Ve elini uzatıp

karakteristik olmayan bir tereddütle düğmeyi çevirdi.

Birlikte adım attık, Wendell'in eli benimkine dolandı. Onun yardımına ihtiyacım yoktu, çünkü zamanında peri yardımı olmadan böyle birkaç imkânsız kapıdan geçmeyi göze almıştım, ama bunun onun nedeni olmadığını biliyordum. Eli hafifçe titredi. Parmaklarımızı birbirine geçirdim ve elimi daha sıkı kavradım.

Kapının ardındaki küçük kulübe Tanrı'ya şükür boştu; sahibi olan kış perisi şimdi kırlarda dolaşıyor, Wendell'in göre bu tür halkların âdeti olduğu üzere mevsiminin tadını çıkarıyordu. Yerler süpürülmüş, lavabodaki bulaşıklar kaldırılmıştı ve genel olarak her şey, uzun süreli bir yokluktan önce bir evden ayrılırken olduğu gibi, çok sıkışmış, düzenli bir görünüme sahipti. Bakışlarımı şömineden ve perinin korkunç "sanatından" uzak tuttum.

Orga ve Shadow arkamızdan geldiler, Shadow içeri girmeden önce kapıyı merakla kokladı, ancak bunun dışında bunu gördüğüne dair bir işaret vermedi

Cambridge'deki ofisimin kapısından içeri adım atmaktan bir farkı yoktu. Wendell kapının arkamızdan kapanmasına izin verdi ve iç taraftaki altı kapı koluna baktık.

Ona kapı kolları hakkında sorular sormak istiyordum, özellikle de onları daha fazla araştırmak istiyordum, çünkü ikisi benim için tam bir gizemdi ve nereye gittiklerini bilmek istiyordum ama bunun zamanı olmadığını biliyordum. Parmakları, Mora Yarımadası'na açılan kapıyı tekrar açacak olan topuzun -ki şimdi en üstteydi- ve Avusturya Alpleri'ne açılan topuzun yanından geçti. Bunun içinde kemikten yapılmış gibi görünen büyük bir anahtar vardı. Kilitli.

Wendell kilidi tıklatarak açtı -küçük kapının Alp dağlarının yamacında bir kez daha parıldadığını hayal ettim- sonra anahtarı çıkarıp masanın üzerine koydu. Çiçek desenleriyle süslü kapı koluna kısa bir süre baktıktan sonra yosunla kaplı olana döndü; nedense şimdi ortada duruyordu. Ariadne ve ben Ekim ayında kış perisinin evinden geçerken en alt sıradaydı. Wendell kapıyı iterek açtı.

Işık.

Sabah olmuştu ve görüşüm renklerle doldu. Başta yeşil olmak üzere, yosunların ve likenli taşların sarısı, ormanın kenarında kümelenmiş çançiçeklerinin moru, güneş ışınlarının altını ve gökyüzünün zengin masmavisi de vardı. Kapı, küçük bir açıklıktaki bir tepeye açılıyordu; tepenin ardındaki ağaçlardan oluşan duvar, sanki selamlıyormuş gibi dallarını rüzgârda sallıyordu. Hava yakın zamanda yağan yağmurdan dolayı ıslaktı ve hatırladığım kadarıyla yeşilin ve büyüyen şeylerin kokusuyla ağırlaşmıştı.

Wendell ilerlememi engellemek için elime bastırdı. Gözleri Orga'nın havayı koklamasını ve ardından açık alana doğru adım atmasını takip etti. Kulakları dikilmiş, tetikteydi ama gerginlik vücudunu hızla terk etti ve bir ot sapını kemirmek için arkasına yaslandı.

Wendell, "Üvey annemin bu kapıyı gözetletebileceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Eğer yaşasaydı."

"Ya da mühürlemiş olabilir," diye kabul ettim. "Ama o zaman Ariadne ve benim nasıl kaçtığımızı bildiğini düşünmek için bir neden yok, tabii sıradan fae'lerden biri kaçışımızı fark edip ona söylemediyse."

Wendell başını salladı ama hâlâ eşikte tereddütte duruyordu. Kış perisinin evinin gölgesinde solgun ve tuhaf bir şekilde genç ; bana bir sahne perdesinin arkasında tereddüt eden, sırası geldiğinde ortaya çıkmak istemeyen gergin bir çocuğu hatırlattı.

Güneş ışığına adım attım, kış perisinin evinin rutubetli soğuşundan hoş bir değişiklikti bu. İçimden küçük bir ürperti geçti ama bunun dehşet mi yoksa heyecan mı olduğunu anlayamadım. Bir parçam, kariyerim boyunca okuduğum pek çok karanlık ve nahoş hikâyenin -kâbus havasında yarım hatıralara dönüşen daha önceki deneyimlerimden bahsetmiyorum bile- Wendell'in krallığına karşı içimde uyandırdığı korkunun beni tamamen terk edip etmeyeceğini merak ediyor.

Elini şakacı bir şekilde çektim. Bana baktı, hala solgundu, ama yüzümdeki bir şey onu sakinleştirmiş gibiydi ve onu kapıya çekmeme izin verdi.

Birkaç adım attı ve sonra aniden çömelip yüzünü ellerinin arasına gömdü. Orga onun ayaklarının dibine yerleşti, ormana temkinli bir şekilde bakıyordu. Gölge ona sadece onaylayan bir bakış olarak tanımlayabileceğim bir bakış attı.

Hem ona biraz zaman tanımak hem de bela aramak için tepenin zirvesine doğru yürüdüm. Tepe, tüm ormanı görebilecek kadar yüksek değildi, ancak yağmurun gümüş tabakalar halinde üzerine düştüğü uzaktaki gölün tanıdık parıltısını seçebiliyordum. Tepeyi taçlandıran yıpranmış dikili taşlardan birine yaslandım - bunu yaparken, bir tür ürkek sıçrama sesi geldi ve sanki biri güneş ışığında ayak parmaklarını ısıtıyormuş gibi taşın altında kaybolan küçük bir ayağın parıltısını yakaladım.

Şey, sıradan Fae'ler burada olduğumuzu biliyordu. Ama bu kaçınılmazdı.

Tepeden aşağıya doğru indim. Wendell'i çançiçekleri ve ormanla, hatta belki de açıklığın gölgeli kenarında gizlenen korkunç şeyle, Ağaçların Gözlerinin Olduğu Yer'e adını veren ağaçlardan biriyle mest olmuş bulmayı bekliyordum. Ama hayır, gözyaşlarını silmişti ve şimdi çenesini elinin üzerine dayamış, henüz çözmei öğrenemediğim o esrarengiz ifadelerden biriyle bana bakıyordu. Düşündüğüm kadarıyla, onun peri bakışlarından biri.

"Ne?" dedim. Dedim.

Ayağa kalktı, pelerinindeki çiği silkeledi. "Sende o bakış var."

Benim düşünce tarzımı yansıtmıştı, bu da ona mantıksızca kaşlarımı çatmama neden oldu. "Hangi?"

"Beni bir konuda alt ettiğin zaman taktığın," dedi. "Şey," diye omuz silkerek başladım, sonra durdum. Benim yüce gönüllülüğüm Korkarım ki çok zayıf. "değil mi?"

Güldü, berrak, parlak bir ses ve sonra, ne olduğunu anlamadan beni ayaklarımdan kaldırdı ve havada döndürdü, ormanın yeşilliği ve gölgesi etrafımda dönüyordu.

"Sevgili Emily," diye mırıldandı kulağıma.

"Evet, evet, tamam," dedim, ama geri çekilmedim. Kendimi beğenmişliğim, sıcak bir tatmin duygusuyla birlikte geri gelmişti. Onu bu kadar mutlu görmek mutluluk vericiydi.

Kapı arkamızdan açıldı ve açıklık aniden gürültüyle doldu. Muhafızlar kanat çırpışlarıyla önce Razkarden'in önderliğinde ortaya çıktılar. Zümrüt ışığına geçtiklerinde, solgun baykuşlardan hayal edilebilecek en kabus gibi yaratıklara dönüşerek büyülerini döktüler

-hâlâ baykuşlar, en azından ana hatlarıyla, ama yırtık pırtık ve sinirli, gözleri kataraktan süt gibi. Ayaklarının yerine, gövdelerinden altı büyük örümcek gibi uzuv fişkırıyordu.

Razkarden, Wendell'in omzuna -ya da omuzlarına, çünkü bacakları bir tanesine sığmıyordu- kondu ve iğrenç uzuvlarını şaşırtıcı bir incelikle düzenledi ve ben aniden Wendell'dan hızla uzaklaştım. Wendell her zamanki gibi telaşsız bir şekilde Razkarden'in gagasını okşadı ve peri canavarıyla sessizce konuştu. Tekrar uçarak diğerleriyle birlikte ağaçların arasına yerleşti.

Sonra troller geldi, sıradan fae'lerden oluşan rengarenk ordumuzun en az sinir bozucu olanlarıydı, aletleri sırtlarındaki çantalarda şingırdıyordu. Wendell'in krallığını ilk gördüklerinde memnun bir şekilde mırıldanmaya başladılar, içlerinden biri bir kütüğe doğru yürüyüp sanki inşaat malzemesi için uygunluğunu test ediyormuş gibi ona vurdu. Diğerleri bir taş yığını üzerinde haykırıyor gibiydi.

Ağaç faunları açıklıkta fazla oyalanmadılar, bu da rahatlatıcı bir şeydi, ama vahşi tazıları peşlerinde olduğu halde hemen ormanın gölgelerine doğru süzöldüler. Şimdi, dünya göze yeterince iğrenç halk barındırıyor, ama bu

Kabuklu ve bükülmüş boynuzları ve soğanlı yüz hatlarıyla bu faunlardan daha iyisini düşünemiyorum.

En son *fuchszwerge* geldi, kumral bir nehir halinde kapıdan içeri aktılar, tilki kuyrukları heyecandan titriyordu. Birkaç düzine hayvan bize eşlik etmek için gönüllü olmuş gibi görünüyordu; hayvanların ne kadar nadiren hareketsiz kaldığı göz önüne alındığında tam sayıyı tespit etmek zor.

"*Nihayet*," diye bağırdı Snowbell sürünün en önüne geçerken. "Şimdi macera başlayacak! Ve öncekinden çok daha heyecanlı olacak, çünkü bu sefer sadece *bir* ölümlü sersem var." Tescilli bir şekilde ayaklarımın dibine yerleşti ve yüzünü yıkamaya başladı, yaklaşmaya cesaret eden diğerlerine hırlamak için durakladı. Tilki serilerini birbirinden ayırmak hâlâ zor, ama Snowbell'i tanımak kolay, çünkü her zaman son maceramdaki rolüyle övünüyor.

Wendell ağaçlara baktı, saygısı yerini neşeye bırakmıştı. "Krallığımızı geri alalım mı Em?" dedi.

İçimden bir ürperti geçti. Faie'ye geçmişti, elbette onu daha önce de konuşurken duymuştum ama bunu yapma biçiminde rahatsız edici bir şey vardı, ölümlü dilini mevsim değişiminde uygun olmayan bir pelerin gibi terk ediyordu. Elim bilinçsizce Shadow'un başına gitti ve köpek beni sabitleyen avucuma vurdu.

"Sanırım bu işe devam etsek iyi olacak," diye cevap verdim aynı dilde.

Ariadne'yle Ekim ayında gittiğimiz patikayı tepenin dibinde bulduk. Yarı yarıya gitmiş olmasını bekliyordum -neden peri yolları da kapıları kadar sapa olmasındı ki?- ama oradaydı, yine de hatırladığımdan daha kuzeye yönelmiş gibiydi.

Sağ tarafa baktım, emin değildim. "Bu taraftan mı?"

Wendell bakışlarımı takip etti. ". Eski yollar çok uzun sürer. Şatoya oldukça uzak ve oyalanmamayı tercih ederim."

Ve eliyle bir tür kışkırtma hareketi yaparak sık çalılıkların arasına doğru yürüdü. Sonra-

Ayaklarının dibinde bir patika açılıyor, birkaç adım önünde ilerliyor, ağaçlar, otlar ve taşlar dalgalar kadar kolay bir şekilde kenara sürükleniyordu.

Bir kıyıdan geri çekiliyordu.

"Wendell," dedim belli belirsiz.

Beni kontrol etmek için çoktan dönmüş, açtığı patikadan geri adım atıyordu. Arkasından tekrar çözülüp çözülmeceğini görmek için izledim, ama çözülmedi ya da en azından görüldüğü kadar çabuk çözülmedi; kenarlar biraz buharlaşıyor gibiydi, yeşillik sert toprak üzerinde tekrar sürünüyordu.

Ellerimi iki elinin arasına aldı, bakışlarından sıcaklık ve bir muziplik yayılıyordu. "Gezmek için fazla zamanımız yok, bu doğru.

-Ama sana ne yapabileceğimi göstereyim. İster misiniz?"

Benimle dalga geçiyordu elbette, cevabı o da en az benim kadar biliyordu. Önümüzde beliren tehlikeler, buraya gelme, onun yanında kalma kararımın duyduğum endişe, hepsi birdenbire çok daha tanıdık bir şey tarafından bastırıldı ve kalbim heyecanla çarpmaya başladı.

Bilimsel merak.

"Önden buyurun o zaman," dedim bana uzattığı kolu tutarak.

Yol bizi rahatça içine alacak şekilde genişledi. Gölge yanımda tempo tutarken, Orga ormanın içine girip çıkıyor, bazen önümüzde, bazen arkamızda belirliyor, bazen de ağzında küçük, kıpır kıpır bir yaratıkla karşımıza çıkıyordu. Diğerleri de uzun ve iğrenç bir tren gibi onu takip ediyordu. Muhafızları görmedim ama Wendell'in umursamazlığından, gölgelikte gizlendiklerini, ilk ziyaretimde olduğu gibi bizi izlediklerini, ancak bu seferki niyetlerinin daha az öldürücü olduğunu varsaydım. Snowbell geri çekildi, Wendell yanımdayken genellikle böyle yapar. Sanırım Poe da ondan aynı şekilde korkuyor, ama Snowbell bunu daha rahatsız edici bir şekilde ifade ediyor. Arkadaşlarıyla Wendell'in krallığını geri almak için ne kadar kan dökeceği, *fuchszwerge*'in tadını çıkarabileceği bir şey kalıp kalmayacağı ve eğer kalırsa tadının nasıl olacağı konusunda birden fazla kez spekülasyon yaptığını duydum.

Wendell biz ilerlerken konuşuyor, birkaç dakikada bir durup bir şeye dikkat çekiyordu; kendi diyarı söz konusu olduğunda, doğuştan sahip olduğunu varsayabileceğim büyük bir botanik bilgisi var; bunu başka bir şekilde edindiğini hayal edemiyorum. Bir not defteri çıkardığımda bana gülümsedi; Faerie'deki ilk günümüzü gözlem yaparak geçirmeyi planlamıştım.

Ama ne zaman elime kalemi alsam o kadar memnun oluyordu ki kendimi çok şey kaydederken buluyordum. Yaklaşan tehlike nedeniyle konsantrasyonum biraz bozulmuştu ama hiçbir şekilde hevesliymişim gibi davranmama gerek yoktu ve birçok soru sordum, ancak cevapları her zaman yardımcı olmadı ve saçma olma eğilimindeydi. Burada seçtiğim birkaç içgörüyü kaydedeceğim.

Ağaçların Gözlerinin Olduğu Yerin Coğrafyası Üzerine

Burası öncelikle ormanlık ve fundalık alanların karışımından oluşmakta olup, bataklık bölgeler ve bölgeyi doğudan sınırlayan bir dağ silsilesi bulunmaktadır. Bu dağlar Mavi Kancalar olarak bilinir. Üç göl vardır: En büyüğü olan Muckle; yanında kalenin bulunduğu Silverlily; ve güneydeki Aşağı Göl, cadı başlı geyiklerin hak iddia ettiği topraklar içinde karanlık bir yerdir ve biz buraya girmeyeceğiz.

Wendell'den diyarın bir haritasını çizmeme yardım etmesini istemek büyük ölçüde sonuçsuz kaldı, bu da beni şaşırtmadı. Peri'nin bir rüyanın tüm mekânsal bütünlüğüne sahip olduğu yaygın olarak kabul edilen bir gerçektir; bir dağ Salı günü bir yerde olabilir ve Çarşamba gününü daha elverişli bir yerde geçirmeye karar verebilir. Konuşmamızın farklı noktalarında Wendell beni bilgilendirdi: göllerin ve sıradağların sabit noktalar olduğunu; Mavi Kancaların bir zamanlar diyarı tamamen çevrelediğini ve zaman zaman kendilerini esnettiklerinin bilindiğini; ve Aşağı Göl'ün aykırı bir çizgisi olduğunu ve bazen Silverlily ile yer değiştirdiğini.

Peri salyangozları üzerine

Bir önceki ziyaretimde bu tekinsiz canlılarla yaşadığım tatsız karşılaşmadan sonra -kabuklarının ellerimin altında kırıldığını hala hissedebiliyorum ve

Dizlerinin üzerine çöküp acı dolu küçük çığlıklarını duymak, onlar hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum. Ancak Wendell sadece ürperdi ve bana onları düşman edinmememi tavsiye etti. Görünüşe göre, kaba bir zekaya sahipler ve haysiyetlerini her şeyin üstünde tutuyorlar; bu nedenle, hayatlarının çoğunu intikam arayışlarıyla meşgul olarak geçiriyorlar. İntikamları yavaş yavaş gelse de, sonunda hep alırlar.

Kanlı ağaçların üzerinde

Bunlar hakkında yazmak istemiyorum. Ama her dehşetten saklansaydım nasıl bir Halk bilgini olurum?

Hayır. Bunu yapamam.

Ama yapmalıyım. Tanrım, bu yazı ne kadar karalamalar ve çarpı işaretleriyle dolu. Bunu mümkün olduğunca çabuk bitirelim.

Wendell'in diyarına adını veren ağaçlar, tipik bir peri örtmecesini örneği olan özenli meşeler olarak bilinir. Ormanlık alanın orasına burasına serpiştirilmiş olsalar da, çoğu zaman ormanın karanlık kıvrımlarında, insanı gafil avlamak ve kabuslar için bolca malzeme sağlamak için daha iyi olduklarını varsayıyorum. Her ağaçta tek bir çift göz olsaydı belki katlanılabilir olurdu ama binlerce olmasa da yüzlerce var. Her yaprağın içinden bakan bir göz var, öfkeyle buruşmuş ya da şaşkınlıkla açılmış, ağır gözlü ya da kan çanağı, sanki her birinin içine hapsolmuş benzersiz bir kişilik var ve siz geçerken hepsi size bakmak için hareket ediyor, ıslak bir şekilde hışırdıyor.

Wendell, doğal olarak, bu canavarlıklara felsefî bir bakış açısıyla yaklaşır. "Faerie'de daha kötülerini görmedin mi, Em?" dedi. "Onları kendi hallerine bırakırsan endişelenecek bir şey kalmaz. Onlara güvenmeleri için bir sebep verme."

"Bir ağacı gücendirmekten nasıl kaçınılır?"

Parmaklarıyla bir şeyleri işaretlemeye başladı. "Onlara hakaret etmeyin. Yapraklarını koparmayın. İçinde sizin zevklerinize daha uygun bir peri kralının saklanıp saklanmadığını görmek için onları yırtıp açmayın."

Buna cevap vermeye tenezzül etmedim. "Hepsi bu kadar mı?"
Bunu . "Sonbahar aylarında adımlarınıza dikkat edin." Tanrım.

-

İlerlerken, Wendell'in bizim için hazırladığı patikanın Ariadne ve benim izlediğimizden çok daha neşeli olduğunu fark etmeden edemedim; güneşli kayalıklardan, çan çiçeği çayırlarından ve gökyüzüne açık, çoğu zaman etkileyici dikili taşlara sahip yaban mersini kaplı bozkırlardan geçtik. Ağaçların tepelerinde parıldayan, yaklaşık küre büyüklüğünde ve hava kadar hafif gümüş süsler bazen rüzgarla birlikte bir ağaçtan diğerine sürükleniyordu. Wendell bana bunların aslında bir tür peri taşı olduğunu ve yolculara rahatlık sağlamak için büyüler içerdiğini söyledi. Yine de onları kırmamam konusunda beni uyardı, çünkü bazıları boglelar tarafından kurcalanmıştı ve artık güvenilmezdi.

"Beni krallığınızın karanlık kısımlarından bilerek mi uzak tutuyorsunuz?" Yol bizi Muckle Gölü'nün geniş manzarasına getirdiğinde sordum. "Buraya daha önce de gelmiştim, biliyorsun. Her yerin güneşli çayırlar ve zararsız arkeolojiden ibaret olmadığını farkındayım, bu yüzden en iyi davranışını sergileyen gergin bir talip gibi davranmana gerek yok."

Şaşkın bir kahkaha attı ve ben de doğru tahmin ettiğimi anladım. "Seni biraz etkilemek istediğim için beni suçlayabilir misin? Ayrıca, karanlık korular bazı nahoş yaratıklara ve canavarlara ev sahipliği yapar. Bana boyun eğeceklerinden şüpheleniyorum ama herhangi bir tatsızlık riskini göze almamayı tercih ederim. Kaleye ulaştığımızda bundan bolca yaşayacağız."

Tüm bu süre boyunca, sihrini daha önce ondan görmediğim bir şekilde dikkatsizce kullandı; arabasından bozuk para atan bir aristokrat gibi, ağaçları hızlandırmak ya da çiçek açtırmak için elini ağaçlara bastırdı; renksiz olduğundan şikayet ettiği çayırlarda çan çiçeği sürülerini çağırdı; ve bir noktada sarp bir tepenin bir tarafa çekilmesini emretti, böylece tırmanmak zorunda kalmayacaktık. Aklımdan çeşitli teoriler geçerken onu izledim.

Bir saat kadar sonra güneşli bir açıklıktan akan bir derenin kenarında -tabii ki onun önerisiyle- bir şeyler içmek için durduk. Wendell dikili bir taşla vurdu ve bir çift minik browni, ellerinde gümüş bir tepsi, hafifçe buharda pişmiş çöreklerle dışarı fırladı. Çörekleri derenin kenarındaki bir kayanın üzerine koydular, Wendell'ın önünde eğildiler, sonra da tek kelime etmeden dikili taşın arkasına geçtiler.

Bir an için, kaybolup gittikleri yerde gözlerimi kırıştıtararak durdum. Sonra kendimi salladım.

Burada bundan daha tuhaf şeylerle karşılaşacaksın, diye kendime sertçe hatırlattım.

Gümüş peri taşlarından birini çağırıp bir kayaya çarparak kıran ve bunun üzerine parçaları ışıltılı bir çay setine dönüşen Wendell'ın yanına yerleştim. Her fincana bir kepçe su doldurdu, bir fiske vurdu ve çay oldu, sıcacıktı, bal ve kır çiçekleri kokuyordu.

Daha fazla sihir, diye düşündüm ve zihnime bir not *daha* aldım.

"Kaleye ne kadar var?" Çayı yudumlarırken sordum - doğal olarak çok lezzetliydi, tatlı ve keskin bir aradaydı. "Ambarlardan geçecek miyiz?"

"Yapmamayı tercih ederim." Elini dalgın dalgın akan suyun içinde gezdiriyor, güneş ışığındaki bir kedi kadar mutlu görünüyordu. Kapıdan içeri adım attığımızdan beri güzelliği bana daha da ruhani bir nitelik kazanmış gibi görünüyordu - hayal mi görüyordum? Saçları ateş ışığının aydınlattığı koyu altın gibiydi. "Mezarlıkların çoğu köyleri kapsıyor," diye devam etti, "her birinin kendi lordu ya da leydisi var."

Başımı salladım. En iyi yolun, kaleyi elinde tutanları varlığımızdan haberdar etmekten ya da bu bilgiyi kendi çıkarları için kullanabilecek soyluları uyarmaktan kaçınmak olduğu konusunda anlaşmıştık.

"Umarım akşam olmadan varırız," dedi bir parça çörek kopararak. "Muckle Gölü'nü geçmeliyiz ve yol boyunca tehlikelerle karşılaşacağımızdan hiç şüphem yok. Bunun ötesinde-"

Bekledim ama sadece onu benim kadar iyi tanımayan birinin büyüleyici derecede gizemli bulabileceği geniş bir jest yaptı. Sözlerini şöyle bitirdi: "Göreceğiz."

Bunu sindirmek için bir süre ona baktım.

"Nerede olduğumuzu bilmiyorsun," dedim inanamayarak.

"Kabaca, kabaca." Şaşkınlığım karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Bu kadar iç bölgelere gitmeme ne gerek vardı ki? Elbette bu, büyürken kale topraklarından hiç ayrılmadığım anlamına gelmiyor. Soyluların çoğu, Brightmist nehrinin bir vadiden aşağı döküldüğü ve yıkanmak için mükemmel olan bir dizi kristal gölet oluşturduğu Asma Havuzları'nı çok sever. Bir de Yaban Ormanı ormanı ve bataklığı var, monarşi ve seçilmiş yoldaşlarımız dışında herkese yasak olan avlanma alanları, burada alışılmadık büyüklükte yaban domuzları ve saf gümüşten boynuzları olan en nadir geyik türleri bulunur..."

Yüzme havuzları ve avlanma alanlarıyla ilgili rapsodilerine devam etti. Sonunda nefes almak için durakladığında, sesimi düz tutmaya çalışarak şöyle dedim: "Wendell. Krallığınızı fethetmek için buradayız. Kanlı *tahta* giden yolu bilmiyorsan bu zor olacak. Şimdi bana öyle ya da böyle cevap ver, kayıp mı olduk?"

"Ah, Em," dedi sevgiyle. "Çok fazla endişeleniyorsun; unutma ki benim krallığımdayız, Tanrı'nın unuttuğu bir buz sarayında ya da çorak bir dağda değil. Hayır, kaybolmadık, senin kastettiğin anlamda değil. Kalenin nerede olduğunu biliyorum, nerede *olduğumuzun* ne önemi var?"

Bu sinir bozucu derecede saçma not üzerine, bu kez çörekler için biraz reçel aldıktan sonra dikili taş a tekrar vurmaya gitti.

-

Wendell ve benim herhangi bir strateji belirlemeden kayıtlara geçmiş en tehlikeli Peri diyarlarından birine girdiğimizi düşünenler varsa, sizi temin ederim ki öyle olmadı.

Bir Ekim gecesi Wendell'in dairesinde ateşin başında otururken, "Olasılıkları gözden geçirmeliyiz," demiştim. Avusturya'dan dönüşümüzden bir ya da iki hafta sonraydı.

Okuduğu kitaptan başını kaldırdı - aptalca bir aşk romanı ya da başka bir şey; fazla okumaz, okuduğunda da zevki tartışılır. "Hmm?"

"Krallığınıza döndüğümüzde kiminle karşılaşabiliriz?" diye sordum. "Eğer üvey annen öldüyse, tahtta hak iddia etmek için kim devreye girmiş olabilir? Kim soyluların sadakatini kazanacak konuma, nüfuza sahip olabilir? Belki de üvey annenin üvey kardeşi Lord Taran?"

"Taran?" Wendell çenesini geriye atıp düşünmeye başladı. "Bana hiçbir zaman özellikle güce aç biri gibi gelmedi. Yine de bunun mümkün olduğunu sanıyorum. Daha önce de söylediğim gibi Em, benim onunla, onun da benimle pek ilgisi yoktu. Amcam çok yaşlıdır ve beni aptal bir çocuk olarak görür, önemsemezdi."

İçimde bir hayal kırıklığı hissettim. "Peki, başka kimler var? Babanın hiç kardeşi var mıydı?"

"Bir ya da iki kardeş." Düşündü. "İki. Ben doğmadan çok önce onları idam ettirmiş."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım. Wendell'in sarayının bir engerek yuvası olduğunu biliyordum ama hikâyelerin gerçeklerden daha pembe olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

"Başka kim var?" Bastırdım. "Kuzenler? Sevilen bir danışman? Arkadaşlar?"

"Babamın tek gerçek dostu annemdi." Wendell'in bakışları ateşe doğru kaydı. "Hep öyle derdi. Her yerde uyum içindeydiler, fikirleri ve tercihleri çok benzerdi. Sadece annem *oíche sidhe* kanından geliyordu ama insan onun da küçük hizmetçilerin soyundan geldiğini düşünebilirdi. Sanırım tabuya rağmen onunla evlenmesinin bir nedeni de buydu. Babamın çatısı altında her şey titizlikle temiz olmak zorundaydı. Ve o ve annem birlikte dikiş diker ve dokuma yaparlardı, sihirlerini birleştirerek daha önce hiç görülmemiş kral kıyafetleri üretirlerdi... sadece kıyafetler değil, en zorlu avları yakalayabilecek av ağıları ve flamalar o kadar karmaşık dokunmuş ve parlaktı ki, babamın düşmanlarının savaşın sıcağında bile onlara bakmaktan kendilerini alamadıkları söylenirdi." Gözlerini alevlere dikti. "Annem öldükten sonra babamın kimseye yakın olduğunu sanmıyorum. Belki en büyük kız kardeşimle. Ama o da öldü."

Kendini silkeledi ve çay fincanına uzandı. Daha sonraki sürgünü ona acı vermiş olsa da, Wendell'in ailesinin öldürülmesinden çok etkilendiği izlenimine nadiren kapıldım, bu da genellikle onun peri doğasına bağladığım bir şey. Bu şekilde daha az rahatsız edici, ama öyle *olmadığı* anlamına *da gelmiyor*.

rahatsız edici. Temel bir düzeyde, Halk ölümlüler gibi değildir, bu gerçek zaman zaman Wendell ile bağlantı kurmakta hala zorlanıyorum. Devam edip etmeyeceğini görmek için bekledim ama etmedi.

"Üvey annenin çocukları olduğunu söylemiştin," diye . "Tahtta kendi kanından birini görmek ."

"Evet-işini bitirdiğinde," dedi sert bir sesle. "Onun ve babamın bir kızı vardı, annesi babasını ve üvey kardeşlerini öldürmeye karar verdiğinde o daha çocuktu." Alnını ovuşturdu. "Deilah. Hâlâ çok genç olmalı; soyluların onu ciddiye alacağını hayal etmek zor. Bilemiyorum. Tahtımda gözü olan pek çok halk olduğundan şüphem yok. Ama siyaset hakkında çok az şey biliyorum."

Başımı salladım. "Eminim baban sana bir çeşit siyasi eğitim vermiştir. Onu izleyerek mutlaka *bir şeyler* öğrenmişsindir."

"Em-" Wendell kitabını kapattı, yüz ifadesi acılı bir hal aldı. "Sürgün edildiğimde ancak on dokuz yaşıdaydım. O yaşlarda Halk, en azından bilgeliğimiz ölçüsünde, neredeyse bebek olarak görülür. Bizden beklenen eğlencelere ve balolara katılmamız, daha fazla eğlenceye ve baloya katılmamız ve ebeveynlerimiz için çeşitli küçük sorunlara neden olmamızdır ve hepsi bu kadar." İç çekti. "Belki de partilere ortalama bir gençten daha düşkündüm. Babam benim siyasi yeteneklerim hakkında daha düşük bir fikre sahip olamazdı. Ayrıca, tahtla aramda beş erkek ve kız kardeşim vardı ve krallığının suikastlara olan düşkünlüğü göz önüne alındığında bile, çok az kişi tahta yaklaşabileceğimi düşünüyordu."

Söylediklerinin ağırlığı geldikçe durakladım. "O zaman bir krallığın nasıl yönetileceği hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Kimse var mı?" Elimi tuttu, rahatsızlığı aniden ciddiyete dönüştü. "Birlikte öğreneceğiz."

"Tanrım," dedim belli belirsiz.

Beni inceledi. "O kadar kötü mü? Zaten peri krallıkları hakkında herhangi bir ölümlüden daha çok şey biliyorsun."

"Hikâyeler," dedim belli belirsiz, elimi geri çekerek. "*Hikâyeler* bilirim."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Peki senin hiç başka bir şeye ihtiyacın oldu mu? Bir krallığı temellerinden sarsmadın mı, uzaklara açılan bir kapı bulmadın mı?"

bir kraliçeyi devirmek mi? Elinize doğru hikâye kitabını verin, her şeyi yapabilirsiniz."

Bana olan mutlak inancından ne kadar az teselli bulduğumu anlatmama gerek yok sanırım. Wendell'in gençliğinin büyük bir kısmını boşa harcadığını hep biliyordum ama saray hakkında, güç sahibi olmanın ne demek olduğu hakkında *bir şeyler* öğrendiğini varsaymışım. Şimdi gerçeği anlıyordum: krallık hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve tahtını talep etmenin arifesinde, daha önce aklına geldiyse bile, bu gerçeği büyük ölçüde önemsiz olarak görüyordu. Bazı dryadologların tüm perilerin deli olduğuna inanmasına şaşmamalı.

"Ben bir *akademisyenim*," dedim. "Gözlem yaparım. Kaydedirim. Kimse beni bir kraliçe olarak görmeyecek."

"Hayır mı?" Kitabını tekrar açtı. "Onları daha çok kandır. Sanırım babamın oyun kitabını takip edebilir ve Razkarden'i düşmanlarımla gözlerini ve iç organlarını sökmesi için gönderebilirim."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım, bu da tartışmayı sürdürme isteğimi ortadan kaldırdı. Ve aşağı yukarı her şeyi burada bıraktık.

-

Yine de bunu düşünmekten vazgeçmedim.

Yürürken bunu düşündüm, çantamın ağırlığı sırtıma vuruyordu. Dört kitap paketlemiştim -ikisini Cambridge'in dryadoloji kütüphanesinin özel koleksiyonlar bölümünden kaçırdım. [*2] vicdanımı sızlatıyor, ama başka ne yapabilirdim bilemiyorum; zamanın kendini yeniden düzenleyebildiği bir dünyada kütüphanenin son teslim tarihlerine aldırma mümkün değil- hepsi de peri saraylarının siyasetiyle ilgili, haklarında çok az şey bilinen kitaplar. Uzun zamandır Faerie lordlarının ve leydilerinin öncelikle kudretle hükmettiği, soyluların büyü konusunda saraydaki diğer fae'lerden daha yetenekli olduğu varsayılsa da, son zamanlarda yapılan araştırmalar faerie hükümdarlarının strateji kurma ya da diğer geleneksel liderlik becerileri konusunda beceriksiz olduğu fikrine meydan okumak için çok şey yaptı. [*3] Ve, gerçekten de, yükselişi

Wendell'in üvey annesi, bir melez olarak, bu bakış açısını desteklemek için daha fazla kanıt sunuyor.

Wendell'e bu konuda fazla bir şey söylemedim, çünkü proje şu anda sadece yarı şekillenmiş bir fikir, ancak okumalarımın topladığım peri liderliği ilkeleri üzerine notlar almaya başladım. Benden önce hiçbir dryadologun bir peri sarayının bizzat tahttan yönetilmesine *tanık* olmadığını ve dolayısıyla peri siyaseti üzerine bir kitap yazmak için benden daha uygun bir konumda bulunmadığını söylemeye gerek yok.

Bu kelimeleri düşünmek bile içimde bir heyecan yaratıyor. Eğer Wendell'in üvey annesi, bilimsel tartışmaya katkıda bulunma fırsatı bulamadan bizi katlettirirse, büyük hayal kırıklığına uğrayacağım.

Ormanda ilerlerken Wendell ve beni bir sürü fısıltı takip etti. Birçok çift göz tarafından izlendiğimi hissediyordum ama ne kibar ne de sıradan hiçbir halk bizi selamlamaya cesaret edemiyordu.

"Keşke biraz haber alabilseydik," dedim. Sinir bozucu gerçek şu ki, neyle karşılaşacağımız hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Farklı peri diyarlarından aldığı ziyaretçi sayısı nedeniyle alışılmadık derecede iyi bir dedikodu kaynağı olduğunu kanıtlamış olan Poe'yla konuştum ama sadece kraliçesini zehirledikten sonra Wendell'in krallığının kaosa sürüklendiğini biliyordu. Poe'ya göre Gezgin Halk, bu tür kargaşa durumlarındaki diyarlardan uzak durma eğilimindedir.

Wendell etrafına bakındı. "Neden ona sormuyorsun?" "Kime?"

Wendell bir dala bakmaya devam etti. "Korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim."

Bekledim ama ormandan ne bir yanıt ne de bir hareket belirtisi geldi. Wendell bıkkın bir ses çıkardı ve periye daldan kopardı - görmediğim, yosundan dokunmuş bir pelerin giyen periye. Kukuletası yukarı çekilmiş, olduğu gibi çömelmiş, daldaki bir kıvrımdan, ormanın düzenindeki önemsiz bir serseriden ibaretti.

Brownie tekrar hareketsiz kalmadan önce panikle ciyaktadı. Bir ayaktan daha uzun boylu olamazdı, yarısı yosunla kaplı melek gibi bir yüzü ve onun türündeki yaratıklarda yaygın olan simsiyah gözleri vardı.

"Majesteleri!" diye bağırdı brownie küçük sesiyle. "Sizi görmedim! Beni affedin!" Wendell onu yere bırakır bırakmaz, kendini onun ayaklarının dibine attı ve ne dediğini anlayamadığım bir şeyler geveledi -sanırım daha fazla özür diledi, ama aynı zamanda yosundan da çokça bahsetti, sanırım yosun yapıyor ya da onarıyordu, belki de Wendell'a hediye etmek için? Mantığını anlamak zordu.

"Lütfen ayağa kalkın," dedi Wendell. "Şu anda kimsenin Ekselansları değilim, o yüzden buna gerek yok-ah, bu çok sıkıcı."

Sesindeki kızgınlık, perinin çaresizliğine sözlerinden daha fazla nüfuz etmiş gibiydi. Yaratık titreyerek ayağa kalktı.

"Sana zarar vermeyeceğiz," diye tekrarladım ama bana sadece acıyarak baktı. Bir acıma dalgası hissettim.

Wendell pelerinini bir yana savurdu ve perinin önünde çömeldi. "Şimdi," dedi, "bana hemen cevap ver, böylece yosun derine daha çabuk dönersin. Krallığıma ne oldu?"

Peri tekrar gevezeliğe başladı, bunu büyük bir el sıkma ve ayrıntılı jestlerle birleştirdi. Faie dilindeki akıcılığımı rağmen yine söylediklerinin çok azını anlayabiliyordum; brownie mırıldanıyor ve içine büyük ölçüde İrlandaca karışmış gibi görünen bir lehçeyle konuşuyordu. Bir süre dinledikten sonra Wendell elini kaldırdı.

"Özellikle işe yarar bir şey yok," dedi bana, ayakta durarak. "Küçükler son zamanlarda Halk'ın atlarına atlayıp yuvalarını çiğnemesinden çok rahatsız oldular. Savaşlar yapıldı ve bunun gibi brownie'leri paniğe sürükleyen büyük miktarda büyü harcandı. Bazıları evlerini tamamen terk ederek dağlara kaçtı." Gerçekten üzgün görünüyordu. "Ama ne olup bittiğini ya da hangi oyuncuların dahil olduğunu bilmiyorlar, sadece hayatlarının çok tatsız hale getirildiğini biliyorlar. Ne karmaşa ama!"

Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Her şey üvey annemle başladı; komşu diyarları fethederek krallığını genişletmeye karar vermişti; öyle görünüyor ki, Halkımızı taciz etmek için düzenli olarak akıncı birlikleri gönderen tüm sakinler tarafından takdir edilen bir olay değil. Ziyaretinizden bu yana işler daha da istikrarsızlaştı."

Brownie'ye hitap ettim. "Kraliçe yaşıyor mu?"

Daha fazla el kol hareketi ve yoğun bir lehçe. Bu kez Wendell'ın bile kafası karışmış görünüyordu.

"Evet?" dedi. "Ama başka bir şey daha var - üvey annemin kaçtığını söylüyor. Gerçi küçük olan bunun için tuhaf bir kelime kullanıyor. Düşen bir yaprağın nasıl çürüyüp toprağa karıştığını, orman tabanının bir parçası haline geldiğini anlatan bir kelime."

Birbirimize baktık ve aynı fikirde olduğumuzu gördüm; bunda kötüye işaret eden bir şeyler vardı. "Başka bir şey var mı?" Ben söyledim.

"Yakınlarda bir savaş alanı var, küçük olan bize göstermeyi teklif etti. Orada bir şeyler öğrenebiliriz."

"Pekâlâ," dedim ve yola koyulduk, peri ilerideki patıkada yeşil bir hareket dalgası oluşturunuyordu.

[ATLAMA NOTLARI](#)

[*1](#) Ne yazık ki, konuyla ilgili makalem -şu *anda British Journal of Dryadology* tarafından değerlendiriliyor- hala hakem değerlendirmesinde bekletiliyor. Görünüşe göre pek çok akademisyen birden fazla peri birbirine bağlayan peri kapılarının varlığını kabul etmeye henüz istekli değil ve şüphecileri geçersiz kılmak için ek kanıtlar toplamam veya belki de diğer akademisyenleri bulgularımı test etmek için Avusturya'ya gitmeye ikna etmem gerekecek.

[*2](#) *The Irish Monarchs: Tales of Fayerie Kings and Queens from the Pre-Christian to the Modern Era*, John Murphy, 1772; ve *The Mirror King: A Speculative Biography of Scotland's Oldest Faerie Lord*, Douglas Treleaven, 1810.

[*3](#) Örneğin, Anna Queiroz'un Madeira'nın iki peri krallığı hakkındaki son makalesine bakınız; bunlardan biri uzun zamandır yerel folklorda açgözlü bir kral tarafından yönetilen gri ve tatsız bir ülke olarak tasvir edilirken, diğeri diğer şeylerin yanı sıra anlaşmazlıkları çözmek için düzenli mahkemeler düzenleyen ve hükümdarlıkları hakkında propaganda yazmak için düzenli olarak ölümlü müzisyenleri kaçırان bir kral ve kraliçe tarafından yönetilmektedir; Onların krallığı çok daha büyüktür ve bilim dünyasının bildiği en fantastik eğlencelerden bazılarına ev sahipliği yapar, bu da genellikle müreffeh bir peri diyarının işaretidir.

30 Aralık

Evet! Bu günlüğü son açtığımdan beri anlatacak çok şeyim **var** ve bunların herhangi biri hakkında nasıl hissedeceğimi pek bilmiyorum. Wendell'la çalışmaya başladığımdan beri yeni bir şey hissetmedim.

Savaş alanı, sanırım Muckle Gölü'nün bir kolu olan bir bataklığın yanındaki bozkırlık bir alandı. burada küçük ışıık közleri yüzüyordu - savaş sırasında harcanan büyü'nün kalıntılarıydı ve büyük ölçüde will-o'-the-wisps'e benziyordu.^[*1] Ayrıca birkaç açıklanamaz unsur da vardı, bunların başında hiçbir şeye çıkmayan sarmaşık bir merdiven ve ağaca dönüşme sürecinin yarısında donmuş dev bir tilki olarak tanımlayabileceğim şey geliyordu. Özenli bir meşe mükemmel bir şekilde ikiye bölünmüştü ve arasında düzgün bir geçit vardı, ancak ne yazık ki bu şey ölmüş gibi görünmüyordu. Ara sıra toprağın altından geliyormuş gibi görünen bir tür kükreme sesi duyuluyordu. Genel olarak, savaşın harareti sırasında yapılan büyülere tanık olmadığım için memnundum.

Ölü ya da yaralı hiçbir ceset yoktu. Tek hareket Rüzgâr, ağaçlardan dökülen eğrelti otlarının üzerinden sakince geçiyordu.

ormanın kenarında. Pek çok teori Halk'ın öldükten sonra bedenlerine ne olduğunu açıklamaya çalışır; akademisyenler birkaç sıradan fae türünün kalıntılarını belgelemiştir - hatta bazıları Cambridge'in Dryadoloji ve Etnofolklor Müzesi'nde bulunmaktadır - ancak saray fae'lerinin değil. Morg dryadologları arasındaki önde gelen teori, saray fae'lerinin çoğu için, belki de bir süre geçtikten sonra, bir tür evanescence olduğudur. Ancak hikayeler bu konuda hemfikir değil ve muhtemelen kendi zayıflıklarından kaynaklanan nedenlerle Wendell'e sormaktan kaçındığım sorulardan biri olmaya devam ediyor.

Wendell, "Çatışmaların en kötüsü şu tepenin ardında gerçekleşti," dedi.

"Sen git," dedim, başını eğip bir bardaktan su içen Shadow'a bakarak.

Dere. Son bir saattir geride kalmıştı, bu da hızımızı yavaşlatmamızı gerektiriyordu. "Ben onunla kalacağım. Dinlenmeyi takdir edeceğine inanıyorum."

"Zavalılık," dedi Wendell, Gölge'nin kulaklarını ovmak için eğilerek. "Tahtımı geri aldığında, onun ihtiyaçları için bir hizmetkâr filosu tahsis edeceğim. Onun için her odada kadife bir yatak yapacaklar, her birinin yanında bir ateş yanacak ve düşmanlarımdan kemikleri onun keyfi için saklanacak."

"İyi başladı ama sonunu pek beğenmedim," dedim.

Doğal olarak Wendell buna sadece güldü ve tepeye doğru yola koyuldu. Beni bu noktaya getiren her şeyi sorguladığım varoluşsal panik anlarımdan birini yaşadım ve her zaman yaptığım gibi bunu daha pratik düşüncelerin altına gömdüm. Eğer bir gün kontrol edilemez çılgınlıklar atar ve saçlarımı yolarak ormana dalarsam, Wendell'den başka kimi suçlayabilirim ki?

Shadow'un artriti için kullandığım merhemi çıkardım ve köpeğin ayak bileklerine sürdüm. Memnuniyetle gözlerini kapadı ve yan yatarak kürkünün üzerindeki güneşin tadını çıkardı, ancak bu endişemi azaltmadı. Artık böyle uzun yürüyüşler için çok yaşlı, gününün çoğunu ateşin yanında uyuklayarak geçirmeyi tercih ediyor.

"İyi misin aşkım?" Köpeğin kulaklarını okşayarak mırıldandım. Gölge bir of çekti ve kuyruğunu çimlere vurdu.

Küçük ordumuz açıklıkta bana katılmadı, ama ormanın gölgelerinde pusuya yattı -bunun sınırlarım için daha iyi olup olmadığından emin değilim, ama

En azından onlara bakmak zorunda kalmadım. Tabii ki kucağıma atlayan ve bana beklenti dolu bir bakış atan Snowbell hariç. Temkinli bir şekilde kulaklarının arkasını kaşıdım - sanırım onun için keyifli bir deneyim, ama tilki peri şefkatten bıkip parmaklarıma hırlayarak saldırma eğiliminde olduğu için benim için daha az keyifli.

"Kaleye giden en iyi yolu biliyorum," diye yakındı Snowbell kuyruğunu sallayarak. "*Benim* yolumdan gidersek daha hızlı olur."

"O zaman bunu Ekselanslarına söyle." Yaratığın böyle bir şey yapmayacağını elbette biliyordum ve sadece övünmek için övünüyordum.

"Kürkün bugün fevkalade parlak," dedim ona, sırf daha fazla can sıkıcı şikâyetin önüne geçmek için. Elbette, peri daha dik oturdu ve kendini daha iyi göstermek için güneş ışığının bir parçasında süslenmek için yere atladı.

Bir önceki günlük yazısını bitirmek için yarım saat kadar mutlu bir zaman geçirdim. Tam bir kitap bulmak için çantamı açıyordum ki Lord Taran açıklığa adım attı.

"İşte buradasın," dedi umursamaz bir tavırla, sanki çay içiyormuşuz da ben bir an dalmışım gibi.

Boğuk bir çığlıkla ayağa kalktım, günlüğüm ve kalemim çimlere döküldü ve ondan uzaklaştım. Durdu ve sakince bana baktı, taşıdığı devasa kılıca rağmen olabildiğince soğukkanlı ve soğukkanlıydı, bıçağı karanlık ve ıslaktı, gümüş iplikli tuniğindeki lekelerden ve soluk yüzündeki kan püskürmesinden bahsetmiyorum bile. Bu korudaki savaşta önemli bir rol oynadığı çok açıktı.

Öte yandan ben sakin olmaktan çok uzaktım. Lord Taran iri yarı bir adam değildi.

-Boyu, ölümlülerden biraz daha uzun olma eğiliminde olan saraylı fae'lere göre ortalamaydı ama varlığının öyle bir ağırlığı vardı ki, ne kadar istesem de ondan gözümü kaçırmak zordu. Bazen gözümü kırıştırdığımda, göz kapaklarımın ardında dallar kadar iskelet bir yaratık görüyordum, yırtık pırtık giysiler gibi parıldayan yosunlarla kaplıydı. Son karşılaşmamızda bana Saklı Kral'ı ama Saklı Kral'ın gözlerine baktığımda yüksek buzullar ve karlı çorak araziler görmüştüm; Lord Taran'ın bakışlarıyla karşılaştığımda ise kadim bir ormanın kalbindeki aşılmaz karanlığı gördüm.

"Özür dilerim lordum," diye kekeledim ve aceleyle bir reverans çizdim. "Beni onurlandırmanızı beklemiyordum-"

"Boş ver onu," dedi, koyu renk saçlarını alnından iterek. "Sevgili merhum prensimiz bu sefer size eşlik etmeye tenezzül etmedi mi? Yoksa başka bir kediyle kaçmak için mi buradasınız? Onun sadece bir kedisi vardı, biliyorsunuz."

Bakışlarında bir eğlence vardı, ama bu dostça bir şey değildi - hiç de öyle değildi. Beni inceleme biçiminde, anlamadığım bir şey tarafından kontrol altında tutulan temel bir zalimlik sezdim.

Ne tür bir cevabın onu memnun edeceğini bilmiyordum, bu yüzden sadece içgüdülerime göre hareket ettim. "Bir kedi benim için fazlasıyla yeterli, teşekkür ederim. Bu sefer bir taht için geldim."

Gülümsedi ve bacaklarım rahatlayarak titredi.

"Öyle mi?" dedi. "Neden olmasın? Bu krallık melezler ve hizmetçiler tarafından yönetiliyor; ölümlü bir kraliçenin bizi daha da alçaltması zor."

Ve böylece, sağlam bir zemindeydim. En azından *askerdi*; bu adam başka ne olursa olsun, saray fae'lerinin çoğu kadar züppeydi.

"Madem önceki sahiplerinin soyundan bu kadar rahatsız oluyorsun, neden tahtı kendin almıyorsun?" Küstahça bir soru sordum ama saraylı fae'lerin çoğu ölümlülerdeki cesareten etkilenir, tıpkı bir kedi yavrusu dişlerini gösterdiğinde coştüğümüz gibi.

Homurdandı. "Boynuma değer veriyorum, işte bu yüzden. Yüzyıllar boyunca sağlam tutmayı başardığım boynum, bu kanlı kurt yuvası sarayda güce göz dikenlerden çok daha uzun süre sağlam kaldı."

Bu beklediğimden o kadar uzaktı ki bir an sessiz kaldım. "Çok akıllıca," dedim.

Kötü niyetli eğlence geri dönmüştü. "Teşekkür ederim, ölümlülerin, özellikle de kendilerini vahşi peri diyarlarına girmekten alıkoyamayan genç kızların fikirlerine ne kadar değer verdiğimi anlatamam."

"Kaba olmana gerek yok," dedim sinirlenerek. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, otuz bir yaşındayım." Şimdi kendimi çok daha sakin hissediyordum, çünkü artık onun bana zarar vermek istediğini düşünmüyordum; herhangi bir

Ahlak duygusuyla, ama elini tutmasını sağlayacak kadar eğlendirdiğimi hissettiğim için.

"Bizler bilgelik yeteneğine sahibiz, Profesör Wilde," dedi. "Bazılarımız. Şimdi, Prens Liath nerede?"

O sırada soğukkanlılığımı nasıl koruduğumu bilmiyorum. Elbette Wendell'in başka bir adı olduğunu biliyordum ama hiç sormamıştım - sanırım bir yanımda onu Wendell'den başka bir şey olarak düşünmek istemediği için. Ayrıca, Wendell bana söylediği için, Halk'ın birbirlerine nadiren isimleriyle hitap ettiğini de biliyordum, gerçek isimlerinin kısaltılmış haliyle bile, ki bunun büyüğü yoktur.^[*2] Wendell'in muğlak açıklamalarından, bunu yapmanın kaba bir davranış olarak görüldüğü sonucunu çıkarmıştım, bir ölümlünün çok iyi tanımadığı birinin Hristiyan ismini kullanmasından farklı olarak. Bunun yerine "Amca", "Dokumacı", "Hanımefendi" ve benzerlerini kullanmayı tercih ediyorlar. Peri görgü kurallarının büyüleyici bir örneği olan bu durum, hiç şüphesiz gerçek isimlerini vermekten kaçınmalarından kaynaklanıyor; bu soruyu bir araştırma makalesinde ele almak için en az dört olası yaklaşım düşünebiliyorum.

"Nerede olduğunu bilseydim sana çoktan söylerdim," dedim. sadece en ufak bir duraksama. "Kanla kaplı güçlü Halk ile sohbet etme hevesim beni engellemedi."

"Çağırdığın zaman gelecek," dedi Taran, neredeyse nazikçe.

Onu inceledim -bunu yaparak ne elde etmeyi umduğumu bilmiyorum; bir tanrının güdülerini yorumlamaya çalışmak gibiydi. Bir nefes aldım ve "Wendell!" diye bağırdım.

Bir an için kendimi aptal gibi hissettim. Çok kısa bir an, çünkü Wendell ağaçtan inmeden önce yarım nefes bile almamıştım.

Bunu yapmasına alıştığımı söyleyebilmeyi , ama doğrusu alışamadım ve çocukça bir çılgılığı bastırmak zorunda kaldım. Bunu yapma tarzında son derece rahatsız edici bir şey var; belki bir duman püskürmesi, bir titreme ya da sihir olduğunu gösteren bir şey olsaydı, o kadar da kötü olmazdı, ama ağaçlardan sanki boş kapı çerçeveleriymiş gibi öylece çıkıyor.

Benden Taran'a baktı, hiç şaşırmamıştı ama düşmanca bir tavır içindeydi. Elinde savaş meydanından aldığını tahmin ettiğim bir kılıç vardı. "Ne yapıyorsun amca?"

"Konuşuyoruz canım," dedi Lord Taran. "Neye benziyor?" "Sanki nişanlımın üzerinde bir kılıçla dolaşıyormuşsun gibi *görünüyor*."

"Wendell," dedim aniden telaşlanarak, çünkü yüz ifadesi daha önce de gördüğüm bir niteliğe bürünmeye başlamıştı, kötü niyetli bir sakinlik. Gereksinim ne Lord Taran'ı ne de Wendell öfkeden deliye dönüp başını kesse hoşlarına gideceğinden şüphelendiğim arkadaşlarını düşman edinmek istemediğimizi düşünüyordum.

Ama Lord Taran kılıcını boş boş yere yere vurmakla yetindi ve Wendell'ı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ne kadar alıngansın!" dedi. "Büyükanenin öfkesi bir nesil atlamış, değil mi? Baban bunu miras almadı, son zamanlarında olduğu gibi kana susamıştı. Ve tabii ki annen de türünün çoğu gibi hıncını çamaşırlardan çıkarmaya daha yatkındı. Ama sen kılıçları süpürgelere tercih ediyorsun, değil mi? Ne kadar geleneksel."

"Wendell, bana yardım etti," dedim çabucak. "*Bize* yardım etti. Bana kaleye giden bir yol gösterdi. O olmasaydı seni iyileştirebileceğimden şüpheliyim."

Wendell bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamamış gibi bana sadece şaşkın bir bakış attı.

"Yaptım, değil mi?" Taran söyledi. "Gerçi bu benden çok Callum'un fikriydi; kız kardeşimi başlatmayı çok sevdiği savaşlar yüzünden her zaman sevmemiştir. Gençliğinize rağmen sizi tahtta görmeyi tercih ederdi Prens. Eski kralın soyuna dönmenin krallığa daha fazla istikrar sağlayacağına inanıyor." Ellerini iki yana açtı. "Şimdi, politikadan uzak durmayı tercih ederim ama boynuna her zaman değer vermiş biri olarak bu argümanda hata bulamıyorum ve zaten genel olarak Callum ne isterse, mantıklı görüp görmediğime bakmaksızın verme eğilimindeyim. Ama, ah! Babana ettiğim yeminle ilgili küçük bir sorun var." Olabildiğince samimiyetsiz görünmek için hesaplanmış gibi görünen bir yüz buruşturması yaptı. "Görüyorsunuz, yaşlı kral ilk çocuğuna -en büyük kardeşiniz Prens'e- pek sevgi beslemiyordu; Prens oldukça kaba ve aptaldı, ayrıca sihir konusunda da oldukça yeteneksizdi. Bu yüzden kral bana kimsenin tahta çıkmasına izin vermeyeceğime dair yemin ettirdi.

Kralın kendisinden daha güçlü değildi. Sanırım ilk çocuğunu öldürmemi istedi, böylece ikincisi -en büyük kız kardeşin- veraset sıralamasında birinci olacaktı. Geride durup öz kız kardeşimin cinayet işleyerek tahta çıkmasına izin verdiğimde şaşırdığına şüphe yok, ama o zaman sadece yeminimi yerine getiriyordum, değil mi? Kendi tarzıyla kocasından daha güçlü olduğunu kanıtladı."

Bir iç çekti. Her kederli hareketinin ardında gizlenen o zalim eğlenceyle eğlendiği izlenimine kapıldım. "Şimdi işin en can alıcı noktasına geldik Prens, babanızdan daha güçlü olduğunuzu kanıtlamadan gitmenize izin veremem. Eğer kaleye geri döner ve tahtı geri kazanırsanız, yeminimi bozmuş olurum."

Wendell bu saçma konuşmanın hiçbir bölümünden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Düşüncelere dalmış gibiydi, başı hafifçe eğikti. Döndü ve bana anlamadığım bir bakış attı, ölçülü bir şeydi. Şimdi biliyorum ki bana değil, pelerinine bakıyordu.

"Yapmalıyız-" diye başladım. Ne demek istediğimi bilmiyorum - önerecek gerçek bir tavsiyem var mıydı, yoksa sadece bu yeni tehlikeden çıkış yolumuzu düşünmek için bize zaman vermek için oyalamak mı istiyordum? Fark etmedi, çünkü Lord Taran bir nefes içinde kılıcına rahatça yaslanmaktan onu Wendell'ın göğsüne doğru sürmeye başlamıştı.

Wendell küfredip yoldan çekildi. Bıçağın yakınında olmasam da ben bile geri geri gitmeye başladım; Taran'ın hareketinin hızı ve vahşiliği daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Wendell bir eğrelti otu kümesinin içine düştü, sanki derin bir havuzmuş gibi yeşilliğin içinde kayboldu; bir saniye sonra Taran'ın kılıcı onların kafalarını koparmıştı.

"Baban beni yenemezdi," dedi Taran, Wendell yeniden ortaya çıkmadığı için koruluğu taramaya dönerek. "O şimdiye kadar dövüştüğüm en iyi kılıç ustasıydı, ama kılıç oynadığımızda sonunda hep ben galip geldim. Bu yüzden Prens, beni bir kez silahsızlandırın, ben de meseleyi halletmiş sayayım. Babanızdan daha güçlü olduğunuzu kanıtlamış olacaksınız."

"Wendell, bu çok saçma," diye bağırdım. Yanımdaki Shadow boğazından kısık sesle hırıliyordu. Ayağa kalktım, Wendell'in nerede olabileceğini anlamaya çalışıyordum. "Bundan kurtulmak için pazarlık yapabiliriz, elbette."

"Korkarım ki hayır." Wendell derenin diğer tarafındaki bir ağaçtan yeniden ortaya çıktı. Lord Taran'a temkinli bir şekilde bakıyordu, bu da beni hareketsiz bıraktı çünkü Wendell kılıçla normalde kendine güvenin resmidir. "Yeminini bozarsa hayatını kaybeder."

Lord Taran başını salladı. "Dediğim gibi, boynuma değer veriyorum."

"Ah, çünkü-" diye başladım, sesim titriyordu, çünkü her şeyden sonra bunun burada bitebileceğine inanamıyordum. Mutlaka kaçırdığım bir şey vardı, başka bir çıkış yolu-

Taran saldırdı ama bu sefer Wendell hazırды. Kılıçları bir gümüş telaşında buluştu, güneş kılıçlara vuruyor ve açıklık boyunca kör edici ışık parlamaları fırlatıyordu. Gözlerimin önünde karanlık noktalar uçtu ama kendimi izlemeye zorladım; bunun bana pek faydası olmadı. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki hiç takip edemiyordum; dalgalı bir denizde güneş ışığının elmas saçılımını haritalandırmaya çalışmak gibiydi. Ayrıldıklarında Wendell derenin öbür tarafındaydı, Taran da karşı kıyıdan ona bakıyordu.

"Siz-" Lord Taran durakladı. Şaşırmış görünmüyordu -hâlâ böyle bir duyguya sahip olup olmadığını merak ediyorum- ama bakışlarında yeni bir ilgi vardı. "Babanla yeniden savaşmak gibi."

"Daha önce hiç kimse beni kılıçta yenememişti," dedi Wendell, neredeyse dalgın bir şekilde.

"Ben de öyle," dedi Taran. "Sanırım bu yüzden büyükbaban, yaşlı kral, beni generali ilan etti. Ondan önce de annesi. Baban denedi ama benim savaşla işim bitti."

Artık ne kötü niyetle ne de eğlenerek konuşuyordu, sadece derin bir sükûnet içindeydi ve bir an için sesinde yankılanan çağları duyabildiğimi hissettim. Wendell babasının saltanatının ölümlülerin hesabına göre ne kadar sürdüğünü bilmiyordu, sadece bunun yıllar değil yüzyıllar olduğunu söylemişti. Ve Lord Taran kendisinden önce en az iki hükümdarın yükselişini ve düşüşünü mü görmüştü?

"Wendell-" Korku göğsüme yerleşirken tekrar denedim.

Ama Lord Taran yine sözümü bitirmeme izin vermedi. Suyun karşısına geçmiş ve Wendell'ı daha çizmelerinin sıçrattığı sular dereye düşmeden geri çekilmeye zorluyordu. Wendell inanılmaz bir zarafetle savuşturuyor ve kaçırıyordu ama zemin kaybediyordu. Tökezledi ve Lord Taran

Wendell onun dikkatinin dağılmasından yararlanmak istedi ama birdenbire Lord Taran'ın böğrünü keserek onu korumaya aldı.

Taran güldü. Elini kaburgalarına bastırarak geriye düştü. Elini kaldırdığında avucu kıpkırmızıydı. "Gerçekten de babanın oğlu," dedi ve ilk kez sesinde bir sıcaklık vardı.

Wendell hızla nefes alıyordu, saçları darmadağınktı. Onu daha önce de dövüşürken görmüştüm ama bu şekilde dövüştüğünü hiç görmemiştim - hâlâ Wendell gibi görünüyordu ama aynı zamanda giydiği insan maskesinin bir kısmını atmış gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, bu dehşet vericiydi. Öyle bir an geldi ki, içimdeki hayvani bir parça kimin kazandığına dair tüm ilgisini kaybetti ve sadece bu uhrevi dehşetten *uzak* olmayı diledi.

Ama bu yeterli değildi. Wendell açıkça bitkin düşmüştü ve dinlenmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Lord Taran bunu ona vermedi.

Kılıcı Wendell'ın kılıcıyla öyle bir kuvvetle buluştu ki bıçakların parçalanmasını bekledim. Wendell güçlkle savuşturdu ve sonra arkasındaki ağaca sıçradı. Lord Taran kılıcını kaldırdı-

Ve ağacı ikiye böldü.

Neredeyse sıradan bir hareketti. Bir an ağaç bütündü. Sonra, gövdesi sallanmaya ve öne doğru düşmeye başladı. Lord Taran telaşsızca kenara çekildi, koruyu tekrar taramaya başlamıştı ki ağaç büyük bir gürültüyle arkasından devrildi. Elim büyüklüğünde birkaç peri dalların arasından fırladı, feryat ediyor ve arkalarında küçük giysi çantaları ve küçük davullara benzeyen şeyleri sürüklüyorlardı.

Wendell, Lord Taran'ın solunda ortaya çıktı, kılıcı çoktan parlamaya başlamıştı ve diğer adam dereye doğru geri çekilmeye zorlandı. Bir an için. Dövüşün karakterinin değiştiği, Lord Taran'ın Wendell'da bir şeyi çözdüğü ve şimdi sadece bunun uğruna olayları uzattığı gibi korkunç bir izlenime kapıldım.

Tahminimin doğruluğu birkaç dakika sonra Lord Taran'ın kılıcı Wendell'ın gardının altından geçtiğinde kanıtlandı. Sadece pelerinin kenarını yakaladı ama Wendell bu sefer gerçekten dengesini kaybetmişti ve Taran'ın kılıcı aniden Wendell'ın kafasına doğru savrulmaya başladı.

Çılgılık attım. Ama kılıç düşmeden önce siyah bir parıltı oldu, yerdeki bir oyuktan bir gölge yükseldi. Orga Taran'ın ayaklarına dolandı ve Taran sendeleyerek tek dizinin üzerine düştü. Kılıcı Wendell'ın omzunun yanındaki havayı zararsızca kesti.

"Nedir bu?" Taran sordu. Sonra şaşkınlığıma rağmen sevgi dolu bir ses tonuyla ekledi: "İhanet mi? Siz yokken bunu besledim Prens. Kedileri her zaman sevmişimdir. Yine de benim hakkımdaki fikrini değiştirmiş gibi görünüyor."

"Orga düşmanlarımı bile daha az önemsiyor," dedi Wendell düzensiz bir şekilde. "Bundan sonra, günlerinin geri kalanını senin ölümünü düzenleyerek geçirmesini bekleyebilirsin."

Lord Taran bunu beklediğim kadar kolay geçiştirmede. Aslında oldukça rahatsız görünüyordu. Ama sonra başını salladı.

"Öyle olsun," dedi ve kılıçları tekrar çarpıştı. Kısa bir an için Wendell'ın gücünü topladığını düşündüm, çünkü her zamanki çevikliğiyle savuşturuyordu; ama sonra açıklıkta bir ışık parlaması oldu ve bunun Wendell'ın kendi etrafında dönerken güneş ışığına yakalanan kılıcı olduğunu fark ettim.

Wendell tökezleyerek geri çekildi. Kısa bir an için Lord Taran hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ama sonra hayal kırıklığı kayboldu, yerini kadim ve esrarengiz bir şey aldı ve kılıcını tekrar kaldırdı-

Ve koşuyordum, Tanrı bilir ne diye bağıryordum - yeminlerle ilgili bir şeydi sanırım, çünkü düello boyunca hafızamı yoklayıp bir çıkış yolu aramıştım. Aklıma üç ya da dört olasılık gelmişti; bunlardan en ilgi çekici olanı, kırsal kesimdeki bir fırıncının sonsuza dek yumuşak somunlar karşılığında bir peri lorduna kötü niyetli bir yemin ettiği bir İrlanda masalıyla ilgiliydi[*3].

Aynı anda Wendell, "Pelerin Em!" diye bağırdı.

Zihnim o anda bir kılıç gibiydi, dehşetle bilenmiş, farkında olduğumdan daha hızlı hareket ediyordu ve Wendell'ın ne istediğini ve neden istediğini anladım. Lord Taran'ın sözleri bir düzine hikâyenin kalıbına uyacak şekilde yeniden şekillendi ve ben onların içindeki kapıyı gördüm - çıkış yolunu.

Pelerinimi omuzlarımdan sıyırdım ve Wendell'a doğru fırlattım. Tek eliyle yakaladı ve bir an için onu Taran'la arasında bir kalkan gibi tuttu.

Benim gözümde gülünç bir hareketti ama Taran öyle düşünmüyor gibiydi; bir adım geri çekildi, kaşları çatılmıştı. Wendell pelerini bir halıyı açmak için yapılan bir hareket gibi salladı ve pelerinin etekleri açıklığa yayıldı, siyah ve dalgalanan bir gölge.

Lord Taran geri çekildi. "Ne yaptın sen? Bu-"

"Öyle," dedi Wendell. Hâlâ düzensiz nefes alıyordu ama artık yorgunluktan bayılacak gibi görünmüyordu. "Etek ucuna dikiğim Peçe'nin bir parçası. İsterseniz bir pencere. Halk'a karşı bundan daha iyi bir koruma olabilir mi?"

"Bu mümkün olmamalı," dedi Lord Taran, belki de ikimizin birbirini anlayacağı tek anı temsil ediyordu bu. Wendell'a değil, pelerine bakıyordu ve rüzgârda her geriliyordu.

Wendell omuz silkti. "Babamdan daha güçlü olmam gerektiğini söylemiştin. Ama yemin ederken hangi ölçüye göre olduğunu belirtmemiştin. Gerçekten de üvey annem kocasını bir kılıç dövüşünde bile yenemezdi; onun gücü zihninden geliyor. İğne işinde daha güçlü bir gözüm var. Babamın dikiği ve onardığı giysileri görmüşsünüzdür, ama bunun bir benzerini hiç görmediğinizi zaten biliyorum."

Lord Taran sessizdi. Artık onu okumak o kadar da zor değildi; gözlerinde gerçek bir endişe vardı ve Wendell'ın Peçe hakkında söylediklerini ve tüm Halk'ın ondan korktuğunu hatırladım .[*4]

Wendell yüzünü buruşturarak doğruldu ve bir dal parçasıyla kendini destekledi. Kolumu ona dolamak için yanına gittim, o anda Lord Taran'ın Wendell'e ulaşmak için *beni* kesmeye karar verip vermediğini umursamıyordum, çünkü kanaması olduğunu fark etmiştim - kollarında ve yanlarında en az bir düzine küçük kesik vardı.

Lord Taran'a, "Haklı elbette," dedim. "Peri yeminlerinin pek çok boşluğu vardır, ama sizinki özellikle yoruma açık görünüyor."

Lord Taran kılıcını aceleyle kınına sokarak, "Evet, evet," dedi. "Ben tatmin oldum. Artık onu kaldırabilirsin."

Onu kaldırmaya pek hevesli değildim; Wendell'ın pelerinimi sayısız şekilde büyülediğini biliyordum ama içine cehennem gibi bir öteki dünyaya açılan bir pencere dikildiğini bilmiyordum ve şimdi öğrendiğime göre onu ateşe vermeye daha meyilliydim. Ama Wendell memnun görünüyordu, sanki Lord Taran işçiliğine büyük bir iltifat etmişti ve bir parçam bu kadar korkunç bir giysiye sahip olmanın dehşeti arasında bir kendini beğenmişlik hissetti, bu yüzden bana geri dönmeme yardım etmesine izin verdim. Etek ucu dalgalandı ve bir kez daha sıradan -ama kusursuzca dikilmiş- bir pelerin olana kadar küçüldü.

"Onunla düello yapmak yerine önce pelerinimi isteyebilirdin," diye belirttim. Rahatlamaktan başım döndü ve aynı zamanda Lord Taran'ın önünde kaçınmayı tercih ettiğim histerik kıkırdamalara boğulacakmışım gibi hissettim.

"Kazanabileceğimi düşünmüştüm," dedi Wendell. Yenilgisinden dolayı yılmış görünmüyordu, neredeyse neşeliydi. "Hem zaten hep amcamla düello yapmak istemişimdir. Krallıktaki en iyi kılıç ustası olduğu söylenir. Bu kadar eğlenmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Neredeyse başını kesiyordu!" diye haykırdım.

"Evet, ama bunun *dışında*, Em," dedi sabırla.

Lord Taran, Wendell'ın kılıcını aldı ve kabzası önce olmak üzere ona uzattı. Wendell pişmanlık dolu bir bakışla kabul etti.

"Bunu tekrar yapmamızı istiyorum," dedi. "Tanrım," diye mırıldandım.

"*Ölümüne* değil tabii ki."

"Nasıl isterseniz kralım," dedi Taran. Kelimeyi sanki ekşi bir tadı varmış gibi yüzünü buruşturarak telaffuz etti. "Görünüşe göre hizmetkârların yönetimine geri döndük."

"Bir şeyler içelim mi?" dedi Wendell ve sanki az önce birbirlerini öldürmeye çalışmıyorlarmış gibi çaydan bahsederek dereye doğru geri döndüler.

Orga ise o kadar kolay yatıştırılabilecek biri değildi. Lord Taran zarif bir şekilde düz bir taşın üzerine yerleştikten sonra arkasından yaklaştı ve

Ayak bileği.

Lord Taran k  f  r etti ve pantolonunun pa asını yukarı  ekerek parlak kırmızı bir  izgiyi ortaya  ıkardı. "Evet, dostluğumuzun sona erdiği a ık," dedi pi manlık dolu bir sesle. " ok iyi arkada  olduğumuz s  ylenemez; onu ok amama tenezz  l ettiği sadece iki olay hatırlıyorum. D    nd  m de, kedi *sidhe* ile b  yle bir bağ kuran tanıdığım tek ki i sensin."

Wendell elini salladı. "Benim Emily'min bir var."

Lord Taran beni ve yanımdaki G  lge'yi inceledi, yeni bir ilgi bakı larını keskinle tirdi. "Bir     ml   m  ?"

"    ml  l  ğ  m seni o kadar mı  a ırttı ki iki dakikada bir bundan bahsetmek zorunda kalıyorsun?" Dedim,   nk   Orga gibi ben de onu affetmeye o kadar hazır değildim. "Kocanız bunu sıkıcı buluyor olmalı."

Lord Taran g  ld  .   indeki zalimliğin kaybolduğu hissine kapılmadım, sadece kılıcını olduğu gibi onu da bir  ekilde kınına soktuğunu hissettim.

Durumun sa malılığının bilinciyle  antamdaki   rek artıklarını ve peri ta ındaki  ay fincanlarını  ıkardım. Artık  antamda     nc   bir fincan vardı.   reklerden birini Lord Taran'a uzattım.

"Te ekk  r ederim," dedi. "Bunlar m  kemmel g  r  n  yor."

Wendell dereden aldığı suyu bardaklardan birine doldurdu ve Lord Taran'a uzattı.  ok yakından izledim ama yine de  aya d  n   t  ğ   anı tam olarak belirleyemedim. Sanki  zerine bir g  lge d    m     gibiydi ve sonra buharla maya ba ladı.

"Ha!" Lord Taran minnettar bir koku aldı. "  te bu. Baban Hasat Pazarı sabahları bunu isterdi."

Hepimiz  aylarımızı i tikten sonra Wendell, " imdi s  yle bana," dedi. "Ormang  l    ayırına ne oldu?"

Endi elenmemiz gereken onca  ey varken     ekleri sorduğuna inanamadım ve bunu ona s  ylemek i in ağzımı a tım ama o sadece elime dokunup "Bu  nemli bir mesele Em" dedi.

"Sevgili kız karde imin buradan nefret ettiğini biliyorsun," dedi Lord Taran. "Bah ıvanlara burayı ihmal etmelerini emretti. Ve ne yazık ki burası Geyikler tarafından sahiplenildi."

"Yapılacaklar listesi i in bir  ey daha," dedi Wendell i   ekerek.

"Bu da ne demek oluyor?" Dedim.

Wendell özür diler gibi baktı. "Cadı başlı geyikler tarafından sahiplenilen tüm topraklar dostça olmayan yerlerdir. Vahşileşme eğilimleri vardır."

Ben yabani orman güllerinin neye benzeyebileceğini düşünürken Lord Taran, "Bu kadar gevezelik yeter Ekselansları, merakımı gidermelisiniz. Yıllardır hakkınızda bir sürü dedikodu duyduk. Bazıları bir ölümlü okulunda sıradan bir işçi olarak çalıştığınızı söylüyor; diğerleri ise kuzeyde kış krallarından birini taciz ettiğinizi."

Wendell, "Ah, şu," dedi ve Ljosland'daki maceralarımızı anlatmaya başladı; bu maceraların büyük bir kısmı kar ve soğğun abartılı tasvirlerinden oluşuyordu. Lord Taran özellikle buzul kavramıyla ilgileniyor gibiydi ve bir dizi soru sordu. Sabırsızlığımı bastırarak konuşmaya ara verilene kadar bekledim.

"Biz gelmeden önce kiminle savaşıyordunuz, efendim?" Birbirlerine hitap ederken kullandıkları, ama browni ve benzerlerinin kullandığı *en* saygılı şekli değil, *fae*'ler için saygılı bir hitap şekli kullanarak sordum. Lord Taran buna itiraz ettiyse de pek umurumda değildi. Bu kelimenin doğrudan bir tercümesi yoktur, ancak Faie dilinde *müzisyen* anlamına gelen kelimeyle aynı kökü paylaşır; bu da bilimsel tartışmalara konu olmuş ilginç bir tuhaftır.

"Oh, gelen istilacılar-" Daha önce duymadığım bir kelime kullandı. Kabaca çevirisi *Kuzgunların Saklandığı Yer*'dir.

"Üvey annem tarafından fethedilen diyarlardan biri," diye açıkladı Wendell. "Bilginler oraya Silva Orchis diyor. Hoş olmayan bir yer, her yerde kanlı dağlar var." Düşünceli görünüyordu. "Acaba kendi krallığımdaki dağlara gitmelerini emredebilir miyim? Yeterince tepemiz var, daha ne olsun?"

Lord Taran omuz silkti, belli ki konuyla pek ilgilenmiyordu. "Her neyse, savaş işgalcilerle başladı. Ama sonra kraliçenin bazı askerleri kavgaya karıştı - kraliçenin kişisel muhafızları ölümüne sadıktı ve genellikle başlarına bela oluyorlardı. Dün gece kalenin bahçesinde bir gösteri düzenlediler ve bir düzine şarkıcı ve flütçü, sadakatsizliğin, kraliçenin ölümünün tohumu olduğuna dair sıkıcı türkülerle bize serenat yaptı.

çürüme; hainler öldürülmeli, vesaire. Bütün gece buna devam ettiler; çok az uyudum. Bu yüzden Kuzgunların Saklandığı Yer ile bir ittifak kurdum ve onun yerine ahlakçıları öldürdüm." Durdu, düşünüyor gibiydi. "Acaba işgalciler daha sonra nereye gittiler?"

"Yüce Tanrım!" dedi Wendell. "Flütler ve ozanlar - bir ya da iki arpçı tutamazlar mıydı?"

Taran, "İşte bu, savaşçı sınıfından iyi bir zevk beklenemez," dedi.

"Taht şimdi kimin elinde?" Araya girdim. Sohbetin içinde gezinmek, çalkantılı ve değişken bir akıntıya karşı yüzmek gibi gelmeye başlamıştı.

Lord Taran çayını yudumladı. "Dün, eski kralın danışmanlarından biriydi. Ondan önceki gün de kraliçenin muhafızlarının başı, kraliçenin yokluğunda kendini kral naibi yapmaya çalıştı. Neyse ki bize türkü dinletmeden öldürüldü. Bugün kim bilebilir ki?"

"Peki üvey annem nerede?" Wendell söyledi.

Lord Taran elini uzattı. "Sanırım öldü. Onu son gördüğümde ölmek üzereydi. Zehir sağlığının hızla bozulmasına neden oldu - belki de dozajında aşırı cömert davrandın, canım." Bana hoş bulmadığım bir gülümseme verdi. "Son nefesini vermeden önce muhafızları onu bir yere götürdü - sanırım size inat olsun diye, . Ölümü reddedilemez olsaydı tahta giden yolunuz daha kolay olurdu; şimdi ise kraliçeye sadık olanların sadık kalmak için bir bahanesi olacak."

Wendell buna üzgün üzgün baktı ama sonra omuz silkti. "Onlarla savaşacağım, sanırım."

"Ve siz kazanacaksınız," dedi Lord Taran. "Bundan hiç yok. Ama taht için o kadar çok aday var ki, bu uzun ve sıkıcı bir iş olacak. Kraliçenin yakın çevresindeki pek çok kişi ve eski kralın yakın çevresi, yönetmek için çok genç olduğunuz konusunda benimle hemfikir. Diğerleri de anneniz eski kraliçeyi sevmedikleri gibi sizi de sevmiyorlar; küçük halktan, özellikle de *oíche sidhe* soyundan gelen biri tarafından yönetilmek istemiyorlar. Bu doğal değil."

"Aslında," dedim, zihnimdeki hikâyeleri gözden geçirirken, onları bir masanın üzerindeki kâğıtlar gibi düzenlerken, "asıl endişe düşmanlarınızın sizinle savaşmaya *kalkışmaması*. Bunun yerine gülümseyecek, eğilecek, güzel konuşmalar yapacak ve arkanızdan suikastçılar ya da zehirleyiciler tutacaklardır. Ne de olsa sarayınızın en iyi bildiği şeylerden biri de bu."

Wendell inledi ve bir elini saçlarında gezdirdi. Sonra sesimdeki bir şeye dikkat eder gibi oldu. Yüzümü inceledi ve gülümsemeye başladı. "Aklına bir fikir geldi, değil mi Em? Lütfen evet de."

"Bence," dedim yavaşça, "sarayınızın sizden korkmasına ihtiyacımız var. Size karşı duramayacak kadar korksunlar yeter."

"Elbette, herkes çocuklardan korkar," dedi Lord Taran. "Ve bunun ne kadar korkunç bir ünü var! Neredeyse her zaman bir partiyi en son terk eden kişi olduğunu söylerler. Şimdi yanında buruşuk küçük bir bilginle dönüyor! Düşmanları titreyecek."

Wendell bakışlarını benden ayırmamıştı. "Nasıl?"

"Pelerinle yaptığın numara bana bir fikir verdi," dedim, eteğimdeki kırıksıklıkları düzeltme dürtüsüne direnerek.

Lord Taran'ın sırtışı kayboldu. "Hepimizi Peçe'nin içine atmayı düşünemezsiniz lordum. kimse kalmayacak. En azından beni bağışlayın. -"Ben senin tarafındayım."

"Öyle misin?" Tersledim. "Bağışlayın efendim ama Wendell'in tahta geçmesi fikri sizi pek heyecanlandırmışa benzemiyor."

"Ah canım," dedi Lord Taran. "Görünüşe göre birbirimizi yanlış anlamışız. Gerçekten de yeğenimin berbat bir kral olacağına inanıyorum. En iyisi tahtı bahçıvanlardan birine teklif edelim ve nasıl bir yol izleyeceklerini görelim. Ama kralın kim olduğu umurumda değil. Ben sizin tarafınızdayım çünkü bu Callum'u mutlu edecek."

Ona zerre kadar güvenmiyordum. "Hepsi bu kadar mı?"

Gülümsedi. "Doğal olarak hepsi bu, çünkü hayatta başka neyin önemi var ki?" Wendell başını sallıyordu. "Sarayda başka bir ölümlünün daha olacağına sevindim.

Aslında, başkalarını da bize katılmaları için davet edeceğime inanıyorum. Belki de Konseyimizde eşit sayıda kişi olmalı, Em. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bunu sanki iyi niyetinden dolayı söylüyorsun," dedim homurdanarak. "Aslında ölümlüleri etkilemeyi diğer Halklardan daha kolay bulduğun için."

Bana eğlenen bir bakış attı. "Ah, ama yanıliyorsun, ben cezbedilmesi zor olanları tercih ederim."

Lord Taran çayını bitirdi ve ayağa kalkarak fincanı dikkatlice kayanın üzerine koydu. "Ben önden gideceğim. Doğal olarak, herkes bir noktada ortaya çıkmanızı bekliyor ve bu yüzden kraliçenin askerlerinin bir kısmı kale arazisinin çeşitli yerlerinde sizi bekliyor. En azından onları yoldan çekeceğim. O zaman içeri girip dikiş takımınızla hepimizi dehşete düşürebilirsiniz lordum."

Ona ters ters baktım, o da masumca kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı? Süpürge koleksiyonu belki?" Ve yüzümdeki ifadeye gülerek ormana doğru yürüdü.

"İyi ki kurtulduk," diye mırıldandım. Döndüğümde Wendell'ın bana sevgiyle gülümsediğini gördüm.

"Amcam bizim tarafımızda olduğu için şanslıyız," dedi. "Bazen ona *Eldest* denir, çünkü muhtemelen tüm diyardaki en yaşlı kişidir ve kendisinden çok korkulur."

"Çekilmez biri."

"O da haklı," dedi Wendell hiç istifini bozmadan. "Sarayımı korkutmak kolay bir iş değil. Canavarlara çok alışığız. Ve hiçbirini beni korkutucu bir figür olarak görmedi."

"Büyün gittikçe güçleniyor," dedim açık açık. "Seni izliyordum. Daha önce hiç bu kadar özgürce kullanmamıştın ve seni yormuyor gibi görünüyor."

"I-" Wendell gözlerini kırptırdı. Bir an için, kapısının eşiğinde durduğu zamanki gibi göründü - hafifçe kaybolmuştu. "Fark etmemiştim."

"Bunun iyiye işaret olduğuna inanıyorum," dedim. Aynı zamanda sinir bozucu bir işaretti ama bundan bahsetmeye zahmet etmedim. Ona Faerie'ye sadece kalbimi kaybedip bir köşede titreyerek oturmak için eşlik etmemiştim, değil mi? Endişemi bir kenara iterek daha dik oturdum ve devam ettim, "En eski hikâyelerden bazıları, diyarın gerçek lordunu veya leydisini tanıdığını öne sürüyor. Umarım sarayınız alışılmışın dışında bir güç gösterisine hazırdır."

*1 Muhtemelen en yaygın yanlış tanımlanan peri türüdür. Deneyimli dryadologların bile doğa olaylarını, ateşböceklerini ya da diğer peri faaliyetlerini Will-o'- the-wisps ile karıştırdığı bilinmektedir. Dünyanın dört bir yanındaki yaşlı ormanlarda bulunan bu gece paçavrası perilerin boyu ancak iki santim kadardır ve bunun büyük bir kısmı da minik bedenlerini cüceleştiren güve benzeri kanatlarıdır. Bir zamanlar biyoluminesan olduklarına inanılırdı, ancak Sofia Wagner'in 1822-24 yıllarında Belçika'da yaptığı saha çalışması, aslında her bir salkımın içinde küçük bir alev bulunan cam bir fener taşıdığını ve Wagner'in bunun iletişim için kullanıldığını öne sürdüğünü gösterdi (1906 tarihli *Fireglass* adlı kitabında büyülü Aldis lambalarının bu dilini çözmeye çalışan Brendan O'Reagan tarafından da desteklenen bir teori). Yaygın inanışın aksine, sürüklenen ışıklar tarafından vahşi doğaya sürüklenen serseri ölümlülerin hikayeleri genellikle bogle'lara atfedilebilir, utangaç oldukları bilinen wisp'lere değil; ölümlülerin gözlemi altında olduklarını algıarlarsa, genellikle ışıklarını kapatır ve en yakın düğüm deliğinde kaybolurlar.

*2 "Rumpelstiltskin" elbette kendi ismiyle engellenen bir perinin en ünlü hikyesidir, ancak "Yaşlı Erenondalen" (Norveç) ve "Lammy Boggs" (İngiltere) başta olmak üzere pek çok başka hikaye de mevcuttur. Saraylı fae'lerle bilimsel karşılaşmaların nadir olması ve birçok sıradan fae'nin isimleriyle ilgili sorulardan rahatsız olması nedeniyle, bunların gerçek gücü ve bir perinin tam adını bilmenin onu esir almakla eşdeğer olup olmayacağı hakkında çok az şey bilinmektedir. Akademisyenlere isimlerini emanet eden az sayıdaki sıradan peri, onlara sadece bir parça, bazen ilk yarısını, bazen de ikinci yarısını, bazen de Lewis Hartland'ın henkie'si Wattle'da olduğu gibi çocukluk lakaplarını vermişlerdir.

*3 "The Laughing Stove," J. P. Gillen'in *Anthology of Irish Folklore from the Viking Era* adlı kitabında bulunabilir: *A Cross-Cultural Analysis*, 8. baskı, 1908.

*4 Kapsamlı bir araştırmadan sonra, sadece hükümdarların erişebildiği bir Peri diyarı olan bu gizemli "Peçe" hakkında hiçbir akademik literatür bulunmadığı sonucuna vardım. Sanırım bunu öğrenen tek akademisyen ya da en azından hayatta kalan tek akademisyen benim.

31 Aralık

Alacakaranlıkta kaleye **ulaştık**.

Ormanda bir gün daha oyalandık; bunun nedeni kısmen Wendell'in çalışmak için zamana ihtiyaç duyması, kısmen de Wendell ve benim üzerine titreme ihtiyacı hissettiğimiz Shadow'du. Wendell, içinde yaşayan bazı yardımsever keklerin bulunduğu başka bir dikili taş buldu ve bu sefer ellerinde bir tabak köpek bisküvisiyle koşarak geldiler. Shadow hepsini mideye indirdi ve bir yosun parçasının üzerine çökerek derin bir uykuya daldı. Sabah uyandığında, adımlarında yıllardır görmediğim bir sıçrama vardı.

Kaleye Ekim ayında kullandığım rota yerine doğudan, bahçelerin içinden yaklaştık. Burada gölün etrafındaki patika genişleyerek, arabalarıyla gelen lordlar ve leydilerin yanı sıra bir savaştan ya da av seferinden görkemli bir dönüş yapmak isteyen monarşinin kullandığı geniş bir gezinti yoluna dönüşüyordu.

Başka bir deyişle, mükemmeldi.

Wendell'e fikrimi açıkladığımda gülmeye başladı. "Eee?" Gözlerini silerken "Eee?" dedim. "O kadar saçma mı?"

"Hayır, Em," dedi elimi tutarak. "Benim bulabileceğim her şeyden daha iyi. Ve herkesin içine dalmaktan çok daha az iş

kılıcım parlıyor."

"İğneleriniz yok ama," dedim.

"Tabii ki biliyorum. Onları geride bırakacağımı mı sandın?" Parmaklarını şıklattı ve muhafızlardan biri omzuna konarak kalbim küt küt atarak geri dönmeme neden oldu. Sırtına deri bir çanta asılmıştı ve içinde Hrafnsvik'in reisi Aud'un bir yıl önce Wendell'a hediye ettiği gümüş dikiş iğneleri koleksiyonu vardı.

Katkım zorunlu olarak sınırlı olsa da o çalışırken ben de boş durmadım. Çok az akademisyen Güç Sözcüklerini bilir ve ben iki tane edindim, bunlardan biri -doğal olarak ikisinden daha gülünç olanı- koşullarımıza çok uygundu.

Ormanın içinde biraz dolaştım ve Sözü söyledi. İlk başta hiçbir şey olmadı. Ljosland kışının karları arasında, Saklı Kral'ın ağacının yanında büyüsunü çağırdığım bir önceki sefer de benzer bir duraklama olduğunu hatırladım.

Sonra ormanın karanlığından bir şey fırladı ve alnıma bir tokat attı.

Acıdan çok şaşkınlıktan biraz geriye sendeledim. Eğildim ve düğmeyi bir sarmaşık kümesinin arasına düştüğü yerden aldım.

Yapraklı gölgede bile parıldayan bir tür soluk mavi kristalden yapılmış, gül şeklinde oyulmuş sevimli küçük bir şeydi. Cesaretimi toplayarak düğme çağıran Sözü tekrar söyledim. Bu sefer, düğmeyi yüzüme çarpmadan yakalamayı başardım, ancak hemen elimden kaçırdım ve neredeyse bir çukurda kaybediyordum. Bu düğme gümüşlendi, süssüzdü ama o kadar zarif yapılmıştı ki, çok sıkı tutarsam kırılacağından korktum.

Beni ağaçların arasına kadar takip eden Snowbell ilgiyle izledi. "Ölümlü bir sersem bizim büyülerimizi nasıl kullanabilir?" dedi.

"Güç Sözcüklerini herkes kullanabilir," diye cevap verdim. "Zor olan onları bulmak, çünkü birçoğu unutuldu." Bir gülümsemeyi bastırarak ona baktım. "Yine de doğru; ben sadece bir ölümlüyüm ve görme yeteneğim zayıf. Korkarım düğmeleri bulur bulmaz kaybedebilirim."

"Hum!" Snowbell'in kuyruğu heyecanla seğirdi. "Görme yeteneğim mükemmel!"

Ve böylece, Sözü yüzden fazla kez söyledim ve her söyleyişimden sonra ormandan farklı bir düğme süzülerek geliyordu. Her yönden geliyorlardı ve bazılarının gelmesi diğerlerinden daha uzun sürüyordu, sanki büyük bir mesafeyi aşmış gibiydiler. Birkaçını yakalamayı başardım, ama çoğu kafama çarpıp bir yerlere sıçradı, bu noktada Snowbell veya diğer *fuchszwerge*'lerden biri sevinç çığlıkları atıp onları kovaladı, ilk olmak için savaşırken birbirlerine hırladılar.

"Yüce Tanrım!" Wendell, ona eteğimin içinde biriktirdiğim eklektik küçük istifimi gösterdiğimde ağladı. Rüzgârda dalgalanan tuhaf bir koyu kumaş yığınının üzerine eğilmiş, dikiş iğnesi parlıyordu. "Nereden buldun bunları?"

"İnsanlar her zaman düğmelerini kaybeder," dedim. "Halk da farklı değil. Elbette ormanda düşen bozuk paralar gibi dağılmış bir miktar düğme olacaktı. Tek yapmam gereken onları aramaktı. Asıl soru, işe yararlar mı?"

Wendell iğnesini iğne yastığı olarak kullandığı mantara batırdı ve uzun parmaklarını düğmelerin üzerinde gezdirdi.

"Oh, Em," dedi sessizce. "Mükemmeller."

Bana olan güveni yüreklendiriciydi, ancak daha sonra kale önümüzde belirirken kordonda ilerlerken *kendime* olan güvenimin yıkılmanın eşiğinde olduğunu fark ettim.

Mesele sadece Taran'ın *buruşuk, küçük bilgin* yorumu değildi -gerçi bunun canımı yaktığını kabul ediyorum ama- daha ziyade bunun içine oturduğu genel kalıptı. Belki de hayatımın büyük bir kısmı çoğu ortama uyum sağlayamamakla geçmemiş olsaydı; belki de folklor konusunda biraz daha az okumuş olsaydım ve böylece normalde peri kraliyetinin dikkatini çeken ölümlü tipinden ne kadar saptığımın biraz daha az farkında olsaydım - evet, belki o zaman Wendell'in o andaki zaferinin bir kısmını hissedebilirdim, sonuçta bu benim de zaferimdi. Ama ben başımı dik tutmaya, zarafete yakın olduğunu umduğum bir şekilde yürümeye ve hepsinden önemlisi tökezlememek ya da kendimi utandırmamak için dua etmeye odaklanmıştım.

Elimden geldiğince kendimi bir hikâyede bu rolü oynayacak bir ölümlü gibi göstermeye karar vermişim. Bu amaçla, Wendell'dan elbiseme bir cazibe katmasını istemişim - artık siyahtı, onunla uyumlu olması için, mavibelekler desenli gümüş brokarlı ipek katmanları vardı.

Göz kamaştırıcı elbisemin üzerine özel dikim pelerinimi giydim, kuyruğu açılarak arkamda geniş, dalgalanan bir karanlık olarak uzandı, sanki gölgem bir devinkiyle yer değiştirmişti. Bu halini sevdiğim için Wendell'in daha fazla değişiklik yapmasına izin vermekte isteksizdim, ancak hayal etmesi ne kadar saçma olsa da bir şekilde etkileyici bir figür oluşturmam gerektiğini biliyordum. Ve böylece eski sağlam kukuletamı, içine yıldızlar işlenmiş bir kukuletayla değiştirdi.

Keşke bunun mecazi olduğunu söyleyebilseydim, ama Wendell bana tür durumlarda kullanmaya olduğu kadar gerçekçi bir şekilde- bir orman havuzunda yansıyan yıldız ışığını toplayıp kumaşa diktiğini söyledi. Işıklar yüzümü hayalet bir taç gibi çevreliyordu, bazıları sabit, bazıları titrekti; birkaç dakikada bir, biri kaputun üzerinde parlıyor ve ağaçların arasında kayboluyordu, bazen biz ilerlerken biriktirdiğimiz brownie seyircilerinden gelen bir ciyaklama korosuyla. Bu olduğunda zıplamamaya çalışırdım.

Wendell ayrıca Shadow'un gelişimiz için giyinmesi konusunda ısrar etmişti.

"Orga buna izin vermez," dedi. "Ama en azından bir tanesi uygun şekilde giydirilmeli. Ne de olsa kral ve kraliçenin yakın dostları olacaklar."

Gölge hiçbir zaman kıyafetlere düşkün olmamıştır, ancak saygınlığına yönelik bu özel dayatmanın önemini hissetmiş gibi görünüyordu ve Wendell onu ölçüp biçip güzel bir paltoya dönüştürürken kıpırdamadan durdu. Yumuşak, kadifemsi bir siyahtı ve Wendell'in bir şekilde bulduğum bir avuç gümüş düğmeden yaptığı, krallara layık miktarda gümüşle işlenmişti. Gölge'nin gözünü korkutmaya karar vermişti - ki ben buna itiraz etmedim, bunun köpeğin utancını azaltacağını biliyordum - ve bu yüzden sis dallarını alıp pelerine dalgalanan kurdeleler gibi iliştiirmişti, böylece Gölge hayalet bir canavar gibi her yerde yanında bir sis taşıyor gibi görünüyordu. Gümüşün parıltısıyla birlikte bu etki efsaneviydi.

Peki ya Wendell? Keşke onu yeterince tarif edebilseydim.

Yapımının çoğunu izlememe rağmen, pelerinini nasıl yaptığını söyleyemedim. Bazen uzanıp bir ağacın altından bir gölge topluyor gibi görünüyordu, bu noktada katı bir şey ya da asker, kendi pelerinime benzemeyen dalgalı bir karanlık haline geliyordu. Bazen ormana doğru yürür ve bir kucak dolusu çam dalı ya da huş ağacı kabuğuyla geri dönerdi, bunlar bir andan diğerine kumaş gibi bir şeye dönüşürdü. Bazen çalışırken pelerini göle daldırırdı ve çıkardığında pelerin incelikli bir şekilde farklı bir şekil almış olurdu.

Ortaya çıkan giysi elbette siyahtı. Ama daha önce gördüğüm hiçbir kumaşa benzemiyordu, sıvı ve hafif parıltılıydı. Muhafızlarının her birine birkaç tüyünü bağışlamalarını emretmişti ve bunları kumaşın içine dokumuştur. Tüyler tam olarak *görünmüyordu*, sadece pelerin rüzgâra yakalandığında kanatları andırıyordu. Hiçbir süslemeye ihtiyaç duymayan bir giysiydi, çünkü bir rüyadan koparılmış gibiydi ve düğme sırası dışında ona hiçbir şey vermedi. Topladıklarımın en iyilerini seçmesini beklerdim ama onun yerine krallığının tüm bölgelerini temsil edecek bir seçim yaptı: Ağlayan Madenler'den ve Tromlu Nehri'nin aşağı kolundan gümüş; ormanın bir düzine farklı köşesinden oyulmuş meşe; cadı başlı geyiklerden birinin boynuzlarından nadir kemik; Mavi Kancalar'dan renkli mermer. Etki, kendisini mücevherlerle süslemiş olmasından daha etkileyiciydi, çünkü düğmeler birlikte, onlara baktığımda zihnimde garip görüntüler, hiç görmediğim yerlerin anılarının uçuşmasına neden olan bir büyüye sahipti. Dar bir dikili taşın etrafındaki gölgeli bir koru; dik bir uçurumdan aşağı yuvarlanan sisle örtülü bir su parıltısı.

İşlerin tedirgin edici bir hal aldığı yer pelerinin kuyruğuydu.

Bunu yapabileceğini bilmiyordum elbette. Ben sadece yarattığı şeyin korkutucu olması gerektiğini söylemiştim. Belki de Peçe'nin başka bir parçasını ona dokuyacağını düşünmüştüm ama onun yerine *canlı* bir şey koymuştu. Pelerin homurdandı ve hırladı, gırtlaktan gelen bir ses o kadar yankılıydı ki ayaklarımın altında hissettim. Aynı zamanda iştahlıydı da - Snowbell'e göre, biz onu umursamazken türdeşlerinden ikisini yemişti;

Wendell ona başka kimseyi yememesini emretmek zorunda kaldı. Yaratığın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve daha da rahatsız edici olanı, Wendell'in de yoktu.

"Onu içi boş bir kütükte buldum," dedi bit pazarında gizli bir mücevheri ortaya çıkaran bir alışverişçinin kendini tatmin edışıyle.

Dürüst olacağım: Bakmaktan kaçınmaya çalıştım.

Arkamızdan çeşitli küçük ordumuz geliyordu. Troller en korkutucu hallerindeydi, tıknaz ve kaslıydılar, omuzlarında baltaları ve tırpanlarıyla yürüyorlardı - ve bunların endüstrileri için kullanılan aletler olduğunu bilsem de, yine de birlikte oluşturdukları görüntü beni ürpertti. Daha sonra Snowbell ve kardeşleri geliyordu, hareket eden her şeye hırlıyorlardı, diş ve pençelerden oluşan kızıl bir nehir gibiydiler. Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, korkunç faunlar sessizce arkamızdan süzöldüler, köpek büyüklüğünde sıçanlara daha yakın olan köpekleri yanlarında tasmalıydı.

Muhafızlara gelince, kanat çırpışlarından rüzgârı hissedebileceğim kadar yakınımda, tepemde . Razkarden Wendell'in omzuna yaslandı.

Tabii ki anında fark edildik. Ormandan çıkıp gezinti yoluna girdikten kısa bir süre sonra at sırtında bir kale muhafızıyla karşılaştık. Onu zar zor gördüm, bineğinin devasa cüssesi ve gürleyen toynaklarından o kadar ürkmüştüm ki sendeleyerek geri çekildim. Gerçi o bizden daha çok korkmuştu, çünkü bir çığlık attı ve hemen kaleye doğru kaçtı.

"Atlarınız çok büyük," dedim anlamsızca -kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. "Thornthwaite çok sevinirdi."

Profesör Thornthwaite her türlü peri atı konusunda uzmanlaşmıştır, ne kadar yabancı olursa o kadar iyidir. O zaman neden Thornthwaite'den bahsediyordum, bilmiyordum.

-Sanırım Cambridge o anda kendimi çok uzakta, acı verici bir şekilde hissettiğim için, ne kadar zayıf olursa olsun herhangi bir bağlantı ipliğine tutunmak istedim.

"Atlarımız için endişelenmene gerek yok," diye söz verdi Wendell. "Bir drayfox'a bineceksin - soyluların çoğu tarafından kullanılan yavaş, zarif yaratıklardır. Aslında sana çocukken binmeyi öğrendiğim Kızıl Rüzgâr'ı vermeyi düşünüyordum. Umarım hâlâ yaşıyordur."

"Bir tilkiye bineceğim," diye tekrarladım uzaktan. "Tabii ki bineceğim."

Wendell, Razkarden'in gagasını okşayarak ve ara sıra gezinti alanını kaplayan meyve ağaçlarını ya da dalların arasından görünen kale manzarasını seyrederek, tamamen rahat bir şekilde, yavaş adımlarla yürüyordu. Şimdi bakışlarını bana çevirdi ve durdu.

"Em," dedi elimi tutarak. "Eğer istemiyorsan Kırmızı Rüzgâr'a zorunda kalmayacaksın. Aslında, tahtımı geri aldıktan sonra, eğer istemiyorsan hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacaksın. Eğer kalenin bir oturup kitaplarına ve not kâğıtlarına gömülmek istiyorsan, sadece bir brownie pazarını ya da bogle inini gezmek istiyorsan, o zaman yapılacak."

Titreyen bir nefes verdim. "Peki bu beni ne tür bir kraliçe yapar?"

Yanağımı öpmek için eğildiğinde son derece ciddi görünüyordu. "Benimkini."

Gülmekten kendimi alamadım. Kalbim hâlâ dört nala atıyordu ama kendimi biraz daha sakin hissediyordum. "Belki de herhangi bir tur talep etmeden önce tahtınızı güvence altına almalıyız."

"Oh, evet," dedi Wendell. "Her şeyin bir vardır." Ve biz de öyle yaptık.

İtiraf etmeliyim ki daha fazla karışıklık bekliyordum. Özellikle de Lord Taran'ın uyarıları göz önüne alındığında. Ama Lord Taran ne ordumuzdan ne de Wendell'ın dikiş iğnesindeki yeteneğinden haberdardı.

Yavaşça gezintimize devam ettik, birkaç muhafızla daha karşılaştık, hepsi de ilkinin verdiği tepkiyi verdi - eski kraliçe için neredeyse üzülüyordum, sadık hizmetkârları bu kadar cesareten yoksun olabilirdi. Ama sonra bir köşeyi döndük ve kale görüldü, pencereler alacakaranlıkta madeni paralar gibi parlıyordu. Kapı o kadar açıktı ki, önceki ziyaretimde yerini bulamadığıma şaşırdım, ama o zaman Wendell'ın koruması yoktu ve Faerie'nin büyüleriyle kafam karışmıştı.

Yine de şu anda bile, bir şekilde kaleyi tam olarak *kavrayamadığımı* hissediyordum. Kulelerini ve korkuluklarını, arkasındaki ormanlık yamacı, gümüş köprülerle birbirine bağlanmış birkaç ağaç tepesini yeterince iyi görebiliyordum. Ama başka tarafa baktığımda görüntüye tutunamadığımı fark ettim - anı bir rüya gibi bulanıklaştı.

Yine de kaleye uzun süre bakamadım, çünkü kraliçenin muhafızlarından üçü diğerlerinden daha cesur davranmış ve bizi beklemek üzere yeniden toplanmıştı.

Bu noktada bir izleyici kitlesi çekmiştik. Sadece browniler değil, saraylı fae'ler de gezinti yoluna paralel uzanan orman yollarında sıralanmaya başlamıştı. Çoğunlukla gölgede kalıyorlardı ama gümüş ışıltısı onları ele veriyordu. Kalabalığın genel havasının dostça mı yoksa düşmanca mı olduğunu belirlemek zordu; karakteri belki de en iyi tutarsız olarak tanımlanabilirdi. Biz geçerken bir avuç Halk çığlık atıp kaçtı; birkaç tezahürat oldu; bazıları Wendell'in adını sevinçten öfkeye değişen tonlarda seslendi. Bir adam "Katil!" ve "Kraliçe intikamını alacak!" diye defalarca bağırdı, ta ki Razkarden onu çığlık çığlığa ormana doğru kovalayana kadar. Daha büyük bir kısmı ise öylece durup aval aval baktı.

"Wendell," dedim muhafızlara yaklaşırken. Devasa atlarının üzerinde oturmuş, kılıçlarını sallıyor ve genel olarak korkunç görünüyorlardı - kesinlikle daha fazla istemedim. Ama Wendell cevap veremeden tuhaf bir şey oldu: atlar titremeye başladı ve baş muhafız kılıcını elinden düşürdü. Geri çekildiler, biz ilerlerken bize ayak uydurdular ve sonra hep birlikte atlarını çevirip düzensiz bir şekilde ormana doğru gürlediler, aceleleriyle neredeyse birbirlerine çarpıyorlardı. Kaçarken, başının üstünde, içinde seyircilere satıyor gibi görüldüğü çeşitli peynir ve bisküviler bulunan kamıştan bir sepeti dengeleyen girişimci küçük bir brownie'yi devirdiler. Bir tohum bisküvi yolumuza sıçradı ve Shadow onu memnun bir vınlamayla kaptı.

"Güzel!" Wendell, seyircilerimizde yarattığı dehşetten belli belirsiz bir memnuniyet duyduğunu belli ederek konuştu. "Bu gece kılıç oynamak için hiç iştahım yok. Yolculuk ne kadar yorucu! İnsanın kendi diyarında bile. Sanırım bundan sonra her şeyi at sırtında yapacağım. Şuraya bak *Em*, Kraliyet Gözlemevi'ne giden köprü, Şarkı Söyleyen Mağaralar'a kadar kilometrelerce uzağı görebileceğin bir balkon. Günbatımının faziletleri konusunda seni ikna etmekte pek başarılı olacağımı sanmıyorum ama..."

Heyecanla konuşmaya devam etti, onu bunu işaret etti ve sanırım bir cevap vermiş olabilirim, ama gerçekte onu neredeyse hiç duymadım - dikkatim başka bir şeyle meşguldü.

Kale kapısının önünde, sarmaşıklarla süslü fenerler ve banklarla çevrili, kaldırım taşlarıyla döşeli geniş bir avlu vardı; alt tabakadan Halk'ın, geçit töreni yapan soyluları buradan seyredebildiğini tahmin ediyordum ama şu anda orada kimse oturmuyordu. Halkın sahip olduğu pek çok rahatsız edici özellikten biri de, insan onlarla toplu halde karşılaştığında, sanki onları sisin içinden ya da sadece kalabalık izlenimi vermeyi seçen bir ressamın yorumuyla görüyormuş gibi birbirine karışmış gibi görünmeleridir. Belki de benim insan olarak onların tuhaflığını kavrayamayışımdandır, bilemiyorum- bazıları panikten gözleri dönmüş, bazıları ise aç bir zevke bürünmüş birkaç güzel yüz dikkatimi çekti. Bir de gri giysili bir müzisyen vardı, kaldırım taşlarının üzerine devasa bir arp yerleştirmiş ve neşeli bir melodi tıngırdatmaya başlamıştı; ağlamalar, mırıldanmalar ve ara sıra yarı boğuk çığlıklarla dolu avlunun tedirgin sessizliğiyle tuhaf bir tezat oluşturuyordu.

Özellikle bir kadın beni irkiltti - bir kış alacakaranlığının gradyanı gibi kat kat koyu ipekler giymişti ve saçları sırtından aşağı siyah tüylerden oluşan bir nehir gibiydi. Kaşlarını çatmış cep saatine bakıyordu ama baktığımı hissetmiş gibiydi; başını kaldırdı, hınzırca gülümsedi ve kalabalığın karıştı.

Sonra kalenin kapıları açıldı ve Lord Taran dışarı çıktı. Yanında daha önce de tanıştığım Callum Thomas vardı ve rahatlamaktan neredeyse bayılacaktım. Bu Callum'un kendisi değildi - adamı çok az tanıyordum - daha ziyade Faerie'nin harikası ve dehşeti arasında ölümlü bir yüz görmektir. O ana kadar bunun beni ne kadar zorladığını bilmiyordum.

Lord Taran kalabalığın içinde dalgalanan panik akımının ya da göz korkutucu maiyetimizin farkında olmayabilirdi. Bana sıkılmış gibi göründü, ancak bu çoğunlukla kibar bir saygı ifadesinin ardına gizlenmişti. Yine de Orga yoluna çıktığında can sıkıntısı aniden kayboldu.

Onunla Wendell arasına girdikçe büyüyor gibiydi. Lord Taran'ın üzerinde yükselen korkunç bir gölge haline gelene kadar da büyüdü; sadece en sade şekli olan bir gölge, o da çoğunlukla dişleriyle esneyen bir ağızdı. Boğuk bir çığlık attım.

"Elderwood'un Canavarı!" diye bağırdı biri. Sol tarafımızdaki bazı seyirciler meraklarının yeterince giderildiğine karar verince küçük bir izdiham oldu, ancak Halkın çoğu oldukları yerde kaldı, önlerinde gelişen sahneye perçinlendi - sürgündeki krallarının dönüşü, eski kraliçenin kardeşi olan eski generalleri tarafından karşılandı. Ne yöne gidecekti? Ben de en az onlar kadar çaresizce büyülenmişim.

Orga hemen her zamanki boyutuna geri dönerek Wendell'ın ayaklarının dibine yerleşti ve yüzünü yıkamaya başladı - sanırım sadece Lord Taran'ı ürkütmek istemişti. Bir adım geri çekilmiş, eli kılıcının kabzasına gitmişti.

"Varlığımın geri kalanını omzumun üzerinden seni arayarak geçirmemeyi tercih ederim, karanlık olan," dedi kediye kaşlarını çatarak. "Belki bu beni biraz affettirir."

Pelerinini bir kenara atıp Wendell'ın ayaklarının dibinde diz çöktü, bir dizini yere bastırıp kılıcını diğer dizine dayadı. Callum da bana hızlı ve parlak bir gülümseme gösterdikten sonra aynısını yaptı.

Lord Taran'ın hareketi kalabalığın içinde uzun süre tutulan bir nefesin ardından gelen bir iç çekiş gibi yayıldı. Halk dizlerinin üzerine çöktü, bazıları diğerlerinden daha enerjikti. Birkaç çığlık daha atıldı ve yine ayak sesleri yükseldi ama bana öyle geliyordu ki bir avuçtan daha azı gerçekten kaçtı - sanırım boyunlarını en çok tehlikede görenlerdi ya da belki de özellikle gergin mizaçları vardı. Yerini değiştirmeyen tek kişi, daha yüksek sesle tıngırdayan arpçıydı; çaldığı şeytani bir karaktere bürünmüştü. Peynirli brownie geri döndü ve ayağa kalkan saraylı fae'lerin arasında dolaşmaya başladı, şapka yerine zambak yastığına benzeyen bir şey takan ve elinde bir sepet kavrulmuş kestane tutan bir başkası da ona katıldı.

Lord Taran bir el hareketi yaptı ve hepsi de gümüş iplikli gri giysiler giymiş, saraylı ve sıradan karışımı yarım düzine Halk, her biri arkalarında küçük bir araba sürükleyerek kalenin gölgelerinden çıktı. Bu arabaların üzeri ipekle kaplıydı ve içindekileri gizliyordu; arabalar kaldırım taşlarının üzerinde takırdıyordu.

Bu halktan biri Lord Taran'ı selamladı ve ona bir el aynası uzattı. Saf gümüşten işlenmişti, çerçevesi karmaşık ve düzensiz taraklı bir desene sahipti, sanki yıllarca deniz tabanında yatmış ve her türlü kabuk ve midyeyi biriktirmiş gibiydi. Lord Taran bir kez daha eğilerek aynayı Wendell'a verdi.

"Teşekkür ederim," dedi Wendell. Aynaya baktı, sonra kalabalığa doğru döndü ve dalgın bir şekilde camı karşısındaki avucuna vurdu. Bu hareket avluya yansıyan ışıktan elmaslar saçtı. Garipti ama o an bana onu ilk kez bir konferansta sunum yaparken izlediğim anı hatırlattı. Beş yıl önce miydi, yoksa altı mı? Konu Provence folkloruydu ve ben onun iddialarına şüpheyile yaklaşmış ve bu iddiaları dile getirirken sergilediği gösteriştense rahatsız olmuş olsam da, dinleyiciler üzerindeki etkisine hayran kalmaktan kendimi alamamıştım. Çünkü Wendell'in böyle anlarda büyüyle ilgisi olmayan bir ciddiyeti vardır ve bu ciddiyet Saklı Kral'ınki gibi de değildir; daha sıcak, iyi huylu bir şeydir ve insanda sinme değil, eğilme isteği uyandırır.

"Bu da ne demek oluyor?" Mırıldandım.

"Ah- sadece küçük bir gelenek. Tahtın bir hükümdardan diğerine geçişini kutlamak için," dedi, bakışları aklıkla kalede ve ötesindeki yamaçta gezinirken.

"Bak Em," dedi, tepede süzülen ışıkları işaret ederek. "Ateşböcekleri! Evet, hatırlıyorum, akşamın bu saatinde hep dışarı çıkarlardı."

"Eğleniyorsun," diye not ettim.

"Öyleyim." Beni öpmek için döndü. "Benim sevgili Emily'm! Sonunda eve geldim.

Ve hepsi senin yüzünden."

"Bunda senin de payın var," dedim sertçe, ama gülümsememek için kendimi zor tuttum. Wendell'in mutluluğunu çoğu zaman bulaşıcı bulmuşumdur, özellikle de şimdi; sabah güneşi gibi ondan yayılıyor gibiydi.

Güldü. "Şimdi tek istediğim güzel, doyurucu bir yemek ve kendi yatağım. Ama önce onlara bir gösteri yapalım, olur mu?"

Hâlâ neşeli bir şekilde öne doğru adım attı ve kalabalığın daha da rahatladığını hissettim. Acaba onun sadece kılıfını açmasını mı bekliyorlardı?

ve muhtemelen insanların kafasını kesmeye başladılar. Şiddet, Silva Lupi hükümdarlarına nefes almak kadar doğal geliyordu.

"Üvey annem öldü," dedi Wendell taşkın bir sesle. "Ya da yakında ölecek. Onu sevenlere: bilin ki krallığımıza cesaret ve bağlılıkla iyi hizmet etti. Düşmanlarına: Sizi bu gece benimle ve onu kendi elleriyle öldüren yeni kraliçenizle birlikte kutlamaya davet ediyorum."

Halk buna sırtıttı, dişleri fener ışığında parladı ve ben Gölge'nin arkasına geçme isteğimi bastırdım. Omzuna kirpi tünemiş bir kadın histerik hıçkırıklara boğuldu.

Wendell bana döndü ve aynayı uzattı. "Bu onura nail olmak ister misin? Bir hükümdar öldüğünde kaledeki tüm aynaları kırmak bizim geleneğimizdir, böylece onların suretini taşıyan her şeyden kurtulmuş oluruz. Bu, üvey annemin kişisel eşyaları arasındaydı."

"Sen yap," dedim, çünkü bu beni biraz şaşırtmıştı ve bir şekilde yanlış bir adım atmak istemiyordum.

Wendell başıyla onayladı. Gölge'yi yoldan çekti, sonra aynayı kalenin yan tarafına fırlattı. Ayna yüz küçük parçaya bölündü ve bu parçalar ateşböceklerine dönüşerek diğerlerine katılmak üzere havaya yükseldi.

Kalabalık sevinç çığlıklarına boğuldu - en korkmuş görünenler bile şimdi tezahürat yapıyordu ve birkaç arpçı daha ilkine katıldı. Dehşetin ürpertisi erimeye başladı ve akşam müzik ve kahkahalarla doldu.

Lord Taran bir hareket daha yaptı ve vagonların üzerindeki ipek örtüler kaldırılarak her şekil ve boyutta aynadan oluşan bir topluluk ortaya çıktı. Kalabalığın gürültüsü arasında Wendell, "Kim kutlayacak?" diye bağırdı.

Halk ileri atıldı, arabalardan aynaları kaptı, bazı sıradan fae'ler olduklarından daha büyük aynaları kaldırdı ve ağırlıkları altında beceriksizce tökezledi. Büyük bir itiş kakış yaşandı ve herkese yetecek kadar ayna olmadığı için küçük kavgalar çıktı. Kırılan camların sesi arpların tınlarına karışıyor ve sayısız ateşböceği gecenin içinde süzülüyordu. Ağaçların tepelerindeki gümüş peri taşları yüzen fenerler gibi parlamaya başladı. Halk heyecandan çığlıklar atarak kapıdan içeri girdi.

Wendell bana, "Bu gece kalede dolaşıp ayna arayacaklar," dedi. "Dediğim gibi, bu çok eski bir gelenek. Bazıları kendini kaptırıyor - hiç şüphesiz birkaç pencere de kırılacak, özellikle de üvey annemin odalarındakiler."

Şaşkınlıkla ona doğru çekildim. O anda hayranlığımın korkuma ağır basıp basmadığını bilemiyordum. "I-" Ne söylemek istediğimi bilmesem de başladım.

"Biliyorum," dedi sessizce, kolu belimi sarmıştı.

Beni kale kapısına doğru götürdü, boyumun birkaç katı ağır meşeden kapıları olan ve soyut bir çiçek sahnesi sandığım, ama yakından bakınca gözlerinden ve ağzından yapraklar dökülen, dere kireçleriyle çevrili bir baş olduğu anlaşılan, rahatsız edici derecede büyük bir şeydi bu.

Lord Taran bir tarafta, Callum diğer tarafta duruyordu. Wendell ve ben geçerken kumral saçlı adam bana gülümsedi.

"Tekrar hoş geldiniz Profesör Wilde," diye mırıldandı. "Ya da Walters mı demeliydim? Nasıl giriş yapacağınızı kesinlikle biliyorsunuz."

1 Ocak 1911

Yeni bir yıl.

Peri'de bunu kimse bilmez - Halk insan takvimlerine ya da bazı durumlarda doğrusal zaman kavramına aldırış etmez. Gariptir, fani dünyada yılların geçip gitmesi üzerine hiç düşünmemiştim. Başkalarının yaptığı gibi onları kutlamaktan hiç rahatsız olmadım. Yine de burada, bir yılın diğerine karıştığını bilen muhtemelen tek kişi olduğum Faerie'de, kendimi bu olayı bir şekilde işaretlemek isterken buluyorum.

Ama saçmalıyorum.

(Nasıl oldu da kendimi bu işe bulaştırdım? Birini kraliçe olduğuma nasıl ikna edeceğim ve bunu denemenin iyi bir fikir olacağına nasıl inandım? Bu tam bir çılgınlık. Bu düşüncelerin varlığını yok etmeye çalışıyorum ama beni rahat bırakmıyorlar).

Bu sabah son zamanlarda alıştığım bir şekilde uyandım: Orga göğsüme tünemiş, boğazımın altındaki eti yoğuruyordu.

Bir solukta doğruldum, onu ve şah damarıma bu kadar yakın olan pençelerinin korkunç yerinden oynattım. Wendell'i daha önce hiç bu şekilde uyandırmamıştı; bir tür açıklama yaptığından şüpheleniyorum.

Yatağın ayakucuna uzanmış olan Shadow homurdanarak uyandı. Wendell'e baktım, doğal olarak hâlâ uyuyordu, her zamanki gibi battaniyelere gömülmüştü; sadece dokunduğumda bir şeyler mırıldandı ve yüzünü yastığa gömecek şekilde yüzüstü .

Bir önceki akşamı pek hatırlayamıyordum, bunun nedeni büyülenmiş olmam değil, uzun yürüyüşümüzden ve etrafımdaki yabancılığın ağırlığından o kadar bitkin düşmüştüm ki neredeyse ayakta uyuyakalmıştım. Gökyüzüne açık, camsız pencerelerinden sarmaşıkların ve yosunların süzüldüğü bir ziyafet salonunda yemek yemiştik. "Yemek yedik" diyorum, ama Wendell'in konuşması, eğilip onunla konuşmak ve ona hediyeler vermek isteyen halk tarafından sürekli bölünüyordu - çoğunlukla mücevherler ve gümüş biblolar, gerçi bir hanımefendi ona her açıldığında rengârenk kelebekler salan ahşap bir sandık hediye etmişti. Halk oraya buraya saldırıyor, aynaları ve ara sıra pencereleri kırıyordu ve çok fazla çığlık ve sanırım şiddet vardı, ancak bu uzaktı ve kimin kiminle savaştığını anlayamadım. Genel olarak kaostan başka bir şey değildi ve beni daha da yormaktan başka bir işe yaramadı.

Biraz yemek yedikten sonra Wendell beni odasına götürdü. Partiye döndü, ama uzun sürmedi, sanmıyorum; yanımdaki yatağa uzanıp "çayımı yudumlamama bile fırsat vermeyen can sıkıcı saray mensupları" hakkında mırıldanırken uyandım ve hemen uykuya dalmış gibiydi.

Battaniyeleri geriye ittim ve ayağa kalktım. Wendell'in pelerini yerden bana homurdanıyordu. Tekrar burada, kraliçeyi zehirlediğim yatak odasında olmak tuhaftı ama Wendell üvey annesinin daha görkemli odalarını devralmayı kabul etmeyecekti ve gençliğinde işgal ettiği şatodaki tanıdık kanada dönmeye kararlıydı.

"Eee?" Bana bakan Gölge'ye söyledim. *Ofladı* ve yanımda yere atladı.

Pencereye gittim ve zengin siyah perdeleri geri çektim. Ağlayan üvez kıpırdandı ve sanki içeri girmek istercesine sivri yapraklarını yavaşça camın üzerinden geçirdi. Kan rengi yemiş kümeleriyle bu şeyin görüntüsünden hiç hoşlanacağımı sanmıyorum ama en azından özenli bir meşe değil.

Wendell'in yanında durdum ve onu uyandırıp uyandırmamayı düşündüm. Aslında o sabah erken saatlerde bir kez uyanmıştık ve sonra tekrar uykuya dalmadan önce çok hoş bir şekilde meşgul olarak bir iki saat geçirmiştik - şimdi bu kelimeleri yazarken utanıyorum-. Bana minnettarlığını uygun bir şekilde ifade etmek istediğini söylemişti ve ben de ona bu fırsatı vermekten kaçınmamıştım.

Uyumasına izin vermeye karar verdim.

Wendell'in yatak odası artık bir önceki ziyaretimde tanık olduğum harap halde değildi. Temizlenmiş ve tazelenmiş, ahşap zeminler yumuşak kilimlerle döşenmiş, küf kokusu yerini çam ve kır çiçekleri kokusuna bırakmıştı. Her duvara gümüş çerçeveli yeni aynalar yerleştirilmişti, böylece hafif parıltıların arasında uykulu uykulu kaşlarını çatan beceriksiz benliğimin sonsuz yansımalarını görebiliyordum. Bir parçam tadilatın ne zaman yapıldığını merak ediyordu; üvey annesi kaçtıktan sonra mı, yoksa dün akşam geldiğinde mi? Her iki durumda da *oiche sidhe*'nin parmağı olduğundan şüpheleniyordum; duvarlar ve mobilyalar biraz fazla cilalı bir görünüme sahipti ve gardırobun altında bile tek bir toz zerresi bulabileceğimden şüpheliydim.

Söz konusu gardırobun içinde hepsi de son derece zarif ve çoğunlukla siyah olan çeşitli sabahlıklar buldum ve en basitlerinden birini, sade kahverengi ipekten olanını seçtim.

Orga bacaklarıma dolandı ve ısrarcı bir şekilde mırıldandı. Sanki dikkatimi çekmeye çalışır gibi alnını bana vurdu.

"Elinde ne var?" Gece mavisi kumaş parçasını ağzından aldım ve inceledim. Brokarın üzerinde yapraklar ve minik geyiklerden oluşan gümüş bir desen vardı. "Bu Lord Taran'ın dün akşam yemeğinde giydiği pelerine benziyor."

Orga onaylayarak gürlledi ve bacaklarıma coşkuyla sürtündü. Kumaştaki çok sayıdaki diş deliklerini fark ettim.

"Lord Taran'ı öldürmenize yardım etmemi istiyorsunuz, öyle mi?" Dedim. "Hayır, teşekkür ederim. Bir el hareketiyle beni bir sümüklü böceğe dönüştürebileceğinden oldukça eminim. Hem zaten Wendell iyi."

Orga öyle bir hırladı ki, bunun düşmanını affetmek için yeterli bir gerekçe olmadığını anladım. Belli ki Wendell'in neredeyse başının kesildiğine tanık olmak onun doğasında tam olarak anlayamadığım ve asla kendime yönelmemesini umduğum bir yönü uyandırmıştı.

"Gel Gölge," dedim. Artık uyuduğuma göre, bilimsel merakım geri gelmişti ve Wendell'in odalarını düzgün bir şekilde araştırmak istiyordum - bir önceki ziyaretimden şato hakkında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum, büyüünün etkisiyle kafam o kadar karışık ki.

Başlangıçta odaların bir sıra halinde dizildiğini düşündüm, çünkü sağ tarafımda her zaman göle ve bahçelere bakan bir pencere vardı. Bir an durup güneş ışığında kabaran dalgaların gümüş parlaklığını hayranlıkla seyrettim. Ama sonra yatağın karşısındaki kapıyı açtığımı hatırladım, bu kapı manzaradan *uzağa* açılmalıydı, o noktada bunu düşünmeyi bırakmaya çalıştım.

Girdiğim ilk oda nehir taşlarıyla döşenmiş muhteşem bir banyo odasıydı ve Roma döneminden kalma bir şey gibi içine girilen tam bir banyo vardı. Buharlı ve hanımeli kokulu bu banyodan zevkle yararlandım ve aramama devam etmeden önce yaprak şeklindeki sabunlardan ikisini dağınık saçlarımda kullandım.

Bir sonraki oda tavan pencereleri ve bir sıra uzun kanatlı pencere ile aydınlatılıyordu. Burası aynı zamanda yemek odasıydı ve halkla doluydu.

Sayıları yarım düzine kadardı ve ilk bakışta *oíche sidhe* olduklarını düşündüm. Ama hayır: onlar da aynı cılız ellere sahip, donuk ve gri renkteydiler, ama bu yaratıklar daha küçük, daha şişman ve yüzleri sürekli kızarmıştı. Gümüş tabaklarda meyveler, tereyağlı ekmekler, reçeller, sosisler ve üzerine krema dökülmüş bir çeşit baharatlı yulaf lapasıyla dolu iki kişilik masanın etrafında koşuşturuyorlardı.

İçeri girdiğimde perilerin çoğu şaşkınlıktan donakaldı ama bana en yakın olan ve oldukça genç görünen bir tanesi bir çığlık atarak elindeki yumurta tabağını yere düşürdü ve ıslak bir çınlamayla yere çarptı.

"Majesteleri!" dedi başka bir peri boğuk bir sesle, karşılıklı panik içinde birbirimize baktığımız gergin bir andan sonra. "İster misiniz-"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim yüksek sesle. Sonra döndüm ve kaçtım.

Bu yaptığımdan anında pişman oldum - sadece haysiyetsizce olduğu için değil, aynı zamanda midem gürültülü bir şekilde guruldadığı için. Ama banyoya geri döndüğümde bir muammayla karşı karşıyaydım - eğer geri dönüp özür dilersem, beni aykırı ve tuhaf bulacaklardı, hatta düpedüz deli bile sayabilirlerdi. Ya da daha kötüsü, kraliçeleri olmaya olmadığını.

Doğal olarak kimsenin kraliçesi olmaya uygun değilim. Ama bunu olduğundan daha belirgin hale getirmeye hiç niyetim yoktu.

Shadow ve ben yatak odasına döndük (Wendell hareket etmemiştir) ve farklı bir kapıdan geçtik. Sandıklar, tahta kasalar ve tek tük mobilyalarla dolu, amacı belirsiz iki odadan geçtik. Şato hizmetkârlarının eşyaları yerleştirmekte olduğunu düşündüm ve gerçekten de bitişik odada boğuk sesler ve gümbürtüler duydum, ardından çekiç sesleri geldi. Gizli Kral'ın sarayında yaptığım gibi içgüdüsel olarak cebimdeki parayı tuttuğumu fark ettim ve kendimi onu bırakmaya zorladım. Zihnimin açık olduğunu kendime hatırlattım, yön duygum da açıldı - bu, dairelerin imkânsız gibi görünen yapısına rağmen böyleydi.

Başka bir kapı açtım ve içeri girdim. Ve adımımın ortasında durdum.

Bu oda ahşap rafların yanı sıra kütüphanelerde olduğu gibi bir dizi yığınla doluydu. Duvara dayalı olanlar doluyken, odanın ortasındakiler sanki amaçlarını bekliyorlarmış gibi çoğunlukla boştu.

Peki ellerinde ne vardı? Günlükler. Düzinelerce dergi.

Bunlar çeşitli şekillerde ve boyutlardaydı, bazıları gümüş ve mücevherlerle süslenmiş ahşap tahtalarla, diğerleri deriyle ciltlenmişti. Birçoğu özenle hazırlanmıştı; diğerleri ise sadeydi. Raflar benim boyumun birkaç katı olan tavanda bitiyordu.

Aptalca göz kırptım. Gölge bir huff verdi.

Köşedeki tezgâhta taburelerin üzerine tünemiş iki peri, deri ve boş parşömen yığınlarının üzerine eğilmişti. Biri -ikisinden daha bilge olanı- bir tutuyordu ve onunla el kol hareketleri yapıyordu

Gözlerinde yaşlar ve kucağında bir yığın karışık iplikle oturan daha genç, daha küçük olana ders verdi.

"Pul, pul, !" diye hırıyordu yaşlı peri. "Yapıştırıcının sertleşmesine hiç , değil mi? Şuna bir bakın! Bu haliyle Ekselanslarına sunamayız. Ne zaman yazı yazsa ellerini kirletecek.

-ve ipliğiniz çok büyük; omurgasının nasıl şiştiğine bakın. Bir daha ailemden birini işe almayacağım, bunu bir kenara yazın Sen de en az kızım kadar beceriksizsin ve-"

Bir ses çıkarmış olmalıyım ki ikisi de aval aval bana bakmaya başladılar. Yaşlı olanı yere fırladı ve eğilerek eski bir menteşe gibi gıcırdayan bir sesle "Majesteleri!" diye bağırdı.

Peri, daha önce sadece bir kez karşılaştığım bir kitap cini görünümündeydi. Ufak tefekti - başının tepesi belime kadar geliyordu - kamburdu ve sert, şaşı bir bakışı vardı, siyah gözleri ağır kırışıklıklar ve yüzüne düşen kabarık saç perdeleri tarafından neredeyse gizlenmişti. Boynundaki bir zincirden sarkan tuhaf bir cam küreyi tek gözlük sandım.

"Lütfen sizi gezdirmemize izin verin, Yüce Kişi," dedi peri, mürekkep lekeli ellerini heyecanla birbirine kenetleyerek.

"Ben- Teşekkür ederim," dedim boş boş bakarak. "Ama kahvaltıya geç kalacağım."

Aceleyle dışarı çıktım, kapıyı arkamdan kapattım ve sanki küçük periler beni kovalayacakmış gibi kapıya yaslandım.

Yüce Tanrım! Bu oda nasıl olmuştu? Wendell sipariş etmişti, çünkü elbette etmişti ama ne zaman?

Nereye gittiğime pek dikkat edemeyecek kadar karmakarışık bir halde oradan uzaklaştım. Sanki boğazıma takılan keskin bir tohum gibi düşüncelerim sürekli *O Yüce Olan'a* dönüyor ve beni dikkat dağınıklığına sürüklüyordu. Yatak odasına açılan kapıyı seçtiğimi *sanıyordum* ama onun yerine kendimi kapalı bir kapıyla sonlanan dar bir koridorda buldum, güneş ışığı bir dizi pencereden içeri süzülüyordu. Orga -bizi takip ettiğini fark etmemiştim- bir memnuniyet trili çaldı ve güneş ışığında yan yattı.

Doğal olarak, duyularıma göre burası kalenin iç kısmı olması gerekirken, pencerelerden görünen manzara ağaç yansımaları ve sabah güneşinin ışığıyla boyanmış göldü. Durakladım ve nefesimi toplamaya çalıştım. Bunu yaparken bir esintinin farkına vardım.

Esinti, kapalı olan pencerelerden gelmiyordu; koridorun sonundaki kapının altındaki aralıktan yağmur kokusuyla dışarı çıkıyordu.

Dışarıda yağmur yağmıyordu.

Wendell'ı uyandırıp bu olayı birlikte araştırmanın daha akıllıca olacağını çok iyi biliyordum. Ama peri gizemleri karşısında ne kadar sık bilgeliği bir kenara atmıştım? Şaşkına dönmüştüm ve yarım yamalak endişelerle doluydum, ama kendimi aynı zamanda önüne bir pasta konduğunda onu bütünüyle mideye indirmekten kendini alamayan aç bir çocuk gibi hissediyordum.

Kapıya gittim ve iterek açtım.

Sabah ışığı, Faerie'nin ışığıyla çelişen bir açıyla salona yayıldı. Karşımda bir ormanın kenarındaki yeşil bir tepeciğin manzarası duruyordu. Yosunlu kayalarla kaplı ve funda moru rengindeki tepeciğin üzerinde beyaz badanalı küçük bir kulübe tünemişti. Kulübenin arkasında, ormanlık arazideki bir yükseltiden aşağı doğru ince bir şelale yuvarlanıyordu ve bu, çiseleyen yağmurla birleştiğinde manzaraya hayali bir atmosfer veren bir sis yayıyordu.

Her ne kadar imkânsız olsa da, gördüğüm şey beni biraz rahatlattı. Burada en azından başka bir ülkeye açılan basit bir peri kapısı vardı - yatak odamın hemen dışında başka bir ülkenin bulunması elbette delilikti ve bu konuda Wendell'la kesinlikle konuşacaktım - ama en azından kaprislerimi yerine getirmek için çaresiz Halk orduları içermiyordu.

Kapıyı kapattım - Shadow'u ensesinden tutup geri çektikten sonra, çünkü burnunu öteki dünyaya sokmuştu ve doymak bilmez bir şekilde kokluyordu - ve geldiğim yoldan geri döndüm. Ama büyüyle değil, kendi hatamla bir kez daha dönmüştüm ve yatak odasının yönünü doğru sezmiş olsam da, kendimi bir kez daha yemek odasında buldum.

Küfür etmekten kendimi alamadım. En azından hizmetçiler gitmişti ve bir an için hafif yemek tabaklarıyla baş başa kaldığımı düşündüm.

dumanı tüten yemek. Ama sonra arkamdaki duvara yaslanmış bir sandalyenin gıcırtısını duydum.

"Ekselansları?" dedi bir kadın. Sonsuz rahatlamama rağmen ölümlüydü; koyu kahverengi tenli, siyah saçları kafa derisine yakın kesilmiş, uzun boylu, güzel bir kadındı. Kör gibi görünüyordu ve söğüt kamışından yapılmış basit bir baston tutuyordu, ama yapısına işlenmiş gümüşün parıltısını yakaladım. Elbisesi sade koyu ipekliydi ama kol ağzlarında da ince bir gümüş işleme vardı. Bundan kadının bu Halk arasında bir statüye sahip olduğunu anladım.

"Beni nereden tanıyorsun?" Dedim.

Gülümsedi. "Ölümlülerin hesabına göre otuz yıldır Halk arasında yaşıyorum. Onların ayak seslerine alışkınım. Senin adımların farklı." Nefesimi bıraktım ve bir sandalyeye çöktüm. "Sıradan fae'lerden biri benden beceriksiz bir ölümlü sersem olarak bahsetmeyi çok sever." Titrek bir kahkaha attım belki de çok uzun sürdü.

Gülümsemeyi bırakmıştı ve şimdi endişeli görünüyordu. "Sen iyi misin?"

Elimi yüzüme sürdüm. "Elinde kâğıtlar ve tılsımlar olan şu Halk kimdi?"

"Ciltçiler mi? Kral dün gece onları saraya çağırdı. O zamandan beri sıkı çalışıyorlar. Çalışmaları sizi memnun etmiyor mu, Majesteleri?"

Anlamsız bir ses çıkardım ve kendime bir fincan çay doldurdum. "Lütfen bana öyle deme."

"Oh, Tanrı'ya şükür." Sözlerim -ya da belki de düzensizlikleri- aramızdaki gerginliği kırmış gibiydi ve rahat bir nefes alarak karşımdaki sandalyeye oturdu. "Peri kraliyetinin gözüne girdiği için koca kafalı olan ve beni küstahlığımdan dolayı zindana atacak olan ölümlülerden biri olmadığınızdan emin olmalıydım. Beni tanıyor musunuz Profesör Wilde?"

Onu inceledim, yüzünde tanıdık bir şey göremedim ama bunu anlamam uzun sürmedi. "Otuz yılını Faerie'de geçirmişsin," diye mırıldandım, zihinsel olarak, Faerie'de kaybolan bilginlerin listesini gözden geçirdim.

Silva Lupi. "Siz Dr. Proudfit değil misiniz? Connacht Üniversitesi'nden Niamh Proudfit?"

Sırıttı. "Sakin ol. Sanırsın ki bu diyarın kraliçesiyim. Benden etkilenmenize gerek yok."

"Özür dilerim," dedim duygularımı kontrol altına almaya çalışarak. "Daha önce hiç bir peri krallığının tahtını ele geçirmemiştim. Korkarım bu deneyimi biraz zorlayıcı buluyorum."

Gölüyordu - zengin, sıcak bir sesti bu, şen şakrak konuşma tarzıyla birleştğinde şenlikli ve açık yürekli bir izlenim veriyordu. Onda, seçtiği konu için bulaşıcı bir coşku sergileyen ve kürsüye kolayca hakim olan, öğrencilerin övgü dolu eleştirilerini alma olasılığı en yüksek olan belirli bir profesör türünü tanıdım. Şimdi, bu tür kendi tipimden en uzak olduğu için - benim eleştirilerim kesinlikle karışık - bu tür bireylere bir miktar kızgınlıkla bakma eğilimindeyim, ancak şimdi bunların hiçbirini hissetmedim. Bir akademisyen dostumla tanışmanın verdiği rahatlama çok büyüktü.

"Farris Rose'un arkadaşısınız, değil mi?" Konuşacak daha önemli şeylerimiz olmasına rağmen kendimi sorarken buldum.

Yüzü aydınlandı ve akademik konulardan bahsetmekten onun da en az benim kadar memnun olduğunu hissettim. "Cumbria'nın Kara Tazıları üzerine ortak bir makale yazdık! Nasıl gidiyor? Yaşlandıkça ağırbaşlı ve saygıdeğer mi oldu? Farris'i tanıdığımda konuşma etkinliklerinde hâlâ kekeleyordu."

Rose hakkında konuşarak birkaç dakika geçirdik; Niamh'a Rose'un kayboluşundan bu yana kariyerini anlattım ve o da bana bir keresinde bir konferanstan önce kendini pansiyonun dışına kilitlediğini ve sunumunu terlikleriyle yapmak zorunda kaldığını anlattı. Kaybolan diğer iki ünlü akademisyen Danielle de Grey ve Bran Eichorn ile olan ilişkimizi duyunca da çok etkilendi. Her ikisi de akademiye geri döndüler-şu anda tüm Avrupa'da en çok konuşulan dryadologlar olduklarını söylememe gerek yok sanırım-Eichorn, de Grey'i eski mezun olduğu Edinburgh Üniversitesi'ne kadar takip etti. İtiraf etmeliyim ki, Edinburgh Üniversitesi'nde kalmamaya karar vermeleri beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Cambridge; şu anda ilişkilerimiz en iyi şekilde kibar ama soğuk olarak tanımlanabilir. Eichorn söz konusu olduğunda, bu durum onun doğasıyla uyumlu olarak açıklanabilir, ancak de Grey'e gelince, zaman zaman isimlerimizin bu kadar iç içe geçmesine içerlediğı izlenimine kapıldım, çünkü onun kurtarılmasıyla anılan kişi benim (Wendell tüm bu işteki rolünün atlanmasını istedi). Olayların merkezinde olmayı tercih eden bir tipe benziyor.

Niamh'a "Akademi dünyasının çoğı senin öldüğünü düşünüyor," dedim. "Ne de olsa burası Silva Lupi. Ama burada, onların mahkemesinde ne işin var? Mahkûm değil misin?"

"Hiç de değil," dedi. Kahvaltıya gömülmüştük ve Niamh tostunu çay ile yıkamak için durakladı. Kırmızı suratlı hizmetkârlardan birkaçı geri dönmüştü, çaktırmadan tabaklarımızı ve fincanlarımızı dolduruyorlardı. Artık hizmet edilen tek kişi ben olmadığım için kendimi onların yanında daha rahat hissediyordum.

"Ben eski kralın kâtibiydim," dedi. "Bu sağ kolu demek; konseyinin başı ve genel iş bitiricisi. Kraliçe beni görevden aldı tabii ki, kraliyet ailesini öldürttüğünde ve Prens Liath'ın tahtını aldığında - Kral Liath'ı kastediyorum."

Etkilendim; sadece konumundan değil, kraliçenin tasfiyesinden kurtulmuş olmasından da. "Nasıl yaptın-"

"Başımı tutmak mı?" Yine güldü, ama gülüşünde saygısızlığını bastıran bir kırılğanlık vardı. "Kraliçe yetenekli ölümlüleri her zaman sevmiştir. Benim zekâmı takdir ederdi - her nasılsa öyle söylerdi. Siyasi konularda ara sıra bana danışmaya devam etti ama genel olarak beni kendi halime bıraktı, bu da benim için yeterince iyiydi. Son birkaç yıldır araştırmalarıma odaklanabildim."

Onu tekrar inceledim. Niamh Proudfit ortadan kaybolduğunda otuz altı yaşındaydı ve şimdi neredeyse hiç yaşlanmamış görünüyordu. Faerie'de otuz yıl kadar yaşamamış olabilir, ama hiçbir değışiklik görmemek-

"Evet," dedi, duraksamamın doğasını anlamış gibi görünüyordu. "Bildiğın gibi, Halk'ın ölümlülerin yaşam sürelerini uzatma yöntemleri var - her halükarda değer verdikleri kişilerin. Faerie'de kaldığım sürece çok yavaş yaşlanacağım. Callum Thomas da öyle. Adam neredeyse iki yüz yaşında.

Yaşlı! Burada uzun süre kalacağımı sanmıyorum, ama bir bilgin için zaman kadar büyük bir armağan yoktur. En azından üzerinde çalıştığım kitabı tamamlayana kadar burada kalacağım."

Çok sevinmiştim. "Konu nedir? Peri zamansallığı konusunda uzmanlaştınız, değil mi?"

"Yaptım - insan ölümlülüğü ve Peri zamanının yağ ve su kadar uyumlu olduğu düşünüldüğünde oldukça zor bir alt disiplin. Ancak benim odak noktam öncelikle etnografik - Halkın zamanı nasıl algıladığını anlamak istiyorum, bunun zamancıların sıklıkla yaptığı beceriksiz karşılaştırmalardan daha aydınlatıcı olacağına inanıyorum."

Şimdiye kadar yaptığı çalışmaları konuşurken endişelerimi unutmuştum. Yaşlı kralın lütfuna mazhar olması, başka türlü kendisiyle konuşmaya tenezzül etmeyecek olan Halk'a erişmesini sağlamış ve kral da Niamh'ın araştırmasına başka şekillerde yardım etmişti; buna, dokunduğunda krallıktaki tüm kitapların kabartma yazıya dönüşmesini sağlayan bir büyü yapmak da dahildi. Niamh bana şu anki projelerimi sordu, ben de ona peri siyaseti üzerine bir kitap yazma fikrimi anlattım. Bunun üzerine heyecanlandı ve bana parametreler ve kapsamla ilgili çok sayıda öneride bulundu, bunlar o kadar yardımcı oldu ki bunları karalamak için bir not defteri çıkardım. Bilimsel coşkumuzun ortasında Wendell içeri girdi. Altın sarısı saçları arkaya doğru dimdik uzanıyordu ve ipek pijamalarının üzerine, manşetlerinde minik yeşil mücevherlerin parıldadığı gece rengi bir bornoz giymişti. Bizi görünce kısa bir süre durdu, ağzı açık kaldı.

"Niamh!" diye haykırdı. "Yüce Tanrım! Seni öldürdüğünü sanmıştım."

"Merhaba canım," dedi Niamh sıcak bir sesle. "Boyun uzamış, değil mi? I biraz görebiliyorum," diye ekledi bana. "Işık ve şekiller. Ve artık düzgün bir adam gibi konuşuyorsun. Son karşılaştığımızda hâlâ yarım yamalak bir gençtin."

Kucaklaştılar ve İrlandaca konuşmaya başladılar. Wendell bana doğru özür dileyen bir bakış atarak konuşmayı kesti.

"Bu harika değil mi, Em?" dedi. "Görünüşe göre üvey annem değer verdiğim herkesi yok etmemiş. Niamh, babamın Konseyinin beni dikkate alan tek üyesi."

Niamh onu omzundan hafifçe sarsarak, "Konsey'in savunmasına göre, sorumluluktan kaçma konusunda eşsiz bir yeteneğin vardı," dedi. "Bir toplantıya çağrıldığın nadir durumlarda, gelme zahmetine bile katlanmazdın. Ama kardeşlerinden daha nazik olduğunu fark ettim - bu sarayda pek değer verilen bir özellik değil, ama biz ölümlüler bunu takdir ediyoruz."

Wendell ona sevgiyle baktı. "Biliyor musun? Ölümlüler diyarına kaçtığımda akademide kariyer yapmam için bana ilham veren sendin. Konu hikâyelerimiz ve yöntemlerimiz olduğunda çok bilgeydi Em. Belki de dryadoloji bana kapımı açar diye düşündüm."

"O zaman söylentiler doğru!" Niamh haykırdı. "Senin profesör olduğunu söyleyen Halk'a hiç inanmadım. Senin bu kadar çaba hayal bile edemiyorum. Emily, araştırması nasıldı?"

"Bilemem," dedim sertçe. "Çoğunu uydurduğu için."

"Elbette," dedi gülerek. Wendell iyi huylu bir şekilde kaşlarını çatı Biz.

"Şunu bilmenizi isterim ki, bir icat yapmak için büyük çaba harcanıyor. ikna edici bir saha çalışması," dedi ve masaya oturdu. Bir anda hizmetkârlar kim bilir nereden çıkageldiler, eğilip tabağını ve fincanını doldurdular. Birçoğu titriyor gibiydi, Wendell'in gelişi karşısında dehşetten mi yoksa sevinçten mi, bilemiyordum.

"Teşekkür ," dedi Wendell. Kahvesinden bir yudum aldı ve uzun bir süre gözlerini kapatarak inledi.

Niamh, "Hay Allah," diye homurdanarak onu şakacı bir şekilde itti. Hizmetçiler skandala uğramış gibi görünüyordu. "Sadece kahve."

"Aynı cümleye ait olmayan iki kelime," dedi Wendell. Hizmetçilere dönerek, "Hanginiz yetkili?" diye ekledi.

Daha fazla titreme ve eğilme. Sonunda boyu kadar eni olan kısa boylu bir yaratık öne çıktı ve ışıltılı siyah gözlerini Wendell'in ayaklarına dikti. Önlüğünün üzerinde, kenetlediği ellerinin arkasına saklamaya çalışıyor gibi görüldüğü bir yağ lekesi vardı.

"Mükemmel kahvaltı için teşekkür ederim," dedi Wendell ona. "Belki de üvey annemi sevdiğin için başkalarının yaptığı gibi kaçabilirdin; bunun yerine kaldın ve kısa bana hizmetlerini sundun,

Gerçi beni pek tanıımıyorsunuz. Bunun tüm küçük halk için zor bir zaman olduğunun farkındayım. Sadakatiniz ödüllendirilecek; ilk olarak maaşınız iki katına çıkarılacak. Ve bir şeye ihtiyacınız olduğunda bana haber vermelisiniz. Değil mi?"

Hizmetkârlar Wendell'a boş bir şaşkınlıkla baktılar. Lider konuşmak için çaba gösterir gibi oldu ama sonra gözyaşlarına boğuldu.

"Teşekkür , Majesteleri," diye hıçkırdı. "Özür dilerim."

Ve Wendell'a omuzlarının üzerinden hayretle dehşet arasında değişen bakışlar fırlatan diğerleri tarafından takip edilerek odadan fırladı.

"O iyi mi?" "İyi mi?" diye sordum, çünkü Wendell'in alışılmadık konuşmasından çok hizmetkârların tepkileri beni de şaşırtmıştı.

Niamh, "Üvey annenizin yardıma gelenlere tek bir nazik söz söylediğini duyduğumu sanmıyorum," dedi. "Onlara göz ucuyla bile baktığından emin değilim."

Wendell, "Sıradan fae'ler söz konusu olduğunda hayırsever olmak gibi bir düşüncem var," dedi. "Bize çok faydalı oldular. Ayrıca yardımseverlik konusunda ün kazanmanın da hoşuma gideceğine inanıyorum. Sen ne dersin, Em? Kesinlikle onaylıyorsun."

"Evet," dedim kuşkuyla, şaşkınlığım biraz azalmıştı. Çabanın meyve vermeyeceğine karar vermeden önce, sonunda övgü beklediğinizde hayırseverliğin faydalarının biraz azaldığını belirtmeli diye düşündüm.

"Bu konuda dikkatli olmalısın," dedi Niamh. "Pek çok Halk karışık kanınız yüzünden sizden hoşlanmıyor. Sıradan fae'lere yönelik açık iyilikler sadece bir hatırlatma görevi görecektir. Yönetiminiz güvence altına alınana kadar daha fazla iyilik yapmaktan kaçınmanızı öneririm."

Wendell gülümsedi. "Babam tavsiyelerinize her zaman değer verirdi. Burada bulunmanızdan kâtiplik görevini bir kez daha üstlenmeye istekli olduğunuzu mu anlıyorum? Emily?"

"Bence mükemmel bir fikir," dedim, aşırı hevesli olmak yerine ağırbaşlı görünmeye çalışarak.

Niamh'ın yüzü aydınlandı. Wendell'in önerisine şaşırmaktan çok sevinmiş görünüyordu ve ben de Wendell'in doğru tahmin ettiğini düşündüm.

bize gelip pozisyon teklif edilmesini umuyor. "Diğer adayları değerlendirmek istemiyor musunuz?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Wendell'in babasına sadıktınız, bu da bize karşı plan yapma olasılığınızı azaltıyor - bu özel diyarın karakteri göz önüne alındığında, *olası* olmaktan ziyade *daha az* diyorum. Farris'in sizden övgüyle bahsettiğini hatırlıyorum. Kitabınızdan dikkatinizi dağıtmayacaksa?"

"etmeliyim ki birden fazla kitabım var," dedi acıklı bir gülümsemeyle. "İkincisi Silva Lupi'de geçirdiğim yıllara dair bir anı kitabı."

Bir kahkaha attım. Geçen yıl, tarihte Wendell'in krallığını ziyaret edip canını kurtaran ilk bilgin olmuştum; orası yalnızca en ölümcül Peri diyarlarından biri değil, aynı zamanda en esrarengiz olanıdır. "Bu bir sansasyon yaratacak," dedim.

"Umudum bu," dedi Niamh. "Gördüğünüz gibi, kâtibiniz olarak adlandırılmaya bir itirazım yok; bu sadece anıya ilgi katacaktır."

"Bilginler!" Wendell haykırdı. "Ben hep ne derim? Çok çılgınsınız. Sırf hakkında yazacak bir şeyleriniz olsun diye kolayca öldürülmenize neden olabilecek kariyerler ediniyorsunuz. Eğer devrilirsem suikast listesinin başında sen olacaksın Niamh. Yine de seninle tartışmak zor, benim tarafımda olmanı çok istiyorum."

Niamh kendinden memnun bir ifadeyle, "Anlaştık o zaman," dedi. O anda, yanında kumral saçlı bir ölümlü adamla başka bir hizmetçi içeri girdi: Callum Thomas, temkinli görünüyordu ama aynı zamanda bunu kibar bir gülümsemenin ardına gizlemeye çalışıyordu.

"Oh, sensin," dedi Wendell. "Güzel! Otur ve kahvaltını yap."

"Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi Callum. Yüz ifadesi değişmedi ama omuzlarının gevşediğini gördüm. Özenle gizlediği rahatsızlığı tanıdığım bir karaktere sahipti; Wendell olmayan bir saray fae'siyle sohbet ettiğimde hissettiğim şey buydu.

"Buraya hoş geldiniz," dedim ona. "Anladığım kadarıyla Lord Taran'ın sadakati için size teşekkür borçluyuz. Bu küçük bir şey değil."

Callum gülümsedi, Taran'ın adı geçince daha da rahatlamış görünüyordu. "Aslında çok fazla ikna etmek gerekmedi. Üvey kız kardeşini hiç sevmezdi.

çok fazla. Hatta çatal bıçak takımımızı değiştirmeyi önerdiğimde benimle tartışmak için daha fazla zaman harcadığını hatırlıyorum."

Wendell'e baktım, o da kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Neden?" diye sordum. "Neden?" diye sordum. "Biraz caıcaılydı," dedi Callum, bir ekmeği yağlarken.

"Ben yapmadım-"

"Ne demek istediğini biliyorum." Bıçağı yere bıraktı, gülümsemesi irkilmeye dönuştü. "Sana neden yardım ettiğimi soruyorsun."

"Aslında bana birden fazla kez yardım ettiniz," diye .

"Bu diyar ölümlüler için bir cehennem," dedi basitçe. "Seçkin bir azınlık dışında herkes için. Şiddet ve eziyet dolu bir yer. Ne zaman fırsatım olsa, ki bu istediğimden çok daha seyrek oluyor, burayı daha az yaşanır hale getirmeye çalışıyorum."

"Yine de burası senin evin," dedim onu incelerken.

Başını hafifçe salladı. "Yine de burası benim evim."

"Ah canım," dedi Wendell sempatik bir ifadeyle, onun eline dokunarak. "Seni çok üzen şeyler gördüğüne hiç şüphem yok. Babam, krallığına tesadüfen giren ölümlüleri -onu bir şekilde eğlendirmeyenleri- toplar ve soyluların avlaması için Wildwood Bog'da serbest bırakırdı."

Callum başıyla onayladı. "Üvey annen tarafından sürdürülen bir gelenek."

"Yapardı!" dedi Wendell. "Bizim hükümdarlığımız altında böyle basit eğlencelere izin verilmeyecek. Vahşet ya da şiddet için kalbim yok."

Bunun üzerine dilimi ısırdım.

"Yıllardır hakkınızda söylentiler duyuyoruz," dedi Callum. "Ve *sizin hakkınızda*, Profesör Wilde. Üvey annenizin sizi izleyen casusları vardı, biliyorsunuz. Sürgündeki kralımızın bir bilgine tutulduğu söylenirdi. Çok az halk buna inanabilirdi."

"Ve bundan yola çıkarak," dedim, "Wendell'in sadakatinizi hak ettiğine mi inandınız? Bu bir kumar gibi görünüyor. Ve biz ölümlüler de zorba olabiliriz."

"Bu bir kumardı," diye kabul etti Callum. "Ama Kraliçe Arna'dan daha kötü olamazdı."

Soğuk bir esintinin fırçası gibi boynuma bir ürperti dokundu. Wendell üvey annesinin adını hiç söylememişti. Bu sürpriz, sanki onu çağıracaktı gibi batıl inançlı hissetmeme neden oldu.

"Sorun şu ki, *tüm* Faerie ölümlüler için bir cehennem," dedi Niamh çatalını sallayarak. "Biz bilginler olayları sıralamayı severiz; bu da bize tartışacak başka konular verir. Evet, bazı diyarlar diğerlerinden daha fazla can aldı ama Halk özünde kaprisle yönetilen, akıl almaz derecede güçlü yaratıklar. Denizciler için hangi denizin daha tehlikeli olduğunu da tartışabilirsiniz."

Callum belli belirsiz gülümsedi. "Her zaman olduğu gibi, bu konuda senin kadar felsefi olabilmeyi isterdim Niamh."

Hemen pişman olmuş gibi göründü. "Özür dilerim, Callum. Kız kardeşin-ima etmek istememiştim-"

"Yapmadın," dedi iç çekerek ve elini saçlarında gezdirdi. "Lütfen bu konuda endişelenme Niamh. Uykusuz kaldığımda her zaman çabuk kavga ederim!"

"Kız kardeşin mi?" Tekrarladım, Callum'un bunu tartışmak istemediğini bir an sonrasına kadar fark edemeyecek kadar ilgiliydim.

Wendell tekrar eline dokundu. "Callum'un kız kardeşi küçük bir çocukken soylulardan biri tarafından kaçırılmış," dedi bana. "Sanırım Clawed Barrow'un

Leydisi. Onu aramaya geldi ama artık çok geçti." Callum rulosunu yumuşak, hassas vuruşlarla yağlamaya geri dönmüştü. "Leydi Nora'yı ormanda terk etti;

bir insan çocuğuna bakmaktan yorulmuş olmalı. Muhafızlar onun peşine düştü. Sanırım o gün spor yapmak istiyorlardı." Yemeğı bıraktı ve ellerini kısa bir süreliğine masanın kenarına dayadı. "Eğer Taran'ın başına bir şey gelseydi, muhtemelen ben de aynı kaderi paylaştırdım.

gezintilerinden birinde benimle karşılaşp bana aşık olmadı."

"Zavallı çocuk," dedi Wendell. "Taran'ın Leydi'ye hak ettiğı cezayı vermesine sevindim."

Niamh bundan hiç etkilenmemiş görünüyordu ve burun deliklerinden bir huff çekti. "Evet, bazen adalet yerini bulur," dedi. "Eğer doğru ölümlü etkilenirse."

Callum, "Kral Korusu'nda büyük bir kuyruğun toplandığını söylemeye geldim," dedi ve ben bile konuyu geride bırakmak istediğini anladım.

"İsmi değıştireceğiz," dedi Wendell. "Annem ölmeden önce bilinen adıyla Hükümdarlar Korusu."

Callum bir süre durakladıktan sonra, "Elbette, Majesteleri," dedi. "Söylediğim gibi, büyük bir kalabalık var ve giderek daha da huzursuz oluyorlar. Birçoğu sizinle konuşmak için çok uzaklardan geldi - bazıları iyilik peşinde, diğerleri ise sanırım sadece yaltaklanmak ya da aval aval bakmak istiyor. İş arayan müzisyenler ve aşçılar, lanetlerinin çözülmesini isteyen lordlar ve leydiler, size hizmetlerini sunmayı uman gezgin suikastçılar ve diğer çeşitli dilenciler var."

"Artık bununla ilgilenmiyorum," dedi Wendell. "Benim krallığıma ne oldu?"

Callum kısa bir süre durdu. "Fark etmişsin."

"Fark ettim." Wendell bir çilekle dalgın dalgın oynarken dizlerinden birini yukarı çekti. "İlk başta emin değildim. Belki de çok uzun zamandır uzakta olduğum için farklı hissettiriyordur diye düşündüm. Ama bu sabah uyanır uyanmaz anladım. Üvey annem ne yaptı?"

Callum yüzünü buruşturdu. "Belki de hikâyeyi Taran'a sormalısın. Bunu hakkıyla yapacak kadar iyi anladığımı sanmıyorum."

"Bu da ne böyle?" Dedim, içimde yeni bir korku yükseliyordu.

"Burada bir hastalık var," dedi Wendell. "Ormanın ve fundalıkların köklerine işlediğini hissediyorum."

"Yüce Tanrım!" Yaprakların pencerelere vururken çıkardığı *sessizlik* aniden uğursuz bir ritim kazandı. "Yaşlı kraliçe bu toprakları lanetledi mi?"

Callum başını salladı. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Dün geceki kargaşada Taran, kraliçenin muhafızlarından iki kişiyi kale arazisinde pusuya yatmış, nifak tohumları ekmeye çalışırken yakaladı. Kraliçenin zayıflamış olsa da hayatta olduğunu ve saklandığını itiraf ettiler. Karanlık bir büyü sayesinde damarlarındaki zehri toprağın kendisine aktarmış ya da belki de kendi bedeninin ormana karışmasına izin vermiş ve ormanı enfekte etmiş - ayrıntılar konusunda emin değilim."

"Bu hastalığın doğası nedir?" diye sordum. "Ağaçlar ölüyor mu?"

"Bir anlamda," dedi Callum. "Ölüyorlar, ama içlerindeki bir yozlaşma yaşamaya devam ediyor, onları şekilden şekle sokuyor - onlara dokunan her küçük Halk yok oluyor."

"Ateş," dedim hemen, çünkü o konuşurken bile zihnim hikâyeleri gözden geçiriyordu. Callum bana baktı. Wendell gülümsedi.

"Hastalığı ateşle temizlemeyi denediniz mi?" Detaylandırımdım. "Eğer ağaçların içindeyse-"

"Aslında bulduk," dedi. "Taran dün gece dışarıya gözcüler gönderdi ve onlar da hastalıklı iki kuru buldular. Her ikisi de yakıldı, bu da yozlaşmayı kovmuş gibi görünüyor."

"Güzel," dedi Wendell. "Ama tamamen ortadan kalkmış *değil*, hâlâ hissediyorum, sonbahar rüzgârındaki soğukluk gibi." Bakışları uzaklaştı ve sonra kendini toplar gibi oldu. "Amcama daha fazla gözcü göndermesini söyle. Nerede o?"

"Oldukça meşgul," dedi Callum sert bir sesle. "Üvey annenizin varisi -yani üvey kız kardeşiniz- dün gece size karşı bir suikast girişimi düzenledi ve bunu zar zor önleyebildi. Soyluların birkaç üyesi ve birkaç kiralık haydut da işin içindeydi. Taran kızı şimdilik zindana attı ama komplocuların ağını çözmek zaman alacak."

Wendell iç çekti. "Yüce Tanrım! Çocuklar ne kadar sıkıcı. Sanırım onunla ne yapacağımı bulmalıyım."

"Önce Konsey'le görüşmelisiniz," dedi Niamh. "Kraliçe'nin Konsey'inin çoğu kaçtı ya da tahttan indirilmesinin ardından çıkan kargaşada öldürüldü; hayatta olanları ve babanın kıdemli konsey üyelerini çağırmanı öneririm."

Callum, "Konsey'den daha önemlisi kraliçenin izini sürmek," dedi. "Ayrıca, fethedilen diyarlardan gelen istilacıların sınırlarımızı geçmesiyle diyar şu anda istikrarsız bir durumda. Kimse onlar hakkında bir şey yapmıyor, çünkü askerlerimizin çoğu görev yerlerini terk etti."

Wendell sandalyesine yaslandı, baygın görünüyor. "Ne karmaşa ama! Bütün bunlarla bugün mü uğraşacağım? Bu mümkün değil. Bir kere Emily'yi Kırık Çayır'lar'a pikniğe götürmeyi planlıyordum."

Gözlerindeki umutsuz parıltıyı fark ettim ve hemen şöyle dedim: "Bir düzene sokuldukları ve buna göre ele alındıkları sürece zorluklar aşılamaz değildir. Üvey annenin peşine düşmemiz gerektiğine katılıyorum; öylece *pusuya* yatmasına izin verilmemeli -hikâyelerde bunun sonunun asla iyi bitmediğini belirtmem gerek yok sanırım. Amcan daha fazla gözcü gönderecek. Bu arada,

Tebaanız tarafından görülmeli ve göz korkutucu görünmelisiniz; yeni suikast girişimlerini caydırmanın en iyi yolu budur. Bu Koruyu ziyaret edeceğiz ve yalvaranlarımızı dinleyeceğiz." Durakladım. "Eğer zamanımız olursa bu gece piknik yapacağız."

Wendell'in yüzünde öyle parlak bir gülümseme belirdi ki, sanki önceki sıkıntısı hiç var olmamış gibiydi. "Em, Broken Meadows'a bayılacaksın. Akarsular ve kır çiçekleriyle dolu gerçek bir bahçe. *Coirceog sidhe*^[*] orada çok sayıda yaşıyor, bu da sorgulaman için sonsuz kek anlamına geliyor. Bal üreticilerinin garip ve gizli yöntemleri vardır."

Niamh'ın ara sıra söylediği sözlerle bana onlardan bahsetmeye başladı ve böylece o sabah karanlık şeylerden, önümüzde, her köşede ve gölgede gizlenen çok çeşitli tehlikelerden daha fazla konuşmadık.

[ATLAMA NOTLARI](#)

* Tamamen yabancı olduğum bir tür, ancak sonunda *O'Donnell Kardeşler'in Midnight Tales of the Good Folk* (1840) kitabında, özellikle de "Ebenin Kayıp Çırağı" kitabında geçici bir referans hatırladım - buradaki tek referans olduğuna inanıyorum.

1 Ocak-geç

ir **zamanlar** Kral'ın Korusu olarak bilinen **yer**, kalenin arkasındaki ormanlık yamaçta yer alıyor ve kraliyet ormanı boyunca dolanan birçok yoldan biri olan fenerle kaplı bir yoldan ulaşıyor. Aralarında gördüğüm tüm ağaçlardan daha uzun olanın da bulunduğu yarım düzine büyük meşe ağacından oluşuyor ve geniş dalları çevresinde küçük bir açıklık oluşturuyor. Korkunç bir devin kaburgaları gibi topraktan yükselen köklerin arasında, her ikisi de nispeten süssüz ve garip, bükülmüş odun demetlerinden yapılmış iki taht var, sonunda bunların bilinmeyen derinliklerden toprağın içinden kendilerini zorlayan daha fazla kök olduğunu fark ettim. Birkaç minderle rahat ettirilmiş olsa da tahtımda oturmaktan hoşlanmıyordum, çünkü o köklerin sonunda benim gibi sıkıcı bir ölümlüyü taşımaktan yorulup beni toprağa sürüklediğini hayal etmekten kendimi alamıyordum. Taht, derin, nemli mağaralar ve güneş ışığı görmemiş buzlu pınarlar gibi kokuyordu.

Wendell'in kendi arkadaşlarına emir verirken garip hissedip hissetmeyeceğini merak etmişim.

Cambridge'de istediğini elde etmek için genellikle otorite konumundan ziyade cazibesine ve aldatmacasına güvenirdi. Ama endişelenmeme gerek yoktu. Yargılamalarını rahat ve iyi huylu bir şekilde yapıyordu.

yeni rolünü kabullenmiş gibi görünüyordu - ki sanırım bu tamamen yeni bir rol değildi, çünkü sürgünden önce kısa bir süre tahtta kalmıştı - tıpkı hayatına giren herhangi bir lüksü, görkemli bir ziyafeti ya da güzel bir giysiyi kabul ettiği kadar kolay kabullenmişti. Yani, sanki ayaklarının altındaki toprak kadar doğalmış gibi.

Yine de Wendell'in ruh hali neşeli başlamış olsa da, gün ilerledikçe ve yalvaran kuyruğu neredeyse hiç azalmamış gibi göründükçe, büyük ölçüde iç çekmeye ve saçlarını ovuşturmaya başladı.

Ve her türden yalvaran vardı.

Bunlar arasında elbette saray mensupları da vardı ve çoğunlukla Wendell'i Kraliçe Arna'dan kurtulduğu için tebrik etmeye gelmişlerdi; saray mensupları yapmacık gülümsemeleriyle her zaman nefret ettiklerini söylüyorlardı. Wendell onların bağlılığını kayıtsızca kabul etse de ben tek birine bile güvenmiyordum. Ayrıca, birçoğu evlerini çığneyen ve sanayilerini bozan işgalcilerle ilgili şikayetleri olan browniler ve koşuşturan fae'ler de vardı, ancak bazılarının anlayamadığım başka endişeleri vardı - biri sabah çiyiyle bir anlaşmazlığa karışmış gibi görünüyordu?

-Kalın lehçeleri yüzünden. Bunlardan biri, çanlarından biri hariç hepsini kaybetmiş gibi görünen, üstü küçük bir şakşakçıydı.^[*1] Ayakları, büyük boy bir örümceğin ağına benzeyen yapışkan gri bir maddeyle kaplıydı. Derisinin üzerinde Wendell'in yemin etmesine ve tahtından sıçramasına neden olan birkaç ağlayan kabuk vardı. Periyi tek bir dokunuşla iyileştirdi ama yaratık hiçbir soruya cevap vermedi, sadece umutsuz bir sesle "Devam etmeliyim" diye mırıldandı ve ormana doğru kaçmaya başladı.

"Lanet olası işgalciler," dedi Wendell bana, tahtında kambur durarak yeniden düzenlenirken.

"Yaralanmalarının sebebinin onlar olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Dedim.

"Krallığımda hiç böyle bir yara görmedim." Wendell başını salladı.

"Kuzgunların Saklandığı Yer'de garip büyüler var."

Kraliçe Arna'nın lanetini düşünerek onu daha fazla sorgulamak için ağzımı açtım - ve yine de Callum zehirli koruların yakıldığını söylememiş miydi?

Ama sonra bir sonraki peri öne çıktı ve düşüncelerimi yeniden yönlendirmek zorunda kaldım.

Aralarında Wendell'in dönüşünden beri içmeyi bırakmamış gibi görünen, kraliçenin muhafızlarından biri de dahil olmak üzere birkaç Halk, ona düello için meydan okudu. Wendell bunların her birini kolayca kazandı, ancak sarhoş muhafızla dövüşmeyi reddetti ve sadece elini kaldırıp adamın kılıcını bir sopaya dönüştürdü, bu noktada muhafız hıçkıra hıçkıra ağladı ve iki hizmetçi tarafından götürülmek zorunda kaldı.

Not almak istedim ama kendimi tuttum. Elbette bunu yapmam gerekmiyordu, çünkü Niamh Wendell'in solunda oturmuş, braille daktilosunu tıkırdatıyordu. Tuşların kayıtsızca tıkırdaması sakinleştiriciydi, ama genel olarak tüm öğleden sonra boyunca kendimi garip ve rahatsız hissettim. Hizmetkârların bana sunduğu elbiselerin en basitini giymiştim; koyu yeşil renkteydi ve gövdesine küçük sarı çiçekler işlenmişti, yıldızlarla süslü pelerinin altına giymiştim ama doğal olarak bu beni daha fazla Peri Kraliçesi gibi hissettirmiyordu. Dik oturdum, soğukkanlı davranmaya çalıştım, hikayelerde bu tür durumlarda ölümlülerin yaptığı gibi davranmaya çalıştım - genellikle Faerie'nin ışıltısından ve zarafetinden etkilenmeyen cesur, ayakları yere basan yaratıklar olarak tasvir edilirler. Pek başarılı olduğumu sanmıyorum. Halkın çoğu, eğer bana doğru bakmışlarsa, küçümseyerek ya da şüpheyle bakıyorlardı.

Öte yandan Wendell, bir peri hükümdarından daha iyi görünemezdi. Lüks ama sade bir şekilde tamamen siyah giyinmişti; doğal olarak kendi diktiği tuniğinin üzerindeki tek süs bir sıra küçük gümüş düğme ve bir çift sivri burunlu binici çizmesiydi. Saçına taç yerine, o sabah taze taze koparılmış ve daha sonra kraliyet gümüşçüsü tarafından sırlanmış yapraklar ve çiçekler örülmüştü; bu işlemin her gün taze bitki örtüsüyle tekrarlanması gerektiğinden, özellikle abartılı bir gelenektir. (Saçlarımın gün sonunda kuş yuvasına benzeyeceğini bildiğim için benzer bir başlığı reddetmiştim). Elbette korkunç pelerinin giymişti, etekleri tahtın koluna ve ormanın zeminine dökülüyordu. Ara sıra kıpırdanıp kendi kendine homurdanıyor ya da Wendell onu geri çekmeden önce hırlayarak dehşete düşmüş bir saray mensubuna doğru kayıyordu.

Resmi tamamlayan, Wendell'in tahtının arkasına tünemiş olan Razkarden'di; kadim, kötücül bakışlarını toplanan Halk'ın üzerine dikerken çok sayıdaki bacağı tahtaya saplanıyordu. Bir ara benim tahtıma çalıştı ama Wendell bana hızlı bir bakış atarak onu geri çağırdı.

Gün boyunca bakışlarımın Wendell'e kaymasına engel olamadım. Onu ölümlü kıyafetler içinde, ölümlü fonlarda görmeye alışmışım ve kendi doğal ortamında daha da güzel olsa da, zaman zaman etrafımdaki harikaların içinde kaybolduğu, onların bir parçası haline geldiği izlenimine kapıldım, sanki ölümlü gözlerimle baktığımda onunla ilgili bir şey tanımını kaybetmiş gibiydi. Bir noktada onun elini tutup ikimizi de ölümlü dünyaya geri götürmeyi hayal ettiğimi fark ettim. Sanırım bu kısmen Cambridge'e duyduğum özlemden kaynaklanıyordu. Bana bir bıçak gibi saplanıp duruyordu. Özellikle de ofisimin hatırası: rahat oranlar ve düzgünce düzenlenmiş kağıtlar ve kitap rafları; masanın üzerinden akan sabah ışığı ve pencerenin ötesindeki çim ve göletin düzenli yeşilliği.

Ben bunları düşünürken, bakışlarımla karşılaştı ve önümüzde duran saray mensubunu el sallayarak uzaklaştırdı.

"Ben iyiyim," dedim.

"Em," dedi yakınına eğilerek, "ejderhaların en ateş püskürteninin bile bazen meşguliyetinden yorulmasına izin verilir. Bu kadar yeter. Sen bıkmadın mı?"

"Evet," dedim rahatlayarak. Şaşkınlığıma rağmen gökyüzü lavanta rengine bürünmeye başlamıştı, öğleden sonra alacakaranlığa dönüşüyordu ve yol boyunca uzanan fenerler karanlık ağaçların arasında titreşerek canlanıyordu.

"Faunlar nereye gitti?" diye sordum. *Fuchszwerge*'ler ağaçların arasından bizi izlerken, anladığım kadarıyla troller gölün aşağısında bir yerde kendilerine bir dizi atölye inşa ediyorlardı, ama faunlar önceki akşam ortadan kaybolmuştu.

"Oh, onlara yeni bir görev verdim," dedi.

Şüphelenerek kaşlarımı çattım. "Ne yeni görevi?"

Güldü. "Korkunç bir şey değil, söz veriyorum. Bunu hak etmediklerinden değil, küçük canavarlar. Şimdi, biz-" Durdu, bakışları tekrar

Grove.

Kibar Fae'lerden bir kadın, en öndekilerin homurdanarak kendisine ters ters baktığı uzun kuyruğu görmezden gelerek ağaçların arasından çıkmıştı. Gözleri fazla iri, burnu da yüzüne göre fazla büyüktü ama güzeldi, Halk'ın çoğunun sahip olduğu alışılmadık, dikkat çekici güzellikteydi. Saçları koyu renk tüylerden oluşuyordu, elbisesi siyahın bir düzine tonunu taşıyordu. Onu hemen hatırladım - dün geceki seyircilerimizin en rahatsız edici üyelerinden biriydi.

"Ekselansları," dedi, kötü niyetli bir gülümsemeyle ayağa kalkmadan önce ikimizi de selamlayarak. Yanında bir kılıç taşıyordu.

"Yine mi sen," dedi Wendell kaşlarını çatarak. "Burada hiç şansınız olmayacak leydim.

Size kılıcınızı bırakmanızı ve yaralanmadan ağaçlara dönmenizi tavsiye ederim." Kadın çok daha yaşlı bir sesle, "Ama ben çok bekledim," diye cevap verdi.

onun yüzünden daha fazla. "İntikam açlığım sarmaşık gibi büyüyor, her geçen mevsim kalbimi boğuyor. Üvey annenin bana şans tanımadığını sanıyordum."

"," dedi Wendell. "Elimden gelse lanetini kaldırırdım ama babamın büyülerinden geçmenin bir yolunu göremiyorum."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye tükürdü. "Sadece kılıcımdaki kanını istiyorum."

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu peri en az sesi kadar dengesiz ve tehlikeli görünüyordu. "Lütfen bana onunla dövüşmeyeceğini söyle," dedim inanmayarak.

"Endişelenme Em," dedi, çünkü doğal olarak tam da bunu yapmak üzereydi. "Bu zavallı bizi uzun süre rahatsız etmeyecek."

İç çekerek ayağa kalktı ve kılıcını aldı. O ve kuzgun saçlı peri birkaç dakika boyunca birbirlerinin etrafında döndüler -Wendell yeni bir kılıç dövüşü için pek hevesli görünmüyordu. Sonunda, kılıcı parlayarak saldırdı. Kuyruktaki Halk ve ormanın gölgelerinde toplanıp gelişmeleri izleyen çeşitli saray mensupları alkış tutup tezahürat yaptı.

Kadın Wendell'ın o gün dövüştüğü herkesten daha yetenekliydi; bir dansçı gibi eğilip bükülüyor, gece yarısı etekleri etrafında dönüyordu. Kavgada bir duraklama oldu ve Wendell bir kez daha iç çekti. I

Kendini özellikle zorlamadan kazanmayı umduğunu fark etti. Kadın ona tekrar saldırdığında, adam onu imkansız bir dizi savuşturmayla karşıladı ve sonra - onu etkisiz hale getirdiği anı algılayamadım- kılıcı başımızın üzerinden ormana doğru süzüldü. İki saray mensubu kıkırdarak peşinden koştu. Wendell elini kuzgun saçlı perinin omzuna koydu, sanki onu teselli eder gibiydi. Sonra diğer eliyle kılıcını onun göğsüne sapladı.

İçimden boğuk bir ses kaçtı. Wendell kılıcı hafifçe yukarı doğru kaldırmıştı, hareketi hesaplı ve kesindi ve ürpererek bunun kadının oyalanmamasını sağlamak için olduğunu anladım. Kulağına kısaca bir şeyler mırıldandı ve geri çekildi.

Kadının yüzü, sanki adam onu iskambil oyununda yenmekten daha kötü bir şey yapmamış gibi, huysuz bir kaş çatmayla çarpılmıştı. Kadın yosunların üzerine yığıldı ve vücudu bükülmeye başladı, kemikleri kırılıp büzüldü ve tüyleri ince ipeklerinin arasından fırladı. Bir kalp atışı sonra, bir karga onun yerinde kamburlaştı ve sonra kendini havaya fırlattı, Razkarden onu ormana doğru kovalamadan önce Wendell'ın kafasına doğru kanat çırttı.

Ben sessizlik içinde kadının yattığı yere bakarken, Wendell saçından bir tüy kopardı ve tahtına geri döndü.

"Saltanatım sürdüğü müddetçe öyle kalacak," dedi tüyü parmaklarının arasında boş boş döndürerek. "Bu onun laneti, ben doğmadan çok önce babam tarafından ona yerleştirilmiş. Büyü onu karga formundan sadece kısa bir süreliğine kurtarıyor ve babamın soyundan gelenlerin her biri tahta çıktığında onlara meydan okumasını sağlıyor. Laneti bozmak için bizden birini öldürmesi gerekiyor, aksi takdirde ağaç tepelerine geri dönüyor."

Yüce Tanrım. Faerie standartlarına göre bile saçmaydı. "Peki onun suçu neydi ki baban onu bu şekilde mahkûm etti?"

"Oh, bilmiyorum," dedi Wendell. "O kadar uzun zaman önceydi ki çoğu halk unuttu. Sanırım kızın kaderi ona mantıklı gelmiş olmalı; onu kızdıranlar için ayrıntılı cezalar tasarlamaktan hoşlanırdı. Onu bir akşam ateşin başında kendi kendine kıkırdarken hatırlıyorum. Zavallı şey!"

"Anlıyorum," dedim kayıtsızca -intikamcı peri kadınının kaderi dehşet vericiydi ama ona karşı çok az sempati duyabiliyordum. Kendimi

düşüncelerimi odaklamakta zorlanıyordum. Sanki soğukkanlılığımı pamuk ipliğine bağıymışım ve bu son tuhaf olay onu koparmış gibiydi.

"Ne yorucu bir gün!" Wendell, günün büyük bir kısmını tahtında uzanarak ve hangi karışımı tercih edeceği konusunda özel bir yarışa girmiş gibi görünen hevesli kırmızı yüzlü hizmetkârların getirdiği bir dizi kahveyi yudumlayarak geçirmiş olmasına rağmen, "Ne yorucu bir gün!" diye haykırdı. Bir sonraki dilekçe sahibini, ona tatlı tatlı dudak büken bir peri kadını el sallayarak uzaklaştırdı. "Neredeyse bir konferans salonunda olmayı tercih ederdim," dedi. "Kendimi daha fazla zorlamayı reddediyorum. Tüm bunların çözülmesini dört gözle bekliyorum" -belirsiz bir şekilde elini salladı- "böylece günlerimin çoğunu olması gerektiği gibi boş geçirebilirim."

"Üvey annen kendini savaş başlatmakla meşgul etti," diye .

"Ah, ama bu sadece onun kendini eğlendirme yöntemiydi. Babam yalvaranları kabul etmekten hoşlanırdı, ama bunun nedeni sarayda oturmayı her zaman sevmesiydi. Çok nadiren bir şeyi çözüme kavuşturur ve çoğu zaman durumu daha da kötüleştirirdi."

Bunu düşündüm. Kaur, çoğu peri hükümdarının bir tür kaprisli ihmal yoluyla hüküm sürdüğünü ve gerçek rollerinin insani anlamda bir devlet başkanından ziyade, krallıklarının büyüleri için bir animus olduğunu teorize etmiştir. [*2]

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Hadi eve gidelim."

"Piknik yapmak istemiştin."

"Bu bekleyebilir. Gelin, hizmetkârlar Halk'ın geri kalanını uğurlayacak."

Korudan ayrılır ayrılmaz Wendell beni patikadan çıkarıp kalınlaşan ve fener ışığını bile engelleyecek kadar uzayan eğrelti otlarının arasından geçirdi.

"Hangi cehenneme gidiyoruz?" Homurdandım.

Wendell döndü ve ellerimi ellerinin arasında sıktı. O kadar endişeli ve kederli görünüyordu ki, bu beni kısa bir süre için kendime getirdi - daha önce yüzünde böyle bir ifade gördüğümünden emin değilim.

"Cambridge'e dönmek istiyor musun, Em?" dedi. "Eğer öyleyse, söylemen yeterli. Sanırım öğretmenliğe geri dönebilirim - belki ikisini de yapabilirim ya da benim yerime yönetmesi için buraya bir naip atayabilirim. Katlanamayacağım bir şey varsa, o da senin mutsuz olman-"

"Hayır, kesinlikle!" diye haykırdım. Konuşmak için kendini zorluyor gibi görünüyordu, ben de elimi ağzına götürdüm. Ve sonra -ilk düşüncem bunun onunla tartışmaktan daha etkili olacağı yönündeydi- yüzünü kendime doğru çektim ve onu öptüm.

Tahmin ettiğim gibi, söylediği her şeyi unuttu ve beni kendine çekti. Dudaklarının tadı hizmetkârların kahveye serptiği tuz gibiydi; oldukça hoştu. Nadiren yaptığım bir şey olan düşünmeyi bıraktım ve bir an için sadece cırcır böceklerinin uğultusu ve ağaçlardaki gece yaratıklarının hışırtısı vardı.

Geri çekildi ve yanağıma dokundu, kara gözleri benimkileri arıyordu. Üzerimizde titrek, ay renginde bir parıltı belirmişti, bir ışık çağırıyordu.

"Ciddiyim," diye mırıldandı. Demek o kadar da unutkan değilmiş. Işık saçlarındaki gümüşü çiçeklere vuruyor ve onu zaten olduğundan daha da uygunsuz bir şekilde uhrevi gösteriyordu ama ağzının sol tarafta biraz daha yukarı çıkması ve yeşil gözlerinin maviden çok sarıya meyletmesi gibi küçük, tanıdık şeylere odaklandığımda bunu görmezden gelebildiğimi fark ettim.

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Kendimi buraya ben getirdim Wendell, bir mantar çemberinin içinden habersizce geçen zavallı bir genç kız değilim. Fikrimi değiştirirsem sana söyleyeceğim konusunda bana güvenebilirsiniz."

"Pekâlâ." Bakışlarını üzerimde gezdirdi, sonra beni neredeyse hiç umursamadan kollarına çekti. "Bu kadar yeter."

"Neye yetecek kadar?"

"Titriyorsun."

Şaşkınlıkla fark ettim ki öyleydim ve bir süredir öyleydim. Ben sakinleşene kadar beni tuttu, saçlarımı nazikçe taradı ve alnımı boynunun kıvrımına yasladım. Saçlarındaki kır çiçeklerinin kokusunu alabiliyordum.

"Sana ne demem gerektiğini bilmiyorum," diye omzuna doğru mırıldandım.

Bir kahkaha attı ve geri çekildi. "Bunun için , değil mi? Bana ne dediğin önemli değil, Em. Sen

istediğin ismi seçebilirsiniz. Gerçek adımı istemediğini söylemiştin."

"Hâla bilmiyorum," dedim. Onun üzerinde bu tür bir güce sahip olma fikri içimi huzursuzlukla doldurdu. Hikâyelerde, bir lmlye Halk üzerinde böyle bir gc verildiğinde, her zaman bunu kullanmak zorunda kalır. "Sana Wendell demeyi tercih ederim."

"Güzel!" Beni tekrar öptü. "Biliyor musun? Bunca yıldan sonra bu isim bana Liath'tan daha rahat geliyor."

Birden anlaşılmadığım için endişelendiğimi hissettim. "İsminizi sevmediğimden değil. Ben de sizin krallığınızdan hoşlanmıyorum, tam tersine. Ama tüm çalışmalarımdan, yıllar boyunca öğrendiklerimden sonra bile, bu çok fazla- Demek istediğim, bunu Saklı Kral'ın krallığıyla karşılaştırmak bile, "

"ok fazla," diye bitirdi.

Nefesimi dışarı verdim. "ok fazla."

"yle olabileceğini düşünmüştüm," dedi. "Sana bir şey göstereyim."

Kendinden o kadar memnun görünüyordu ki anında endişelendim. "Lütfen kendi kendine mırıldanan ya da kumaştan başka bir şey içeren bir elbise olmasın."

Güldü. "Bundan çok daha iyi."

şatoya geri döndüğümüzde, arkamızdan sessizce gelen hizmetkârlar tarafından karşılandık. Sanki kafamda bir harita taşıyormuşum gibi şatonun planını çok iyi kavradığımı fark ettim, her nasılsa şatonun, sakinlerinin kaprislerine göre değişebileceğini de biliyordum. Ana kat, bazıları boş ve yosun kaplı, diğerleri özenle döşenmiş oturma odaları ya da sanat eserleri ve heykellerin sergilendiği bir dizi büyük galeriden oluşuyordu. Bir galeride, bir grup hanım çay içerken, pencerelerden alacakaranlık süzülüyor ve küçük keklikler onlara kamıştan borularla serenat yapıyordu. Yanlarından geçerken bize bakıp el salladılar ama Wendell sadece neşeli bir selam vermekle yetindi ve beni de yanlarına aldı. Başka bir odada, birkaç ölümlü insan yapımı, güzel ama sıradan görünen köy sahnelerinin resimlerine hayranlıkla bakıyordu. Mekânın her yerinde ışık tuhaf bir şekilde değişiyor, yaprakların ve rüzgârın savurduğu gölgeler

Sanki kale inşa edilmeden önce orada duran ağaçların hayaletleri tarafından perili gibi dallar yere saçılmıştı.

Beş merdivenden en büyüğünü kullanarak en üst kata çıktık ve Gölge'yi sahanlığa yayılmış, kederli gözlerle gelip geçenleri izlerken bulduk. Bizi görür görmez önce benim, sonra da Wendell'ın üzerine atladı, kuyruğunu öyle sert sallıyordu ki bir esinti yarattı.

Lord Taran bizi Wendell'ın kabul odasında bekliyordu, pencere kenarındaki koltuklardan birine tünemişti ve kızgın görünüyordu. "Çok uzun bir gün oldu, Ekselansları," dedi şikayetçi bir ses tonuyla ve odanın diğer ucunda toplanmış, bizi endişeyle süzen küçük saray fae kalabalığını işaret etti. Bunların ortasında kahverengi tenli bir kadın vardı ve yere dökülen, ot ve yaprak parçalarıyla örülmüş, karmakarışık beyaz saçları vardı.

Wendell daha konuşmadan, "Bundan hiç şüphem yok," dedim. Callum'un o sabah söylediklerini hatırlayarak ekledim: "Teşekkür ederim Lord Taran. Bizim için yaptığınız her şey için."

Bu onu kısa kesmiş gibi görünüyordu ve bir an için bana göz kırptı. "Evet, ikinizi hayatta tutmak büyük bir iş," dedi. "Acaba bu çabaya değiyor mu?"

"Bu konuda fikrinizi etkilemeye çalışmayacağım," dedim. "Sadece minnettarlığımı ve Wendell'ın minnettarlığını ifade etmek ve krallığın en saygıdeğer kişisi tarafından desteklendiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzun farkında olduğumu söylemek istiyorum. Kolaylıkla başka türüsünü seçebilirdiniz."

"Ve yine de, eğer senin çocukça dalkavukluk girişimlerine katlanmak zorunda kalırsam," dedi ve yine de gözlerindeki kızgınlığın bir kısmı süzüldü, yerini tanıdık bir eğlence parıltısı aldı. Nedendir bilinmez aklıma Snowbell geldi ve gülümsememi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

"Sizin için bir Konsey topladım, kralım," dedi Taran, diğer saraylı fae'leri başıyla işaret ederek. "Bunların çoğu babanıza ya da ondan önce büyükanne ve büyükbabalarınıza hizmet etti. İstedığınızı seçin ya da hepsini atın; benim için hepsi birdir."

"Oh, güzel," dedi Wendell umursamazca. "Onlarla birazdan konuşacağım. Emily, bu Leydi Doğu Rüzgârı, sevdiğim tek kişi o. Lord Wherry iyi sanırım; ya da kardeşlerimden birini öldürenin o olduğunu duymadan önce ben de öyle sanıyordum."

Zaten solgun olan yüzünün aldığı grimsi solgunluktan Lord Wherry' kim olduğunu tahmin edebileceğimi düşündüm. Doğu Rüzgârı Leydi - parlak beyaz saçları olan - ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Avucumu onunkine dayadığımda başını eğdi ve parmak uçlarımı öptü. "Majesteleri," dedi ciddiyetle.

"Emily," diye manasızca düzelttim, şaşkınlığım daha da artmıştı. "Kraliçe Emily," dedi bana aç bir ilgiyle bakarak. kaçmak istememe neden oldu. Kendimi Grove'daki saraylıların küçümseyen bakışlarını özlerken buldum. Neyse ki Wendell elimi tuttu ve beni uzaklaştırdı.

"Sizi bahçede bekleyeceğim, Majesteleri," dedi Doğu Rüzgârı Leydi. "Her geçen yıl hapsedilmekten daha da yoruluyorum."

"Nasıl isterseniz," dedi Wendell, ona büyüleyici bir gülümseme göndererek. O da gülümsedi ve sonra aniden ortadan kayboldu. Bir kalp atışı sonra, bir rüzgâr saçlarımızı karıştırdı ve pencereyi açarak ilerideki dalları hışırdattı.

"Dur bir dakika," dedim, menteşeleri üzerinde hafifçe sallanan pencereye bakarak. "Bu *gerçekten* de Doğu Rüzgârı mı?"

Wendell sanki bu konu üzerinde hiç düşünmemiş gibi, "Sanırım mümkün," diye cevap verdi.

Bir başka müstakbel meclis üyesi öne çıktı ve başını eğdi. O da benimle alışık olduğumdan daha fazla ilgileniyor gibiydi ve bu durum Doğu Rüzgârı Leydi'sinin ilgisinden bile daha fazla hoşuma gitmemişti. Çünkü bu son derece korkutucu periyi daha önce de fark etmiştim; dün geceki ziyafette ve bu sabah Koru'da Wendell'la beni izlerken. Wendell'e göre bu kadın başka bir saraydan sürgün edilmişti ve adını kısmen de olsa bilmiyordu; her zamanki kıyafeti olan kıpkırmızı peleriniyle anılıyordu. Bu pelerin, Leydi nereye gitse arkasında kana benzeyen bir iz bırakıyordu, sanki korkunç bir cinayet yeni gelmiş gibiydi. Teni huş ağacı kabuğunun alacalı rengindeydi, saçları

Yanık altın rengi dalgaları vardı ve bir yaz alacakaranlığı kadar güzeldi, ama bence saçlarında ve ellerinde kan olmasaydı daha da güzel olurdu.

"İkinize de hizmet etmek benim için bir onurdur, Ekselansları," dedi Kızıl Pelerinli Leydi, bakışları üzerimdeyken.

Cevap olarak başımı salladım ve sessizce Wendell'a dönmesini diledim. Bu arada Wendell, sanki şu anda halıda korkunç lekeler bırakmıyormuş gibi Leydi'ye gülümsedi ve "Sıkıcı bir iş ama size minnettarız. Bize müsaade edin."

Beni odadan çıkardı. Mırıldandım, "Minnettarlık duygusunu o dehşetle bağdaştırabileceğimden şüpheliyim. Onu Konsey'e almak zorunda mıyız?"

Wendell, "Eğer itirazınız varsa, hayır," dedi. "İtiraz ediyor musun?"

Bir süre durakladıktan sonra, "Hayır," dedim. Wendell'ın sarayında çok fazla canavar vardı, bir noktada onlara alışmam gerekecekti. "Sadece onun hakkında çok az şey biliyorsun. Hangi saraydan sürgün edildi? Suçu neydi? Peki ya şu Doğu Rüzgârı Leydisi, neden bana öyle baktı?"

"Çoğu hakkında çok az şey biliyorum," diye cevap verdi Wendell iç çekerek. "Dediğim gibi, gençliğimi çok verimli bir şekilde geçirmedim. Konseyimizde görev yapacak kadar yaşlı ve saygıdeğer olanlar sosyal çevremde pek yer almıyordu."

tekrar açtım ama daha bir kelime bile edemedim Wendell uyarıcı bir tonla devam etti: "Amcamı övmen çok düşünceliydi Em. Ama onun tüm bu kininin altında iyi bir doğası olduğuna inanıyorsan, çok yanılıyorsun. General olarak, dedemlerin düşmanlarına işkence etmekten büyük zevk alırdı - sadakat nedeniyle değil, yaratıcı acı biçimleri icat etme fırsatından zevk aldığı . Krallığının pek çok saygın halkını iyi tanımıyor olabilirim ama en azından onunla dost olmamanız konusunda sizi uyarabilirim."

İçimden küçük bir ürperti geçti. "Not edildi," dedim.

Wendell beni sandıklar ve karmakarışık mobilyalarla dolu bir odadan geçirdi ve tanıdığım bir kapıda son bulan bir koridordan geçirdi.

"Ciltçiler!" Dedim. Burası ciltçinin kapısı değildi ama bana o sabahki talihsiz keşfimi hatırlattı. "Wendell, bütün o dergiler- sen-"

"Ah, onları bulmuşsun!" Bana gülümsemek için döndü. "Bana teşekkür etmene gerek yok, Em. Bu sadece küçük bir düğün hediyesiydi."

"Küçük!" Hepsi de birbirinden güzel olan düzinelerce dergiyi hatırlayarak haykırdım; o kadar güzellerdi ki, onları benim beceriksiz el yazımla kirletmeyi hayal bile edemezdim.

"İsteyebileceğin her şeye sahip olmanı kastediyorum," dedi. "Hazır konu açılmışken."

Bana içimi endişeyle dolduran bir gülümseme verdi, çok yaramazcaydı. Ama çoktan kapıyı açmış ve beni içeri çekiyordu, Gölge de peşimden geliyordu.

Manzara hatırladığım gibiydi - puslu şelale, ağaçlı yamaç, küçük taş kulübe. Ama o sabah sadece kısa bir bakış atmıştım ve oldukça kilit bir noktada yanlış bir varsayımda bulunduğumu fark ettim.

"Bu Faerie değil," diye mırıldandım. "Bu-"

"Corbann," dedi Wendell. "Şey, Corbann'ın kenarı, County Leane'de. Ölümlü köylerine göre güzel bir köydür. Bu kapı bir zamanlar Silverlily Gölü'nün ötesindeki ormanda bulunuyordu. Gençken bir ya da iki kez ben de kullanmıştım. Onu bu taraftan açamazdım, çünkü üvey annem onu bana karşı mühürlemek için bir büyü kullanmıştı, ama bunu dün gece Peri tarafından geri almak kolaydı. Sonra da kapıyı kalenin içine taşıdım."

"Evet, bunların hepsi kulağa son derece açık geliyor," diye mırıldandım.

Gün ışığının son kalıntıları şelaleden süzülen sisin arasından süzülüyordu; soğuk bir kış alacakaranlığıydı ama yine de hoş karşılanmıştı. Hoştu, çünkü bir şekilde *ölümlü* olduğu belliydi. Uzun bir süre öylece baktım. Wendell bekledi, memnun ama endişeli görünüyordu, tıpkı alıcının istekleri konusunda büyük ölçüde tahmin içeren bir hediye veren biri gibi. Bu arada Gölge, aniden ölümlülerin dünyasına döndüğümüzden habersiz ya da umursamaz bir şekilde bir yonca parçasını mutlulukla kokluyordu; ama onun için tüm dünyalar kokulardan oluşan uçsuz bucaksız bir tuvalden ibaretti.

"Beni neden buraya getirdiniz?" Sonunda söyledim.

"Bunun yardımcı olabileceğini düşündüm. Çoğu ölümlü için Peri'de yaşamaya alışmak zaman alır - kraliyet koruması altında olanlar için bile. Çok yorucu . Niamh şu anda rahat görünüyor ama ilk yılların onun için bir sınav olduğunu biliyorum. Daha önce bir Peri sarayında yaşadığın göz önüne alındığında, senin için de zorlayıcı olacağını düşündüm. Bu yüzden sana bir çeşit kaçış deliği sunmaya karar verdim. Buraya saray mensuplarından ve sıradan fae'lerden kaçmak ya da sadece kitaplarına kaşlarını çatmak için sessiz bir yere sahip olmak için gelebilirsin. Beğendiniz mi? Bir Faerie için daha görkemli bir yer tercih ederdim, ama o zaman da senin rustik konaklama tercihini biliyorum."

Konuşamadığım bir an daha oldu. "Ama bütün bunları ne zaman yaptınız?" Sonunda zayıf bir sesle sordum. "Ciltçiler, bu portal? Bütün bunları dün gece başardığını hayal bile edemiyorum."

"Bu kadar şaşkın görünmene gerek yok," dedi yakasını neme karşı açarak. "Sana daha önce de söylediğim gibi Em, kendini fazla zorlamak istememekle yeteneksiz olmak aynı şey değildir. Şimdi: Sana nasıl çalıştığını anlatmalıyım."

Geldiğimiz yöne bakacak şekilde beni döndürdü. Neyi işaret ettiğini sormama gerek yoktu, çünkü peri kapısı eğitilmiş gözlerim için gün gibi açıktı. Otların arasında, yarısı yosunlarla kaplı, yassı taşlar vardı. Çoğu ölümlü bunları doğal bir oluşum sanırdı, çünkü bu tür benekli taşlar her yerde vardı. Ama ben onların bir meşe korusuna doğru kıvrılan küçük, kaba bir patika oluşturduğunu görebiliyordum.

"Herhangi bir ölümlü, peri kraliyetinin özel odalarına tesadüfen girebilir," dedim, boğazımda absürt bir kahkaha yükseldi.

"Bundan şüpheliyim," dedi. "Çok az köylü bu tarafa gelir. Oradaki şelalenin peri perili olduğuna inanıyorlar - ki bu biraz yanlış, çünkü kuşaklar boyunca krallığımdan pek çok Halk bu kapıyı kullanmıştır. Ve geçmek için her bir taşın üzerine basmak gerekir ki bunu tesadüfen yapmak zordur."

Ben kekeleyip sözcükleri karıştırırken -sanırım ona teşekkür etmeye çalışıyordum ama bir yanımda tüm bu hoşgörülerini protesto etmek istiyordu- öne doğru eğildi ve beni öptü.

"Burada fazla oyalanma," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Seni çok özleyeceğim ve bundan pişmanlık duyacağım." Döndü ve sanki akan bir nehirdeki küçük adalarımı gibi taştan taş a adım attı. Sonra bir taştan diğ erine geçerken gözden kayboldu.

Sanki bir rüyadaymış ım gibi hissederek kulübeye döndüm. Kış mevsimiydi ama burası İ rlanda'ydı ve en güneydeki eyaletlerden biriydi, bu yüzden her yer hâlâ yemyeşildi. Pelerininin içinde ü şümüyordum ama bir atkı iyi olurdu, çünkü nemli esintinin serinletici bir etkisi vardı. İlk düşüncem, kırsal alanın bana Wendell'in diyarını hatırlattığıydı, ancak daha az ağ aç ve hoş bir sıradanlık hissi vardı. Oh, güzeldi, ama buradaki ağ açlar *ağ açtı*, sırtan canavarlıklar değ il ve manzara özelliklerinin hiçbiri bir hevesle konum değ iştirmeye meyilli görünmüyordu. Tutarlı, net ve gözlerimi son derece dinlendiriciydi.

Yavaşça ilerleyerek kulübeye giden patikadan yukarı çıktım. Kuru bir taş duvar küçük bir bahçeyi çevreliyordu - sebze tarlası ve birkaç toprak saksı çiçek, yapraksız ve Ocak akşamında uyukluyordu. Uzakta bir dağ silsilesi belirliyordu, yüksek tepelerden birkaçını kar süslüyordu. Avusturya'nın yüksek tepelerinden çok daha yumuşaktı elbette, ama kendine has bir güzelliğ i vardı.

Kapı kilitli değildi, ama tokmağ ı çevirdiğimde bir an için kuşkuya kapıldım. İçeride birileri hareket ediyordu; bir çınlama sesi duydum, ardından sanki yemek hazırlıyorlarmış gibi bir dizi gümbürtü geldi. Wendell kaprislerimi karşılamak için buraya bir hizmetçi filosu mu yerleştirmişti? Muhtemelen öyle görünüyordu ve onları göndermenin mümkün olup olmadığını merak ettim; kendi akşam yemeğimi pişirmek, bana hizmet edilmesine ve benden beklentilerini hesaplamak zorunda kalmaya tercih edilirdi, ki bu konuda yetersiz kalacağ ıma ş üphe yoktu.

Omzumun üzerinden baktım ve bir an için geri dönmeyi düşündüm. Mesele sadece hizmetkârlar değildi; Wendell ile aramda artık bir dünya olması hoşuma gitmiyordu. Ne anlama geldiğ ini tahmin edemesem de, bu beni umursamadığ ım bir önseziyle dolduruyordu. Buna ek olarak, Wendell'in krallığ ı hala onun için bir tehditti, her yerde düşmanları vardı ve onun ihtiyat duygusuna pek inancım yoktu.

Peri kapısı belli belirsiz parlıyordu - bir ölümlü bunu nemden sanırdı ama ben daha iyi biliyordum. İç çekerek ondan uzaklaştım. Wendell'in hediyesini geri çevirmek istemedim, özellikle de hediyein ardındaki düşünceyi göz önüne alırsak. Ölümlüler diyarında bir ya da iki saat kaldıktan sonra Faerie'ye dönecektim.

Kapıyı iterek açtım. Sıcaklık ve ışık, güveç ve pişen ekmek kokusuyla birlikte üzerime yayıldı. Kulübenin ana odası alçak tavanlı ve rahattı, ocakta neşeyle yanan bir ateş ve önünde birkaç rahat koltuk vardı. Kulübenin diğer tarafında mutfak vardı ve açık kapıdan alnında tuhaf bir yara izi olan güzel, siyah saçlı bir kadın gördüm. Masada havuç doğruyor, arada bir durup saçlarını kulağının arkasına atıyor ya da omzunun üzerinden göremediğim arkadaşına bir şeyler söylüyordu. Kulübe onların sesleri ve kahkahalarıyla doluydu.

Ellerim hafifçe titreyerek pelerinimi ve botlarımı çıkardım ve pelerini kapının yanındaki askıya astım. Sonra mutfağa girdim.

Margret havuçlardan başını kaldırdı ve bir çığlık attı. Fırının içinde bir tepsi çöreğe bakan Lilja, kapının büyük bir gürültüyle kapanmasına izin verdi.

"Emily!" diye bağırdı, sevinçli bir kahkahayla üzerime atladı. Margret ikimizin etrafında dönüyor, sırayla sırtımı sıvazlıyor ve "Bırak nefes alsın canım, bırak nefes alsın!" diye ağlıyordu.

Geri çekildim, yarı yarıya başka bir peri kapısından geçtiğime ikna olmuşum. "Ne" diyebilirdim sadece.

"Ah, canım." Lilja beni bir sandalyeye doğru yönlendirdi. "Wendell sana sürpriz yapmak istediğini söylemişti, görüyorum ki bunu gerçekleştirmiş."

Margret bana bir fincan çay doldurduktan sonra bir şişeden bolca bir şey ilave ederek, "Al, iç bunu," dedi. "İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun!"

Bir yudum aldım. *Bir şeyin* rom olduğu ortaya çıktı. Hepsini içtim ve bardağı geri koydum.

"buradayız," dedi Margret gülerek. Ben de onunla birlikte güldüm. Şimdi şaşkınlığım geçerken, onları gördüğüme ne kadar sevindiğimi fark ettim. "Kendinizi açıklasanız iyi olur," dedim. "Geçirdiğim günden sonra "Korkarım ki sürprizlerle başa çıkabilecek donanıma sahip değilim, hatta kabul edilebilir olanlarla bile."

"Wendell bize yazdı elbette," dedi Lilja. "Ne ? Kasım ayıydı sanırım. Küçük bir tatil isteyip istemediğimizi öğrenmek istiyordu -nasıl ifade etmişti? Oh, evet: 'Kışın huzurlu, yağmurlu bir mevsim olduğu ve insanın dışarı çıkmak için ölü hayvanlarla kendini izole etmesine gerek olmadığı bir yer'. Biliyor musunuz, Ljosland'ı seveceğini hiç sanmıyorum."

"Zaman zaman bizi ziyaret edeceğinden de bahsetmiş olabilir," dedi Margret, elbisemdeki gümüş iplikli danteli şakacı bir şekilde dürterek. "Bir peri krallığını yönetmekten biraz uzaklaşmak istediğinizde. Geçen hafta geldik ve sanırım bir ya da iki ay daha kalacağız."

"Hiçbir zaman doğru dürüst bir balayı geçirmedi," dedi Lilja. "Sadece çok meşguldük - kendi evini işletmek çok büyük bir iş! Bu yüzden hayır diyemezdik, özellikle de sizi tekrar göreceğimizi duyduğumuzda."

"Ve-" Etrafıma bakındım, özenle istiflenmiş tencere ve tavaların bulunduğu rafları, fırçalanmış taş zemini ve pencere kenarlarındaki çiçek vazolarını inceledim. "Ve burası-?"

"Burası ölümlülere ait bir kulübe, peri yapımı bir şey değil," dedi Lilja. "Wendell bize uzun zaman önce terk edildiğini ve Halk'ın ölümlüler dünyasını ziyaret ettiklerinde bazen burada kaldıklarını söyledi. Geldiğimizde iyi durumdaydı, sadece biraz küflüydü. Biraz temizlik ve küçük onarımlar yaptık. -Köylüler yardım etti. Wendell de dün gece geldi ve ne yaptığından emin değilim. Sadece yerleri süpürdü ve biraz topladı ama sonrasında yeni bir yer gibi göründü." Bir vazo dolusu zambağı işaret etti. "Bunları da getirdi, tek bir yaprağını bile kaybetmemişler. Hatta bence daha da büyümüşler."

"Burayı oldukça seviyorum," dedi Margret. "Akrabalarınızın her saat kapınızı çalmaması çok huzur verici ve köy sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde. Şelaleye giden çok güzel bir yol var; sabahları yürüyüş için bize katılmalısın. Lilja dün gömlek kollarıyla odun kesiyordu; bir kez bile kar kürememize gerek kalmadı."

Şimdiye kadar kaldıkları süre hakkında konuştular - belli ki ikisi de Ljosland'ın ötesine ilk kez geçiyordu ve bu deneyimden neredeyse benim Faerie'ye ilk ziyaretimden etkilendiğim kadar etkilendiler. Ben de

Sormak istedikleri pek çok soru olduğunu hissettiler, ama aynı zamanda geri çekildiler, sessizce oturup dinlememe izin verdiler, sadece ilgi veya onay mırıltılarını dile getirdiler.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Lilja çörekleri fırından çıkarmak için ayağa kalkarken bana gülümsedi. "Şimdiye kadar gördüğün yerleri beğendin mi? Wendell burada mutlu olman konusunda endişeli görünüyordu. Benden geliştirilebileceğini düşündüğüm her şeyi not etmemi istedi."

"Evet," dedim, çoğunlukla sesimdeki yalpalamayı gizlemeyi başararak. "Oldukça beğendim." Ve akşam yemeğimizi yedik.

ATLAMA NOTLARI

*1 Bunu her şeyden daha endişe verici buldum, çünkü el çırpınlar çanlarını gittikleri her yere taşırlar ve onları hayatları pahasına korudukları söylenir.

*2 Naya Kaur, "Peri Yönetimine Daha Az İnsan Merkezli Bir Bakışa Doğru: Wallonia'dan Örnekler," *Journal of Social Dryadology*, 1905.

2 Ocak

Bu sabah **geç uyudum**, güneşle birlikte yaklaşık sekiz buçukta doğdum. Lilja ve Margret hâlâ uyuduğu için kulübenin içi sessizdi ve Shadow da battaniyelerin arasında tembellik etmeye meyilli görünüyordu, ancak ona aşağıda kendisini bekleyen güzel bifteği hatırlattığımda uyandı. Wendell, alışılmadık bir inisiyatifle, Lilja ve Margret'in gelişinden önce Corbann'daki yerel tüccarlara mektup yazmış ve üçümüzün istediğimiz her şeyi satın alabileceğimiz sınırsız bir hesap ayarlamıştı. Umarım ödemeyi, sadece büyülenmiş yapraklar, çakıl taşları ya da diğer çöp parçalarından oluşan ve büyü kaybolduğunda sonunda eski haline dönen peri parasıyla değil de ölümlü parasıyla yapmayı planlamıştır,^[*1] ki bu da bizi yerel halka pek sevdirmezdi.

Kulübe rahat, belki St Liesl'deki konaklama yerimizden biraz daha küçük ama Hrafnsvik'ten daha büyük. Üst katta iki yatak odası ve Wendell'in büyülediğinden şüphelendiğim bir banyo odası var, çünkü su genellikle gıcırtılı, kırsal evlere yabancı bir derecede sıcak ve fişkırıyor. Alt kata gelince, yerleşim basit, sadece ocaklı bir oturma odası ve mutfak, bir ucunda merdiven ve kapının bulunduğu küçük bir salonla bölünmüş

diğerinde. Burası kışın bile aydınlık, çünkü pencereler içeriden dışarıya göre daha büyük görünüyor - bu kesinlikle mümkün, ta ki kulübenin içinde de *daha fazla* pencere olduğunu fark edene kadar, ki bu mümkün değil. Garip, simsiyah gözleri olan bir avuç yabani kedi, fareleri uzak tutmak için mahalle devriyelerine bahçeyi de dahil ediyor. Lilja ve Margret, köylülerin bu kedilerin ortaya çıkışına çok şaşırdıklarını, zira bu kıştan önce evlerinin beş mil çevresinde bir ya da iki şişman ev kedisinden başka kedi bulunmadığını söylüyorlar.

Omlet ve tosttan oluşan basit bir kahvaltı hazırladım, uyandıklarında Lilja ve Margret için fırına biraz koydum ve sonra kulübenin etrafında dolaşıp pencerelerden dışarı baktım. Arka tarafta, arkadaşlarımla erzakla doldurduğu mahzene inen bir kapı vardı. O sabah güneş parlaktı ve hava neredeyse sıcaktı ya da bir palto ve atkıyla yeterince sıcaktı. Bahçedeki tahta banka yerleştirdim ve orada mutlu bir saat geçirdim, peri politikaları hakkındaki kitabım için bol bol not aldım ya da manzaraya bakıp düşüncelere daldım.

Kendimi projem için duyduğum heyecanı ve Wendell'in krallığındaki varlığımın sunduğu bilimsel keşif fırsatını yeniden kazanırken buldum. saran tehlike göz önüne alındığında, bu biraz çılgınca görünebilir ama -Aslında bunun için bir savunmam yok. Peri diyarlarından herhangi birinde, özellikle de siyasi çatışmaların yaşandığı bir dönemde tahta çıkmanın bilgeliğini destekleyecek kanıt bulmak neredeyse imkânsız; ancak araştırmamın bilimsel davaya, Peri'nin iç işleyişini anlamamıza nasıl fayda sağlayacağını hayal ettiğimde bu düşünce neredeyse sıfıra iniyor. Bu muazzam bir fırsat.

Halkın mantıksızlığı karşısında ne kadar sık umutsuzluğa kapıldığımı düşündüğümde!

Wendell'in tahtını çizirken solucan arayan bir izlemek için durakladım. Şelaleden gelen sis otların üzerine çökmüş, güneş ışığının dokunduğu yerleri yaldızlıyordu. Lilja ve Margret bir süre sonra beni bulmaya geldiler ve yamaçtan yukarı, suyun dik, eğrelti otlarıyla kaplı yamaçtan aşağı akmaya başladığı yere doğru yürüdük. Şekil olarak Muckle ve Silverlily'ye benzeyen iki göl görebiliyordum. Köy, iki düzine kadar konuttan oluşan bir dağınıklık içindeydi.

Arnavut kaldırımlı sokak, ötesinde hafif kar serpintileriyle dağlara doğru uzanan çiftlikler. Sıradan şeylerden konuşuyorduk: Bugünlerde biraz daha iyi olan, ama yine de eski halinden çok uzak olan Auður'un sağlığı; Margret'in yeni keşfettiği, Hrafnsvik limanından geçen denizcilere iyi bir kârla satmaya başladığı ekmek olan düşkünlüğü

-Faerie'deki zamanım gibi.

"Ve fikrinizi değiştirmediniz mi?" Margret, hikâyeyi bir önceki akşama kadar çözdükten sonra, "Fikrini değiştirmedin mi?" diye sordu. Lilja bir elini onun koluna koydu ve ikisi konuyu başka şeylere çevirmeden önce birbirlerine baktılar. İlk kez değil; bir Peri tahtına geçme kararım ve her zaman sevdikleri Wendell'e olan inancım hakkında söyleyecek çok şeyleri olduğunu hissettim, özellikle de ona duydukları minnettarlık göz önüne alındığında. Ancak bunun Wendell'e *güvendiklerini* söylemekle aynı şey olmadığını anlamaya başlıyorum - belki de bu ayırım, saraylı fae'lerle olan sorunlu geçmişleri göz önüne alındığında, Hrafnsvik'in tüm köylüleri için geçerlidir.

Yürüyüşümüzün ardından kulübeye döndük ve bu kadar dik bir yürüyüşten hoşlanmayacak olan Shadow'u topladım. Esnedi ve gerindi, kemikleri biraz gıcırdadı ve yaşlı köpeklerle bakan herkesin aşına olduğu bir melankoli hissettim. Hizmetçilerle konuşacaktım - belki de eklemleri için benim güvendiğimden daha faydalı bir merhemleri vardı.

"Benimle geri gelmek ister misin?" Kapının yanında dururken sordum. "Sana kaleyi gösterebilirim."

Margret ve Lilja birbirlerine bir kez daha baktılar. "Çok nazıksınız," dedi Lilja. "Ama biz bu tarafta kalmaktan memnunuz."

O anda, ülkelerinin saraylı fae'lerinin ellerinde neler çektiklerini hatırlayarak sözlerime pişman oldum. Ancak ben özür dilemeden önce Lilja koluma dokundu ve gülümsedi.

"Umarım yakında tekrar ziyaret edersiniz?" dedi.

Yapacağıma söz verdim. Sonra döndüm ve peri kapısından geçtim.

Taşların altı kaygandı, neredeyse sümüksüydü. Henüz üçüncü taş basmıştım ki, sol ayağım dördüncünün yarısına gelmişti ki, kendimi tanıdık şato koridorunda, arkamda açık duran kapının önünde buldum.

Gölge memnun bir şekilde homurdandı ve koridorda koşar adımlarla ilerledi. Wendell'ı aradığını biliyordum, çünkü geçtiğimiz her oda boş olduğunda ya da sadece beni fark ettiklerinde aceleyle eğilen bir iki hizmetçi gördüğünde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Karmakarışık battaniyelerin arasına kıvrılmış olan Orga dışında yatak odası da benzer şekilde terk edilmişti - hizmetçilerin yatağı yapmasına izin vermediğini tahmin ettim. Şaşırtıcı bir şekilde beni cıvıldayarak karşıladı ve mırıldanarak yuvarlandı, karnını okşamama izin verdi. Gölge her zamanki kuşluk uykusuna başlamak için hantalca yatağa atladı; Orga onun varlığını tamamen görmezden geldi, bu da ilişkilerinde belirgin bir iyileşmeyi temsil ediyordu.

Normalde dış görünüşüm için çok az zaman harcarım ama burada, Faerie'de sade kıyafetlerimden birini giyip saçlarımı düğümleme fikri beni huzursuz etti. Birisi yatak odasına bir gardırop daha eklemişti ve bunun içinde çeşitli renk ve tarzlarda bir düzine elbise buldum, sanki birisi -sanırım hizmetçiler- zevklerini değerlendirmek için bana bir seçki sunmayı seçmişti. Doğal olarak hepsi çok lüks, çok parlak renkli ya da tuhaf aksesuarlıydı; yeşil bir elbisenin korsajına, giymeden önce çözmem gereken sarmaşıklar iştirilmişti, beyaz dantelli bir elbisenin kolları o güne kadar gördüğüm en aptal kollardı ve üzerlerinden sarkan gümüş bileziklere benziyordu. Sonunda siyah olanı seçtim, en azından üzerinde süsleme yoktu, ancak ben yürüdükçe parlayan gümüş işlemeli beş kat eteği *vardı*.

Biraz düşünüp taşındıktan sonra bir hizmetçi çağırdım ve bir kuaför talep ettim. Buruşuk gri suratlı, sürekli kaşlarını çatan bir esmer olan bu yaratık saçlarımı başımın üzerinde özenle ördü ve başta gelincikler olmak üzere gümüş çiçeklerle ördü. Her şey yerine oturduğunda kendimi garip ve hafif terli hissettim, gerçi elbise kat kat olmasına rağmen hafifti.

Yanımda getirdiğim ve kıyafetlerin yanına gardıroba astığım sade kahverengi elbiselere özlemle baktım. Lüks bir baloya davet edilmemiş olmayı tercih eden yoksul akrabalar gibi birbirlerine kenetlenmişlerdi.

"Doğru," dedim aynadaki görüntüme endişeyle bakarak.
Sonra işe koyuldum.

-

O sabahki düşüncelerim sırasında **ilk görevimin** *oiche sidhe* ile konuşmak olacağına karar vermiştim. Yaratıkların diğer Halk tarafından bile görülmekten hoşlanmadıklarını ve ayrıca geceleri çalışmayı tercih ettiklerini ve bu nedenle büyük olasılıkla şu anda dinlendiklerini biliyordum. Ama yapacak bir şey yoktu.

Soyunma odasında birkaç hizmetçi buldum. Terziydiler, her yere serpiştirilmiş zengin ipek ve keten kumaşlardan - doğal olarak çoğu siyah - giysi üstüne giysi dikmek için harıl harıl çalışıyorlardı, ancak ikisi şu anda başsız mankenleri tuniklerle süslüyordu. Bir an şaşkınlıkla etrafıma bakındım.

Kibar fae'lerden olan sorumlu peri kadına bana *oiche sidhe*'ye kadar eşlik edip edemeyeceğini sorduğumda bana dehşetle baktı ve odadan fırladı. Onu gücendirmiş miydim yoksa isteğim o kadar tuhaftı ki panikleyip kaçmış mıydı karar veremedenden geri döndü ve arkasında başka bir peri vardı.

"Baş kahya," dedi peri kadın ve sonra o ve diğer terziler ayrıldılar, bizi pahalı kumaşlar ve dağınık ölçü bantları ve yüksüklerle dolu bir odada yalnız bıraktılar.

Kulağa garip gelse de yeni geleni ilk başta neredeyse hiç görmemiştim çünkü o kadar gri ve sıra dışıydı ki soyunma odasının kaldırım taşlarına karışmıştı. Ufak tefekti ama sıradan fae'lerin çoğu kadar küçük değildi, başının tepesi omzuma ulaşıyordu. Parmakları çok eklemli ve fazla cılızdı, gözleri siyahtı ve saçları toz rengi tutamlar halinde çenesine dökülüyordu. Kemerinden gri bir paçavra sarkıyordu ve eli sık sık bu paçavraya gidiyor, onu dalgın bir şekilde parmaklarının arasında döndürüyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, her açıdan acı verici derecede düzenliydi.

"Merhaba," dedim tereddütle. "Rahatsız ettiysem özür dilerim."

Peri dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Ekselansları," dedi sert bir sesle, bir fırçanın kıllarını hayal etmeme neden oldu.

"Oh, hayır," dedim. "Hayır, lütfen ayağa kalk."

Peri zarif bir şekilde ayağa kalktı, sadece pantolonundaki kırıksıklıkları düzeltmek için durakladı. "Majestelerinin arzu ettiği gibi."

Ona baktım, garip bir şekilde dilimin tutulduğunu hissettim. Wendell'in büyükannesi *oíche sidhe'lerden* biriydi ve Aud'la birlikte beni Saklı Kral'ın sarayından kurtardıklarında kısa bir süreliğine onların formuna girmişti. Bu yaratığa çok benziyordu, hatta neredeyse aynıydı ve bu perilerin görünüşlerindeki belirsizliğin aralarındaki farkın derecesi için de geçerli olduğunu tahmin ettim. Rahatsız ediciydi.

"Sizden bir iyilik isteyecektim," dedim. "Mesleğiniz göz önüne alındığında belki biraz sıra dışı."

Yaratığın Wendell gibi alaycı bir yorum yapmasını ama doğal olarak yapmadı. "Ekselansları nasıl arzu ederse," dedi tekrar.

"Görüyorsunuz ya," diye başladım, isteğimi politik bir şekilde nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. Sonunda kendimi açık sözlü olmaya bıraktım. "Casuslara ihtiyacım var. Bilgiye. Ölümlüler genellikle sırlarının çoğunu öğrenen hizmetkârlarını görmezden gelirler. Halk'ın da farklı olduğundan şüpheliyim."

"Daha da kötüsü," dedi peri hızla. Konuşmanın gidişatından memnun olduğunu ve hatta bu konuda konuşmaya hevesli olduğunu hissettim. Ama bu sadece bir tahmindir; yaratığın durgun ifadesindeki herhangi bir duyguyu ayırt etmek zordu.

"O halde hem ölümlülere hem de Halk'a hizmet ettiniz?" Dedim. "Hizmet ettim," diye kabul etti seyrek tavrıyla.

Başımı salladım. "Wendell'e -yani krala- ya da bana zarar vermek isteyebilecek birini tanıyor musun?"

"Evet," dedi yaratık. Sonra da isimler ve ayrıntılar vermeye başladı.

Listenin sonuna geldiğinde kendimi kıpırdamadan dururken ve ona bakarken buldum. Kendimi salladım ve "Teşekkür ederim. Bu-" *Tahmin ettiğimden daha aydınlatıcı olduğunu* düşündüm. "Kapsamlıydı."

"Ekselansları." Peri eğildi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, kararsızdım. "Bana yardım ederek kendini tehlikeye attın. Tazminat istiyor musunuz? Yani, tabii ki size tazminat ödeyeceğim. Sadece söyle bana-"

"Ekselanslarına yardım ettim," diye yanıtladı yaratık. "Karşılığını aldım."

Peri konuşmamız boyunca yumuşak ve düz konuşmuştu ama bu sözün arkasında gerçek bir duygu var gibiydi.

"Anlıyorum." Wendell'in soyunu öğrendiğimden beri çalışmalarında onlara öncelik verdiğim için *oíche sidhe* hakkında bildiklerimi gözden geçirirken bir an onu düşündüm, ki bu çok şeydi ya da en azından çoğu dryadologdan daha fazlaydı. "Ve sanırım geldiğinde odasının hazır olmasını sağlayan da sizdiniz. Oldukça hızlı çalışmışsınız, çünkü eski kanadını tercih edeceğini bilemezdiniz."

"O bizden biri," dedi yaratık.

Hafifçe başımı salladım ve peri bunu bir görevden alma olarak algıladı ve başını eğerek çıktı.

-

Wendell'i bulmak zor olmadı. Sadece şatonun ana katındaki galerilerde dolaşan hizmetkârların ve saray mensuplarının girdaplarını ve anaforlarını takip ettim. Soyluların çoğu bahçelerden ve onlara açılan güneşli revaktan yararlanıyor gibi görünüyordu ve bu nedenle hizmetkârlar, ellerinde fincanlar ve lezzetlerle dolu tepsilerle mutfaklar arasında koşuşturuyordu. Birini durdurup kendime bir fincan kahve ve bir bisküvi aldım. Sade görünüyordu ama tadı şekerli bademler ve inanılmaz derecede ekşi çileklerle doluydu.

Onu bahçelerin ortasına yakın bir yerde, zambaklar ve yüksükotlarıyla süslü bir tepenin üzerinde tek başına dururken buldum. Zirvede, birkaç sıra kiraz ağacının gölgelediği bir bank ve -beni dehşete düşüren- dikkatli bir meşe vardı. Ormanda gördüğüm yabancı meşelerden daha küçüktü ama yine de bana aval aval bakıyordu.

Wendell elini kiraz ağaçlarından birinin üzerine koymuş, dalgın bir şekilde manzarayı seyrediyordu. Ağaç çiçek açmaya başlamış, tomurcuklar patlamıştı.

Morlar ve maviler bir cümbüş halinde ortaya çıktı ve yapraklar o kadar yeşillendi ki ezilmiş zümrütleri andırdılar. Bakışlarını manzaranın üzerinde gezdiren Wendell'ın yüz ifadesine bir şekilde uyuyordu; ondan yayılıyor gibi görünen bir memnuniyet, çevresindeki herkesi neşelendiriyordu. Yeni basılmış gümüş bir aynaya benzeyen bir şey taşıyan iki hizmetçi daha hafif adımlarla yürüyor, yüzleri parlıyor ve yakındaki bir şimşir ağacına yaslanmış şişman bir cüce uykusunda kıkırdıyordu.

Wendell dönüp beni orada dururken gördü ve gözlerindeki mutluluk daha da arttı. "Em!" diye bağırdı ve elimdeki fincan olmasa beni yakalayıp tekrar etrafında döndüreceğinden eminim. "Eee? Eğlendin mi? Demek istediğim, kır evi eski kitap yığınlarını yutmak ve günlükleri karalamak için doğru ortamı sağladı mı?"

"Evet, teşekkür ederim," dedim. "Yine de bana misafirlerden bahsetmeliydiniz."

"Doğruyu söylemek gerekirse, tepkiniz konusunda biraz endişeliydim. Lilja ve Margret'i tekrar hoşlanacağını düşünmüştüm ama dün gece yalnızlığı daha çok tercih edip etmeyeceğini merak ettim."

"Öyle bakmana gerek yok," dedim, yüzünü kaplayan endişeye biraz gülerek. "Onları gördüğüme gerçekten çok sevindim. Onlara bir tatil teklif etme girişiminde bulunduğunuz için de memnunum."

Gülümsedi. "Nasıl , ? O lanetli yerde kış ne büyük bir sefalet! Kim nasıl dayanır bilmiyorum."

Kendi ülkesinden farklı bir iklime nasıl dayanılabileceğini bildiğinden şüpheliydim ama nefesimi bunun için harcayacak değildim. Konuşmamız gereken çok daha önemli şeyler vardı.

"Üvey annenin ormana yaptığı bu laneti görmeye gitmeliyiz," dedim. "Karşılaştığımız diğer tüm sorunlardan çok daha önemli - bunu hemen fark edemediğim için utanıyorum. Tahttan indirilen peri hükümdarlarının hikâyelerini çok iyi bilirim. Onun ne yaptığını çözmek tek önceliğimiz olmalı."

"Emily," dedi Wendell kısa bir duraklamadan sonra, bu sırada tek ses yapraklar arasında hareket eden rüzgâr ve göz kırpan kanlı meşe ağacıydı

"Daha önce de belirttiğimiz gibi, düşünce süreciniz çok hızlı ilerliyor; çoğu zaman ayak uydurmakta zorlanıyorum. Kendini açıklamayı öğrenmelisin."

"Ozan'ın Çalınan Ağıtının Hikayesi" dedim. "Robin Lord'un Hesaplaşması. Sadece iki örnek vermek gerekirse - bir düzine daha var. Görmüyor musun?"[*2]

"Üvey annemin icabına bakılması gerektiğini biliyorum," dedi Wendell. "Amcam gözcüler gönderdi-"

Başımı salladım. "Bu yeterince iyi değil. Üvey annenin ne yaptığını görmeliyiz, hem de gecikmeden."

Wendell bir kahkaha attı. "O zaman tabii ki yapacağız."

"Ah, bir de Doğu Rüzgârı Leydisi'ni Konseyinizden uzaklaştırmalısınız," dedim. "Ve mümkünse onu saraydan sürgün edin. Kraliçe'nin muhafızlarının başı idam edilmeden önce onunla bir dizi gizli görüşme yapmış. Görünüşe göre üvey annenin babana ve kardeşlerine suikast planlamasına yardım etmiş."

"Ne!" Wendell haykırdı. "Ama artık sayımız eşit olmayacak. Leydi'nin yerine birini bulmam gerekecek ve yakın zamanda keşfettiğim gibi, meclis üyeleriyle uğraşmaktan daha sıkıcı bir şey yok. Aslında burada onlardan saklanıyorum."

"Lord Carlin'i ve kendisine Gizli Derenin Bekçisi diyen birini de sürgün etmelisiniz," dedim. "Onlar da sana karşı komplo kuruyorlar."

"Politikadan nasıl da nefret ediyorum!" Wendell derin bir iç çekti. "Oh, pekala. Bütün bunlar kitabınız için faydalı malzemeler, değil mi?"

Buna gülümsemekten kendimi alamadım. "Gerçekten de, söz konusu malzemenin sizi öldürmek isteyen insanlar şeklinde gelmemesini tercih ederdim."

Bir anlaşma sesi çıkardı. "Evet Em, Corbann'da kalmanın sana iyi geldiğine artık ikna oldum. Yine kendindesin, mürekkep lekeli ve bana yük olacak planlarla dolusun, sanki zaten yapacak yeterince işim yokmuş gibi."

Durakladım. "Bu bilgiye nasıl ulaştığımı bilmek istemezsiniz değil mi?"

"Evet, ama sadece bana açıkça söylemek istediğiniz için," dedi gülümseyerek.

Bakışlarındaki sıcaklığın altında kızardım. "Hizmetkârlar son derece bilgili olduklarını kanıtladılar," dedim. "*Oíche Sidhe*. Liderlerinden önemli bir şey öğrenmeleri halinde bana rapor vermelerini istedim. Bunun suikast tehdidini çözeceğine inanıyorum. Saraylı fae'ler küçükleri ya görmezden geliyor ya da onlara küçümseyerek davranıyor, özellikle de hizmetkârlara. Onların konuşmalarını dinliyor olabilecekleri soyluların aklının ucundan bile geçmiyor, hatta kral katilliği planlıyor olsalar bile."

Wendell bana baktı ve sonra gülmeye başladı. "Elbette," dedi. "Sıradan fae'ler yine imdadımıza yetişti, değil mi?"

"Baş kahya," dedim kısa bir duraksamadan sonra. "Sana karşı biraz sevgi besliyor gibiydi. *Senin onların* olduğunu söyledi."

Wendell'in neşesi azaldı ve bir an için rahatsız olmuş, sonra da biraz kaybolmuş gibi göründü. "Öyle mi yaptı?"

"Ailenizin o tarafıyla hiç temasınız oldu mu?" Dedim.

"Yoktu. Değildi-" İçini çekti. "Sanırım büyükannemi hiç tanımadığımı söyleyerek mazeret uydurabilirim. Uzun zaman önce öldü. İşlerinin doğası gereği *oíche sidhe*'ler yaralanmaya yatkındır, bu da yaşla birlikte daha da artar ve sağlıklarını yıpratır. Ama gerçek şu ki onları hiç tanımak istemedim. Benim türüm için soyumuzun sıradan fae'lerle karışması olağan değildir. Ortaya çıkan çocuklar sapkındır." "Halkın çoğu bizi böyle görüyor." diye düzeltti. Elbette, taht için sıraya giren biri olarak, bu duyguların çoğundan izole edildim. Çok azı yüzüme karşı beni aşağılamaya cesaret edebilirdi. Genelde babamın sarayındaki çoğu kişi bunu görmezden gelmeye çalışırdı."

"Bu, kabul edildiğini söylemekle aynı şey değil," diye belirttim.

Wendell omuz silkti, karamsar ve tedirgin görünüyordu. "Bu kadar çok sıradan fae'nin bize yardım etmesi çok nazik bir davranış."

"Sen de onların kralısın," dedim.

Bununla ne yapacağını bilmiyor gibiydi ve kendime, saraylı fae'lerin kendi krallıklarının küçük halkına herhangi bir değer nadir olduğunu hatırlattım. Acaba Wendell'in hayatı boyunca onları fazla düşünmemek için ek bir motivasyonu mu olmuştu? Konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Deilah'yı görmeye gittin mi?"

"Kız kardeşim mi?" Wendell burnunu kırıstırdı. "Onun bununla ne ilgisi var? Evet, bu sabah onu ziyaret ettim -kısa bir süre, ama bu yeterince uzun sürdü. Zavallı annesinden vazgeçip yeni kral ve kraliçeye sadakat yemini etmesini önerdiğimde yüzüme güldü ve hakaretler savurdu. Annesinin bir şekilde bizden intikam alacağına inanıyor. Amcam da doğal olarak onu idam ettirmek istiyor; onun her şeye bulduğu çözüm bu."

"Bu durumda, sağlam bir tavsiye," dedim. "Ne de olsa sana suikast girişiminde bulundu. Ama bunu kabul etmediğine sevindim. İrlanda hikâyelerinin çoğunda, masumları öldüren peri hükümdarları bunun için bir şekilde cezalandırılır. Bu üvey anneni daha da güçlendirecektir."

Wendell kaşlarını çatarak, "*Bunu* düşünmemiştim," dedi. "Onu çocuk olduğu için öldürmedim, Em. Bırak iki hafta kadar zindanda kalsın, bakalım kindarlığı devam edecek mi?"

"Başka bir fikrim var," dedim.

Wendell inledi ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

ATLAMA NOTLARI

*1 Danielle de Grey'in "A Landscape Model for Classifying Faerie Currency: Bir Yayla Pazarı Örneği" (*British Journal of Dryadology*, 1857) başlıklı makalesinde, bu tür peri hilelerinin ülkeye ve bölgeye göre değiştiğini savunmaktadır. Güneyde tercih edilen büyülü yapraklar, madeni para yanılması ortalama birkaç gün sürdürürken, İskoçya ve Kuzey İngiltere'de daha yaygın olarak kullanılan daha dayanıklı çam kozalakları ve çakıl taşları büyüsünü yıllarca koruyabilir.

*2 Bu İrlanda hikâyelerinin her ikisi de tahttan indirilen hükümdarların korkunç intikamlarını anlatır. "Robin Lord'un Hesaplaşması" belki de ikisi arasında daha az rahatsız edici olanıdır; muhtemelen en kuzeydeki İrlanda krallığı olan Montibus Ventus'un kralı olan Robin Lord, oğlu tarafından tahttan indirilir ve üç yıl boyunca kendini gizler. Bu süre zarfında oğlunun hayvanlarını -av köpekleri, atlar ve şahinler- teker teker kaçıtır ve onları doymak bilmez bir kan arzusuyla büyüler. Daha sonra onları oğlunun sarayında serbest bırakır ve gaspçayı, ailesini ve ona yardım eden herkesi yiyip bitirirler.

3 Ocak

Sabahın erken saatlerinde, şafak ışığı gölün üzerine yayılmaya başlar başlamaz ahırda **toplandık** - Wendell, Lord Taran, Lord Wherry ve ben, yarım düzine muhafız ve Lord Taran'ın gözcülerinden biriyle birlikte. Gölge'yi uyuması için bırakmıştım, çünkü Wendell'in diyarındaki uzun yürüyüşümüzden sonra henüz iyileşmediğini hissediyordum. Onun yerine yanımızda - daha kötü bir ikame asla olamazdı - uyanan bir kâbus gibi ağaç gölgesinde tepemize tünemiş olan Razkarden ve Snowbell vardı. Küçük tilki peri, tüm sağduyuma rağmen onu omzumda taşımam için beni ikna etmişti. Sanırım ilhamını, çarpık bir saygı duyduğu Razkarden'den almıştı; Snowbell ise büyük dişlerine rağmen hayalet baykuştan daha az korkutucu bir figür oluşturuyordu. Farris Rose'un uzun süre tek kulaklı Cambridge akademisyeni olarak kayıtlarda kalmayacağını düşündüm.

Grubumuzda daha az istekli bir gezgin de vardı.

Wendell'in kız kardeşi devasa peri atlarından birinin üzerinde oturuyordu, iki yanında da birer muhafız vardı. On dört ya da on beş yaşlarında görünüyordu; devasa, mücevher mavisi gözleri, pervane antenine benzeyen uzun kahverengi saçlarla çevriliydi ve altın rengi saçları Wendell'inkilere oldukça benziyordu.

Deilah'nın saçları çenesine kadar uzanıyor ve dalga dalga yüzüne yayılıyordu. Yalınayaktı, elbisesi kirli ve yırtıktı - Wendell'dan anladığım kadarıyla elbisesini kendisi yırtmış ve değiştirmeyi reddetmişti. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanakları ve çökmüş yüzüyle sefil bir görüntü çiziyordu ama sanki sıkıntısından etkilenmediğini kanıtlamak istercesine eyerde dimdik oturuyordu.

Wendell kız kardeşine bir bakış bile atmadan, Konsey'in temsilcisi olarak davet edilmiş olan Lord Wherry ile birlikte ahıra doğru yürüdü. Snowbell'in benden sıkılmasına yetecek kadar uzun bir süre, bu dikenli çalılıkların arasından nasıl geçeceğimi düşünerek bir an için orada garip bir şekilde durdum; bir güneş parçasında tüylerini dökmek için yere atladı.

"Merhaba," dedim, sesim sanki bir soruymuş gibi sonuna doğru kayıyordu. Bu kimsesiz çocuğa hitap ederken kendimi anlaşılmaz derecede gergin hissediyordum. Ama daha önce Wendell'in kan bağı olan akrabalarından hiçbiriyle tanışmamıştım. Onun da Deilah dışında tanışacak kimsesi yoktu.

Bu düşünce beni yumuşak bir sesle, "Bu koşullar altında karşılaştığımız için üzgünüm," diye eklemeye itti.

Kız bana döndü ve insanlık dışı gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Ne kadar sade, küçük bir fare!" diye haykırdı. "Kardeşimin tuhaf bir zevki olduğunu duymuştum ama *bunu* beklemiyordum. Ve seni bizden biri gibi giydirmişler - senin için ne kadar utanç verici."

Kıs kıs gülmeye başladı ve dehşet içinde yüzümün kızardığını hissettim. "Sadece rahat olup olmadığınızı görmek için geldim," dedim sertçe.

"Ne kadar tatlı!" dedi, gözleri eğlenceyle parlıyordu. Sesi yine de nazikti ve ekledi: "Madem sordun, bana o çiçeklerden birini getirebilirsen memnun olurum. Kardeşim mücevherlerimi almama izin vermediği için saçıma takacak *bir şeyim* olsun istiyorum."

Gösterdiği çiçeklere baktım. Yolun kenarında duruyorlardı ve çayır çiçeğine benziyorlardı ama kırmızının canlı bir tonundaydılar. Beni tekmelemek istediğini düşünerek ona şüpheli bir bakış attım ama çiçekler botunun menziline hemen dışındaydı. Diz çöküp birkaç çiçek kopardım ve bunu yaparken başımın tepesine bir şeyin süründüğünü hissettim. Bunun sadece bir tane olduğunu düşündüm.

Rüzgârın savurduğu yaprakların arasından sıyrılıp kalktım ve çiçekleri kıza uzattım.

"Teşekkür ," dedi elini ağzına bastırarak. Wendell'i beklemek üzere bir banka oturduğumda saçımda bir şeyin kıpırdadığını hissettim.

Çılgılığımı bastırarak o şeyi çekip çıkardım ve aynı anda birkaç tutam saçımı da alıp götürdüm. Şişman, benekli bir kırkayaktı. Onu bir kenara fırlatırken bedenimi bir ürperti sardı.

"Nasıl oldu da bunu eline geçirdi?" Neden yaygara kopardığımı görmek için gelen Lord Taran'a homurdandım.

", " dedi iç ve saçımdan üç çıyan daha kopardı. "İşte oldu."

"Teşekkür ederim," dedim, yanaklarım kızarmıştı.

"Belki de kraliçem," dedi kuru bir sesle, böcekleri çizmesinin altında ezerek, "beni aydınlayabilirsiniz: bu sevimli küçük paspası neden yanımızda getiriyoruz?"

"Onu öldüremeyiz," dedim. "Bunu yapmak Wendell'e zarar verebilir. Yine de Wendell'in taht için en büyük rakibi ve bir keresinde ona suikast düzenlemeye çok yaklaştı, bu yüzden bize karşı oluşturduğu riski bir *şekilde* yok etmeliyiz. Bu yüzden onu kendi tarafımıza çekmeye çalışmak istiyorum. Belki de ona annesinin kötülüğünün kanıtlarını ve bunun krallığa verdiği zararı gösterirsek, sadakatini yeniden gözden geçirecektir."

"Tanrım," dedi Lord Taran, "bunu dinlemek bile başımı ağrıttı. Yaşlılığın faydası budur; insan siyasete olan tüm ilgisini kaybeder."

Onu inceledim, parlak siyah saçlarını ve pürüzsüz cildini, dudaklarının mükemmel . Yirmili yaşlarının başında bir adama benziyordu; yüzünde çocuksu bir ifade vardı ve bunu şaka olsun diye mi seçtiğini merak ettim. "Kaç yaşındasın?" Sadece soruyu nasıl geçiştireceğini görmek için sordum.

Beni şaşırtarak basitçe şöyle dedi: "Bu soru geçerli değil. Ben zamandan önceki bir çağdan geliyorum."

Ne dediğini anlamam bir anımı aldı. "Sen bu alemden daha mı yaşlısın?"

"Ben tüm diyarlardan daha yaşıyım." Bakışları pelerinine kayd. "Biri hariç."

Kafamda onlarca soru uçuşurken kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. "Bunu kastetmiş olamazsın."

"Güvenemez miyim? Sanırım haklısınız Profesör Wilde - Halk'a asla güvenemezsiniz." Kaşlarını alaycı bir masumiyetle kaldırdı ve yüksek siyah bir aygır olan bineğiyle ilgilenmek için döndü. Yakışıklı bir şekilde taranmış saçlarının arkasına baktım; bu kesinlikle imkânsızdı. Öyle değil miydi?

"Yine de bilginlere eziyet edecek kadar yaşlı değilsin," diye mırıldandım.

Şaşkın bir kahkaha attı. "Biliyor musun," dedi düşünceli bir sesle, "yeğenimin tahtı devralma ihtimali beni pek heyecanlandırmamıştı ve eskisi kadar beceriksiz olmasa da çoğunlukla ondan etkilenmemeye devam ediyorum."

"Üvey annesinden daha iyi bir hükümdar olacak," diye araya girdim. "Sürekli savaşla tüketilen bir krallık, krallık . Askerleriniz ölüyor; küçük halk gece gündüz terörize ediliyor. Böyle şeyler gerçekten umurunuzda değil mi?"

Atının eyerini düzeltti. "Gerçekten bilmiyorum. Dediğim gibi, kocanıza ne kadar değer verseniz de onda hiçbir zaman olağanüstü bir şey görmedim. Çocukken büyülü yetenekleri sıradandı ve kesinlikle taht için daha akıllı ve cesur -ve daha az tembel- birçok aday vardı, en az iki kardeşi de dahil. Ama siz Emily, eğlenceli bir kraliçe gibi görünüyorsunuz."

"Ben gerçek bir kraliçe değilim, çünkü Wendell ve ben henüz evlenmedik," dedim telaşla. Bu adamın, sarayının geri kalanı gibi beni de görmezden gelmesini ne kadar isterdim! Belki de kısa süre önce bir ağacı tek bir darbeyle ikiye böldüğünü görmemiş olsaydım, ilgisi daha az endişe uyandırırdı.

Ses tonumdaki bir şey gözlerindeki o tanıdık kötü niyetli parıltıyı canlandırdı. "Ah canım," dedi. "Birileri korkuyor mu? Kralımız başka açılardan da hayal kırıklığı yaratmış olabilir mi?"

"Hayır," dedim, daha da telaşlanarak. "Evlilik konusunda zaten ayaklarım hiç sıcak değildi. Bunun Wendell'la hiçbir ilgisi yok."

Buna cevap vermedi ama bakışlarındaki zevkten, otların arasında yaralı bir kuşu gözetleyen bir kedi gibi, bunun benim için son olmadığını anlayabiliyordum.

duyacağını düşündüm. *Şimdi ayağını bu işe soktun*, diye düşündüm yaklaşan kıyamet hissiyle.

Dönüp göle baktım; kum ve taştan bir kumsalın olduğu kıyıya doğru uzanan bir patikanın yanında duruyorduk. Güneş parıltıları suyun üzerinde neşeyle dans ediyordu, sanki o da bana gülüyordu.

Wendell sonunda ahırdan çıktı. Arkasından iki hizmetkâr geliyordu; bunlardan biri, benim bineceğim olduğu çok açık bir yaratığı yönlendiriyordu.

"Tanrım," dedim belli belirsiz.

Tilki, peri atlarından daha küçüktü - sizi temin ederim ki, herhangi bir tilkinin olabileceğinden çok daha büyük olduğu düşünülduğünde, bu bir teselli değildi. Kürkü zengin bir kumraldı, göğsü ve karnı daha açık renkliydi ve iri kulakları bir köpeğinki gibi sarkıyordu. Ağır yapılı bir , yuvarlak karnını bir eyer çevreliyordu ama bacakları kalın kaslıydı.

Snowbell dehşete düşmüş bir ciyaklamayla omzuma geri tırmandı ve yaratığa doğru dişlerini gıcırdattı. "Kes şunu," diye uyardım. "Seni yere indireceğim."

"Ne düşünüyorsun, Em?" Wendell gülümseyerek söyledi. "Kırmızı Rüzgâr senin onayını aldı mı? Sana hiçbir sorun çıkarmayacağına söz veriyorum. Ama istersen atları sen seçebilirsin."

"Sorun değil," dedim. İlk şok geçtikten sonra kendimi biraz rahatlamış buldum. Kırmızı Rüzgâr'a binme ihtimali en azından katlanılabilir bir şeydi, beklentilerimi altüst etmeleri bakımından belki de daha endişe verici olan gürleyen peri atlarının aksine. At büyüklüğündeki tilkiler söz konusu olduğunda hiçbir beklentim yoktu.

Wendell Kırmızı Rüzgâr'ın böğrünü okşadı ve devasa yaratık esnedi - dişleri elimin uzunluğu kadardı- ve sıvı siyah gözlerini bana kırptırdı. Bir anlık tereddüitten sonra ön ayaklarını ovmak için uzandım ve beni irkiltten gırtlaktan gelen bir homurtuyla elime doğru eğildi.

"Sana gelince," dedi Wendell, dönüp düşünceli düşünceli kız kardeşine bakarak. Siyah binici çizimleri ve eldivenleri giymiş, homurdanan korkunç pelerinini, hizmetkârların o sabah saçlarına ördüğü gümüş yapraklarla uyumlu, koyu yeşil renkte bir pelerinle değiştirmişti.

Altın dalgaların arasında o kadar doğaldı ki kafa derisinden filizlenmiş olabilirlerdi. Unvanını belirtmek için bir taca ihtiyacı yoktu - ağaçlar ve otlar bile ona doğru eğilmiş gibiydi - ve kız kardeşinin bile bunu hissettiğini görebiliyordum, belki de ona yönelttiği parıltının vahşiliğini açıklıyordu.

Wendell ona, "Kraliçenizin nezaketi size zindanlardan bir mühlet verdi," dedi. "Annemize olan sadakatinizden pişmanlık duymanız için size bir fırsat veriliyor. Bu nedenle, iyi davranmanız bir beklenti değil, bir gerekliliktir."

"Falan, filan, filan" diye cevap verdi çocuk. "Artık *onlardan* biri kadar sıkıcısın. Halk gibi davranan bir ölümlü gibisin. Neden onların dünyasına geri dönmüyorsun kardeşim?"

Wendell'in gözleri kısıldı. "Öte yandan sen sadece eski kraliçeye daha çok benzemeye başladın. Daha doğrusu, kötü bir kopyasına... Kin ve kıskançlık dolu ama hayal gücünden yoksun."

Kızın yüzü bembeyaz oldu. "*Gerçek* kraliçe seni dörde böldürüp o çok değer verdiğin aptal ölümlülerle birlikte siperlere astıracak."

"Ölümlüler hakkındaki düşüncelerin çok düşük," dedi Wendell. "Yine de onlardan biri annenin felaketi oldu. Aptal olduğunun kanıtlanması nasıl bir duygu?"

"Annem ölmedi," diye tükürdü ve bir an için ona saldıracağını sandım. "Bu diyarı çok fazla önemsiyor-"

"Ölmek için mi?" Wendell sessiz bir kahkaha attı. "Keşke bunda bir koruma olsaydı! Ne yazık ki. Babamız da krallığı çok önemserdi. Ama siz çok küçüktünüz, onu pek hatırladığınızı sanmıyorum. Gidip annemizin kötülüğünün sevgili krallığına neler yaptığını görelim, sonra da sende onun en kötü özelliklerinden başka bir şey var mı görelim."

Adam ona sırtını döndü. Bir karşılık bulmakta zorlanıyor gibiydi ve bunun yerine dilini ona doğru uzattı. Yine de gözyaşlarını tutamadığını görebiliyordum.

"Bu gerekli miydi?" Yanıma geldiğinde mırıldandım. İç çekti, sinirli görünüyordu. "Çocuklar çok sıkıcı!"

Bana öyle geliyordu ki, Deilah onun iyi niyetini aşındırmakta benzersiz bir ustalık , ama bunu belirtmedim. "Wendell, eğer üvey annenle karşılaşsaksak -"

"Onunla bir daha uğraşmak zorunda kalmayacaksın Em, onu bana bırak." Yüzümü inceledi. "Ne oldu?"

Başımı iki yana salladım. Önceki akşam birkaç düzine İrlanda masalını okumuş, karşılaştırmış ve kıyaslamıştım; burada ortaya çıktığını gördüğüm örüntü umurumda değildi, bildiğim kadarı buydu.

"Hiçbir şey," dedim, önsezimi bastırmaya çalışarak. "Sadece üvey annenin çoktan ölmüş olmasını dilerdim."

"Daha düzenli olurdu," diye kabul etti. "Ama ölüm döşeğindeyken bile işleri kimse için kolaylaştıramayacak kadar karmaşık bir insan."

Tüm muhafızlar eyerlenmiş ve hazırды, Wendell de beni Red Wind'e bindirdi. Sonra kendi atına bindi ve yola koyulduk.

-

İlk başta iki atlının arka arkaya yürüyebileceği kadar geniş bir patıkayı takip ettik, ama kaleden uzaklaştıkça yol daraldı ve tek sıra halinde ilerledik. Kırmızı Rüzgâr o kadar genişti ki, Wendell elini sallayıp yola bir iki adım daha ekleyene kadar dallar yanlarına sürtündü.

Drayfox'umu pek sevmemiştim. Bunu Wendell'a söylemedim ama yine de peri atlarından birini tercih edebileceğimi düşünmeye başlamıştım. Kırmızı Rüzgâr bir atın yapacağı gibi beni çarpmıyor ya da itip kakmıyordu ve sorun da burada yatıyordu: yürüyüşü çok yumuşaktı. Kendimi iyi huylu bir bulutun üzerinde taşınıyormuşum gibi hissediyordum, her ne kadar ani, şiddetli hapsirmalara ve ıslak homurdanmalara eğilimli olsa da.

Ormanda ilerlerken kendimi tanıdık bitkileri ve özellikleri fark ederken buldum. Örneğin bazı brownilerin toprağın içine inşa edilmiş taş evleri vardı - benim gözümde evden çok mahzene benziyorlardı - çatıları sık eğreltiotu yapraklarıyla örülmüştü. Kuşkusuz diğerleri gölgelikte yaşıyordu, çünkü yukarı baktığımda, inanılmaz derecede dar köprülerin gümüş parıltısını gördüm

ağaçları örümcek ipliği gibi birbirine bağlıyordu. Ancak kaleden uzaklaştıkça, bu ışıltılı mimariden daha azını ve daha mütevazı, mahzen benzeri çeşitliliği gördüm. Ayrıca, giydikleri yosunlu başlıklar nedeniyle onlara kafamda vermeye başladığım isimle, yosun-kahverengileri tespit etmekte giderek ustalaştığımı fark ettim. Vücutları da genellikle yosunla kaplı olan bu küçük, siyah gözlü yaratıklar dalların arkasından bize bakarken görülebiliyordu ya da bazen yeşil bir taşın veya dalın üzerinde açıkça görülebiliyordu, burada tespit edilmeleri şaşırtıcı derecede zordu.

Şaşkınlıkla fark ettim ki, *rahatlamaya* başlamıştım.
Burada. Silva Lupi'de! Farris asla onaylamazdı.

Ancak bunların hiçbirini tam olarak değerlendiremedim; ormanda ne bulacağımız konusunda çok endişeliydim. Bu yüzden kitabım üzerinde çalışmak için Red Wind'in esrarengiz hızının sağladığı fırsattan yararlandım.

Daha beş dakikadır defterime bir şeyler karalıyordum ki Lord Taran bineğini yanıma yanaştırdı ve yol onun için genişledi.

"Ne yazıyorsun sen?" "Bir kitap,"

diye kısaca cevap verdim.

"Bir kitap!" diye bağırdı. "Yönetmesi gereken bir krallık ve intikamcı bir rakip , kraliçemiz kendini önemsiz ilim meseleleriyle mi meşgul ediyor?"

"Evet," dedim ve dikkatle bir not daha aldım.

Gülümsedi ve kibar bir ilgi göstererek atını bana yaklaştırdı. "Kitap ne hakkında?"

"Peri mahkemelerinin siyaseti," dedim, beni önemsiz ilmimle baş başa bırakmasını çok dileyerek.

Burnunu kırıştırdı.

"Eski bir peri lordunun ilgi alanına girmiyorsa özür dilerim," dedim.

Ne yazık ki onu yine eğlendirmiş gibiydim ve gitmek yerine, "Ama bütün bunların anlamı ne?" dedi.

Ona boş bir bakış attım, anlamamış gibi davrandım. Aslında onunla epistemolojik bir tartışmaya ya da herhangi bir tartışmaya girmek istemiyordum. Sanırım bu benim için bilimsel bir davranış değildi; kibar fae'lerin böyle bir örneğiyle röportaj yapma fırsatına balıklama atlamalıydim. Fakat

Adam Wendell'ı öldürmeye çalışmıştı ama ikisi de bunu unutmuş gibiydi.

"Senin mesleğin," diye açıkladı. "Ve Niamh'ın. İkinizin sürekli karalayıp durduğunuz projeler."

"Belki de Niamh'a sormalısın. Bu sohbet hoşuna gidebilir." "Ah canım," dedi. "Yanlış bir başlangıç , değil mi?" "Nedenini hayal bile edemiyorum." İçimi çektim ve kalemi defterime yerleştirdim.

"Akademisyenliğimin *amacı* Halk'ı anlamaktır. Biz ölümlülerin yapabildiği ölçüde."

"Bu size hiç beyhude bir çaba gibi gelmedi mi?"

"Diğer bilim dallarından daha fazla değil." Elimle gökyüzünü işaret ettim. "Aralarında yürüyemediğimize göre ölümlüler yıldızlardan ne öğrenebilir ki? Yine de deniyoruz." Defterimi tekrar açtım. "Bazıları bilimin amacının çabanın kendisi olduğunu savunuyor. Ben bundan o kadar emin değilim, çünkü yeni keşifler için özlem duymaktan asla vazgeçemem. En küçükleri bile benim için değerli mücevherler gibidir."

Beni anladığından emin olamadım. Bir süre sonra şöyle dedi: "Neden ölümlüler her zaman gizemleri çözmek zorunda? Eğer her şey bir sabitlenmiş ve etiketlenmişse hayatın ne anlamı var? Siz akademisyenler daha fazla gizem keşfetmeyi amaçlamalısınız, onları çözmeyi değil."

"Ne kadar sibylline," dedim. "Bu çok yardımcı oldu, teşekkür ederim."

Keyifli bir kahkaha attı ve sonra, büyük bir rahatlamayla, beni araştırmamın mabedinde yalnız bırakarak yoluna devam etti.

Uzun bir yolculuk olmalıydı. Bunun yerine, bir saat bile geçmeden hedefimize ulaştık.

Lord Taran atından atlarken kaşlarını çatarak, "Böyle olmamalı," dedi. "Bozulmuş koru güney göl kıyısından elli mil uzakta olmalı, biz ise on mil kadar yol aldık."

"Yeni bir salgın mı?" diye sordu Lord Taran'ın gözcüsü, sırtında iki çapraz kılıç ve yüzünü şakağından çenesine kadar bölen bir yara izi olan sert bir adam.

"Ben bir şey görmüyorum," dedim. Kırsal alan ormanlık ve bozkır karışımıydı, Wendell ve benim geçtiğimiz topraklardan biraz daha açıktı

kaleye giderken. Neredeyse sise dönüşecek kadar ince bir yağmur, ağaçların arasından hayalet kalabalığı gibi süzülüyordu. Yeşil bitki örtüsünden başka bir şey görmüyordum ve sadece kuş sesleri ile bineğimin ara sıra çıkardığı homurtuyu duyuyordum. Bir şeyler ters gidiyordu ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum.

"Ne pis kokuyor!" Snowbell omzumdan seslendi. Burnunu sıktı ve genizden gelen bir sesle ekledi, "*Bunun yanına yaklaşmayacağım.*"

"Neyin yakınında?" Sınırlı ölümlü duyularım yüzünden hüsrana uğramış bir halde "Neye?" dedim. Snowbell cevap vermedi, sadece yere zıpladı ve bir siperin içine girdi.

Wendell atından zarifçe indi ve ilerledi. Öfkeyle gözlerini kırıştırtarak kendisine bakan dikkatli bir meşe ağacının dalını kenara itti ve ağaçların arasında gözden kayboldu.

Lord Taran, "Evet, tehlikenin üzerine tek başına yürümek," diye mırıldandı. "Baba gibi, oğul gibi." Razkarden ve iki muhafıza işaret ederek atından indi ve birlikte Wendell'ı takip ettiler.

Lord Wherry at arabasının üzerinde oturmaya devam etti ve endişeli görünüyordu. Ellili yaşlarında görünüyordu; Halk istedikleri yaşta görünebilir ve bazıları bilge görünmeyi tercih eder. Doğal olarak, çizgili yüzü hâlâ güzeldi, ağarmaya yüz tutmuş kahverengi saçları gür ve örülebilecek kadar uzundu. Birini öldürdüğünü hayal etmek zordu, çünkü iri gözlerinde ve yuvarlak yüzünde görünen yaşını yalanlayan bir çocuksuluk vardı, ama çoğu Halk için alışılmışın tersi yönde.

Kırmızı Rüzgâr'dan gelen iğrenç homurtular eşliğinde attan indim. Kalan muhafızlar tarafından etrafı sarılmış olan Deilah'nın yanında durakladım. "Benimle gelmek ister misin?"

"Ne istediğimin ne önemi var?" dedi çenesini yana çevirerek. Gözleri kızarmış ve şişmişti, sanki bütün yolculuk boyunca ağlamış gibiydi. "Tutsak prensesler kaderlerinde rüzgârdaki yapraklar kadar söz sahibidir."

Hay Allah. Bu kız melodram konusunda Wendell'ın yeteneğine sahipti, bu açıktı. "Pekâlâ. O zaman senin için bir seçim yapacağım: Aşağı inmesine yardım et."

Muhafızlar beni kırmadılar ve birlikte Wendell ve Taran'ı takip ederek porsuk ağaçlarından oluşan bir koruluğa çıktık. İlk başta, önümdeki sis olduğunu düşündüm. Ormanın zemininde geziniyor, ağaçlara tırmanıyordu.

hayalet sarmaşık. Ancak sisten daha yoğun görünüyordu, hoş olmayan bir şekilde; şuruptaki bir böcek gibi bunun içinde ilerlerken sıkışıp kalacağımdan emindim.

Bu arada ağaçlar korkunç görünüyordu. Gövdeleri enfeksiyonlu yaralar gibi kabuklarla ve garip çıkıntılarla kaplıydı. Wendell kaşlarını çatmış onlara bakıyor, dalgın dalgın orman yolundan kopardığı bir zambağı döndürüyordu.

Lord Taran masum bir sesle, "Zambaklar büyüleyici düğün buketleri yapar, Majesteleri," dedi, bir yandan da Wendell'in arkasından bana küçümseyerek gülümsüyordu.

Ona en içten bakışlarımı yönelttim. Wendell amcasına göz kırptı, sonra çiçeği inceledi. "Öyle, değil mi?"

"Ne oldu burada?" İşaretle söyledim.

"Görünüşe göre üvey annem," dedi Wendell. "Buraya, sarayımın bahçesine geldi ve bu koruya bir lanet yerleştirdi. Bundan daha kesin bir şey söyleyemem."

Gözcü tiksiniş bir ifadeyle, "Diğerleri gibi," dedi.

"Diğerlerini yaktık," dedi muhafızlardan biri. "Burası - burası her neye dönüştüyse - kendi kendine tutuşmaz, ancak komşu ağaçları ateşe verir ve alevleri bu koruya doğru yönlendirirsek, sonunda tutuşacaktır."

Kılıcını kaldırdı ve yapışkan sisi kesmeye başladı. Kılıcı derine battı ve orada sıkıştı; ıslak bir şapırtı sesiyle kılıcını kurtarmak zorunda kaldı.

Wendell elini uzatarak, "Yapma," dedi. Maddeyi bıçaklamak garip bir tepki yaratmıştı; yaralı bir hayvan gibi titriyor ve seğiriyordu. İşte o zaman duyularımı rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladım. Belirli bir şey değil, daha ziyade bir yokluktu. Yeşil orman gölgesinden bizi izleyen brownilerin ve diğer sıradan fae'lerin küçük hışırtılarını ve ayak seslerini duyabilmeliydim, çoğu ölümlü için doğanın sıradan ses manzarasından ayırt edilemezdi, ama benim için değil.

Korkunun yanı sıra panik de içimde yükseldi, ancak bunların heyecanla alışılmadığını söylemek yalan olur. Not defterimi çıkardım ve hızlıca bir taslak çizmeye başladım.

Lord Taran bir kahkaha attı. "Ne kadar tuhaf küçük bir şeysin sen."

Bu arada Wendell ileri geri volta atıyor, giderek artan bir sıkıntıyla koruyu inceliyordu. "Burası bir harabe," dedi. "Ağaçlar, çiçekler. Her yuva ve in. Yapamam-"

Elini kaldırdı ve geniş bir hareket yaptı. Korunun üzerinden bir şey geçti; yaz kokulu ve yağmur tadında bir ışık dalgası, imkânsız ve harikulade, arındırıcı bir his. Sonra kayboldu ve koru değişmeden kaldı.

Hafifçe geriye doğru sallandım. Bir parçam ondan bunu -her ne yaptıysa- tekrar yapmasını istiyordu. Yapabileceğini bilmediğim bir sihir yaptığında yarı korkan yarı sevinen çocuksu yanımdı bu.

Yine de büyüü tekrarlamadı, sadece bir lanet okudu ve elini saçlarında gezdirdi. "Wendell," dedim aniden, kolunu kavrayarak.

Lanetli ağaçlardan birinde iki browni oturmuş bizi izliyordu. En azından ben bizi izlediklerini düşünüyorum. Onlar da tekinsiz sisin dallarına sarılmışlardı, bu da onları bir şekilde kuklalar gibi canlandırıyor gibiydi, çünkü ölü oldukları belliydi; gözleri bakıyor ama *görmüyordu* ve vücutlarında hafif bir yarı saydamlık vardı. Birlikte döndüler ve bozulmuş ormanın içinde kayboldular.

Lord Taran muhafızlara, "Ölüleri toplayın ve ateşi yakın," diye emretti. "Aslında-"

Eliyle bir eğreltiotu kümesine hafifçe vurdu ve küme alev aldı; rutubet yüzünden dumanlı ve huysuzdu ama parlak bir şekilde yanıyordu. Sis kıpırdandı, sonra kalın bir dal kopardı ve hafif bir uğultuyla ateşi boğdu.

Hepimiz bir adım geriye düştük.

"Bunu daha önce de yapmıştı," dedi izci. Yüzü o kadar solgundu ki yara izi neredeyse taze görünüyordu. "Onu kenardan uzakta yakmalıyız - alevler belli bir boyutu geçtikten sonra yozlaşma onları yenemez. Gelin."

O ve iki muhafızımız ağaçların arasında kayboldu. Deilah'ın iki yanında birer muhafızla durduğu yere döndüm ve onu bineklerimize geri götürmelerini emredeceğimi düşündüm. Ama Deilah artık orada değildi. Onun yerine, bir muhafızın Deilah'ın bulunduğu boşluğa göz kırptığını gördüm.

İkincisi, Ariadne ve benim karşılaştığımız yaratığa hem benzeyen hem de benzemeyen bir deara'nın altında yere çakıldı: peri aşağı yukarı aynı şekle sahipti, insanla kurbağa arasında bir şeydi, ama o da korkunç bir şekilde kabuk bağlamıştı ve vücudu maddeden çok sis gibiydi. Yine de bunun şiddet uygulama yeteneği üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Gerçekten de muhafız artık hareket etmiyordu; yaratık dişleriyle boğazını açmıştı.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki bağırarak gücüm bile yoktu ama Wendell tereddüt etmedi. Diğer iki yozlaşmış deara tarafından ormana doğru sürüklenen Deilah'ın peşinden hamle yaptı. Çok hızlı hareket ettiği için tam olarak ne yaptığını takip edemedim, ama sonrasını yeterince iyi gördüm: iki kafa yanımdan yuvarlanarak geçti. Kız kardeşini geri itti, çünkü başka bir deara sisin içinden ona doğru hamle yapmıştı ve kız kardeşi tökezleyerek kafaların peşinden yamaçtan aşağı yuvarlandı.

Bu arada Lord Taran kılıcını hemen tanıyamadığım, diğerleri gibi uyuzlaşmış ve ruhani bir geyiğe benzeyen bir yaratığa saplıyordu. Bu arada sis, ısıtılmış bir tencerenin içindeki su gibi çalkalanıyordu.

Deilah'nın yanına koştum ve ayağa kalkmasına yardım ettim -kız soluk soluğaydı ve Deara'nın tutuşundan dolayı kötü bir çürük oluşan boğazını tutuyordu- ve sonra Lord Wherry oradaydı, ikimizi de tepeden aşağı sürüklüyordu.

"Wendell-" Hala yarı sersem bir halde ağlıyordum. *Çok hızlı* diye düşünüp durdum. *Her şey çok hızlı oldu.*

"Kral kendi başının çaresine bakabilir, seni aptal yaratık," dedi Lord Wherry. "İkinizi atlara geri götürmeliyiz."

Ama Lord Taran bize yetişene kadar sadece birkaç adım gitmiştik. Bir an için onun da bize katılıp olay yerinden kaçtığını düşündüm ama sonra şaşkınlıkla Lord Wherry'ye öyle bir yumruk indirdi ki adam yere yığıldı.

"Ne yapıyorsun?" Ağladım. "O bize yardım ediyor. Buna gerek yok-"

"Ama ," dedi Taran. "Nasıl olduğunu görmek için büyük bir merakım var. Bu olgu soyluları etkiliyor. Meclis üyeleri kolayca değiştirilebilir, kraliçem."

Lord Wherry ılık attı ve kaçmaya çalıştı. Taran eliyle işaret etti ve bir rüzgâr Lord Wherry'nin ayaklarını yerden kesti.

"Buna izin veremeyiz lordum," dedi ve sonra böcekleri ezmek için kullandığı kadar rahat bir hareketle çizmesini kaldırıp Lord Wherry'nin bacağına vurdu. Mide bulandırıcı bir çatırtı koruda yankılandı.

Deilah ılık attı, onu kendime çektim ve yüzünü boynuma bastırdım. Tam zamanında: Lord Wherry ormanın zemininde inleyerek yattığı için buna gerek yokmuş gibi görünse de Taran çizmesini tekrar kaldırdı ve diğerk bacağını da kırdı.

Kendi ılığımı bastırdım, boğazımda safra yükseldi. Lord Taran hüngür hüngür ağlayan Lord Wherry'yi pelerininin yakasından tutup ağaçların arasından kolayca sürükledi ve sonra onu dalgalanan karanlığın içine fırlattı.

Lord Wherry'nin çığlıkları aniden kesildi.

Kendimi ormanın zeminine yapışmış, Lord Wherry'nin kaybolduğı yere şaşkınlıkla bakıyormuş gibi hissediyordum. Esinti duman kokuyordu ve ağaçların arasından parlak bir titreşim geliyordu. Muhafızlar ateş yakmıştı ama bu lanetli yeri küle çevirmek ne kadar sürerdi? Wendell deara'nın yanı sıra birkaç bozulmuş brownie'yi de ortadan kaldırmayı bitirdi ve kalan muhafızları sisin içinden yükselen diğerk hayalet figürlerle başa çıkmaları için bıraktı.

Deilah'nın hıçkırıklarını duyabilmek için sesini yükselterek, "Yeterince gördük," dedi.

Başımı salladım, çünkü her şeye rağmen -korunun dehşeti, Lord Taran'ın vahşetinin daha büyük dehşeti, Deilah'nın hüngür hüngür ağlaması- zihnimde bir teorinin, sıkıntılı sularda yükselen tek bir parlak balık gibi su yüzüne çıktığını gördüm.

"Sanırım-" diye başladım ama tam söyleyeceğim şey bir ılığa dönüştü.

Lord Wherry karanlıktan çıkmıştı. O da sisle kaplanmıştı, gözleri görmüyordu. Buna bir anlam veremiyordum. Daha birkaç dakika önce yaşayan, nefes alan, konuştuğum bir insandı; şimdi ise sanki canlılığı ve özü, *kişiliğı* ekilmiş gibiydi.

Ondan geriye, bir zamanlar olduğu gibi, dökülmüş bir yılan derisi gibi sadece dış hatlarını bıraktı.

Wendell, Lord Wherry'nin kılıcıyla karşılaşacak kadar hızlı döndü -bu kelimeyi sadece gevşekçe kullanıyorum; buzun yarı saydamlığına sahipti. Bu hortlaklarla ilgili en korkunç şey de buydu; mantıklı zihnim bana bize dokunamamaları gerektiğini söyleyip duruyordu; sis onları ele geçirirken kendine dönüştürüyor gibiydi. Bir çocuğun yatağının altındaki canavarlar gibi olmalıydılar, korkutabilen ama zarar veremeyen bir varlık.

Wendell kılıcını savuşturup Lord Wherry'nin göğsüne sapladı ve adam sisin içine yığıldı.

"Merakım giderildi," dedi Lord Taran acımasızca. "Türümüz bu korunun yozlaştırıcı etkisine karşı bağışık değil. Sevgili kız kardeşimin intikam planında düşüncesiz bir kukla olmayı tercih etmeyeceğimden, buradan ayrılmamızı öneriyorum."

Son kelimeyi söylediği sırada bir hava sesi duydum ve sert bir şeyin bana çarptığını hissettim. Katı ve hafif kemikli. Ne olduğu hakkında pek bir fikrim olmadan yamaçtan aşağı yuvarlandım. Ne olduğunu ancak bir ağaç gövdesine çarparak durduğumda anladım: Deilah üzerime atlamış, ikimizi de tepeden aşağı yuvarlamış ve beni muhtemel bir kafa kopmasından kurtarmıştı, çünkü *vınlama* bir kılıçtan gelmişti.

Alnımdan aşağı sıcak bir şeyin kaydığını hissettim ve elimi alnıma bastırdım. Avucumu boyayan parlak kırmızıya baktım; kılıç kafa derimi kesmişti.

"Emily!" Wendell sesini keskinleştiren bir korkuyla bağırdı. Beni sakatlamaya çalışan kişiyle kılıçlarını kilitlemiş ve onu geri savurmuştu. Deara tarafından öldürülen muhafızdı; düştüğü yerde unutulmuş halde yatarken yozlaşma onu ele geçirmişti.

"Ben iyiyim," diye seslendim, bunun doğru olduğundan bile emin olmadan onu rahatlatmaya çalışıyordum. Neyse ki, kendimi gözden geçirdiğimde haklı olduğumu gördüm; kesik sığıdı ama çok kanıyordu.

"Al." Deilah biraz hıçkırarak ipek bir mendili başıma bastırdı.

"Teşekkür ederim," dedim.

Dudağı titredi. "Eve gitmek istiyorum," dedi. Sonra gözyaşlarına boğuldu.

"Şşş," dedim sırtını sıvazlayarak. Suçluluk duygusu içime işledi; onu buraya getiren bendim. Yine de bunun nedeni annesiydi. Buna tanık olması gerekmez miydi? Niyetim bu değil miydi?

Kendimle tartışmaktan vazgeçtim ve Wendell dövüşürken Deilah'la birlikte orada öylece kalakaldım. Muhafızın kılıç kullanma becerisi var gibiydi -ya da belki de lanet ona güç vermişti- çünkü Wendell'ın böğrüne derin olmayan bir kesik atmayı başarmıştı. Ama sadece bir taneydi, çünkü Wendell bir sonraki anda Wraith'in silahını kenara itti ve kılıcını onun göğsüne sapladı. Sonra tekrar sapladı. Ve tekrar.

"Wendell!" diye bağırdım ama beni duymuyor gibiydi. Sonunda, başka bir wraith tarafından dikkati dağıtılmış olan Lord Taran, tamamen ölmüş olan muhafızı Wendell'ın ulaşamayacağı bir yere tekmeledi.

Yeryüzü titredi.

Kendimi toparlama sürecindeydim, çünkü zavallı Lord Wherry'nin de belirttiği gibi, Deilah'nın ya da benim orada bulunup yolumuza çıkmamıza olmadığı çok açıktı, ama sarsıntı beni dizlerimin üzerine çökertti. Sis'in içinden yeni bir hayalet yükselmiş, diğerlerinin üzerinde yükseliyordu. Bu bir drayfox'tu - o zamandan beri öğrendiğime göre, yaşlandıklarında kulübeler kadar büyüyebiliyorlar. Sis onun etrafında ve içinde dönüyor, hayalet kürkünün arasından çıkan kabukları sadece yarı yarıya gizliyordu. İşte o zaman zihnim berraklaştı.

Kabuklar ağaç faunlarının boynuzlarındakilere benziyordu.

Düşüncelerim dörtlüğe koşmaya başladı. Callum'un Kraliçe Arna hakkında söylediklerini hatırladım: Zehri kendi içine almış ve bir ölümlünün soğuk algınlığı geçirmesi gibi bir şekilde diyara bulaştırmıştı. Elbette bu çılgınca bir fikirdi ama aynı zamanda -Peri'de çoğu zaman olduğu gibi

-Bir çeşit mantığı vardı. Peri hükümdarları sadece kendi diyarlarında yaşamazlar; onların karmaşık bir şekilde iç içe geçmiş oldukları düşünülür. [*]

Bu hem Wendell'ın hükümdarlığına yönelik bir tehdit hem de ona karşı mükemmel bir intikamdı. Aynı zehirden kaçmış olan Wendell şimdi onun kendi diyarını tüketmesini izlemek zorunda kalmıştı.

Teoriler çalkalanmaya devam etti. Bu koruyu hasta eden zehir ağaç faunlarından gelmişti. Zehrin ele geçirdiği sıradan fae'ler de faunların kötülüğü tarafından ele geçirilmiş miydi?

Wendell karanlığın kenarına çömelmiş, bir elini dayamıştı; diğer elini de böğrüne bastırmıştı, parmaklarından kan damlıyordu. Kafasını kaldırdığında kaybolmuş olduğunu gördüm. İfadesinde, sadece birkaç kez tanık olduğum ve bir daha görmemeyi umduğum o her şeyi tüketen öfkeden başka bir şey yoktu.

Deilah gözyaşları arasında, "Kardeşim, dokunma ona," diye bağırdı. Ona doğru koştu ve ben de kolundan tutup onu tepeden aşağı sürükledim ya da sürüklemeye çalıştım.

-Dirseği karnıma çarptı ve nefesim hırıltıyla .

Wendell, hâlâ akıl almaz bir öfkeyle, sanki dokunduğu her şeyi ele geçirdiğini görmemişiz gibi, dönen sisin içine doğru yürüdü. Dehşete kapılarak ona geri dönmesi için bağırdım ama hiçbir etkisi olmadı. Ama sis, Lord Wherry'yi kapladığı gibi onu da kaplamak için yükselmedi; geri çekildi. Arkasından kapandı, ama kanının toprağa düştüğü yerlerde değil. Ormandaki otlar ve çalılar lanetten sıyrılarak gür ve yeşil bir hal aldı.

Bunu not ettim.

Lanet Wendell'in kararlılığını takdir etmemiş gibiydi. Karanlığın içinden düzinelerce hortlak yükseldi; onlardan dehşetle titrerken bile, bu kara büyü tarafından yok edilen bu kadar çok küçük Halk'ın görüntüsü bulandırdı. Lord Taran'ın böyle çelişkili duyguları yoktu ve hatta eğleniyor gibi görünüyordu.

Kılıcı keserken ve saplarken parlıyordu, çoğu zaman o kadar hızlı hareket ediyordu ki gözlerime karanlık bir rüzgârdan biraz daha fazlası gibi görünüyordu. Deilah'yı kendime çektim -hâlâ ağlamakta olan çocuğu rahatlatmak için.

kendimi rahatlatmak içindi.

Bu arada Wendell, sis ona ne kadar çok canavar fırlatırsa fırlatsın hızını ne yavaşlatmış ne de kesmişti. Muhafızlardan ikisi ona yardım etmek için üzerine çullandı -Razkarden değil; şüphesiz o çok bilgeydi- ve duraksamadan ya da herhangi bir tanıma belirtisi göstermeden onları öldürdü.

Daha da büyümüş olan hayalet drayfox'a ulaştığında kılıcını geri çekti ve ışıltılı bir yay çizerek fırlattı. Hayaletin gözüne saplandı ve bir rüzgâr koruyu sardı, ayaklarımızın altındaki zemin titredi. Hayalet geriye doğru sarktı ve sonra yere yığıldı.

Wendell kılıcını yakalamıştı ya da bir şekilde çağırmıştı ve şimdi sisin kendisini kesiyordu, artık ona meydan okuyacak bir wraith kalmamıştı. Sonunda Lord Taran, çözülmeye başlayan sisin içinden temkinli adımlarla geçerek Wendell'ın kılıcına kendi kılıcıyla karşılık verdi ve bir dizi imkânsız vuruşla onu etkisiz hale getirdi. Bunun üzerine Wendell'ın öfkesi bir soluk gibi çekilip gitti ve Lord Taran'a şaşkın bir bakış attı; sanki öldürücü saldırısında hiçbir tuhafılık ya da durması için hiçbir neden yokmuş gibi.

Parçalanmış sis Deilah ve bana doğru genişledi ve kız elimden kurtulup çığlıklar atarak ormana doğru koşmaya başladı. Wendell küfrederek kızın peşinden gitti, bir ağacın altında kayboldu ve sonra başka bir ağacın altından çıkarak kız kardeşini yakaladı ve bineklerimize doğru sürükledi. Kız, yumruklarını Wendell'ın göğsüne vurmaya boynuna sarılıp hıçkırarak hıçkırarak ağlamak arasında gidip geliyor, bu da ilerlemelerini biraz yavaşlatıyordu. Kuru aydınlanıyordu ve havayı tıkayan dumandan öksürdüm. Muhafızlardan biri yanağına is bulaşmış bir halde Lord Taran'a doğru koşarak geldi.

"Korunun etrafını ateşlerle çevirdik lordum," dedi. "Bu ağaçlar yakında alevler içinde kalacak."

Lord Taran kılıcını kınına soktu ve bana doğru geldi; kendimi durmaya zorlamadan önce içgüdüsel bir dehşetle ellerimin üzerinde geriye doğru sıçramama neden oldu. Ayağa kalkmama yardım etti, bacaklarım sallanırken beklenmedik bir nezaketle beni yakaladı. Ve sonra sürüklenerek götürüldüm.

ATLAMA NOTLARI

* Wentworth Morrison'un *Folk-Lore of Scotland, Volume III: Thrones of Faerie* (1852) adlı kitabı bu konudaki kesin kaynak olmaya devam etmektedir, ancak Farris Rose'un Cornish peri hikayeleri üzerine yaptığı kapsamlı araştırma (özellikle *Atlas of Tales*, 1900) ek bilgiler sağlamaktadır. Cornwall, ölümlüler ve peri hükümdarları arasındaki etkileşimlerin sayısı bakımından rekoru elinde tutmaktadır (Rose'un "Comparative

Analysis of the Faerie Markets of Bodmin Moor," 1902'de *Dryadological Fieldnotes*'da yayınlanan makalesinde, bunun neden böyle olabileceğine dair birkaç ilgi çekici teori sunmaktadır). Morrison ve Rose tarafından kaydedilen masalların çoğunda, bir peri hükümdarının gücü aynı zamanda Aşil'in topuğudur: manzarayı ve hava durumunu kontrol etmelerine rağmen, bir çiçeğin toprağından söküldüğünde ölmesi gibi, tuzağına düşürülerek ve evlerinden uzaklaştırılarak yenilgiye uğratılabilirler.

9 Ocak

Yazmayalı çok uzun zaman oldu. Porsuk korusuna yaptığımız yolculuktan sonra birkaç kez günlüğümü elime aldım, kalemimi hazırladım ve sonra sadece boş sayfaya baktım - artık yakından tanıdığım bir durumun belirtisi: yani, bir tür peri talihsizliğinin neden olduğu sersemlik. Ayrıca, eski günlüğümde sadece bir ya da iki sayfa kalmıştı, herhangi bir şeyi ayrıntılı olarak anlatmak için yeterli alan yoktu.

Sonunda, hala günlük odamdaki rafları doldurmakla meşgul olan ciltçileri ziyaret ettim ve bu saçma kağıt şekerlemeyi seçtim. Yeterince sayfası var, ama aynı zamanda büyümlü bir kilidi de var - ki ben bununla uğraşmıyorum

-Ve Ağaçların Gözlerinin Olduğu Yer'de ortak bir sanatsal motif olarak tanımaya başladığım eğrelti otu yapraklarının üst üste binen dairelerinin karmaşık gümüş gravürleri. Her sayfanın üst kısmında küçük bir manzara çizimi, yumuşak bir dere veya bozkır manzarası yer alıyor ve insan bunlara yeterince uzun süre bakarsa, sanatçının durmuş olması gereken yere açılan küçük bir pencere haline geliyorlar. Bunların hepsi tamamen anlamsız ve gereksiz.

Ama yine yazıyorum.

Dublin'deki Trinity College'a üç gün önce Corbann'dan bir köy ötedeki tren istasyonuna giden bir vagon ve ardından iki ek trenle ulaştım. O zamandan beri de sabahdan akşama kadar Doğa Bilimleri Kütüphanesi'nde -ki bu kütüphanede hatırı sayılır dryadolojik dergi ve folklor koleksiyonu bulunuyor- kalıyorum. Kütüphaneciler izin verse burada uyuyabilirdim, ancak çoğu beni nezaketle ve hoşgörüyü karşılamış olsa da, baş kütüphaneci zorba bir tip ve şimdiden beni ve birçok isteğimi onaylamıyor gibi görünüyor, hatta özel koleksiyonlar odasını dağınık bıraktığım için beni azarlamayı uygun gördü, bu yüzden böyle bir isteğin iyi karşılanacağından şüpheliyim. İnsan kitapların sadece bakılmak ve ara sıra tozları alınmak için var olduğunu düşünüyor. Ve eğer dosyalama sistemi Cambridge'inkinden farklıysa, bu zaman zaman bir şeyleri yanlış yere koymama neden oluyorsa bu suçum mu?

Son zamanlarda fena halde dağılmış durumdayım. Korudan bu yana neler yaptığımı anlatmak için oturdum ve işte buradayım, kütüphanecilerden yakınıyorum.

Wendell, yokluğumun kısa sürmesine rağmen bana şimdiden üç mektup yazdı. Kiraladığım eve vardığımda aşağıdakiler beni bekliyordu.

*Kime? Dr. Emily Wilde
11 Scholars' Square, Trinity College
Dublin*

*Gönderen: Corbann
aracılığıyla Wendell
Bambleby Faerie*

*Sevgili Emily,
Sana verdiğim bu sözden hoşlanmıyorum, krallığımdaki
zamanın geçişini ölümlü dünyadakiyle eşleştireceğim. Eminim
işleri biraz hızlandırmama itiraz etmezsiniz, böylece bir süre
daha beklemek zorunda kalırım.*

dönmene bir iki saat var. Ve her neyse, büyüünün bir şekilde ters gittiğine yarı yarıya ikna oldum, çünkü senden bu yana sadece bir gün geçmedi. Sensiz ne kadar sıkıcı! En azından Niamh'la konuşabiliyorum ve hatta bana eşlik etmesi için arada bir amcamı bile çağırmaya başladım ki bu da pek hoşuna gitmiyor gibi görünüyor. Callum'la güzel sohbetlerimiz oldu ve onu benden korkmaması gerektiğine ikna etme konusunda ilerleme kaydediyor gibiyim. Korkunç kız kardeşim beni takip , ama onu arkadaş olarak saymıyorum, çünkü tek yaptığı üzölmek. Böyle devam etmesi için ne gibi bir nedeni olabilir ki? Ben ondan çok daha fazla sıkıntıya katlandım, ama yine de buradayım, her türlü işle uğraşıyorum ve zamanımın sıkıcı taleplerine katlanıyorum; ne de ondan tek bir sempati sözcüğü . Neden birdenbire bana varlığını hissettirmeye karar verdiğini bilmiyorum; hatta bu sabah uyandığımda onu kapımın önünde bir battaniyenin altında kıvrılmış uyurken buldum. Onunla nazikçe konuşmaya çalıştım, zavallıya biraz sempati duyuyor gibi göründüğünüz için bunu takdir edeceğinizi biliyordum, ancak bana sadece hakaretler yağdırdı. Bu durum beni öldürmeye çalıştığı zamankinden daha mı iyi yoksa daha mı kötü? Sanırım daha kötü. Eğer iyi niyetli olmasaydı onu zindana geri atabilirdim. Başka türlü yaparsam bana kızarsın.

Her neyse, Em, eminim mutlu bir şekilde Doğal yaşam alanınız, kütüphane olan o kasvetli ölümlü gevezelik anıtı, şüphesiz beni neredeyse düşünmüyor. Peki, neden beni düşünmüyorsun?

Romantizm mi yoksa artık benim kadar sana da ait olan peri krallığı mı? kaşlarını çatabileceğin tozlu eski kitaplardan oluşan sınırsız bir kaynağa sahipken? Şimdi anlıyorum ki bir talip olarak düşüşüm, Dryadological Fieldnotes'un ciltli koleksiyonu yerine sana sadece bir şato, büyük miktarda peri gümüşü ve gözlerini kamaştıracak ve seni kışkırtacak çeşitli büyüler sunabilmemde yatıyor.

Lütfen yarın ya da en geç ertesi gün geri dönün.

*Her zaman
sevgiler,
Wendell*

Ve ertesi gün:

*Kime? Dr. Emily Wilde
11 Scholars' Square, Trinity College
Dublin*

*Gönderen: Corbann
aracılığıyla Wendell
Bambleby Faerie*

*Sevgili Emily,
Gördüğüm kadarıyla bugün dönme isteğime kulak asmamışsın.
Yarın dönecek misiniz? Ne kadar çabuk tükettiğinize
bakılırsa, o zamana kadar ilgili kitapların stokunu tüketmiş
olacağınız kesin.*

*Krallığıma yönelik tehdidi çözmek için gittiğin ilk yerde seni
mektuplarla rahatsız ettiğim için bana kızgın olduğunu
biliyorum, ama Em, üvey annemin lanetinin cevabının
bulunabileceğine gerçekten inanıyor musun?*

bir kütüphanede? Özellikle de akademinin benim diyarım hakkında ne kadar az şey bildiğini düşünürseniz. Bir zamanlar buranın oldukça korkutucu bir yer olduğunu düşünüyordunuz, değil mi? Artık bu tür anlatıların ne kadar abartılı olduğunu biliyorsunuz.

(Buna boğuk bir şekilde homurdandım.)

Binlerce akademisyenin ezoterik saçmalıkları olan samanlıktaki meşhur iğneyi ortaya çıkarabilecek bir kişi varsa, o da sizsiniz, ancak bir cevap bulamazsanız, lütfen orada oturup yığınlar arasında somurtmayın veya Cambridge'de yaptığınız gibi zavallı kütüphanecileri taciz ederek zaman kaybetmeyin. Sadece eve gel.

*Sevgiler, her zaman ve ,
Wendell*

Bugün ondan çok daha uzun bir mektup aldım; mektupta Orga'nın Lord Taran'a karşı yürüttüğü harekâtla ilgili güncel bilgiler vardı - Orga bir şekilde Callum'la paylaştığı kalenin kanadına girmeyi başarmış ve bunun üzerine Callum'un çizmelerinin yarısını, yani her bir çiftin sol yarısını parçalamıştı. Ayrıca geri dönmem için her zamanki talepler ve kız kardeşiyle ilgili şikayetler ve Konsey'in yarısını ("daha çekilmez olan yarısını") kovduğu ve yerlerine ölümlüleri getirdiği haberi de vardı, bundan memnun olacağıma ikna olmuş görünüyordu, ancak seçimde peri soyundan olmamanın ötesinde herhangi bir kriter uyguladığını hissetmedim. Mektuplarına işe yarar bir şeyler eklese iyi olurdu - kraliçenin laneti her geçen gün yayılıyor, ama ne kadar? Belki de beni telaşlandırmak istemiyordur ama bu bilgiyi Margret ve Lilja'yı ziyareti ve Margret'in geleneksel İrlanda unlu mamullerinde ustalaşma konusundaki ilerlemesiyle ilgili bir güncelleme kadar önemli bulmaması da mümkün.

Bu sabah kiraladığım odalardan kütüphaneye doğru yol aldım, sadece kampüs kafelerinden birinde hızlıca bir kahve ve tereyağlı çörek almak için durdum. (Bir zamanlar kahvaltı yapmadan da idare edebiliyordum ama artık bu alışkanlığıma tamamen yenik düşmüş gibiyim). Trinity, Cambridge'den daha küçük olsa da kendi içinde zarif, modern tuğlalarla iyi huylu bir şekilde itişen gotik mimarinin bir karışımı ve çok sayıda yeşil çim ve sessiz gezinti yolu. Özellikle de tonozlu tavanı ve sıcak bir şekilde aydınlatılmış avlusu ile hayranlık uyandıran kütüphanede sayısız okuma odası ve yerden tavana kadar uzanan raflar bulmak mümkün. Önümdeki görev her ne kadar zorlu olsa da, bu sade ortamın endişelerime merhem olduğunu gördüm.

Dün, içinde bulunduğumuz durumda bize çok yardımcı olacağına inandığım bir keşifte bulundum ve bugün amacım söz konusu hikâyeyi diğer İrlanda diyarlarındaki hikâyelerle karşılaştırmaktı. Bir masa seçtim ve elektrik lambasını yaktım, ardından birkaç cildin raf numarasını ve yerini not ettiğim defterimi aldım. Bu arada Shadow da masanın altında kestirmek için yerleşmişti. Birçok yeteneğinden biri de kendini belli etmemekti; köpekler kütüphanelerde nadiren hoş karşılanır ama odanın o köşesindeki gölgelerin arasına karışmış gibiydi ve yakından bakılmadığı sürece fark edileceğini sanmıyordum.

Özel koleksiyonlar odasını tekrar ziyaret gerekti -beklemediğim bir deneyim- ama neyse ki daha önce beni bu kadar gücendiren adam o gün çalışmıyordu ve bana sadece ihtiyacım olan kitabı bulmakla kalmayıp, daha önce gözden kaçırdığım, başlığından İrlandaca yazıldığını düşündüğüm, benzer temalı başka bir halk masalı kitabına bakmamı öneren nazik ve yaşlı bir kadın yardımcı oldu. Neredeyse Halk kadar öngörülemez olan kütüphaneciler böyledir, bazıları küçümseyici ve titizdir, diğerleri ise genel olarak insanlığa karşı sıcaklıkla dolup taşar. Kadına teşekkür ettim, elimdeki yığını (toplam on kitap) kaldırdım ve biraz terleyerek dikkatlice masama geri döndüm.

Önce saatlerin nasıl geçtiğini fark etmedim. Ancak öğleyi biraz geç, papyon takmış, elinde kel kafasına sildiği mendiliyle yaşlıca bir akademisyen karşımdaki masaya yerleşti

Başka yerlerde bolca boş alan olmasına rağmen benimkini. Doğal olarak, daha sonra önündeki ciltli dergileri karıştırırken nefesinin altında hafifçe mırıldanmaya başladı ve ara sıra genellikle yazarların basiretsizliğine ilişkin eleştiriler mırıldandı. Bu gafil insana ters ters bakmamın hiçbir etkisi olmadı; hatta sanki varlığını mabedime daha fazla dayatmak istercesine daha da gevezeleşti. Sanki bir krallığı yıkımdan kurtarmaya çalışıyormuşum da düşünmek için biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacım varmış gibi. Profesör Walters ile tekrar aynı ofisi paylaşmak gibiydi.

Bu şekilde geçen çeyrek saatten sonra yeşillikte bir gezintiyi hak ettiğime karar verdim; şansım yaver giderse geri döndüğümde adam gitmiş olacaktı. Gölge'yi uyandırdım, lambamı kapattım ve üzerinde Cambridge mührü olan kütüphane kartımı, geri döneceğimin kanıtı olarak kitapların üzerine yerleştirdim. Sonra Gölge peşimde dolaşırken dışarı çıktım.

Rüzgâr soğuktu ama ilk kez yağmur yağmıyordu. Eve dönüş hissinin tadını çıkararak derin bir nefes aldım. Hayır, Trinity College Cambridge değil, ama büyük üniversitelerin paylaştığı ve beni her zaman rahatlatan bir öz var; kampüs alanına girmek eski, değerli bir kazağı giymek gibi hissettirdi. Atkımı düzelttim ve birkaç öğrencinin banklarda oturup cimri kış sıcaklığından faydalandığı komşu yeşil alanın güneşli açıklığına doğru yöneldim.

Güneş ışığında bir an durakladım ama ürperti devam etti. Artık kitaplarımdan uzaktaydım ve düşünceler karanlık bir kuş sürüsü gibi geri dönüyordu. Wendell'ı nefesimi daraltan ani ve acı verici bir ağrıya özlüyordum; bu hissi düzenli olarak yaşamıyor olsaydım, o yanımdayken bile beni şaşırtacaktı.

Porsuk korusuna yaptığımız ziyaretten sonraki iki gün boyunca kendimi İrlanda folkloruna gömdüm ve aradığım cevabı tüm dehşet verici basitliğiyle orada buldum. Bir şeyler sezmiştim, tabii ki sezmiştim.

Wendell'in ölümü laneti kaldıracaktı. Ne daha fazlası ne de daha azı.

Teorimi anlatmaya geldiğimde Wendell'in nasıl tepki vereceğini bilmiyordum, ellerim mürekkeple lekelenmiş ve gözlerim onları ovuşturmaktan kızarmıştı.

Onu kalenin pek çok galerisinden birinin penceresinden dışarı bakarken bulmuştum; bu galeri çeşitli pozisyonlarda, bazıları parmak uçlarında mükemmel bir şekilde dengede duran, bazıları eteklerini savurmuş ve kollarını havaya kaldırmış ilginç ahşap dansçı heykelleriyle doluydu. Çoğunlukla köylü kıyafetleri giymiş sıradan ölümlülere benziyorlardı ve bazıları donmuş halleriyle bile ölümlü sakarlığı izlenimi . Bunların sanatsal tasvirler olduğunu ve daha uğursuz bir şey olmadığını *umuyordum*. Wendell onların kökenini bilmiyor; o doğmadan çok öncesinden beri kaledeler. Doğal olarak, siz bakmadığınızda hareket ediyorlar. Hafifçe, sanki hâlâ dansa kapılmışlar gibi, sadece zaman onlar için en ufak bir damlaya kadar yavaşlamış - tek bir parmak kıvrılabilir, bir topuk yukarı kalkabilir, ama bu genel bir kural olarak odadan kaçınmam için fazlasıyla yeterli.

Her halükârda, Wendell ona sırrımı açtığımda en ufak bir tedirginlik duymamıştı. Başını salladı ve bana bunu tahmin ettiğini söyledi, çünkü lanetin diyarın içine, daha uzağa ve daha derine sızdığını hissedebiliyordu ve kanının düştüğü yerlerde koruyu iyileştirmesini izlemişti.

"Eh," diye mırıldandı ormana bakarak. "En azından onu tekrar gördüm."

Yüzümdeki tepkiyi görmüş olmalı ki hemen ekledi: "Em, bu sadece son çare. Bir şekilde bundan kurtulmanın yolunu bulacağız. Daha önce böyle tehlikelerin üstesinden gelmedik mi? Üvey anneme beni öldürme zevkini tattırmak istemiyorum, hele seni terk etmek hiç istemiyorum." Gülümsedi. "Yine de bir peri krallığını tek başına yönetme konusunda benim yardımımından daha becerikli olduğunu kanıtlarsan şaşırmam."

Şaka yapacak durumda değildim ve onun sakinliği beni rahatsız etti; belli ki *bir* tepki bekliyordum, büyük olasılıkla dehşet, ama en azından kızgınlık ve öfke. Üvey annesinin gerçek planını öğrendiğimden beri içimde biriken dehşeti kelimelere dökkebilmeyi isterdim, her santimetrekaremi ele geçireceğinden korkana kadar nasıl da büyüdükçe büyüyor gibiydi.

Açıklama yapmama gerek duymamıştı. Sadece beni kollarına çekmiş ve pencerenin ötesindeki yeşil gölge değişirken ve dansçılar etrafımızda yavaşça hareket ederken bana uzun süre sarılmıştı.

Trinity'nin kütüphanesinin ötesindeki patikada tatsız düşünceler içinde kaybolmuş bir şekilde ilerlerken, gözümün ucuyla mavi bir şey kıpırdadı. Şaşkınlıkla arkamı döndüğümde, kütüphanenin kafesinin dış masalarından birinde oturmuş, bana el sallayan lacivert ceketli Dr. Farris Rose'dan başkasını göremedim.

Ona ulaştığımda tek söyleyebildiğim "Bu da ne?" oldu.

Güldü ve oturmamı işaret etti. "Evet, Emily!" dedi ve Shadow'u okşamak için elini uzattı. "Seni şaşırttım mı? Sen de beni epey şaşırttın, biliyorsun. Dört gündür buradayım, araştırmaya dalmışım, sen ne zaman geldin?"

"Üç gün önce değil," dedim. Düşündüğümde fark ettim ki, yollarımızın daha önce kesişmemiş olması beni şaşırtmıştı. Farris'in de zamanının çoğunu aynı kütüphanede geçirdiğine şüphe yoktu. "Peki sizi Dublin'e getiren nedir?"

"Ah." Yüzünü buruşturarak çayını yudumladı. "Karşılaşmamız belki de ima ettiğim kadar tesadüf değildir. Burada olacağınızı bilmiyordum. Ama Ariadne'ye yazdığınız son mektuptaki bir şey akademik ilgimi çekti. Silva Lupi'yi araştırmak için Trinity'den daha iyi bir yer olabilir mi? Doğal olarak İrlanda krallıkları üzerine yapılan araştırmaların aslan payı bu duvarlar arasında bulunuyor." Arkamızda yükselen kütüphaneyi işaret etti.

"Ariadne mektubumu paylaştı," diye tekrarlardım. Sinirlenmeli miydim yoksa utanmalı mıydım bilemiyordum; Farris'e de yazmalı mıydım? İlişkimiz Avusturya öncesine göre çok yol kat etti ama Farris Rose gibi biri asla korkutucu olmayacaktı ve itiraf etmeliyim ki ona bir arkadaşına yazdığım gibi dertlerimi yazmayı hayal edemiyordum. Ya bu varsayımdan alındıysa? Bu tür konularda her zaman zayıf bir yargıcım olmuştur.

"Mektup geldiğinde günü avcı projesi üzerinde geçiriyorduk," diye açıkladı. "Kız mektubun içeriğinden çok rahatsız oldu ve bunları benimle paylaşmadan edemedi."

"Anlıyorum." Avusturya gezimizin ardından Farris, Ariadne'yi araştırma asistanlarından biri olarak işe aldı; bu büyük bir onur; normalde iki ya da üç asistanı var ama daha önce hiç bir lisans öğrencisini işe almamıştı. Şu anda,

Liesl'de karşılaşma talihsizliğine uğradığımız yaşlı avcıların avlanma şekilleri üzerine bir makale üzerinde çalışıyorlar.

Farris garsona işaret etti, o da bana bir fincan getirip tencereyi doldurdu. Farris devam etmeden önce garsonun içeri girmesini bekledi: "Bambleby'nin diyarında karşılaştığınız şeyle ilgili pek çok detayı atladığınızdan şüpheleniyorum. Haksız mıyım?"

Başka tarafa baktım. Evet, Ariadne'ye Wendell ve ben Faerie'ye döndüğümüzden beri olup bitenlerin sadece kısaltılmış bir versiyonunu anlatmıştım. Kızı endişelendirmemek için sanki Kraliçe Arna bir tehditten çok geçici bir baş belasıymış gibi konuşmuştum.

Farris'in sorularını sakladığını anlayabiliyordum. Yüzündeki çizgiler -çoğunlukla kaşların arasında ve gözlerin etrafında, kitaplara bakmaktan oluşan alim çizgileri- bastırılmış gerginlikle daha da keskinleşti ve aniden ona her şeyi anlatmaktan başka bir şey istemedim. Ve öyle de yaptım.

Farris önce dikkatle dinledi, sonra elini kaldırarak "Sakıncası yoksa?" dedi. Gözlüklerini çıkarana kadar ceplerini karıştırdı, onları burnunun üzerine yerleştirdi ve masada yanına koyduğu küçük not defterini açtı.

"Lütfen devam edin," dedi.

Birkaç kez rotadan sapmama, gereksiz konularda çok fazla ayrıntı vermeme rağmen (korkunç meşeler bunlardan biriydi) hikayemin yönünü değiştirmeye çalışmadı; sadece dinledi ve steno yazısıyla notlar . Ara sıra benden bir şeyi açıklamamı istiyordu ama hepsi bu kadardı. Bir konferansta not alıyor olabilirdi. Tüm bu olanlardan garip bir şekilde rahatlamış hissettim.

"Bu lanet," dedi hikâyenin sonuna geldiğimde. "Kötüleşiyor o zaman?"

"Her gün yeni bir koruya ya da bozkıra yayılıyor," dedim. "Hemen yakılmayanlar sadece daha da büyüyor. Eğer buna bir son veremezsek, diyar çorak bir araziye dönüşecek."

Bunu yüksek sesle söylemek üzerimde Kraliçe Arna'nın adını ilk kez duymak gibi bir etki yarattı; büyük bir yüksekliğin uçurumunda durmak gibi dengesizleştirici bir duyguydu. Bunu daha önce söylememiş olduğumu fark ettim.

Başarısızlığımızın olası sonuçlarını kendime bile söylemedim. Gerçek gibi gelmiyordu. Wendell ve ben onun dünyasına geri dönmenin bir yolunu bulmak için o kadar çok çalışmıştık ki, tüm çabalarımız bizi bu noktaya getirmiş olmalıydı!

Wendell'in benimle olmasını diledim, ki bu tamamen mantıksızdı elbette - pratikte hiçbir yardımı olmayacaktı ve Faerie'de ona ihtiyaç vardı.

"Temel sorun," dedim, "krallığın *iki* hükümdarı olması. Kraliçe Arna ne resmen tahttan feragat etti ne de öldürüldü. Yarı ölümlü bir kadın olarak Wendell'in dengi değil ama bir Peri hükümdarı olarak, diğer Halkların anlayamayacağı büyülere erişimi var. Lanetinin gücü de buradan geliyor."

"Büyüleyici," dedi Farris. Sesindeki heyecanı yadırgamadım, bunun bilimsel bir coşkudan başka bir şey olmadığını anladım. "Diğer diyarlar lanet ve benzeri nedenlerle çürümeye yüz tutmuş durumda ama bu durum bana benzersiz geliyor."

Aklıma bir düşünce gelince kaşlarımı çattım. "Mektubumu okuduktan hemen sonra Cambridge'den ayrılmış olmalısınız."

"Doğal olarak!" dedi, şekerle meşgul olmaya başlamıştı. "Silva Lupi'nin iç işleyişinden daha büyük bir bilimsel ilgi konusu olabilir mi?"

Onu daha iyi tanımasaydım, küçümsediğini düşünürdüm; ama Farris, şimdi biliyorum ki, telaşlandığında genellikle kabalık izlenimi verir. Kendi fincanıma baktım, biraz kızarmıştım ve kendimi korkunç derecede garip hissediyordum. Kendi araştırmasını ve Rönesans peri sanatı üzerine verdiği yüksek lisans seminerini bırakıp bana yardımcı olmak umuduyla onca yolu gelmişti ve bunu bir çırpıda yapmıştı. Ben de ona bir mektup yazarak haddimi aşıp aşmayacağım konusunda endişeleniyordum.

"İlgi çekici bir muamma," dedim sonunda güçlkle.

Farris fark etmemiş gibi davrandı. "Gerçekten de! Silva Lupi'de çektiğiniz sıkıntılar ancak Blake'in Orkney'deki gezintileriyle kıyaslanabilir."

Ve böylece ikimiz için de daha rahat bir zemine geri dönmüştük. "Zavallı Blake," dedim. "Ne yazık ki kitabını hiç bitirememiş."[\[*1\]](#)

"Ariadne'nin yerini tespit etmeliyiz," dedi Farris. "Bu konuşmanın dışında kaldığı için hayal kırıklığına uğrayacaktır."

"O burada mı?"

"Doğal olarak. Silva Lupi'ye girdiğinizden beri bu konuda uzmanlaştı, eline geçen her şeyi okuyor. İrlanda dryadolojisinde uzmanlaşmaktan bahsediyor, gerçi onu kariyerinin bu kadar başında böyle şeylere karar vermemesi konusunda uyarmıştım... Her neyse, her şey düşünüldüğünde onu geride bırakamazdım."

Bu belirsiz ifadenin sonunda küçümseyici bir hareket yaptı ve ben de anladım. Ariadne de bana yardım etmeye hevesliydi! Wendell ve benim bu yolda tek başımıza ilerlediğimizi, onun büyüğü ve benim zekâmın canavarlarla dolu bir diyara karşı tek savunmamız olduğunu düşünmüştüm. Oysa burada bize yardım etmek için denizi aşan iki kişi vardı.

Çaydan bir yudum aldım. "Kız nerede bu arada?" Sert bir sesle söyledim.

"Müze," diye yanıtladı Farris. "Peri taşları ve diğer eserlerden oluşan güzel bir koleksiyonları var - taşların bu Kraliçe Arna'ya karşı silah olarak kullanılabileceğine dair bir fikri vardı. Ülkenin o bölgesinden birkaç hikâyede bu taşlar yer alıyor ve neden taş üstünde taş bırakmayalım ki? Gidip onu arayalım."

-

Ariadne-Trinity'nin İyi Halk Müzesi'ni bulmak **sadece** çeyrek saat kadar **sürdü**; kütüphaneden kısa bir yürüyüş mesafesinde, bütün bir katı ülkenin güneybatısındaki diyarlara adanmış, taş ve sarmaşıklardan uzun, dar bir binası[*2]. Kız, peri taşı sergisinin karşısındaki düz bir bankta bir defterin üzerine eğilmiş, yuvarlak, çilli yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Beni gördüğünde sevinç ve şaşkınlık dolu bir çığlık attı ve insan usulü trenle geldiğime ve müzede sergilenen bir düzine kadar peri kapısından birinden çıkmadığıma dair birkaç güvenceye ihtiyaç duydu.

"Gel," dedi Farris, "tartışmamıza devam etmeden önce daha özel bir yere gidelim."

Farris'in Scholars' Square'deki lojmanına doğru yola çıktık. Kendisine, en seçkin misafir akademisyenlere verildiği gibi, edebiyat ve beşeri bilimlere adanmış bir başka güzel kütüphaneye bakan güneşli bir resepsiyon odası içeren daha büyük süitlerden biri verilmişti. Ariadne'nin Trinity'de okuyan bir çocukluk arkadaşı vardı ve onun dairesinde kalıyordu.

Farris küçük mutfağında çay yapmıştı; tabii ki o ve ben daha yeni içmiştik, ama ben itiraz etmedim ve soğuk ellerimi fincana dayayarak minnetle çayımı yudumladım. "Demek," dedi ateşin yanına yerleşerek, "bu bozuk korular biraz kan akıtılarak iyileştirilebilir. Bunun literatürde bir örneği var, değil mi? Örneğin 'Tatty Tom'un Dolambaçlı Yolları'."

"Bu bir İskoç masalı," dedim. "Baker'ın *Evergreen Ballads* kitabında yanlışlıkla yer aldığı için genellikle İrlandalıları atfedilir.^[*3] Wendell'in kanı krallığını iyileştirmeyecek, çünkü artık içinde çok fazla yozlaşma var ve her bir koruyu iyileştirdiğinde üvey annesi bir diğerini zehirleyecek."

Farris'in tel tel beyaz kaşları birbirine değene kadar gittikçe yaklaşmıştı. "Ayakkabıcı ve Kayıp Kraliçesi'ni düşünmüyorsun değil mi?"

"Öyleyim," dedim. "Tıpkı 'Kış Bahçıvanı' gibi."^[*4] Kökenleri farklı olsa da tema olarak iki hikâyeye neredeyse aynıdır -Wendell'in durumu üç eder. Yaşlı kraliçenin Wendell'in krallığına yaptığı laneti sona erdirmenin tek yolunun kendini feda etmesi olduğu açıktır. Ölmek. Biraz kan yarım dönümü iyileştirebilir; ancak onun hayatı diyarı iyileştirebilir."

Bir sessizlik oldu.

Farris yavaşça, "Bu Kraliçe Arna'nın özenle kurgulanmış bir intikamı," dedi. "Buna kimse itiraz edemez. Eski peri hükümdarları onu alkışlardı."

Hayalet gibi bir kahkaha attım. Bu dehşet verici ifşayı akademisyen arkadaşlarımla, sanki tahtaya karalanıp soğukkanlılıkla analiz edilecek akademik bir bilmeceymiş gibi tartışabilmek beni her şeyden çok rahatlatmıştı. "Hiç şüphem yok."

"Sanırım kendini bir şekilde toprağa bağladığı için o da iyileşecek," diye devam etti düşünceli bir sesle. "Ve üvey oğlunun aradan çekilmesiyle, bir kez daha tahta geçmekte özgür olacak."

"Bunu kesin olarak söyleyemem ama akla yatkın."

"Olamaz," diye patladı Ariadne. Farris'le beni izliyordu ve bizim ilgisizliğimiz karşısında giderek daha da şaşırılmış görünüyordu. "Profesör Bumbleby krallığını başka bir şekilde iyileştirebiliyor olmalı. O-" Dudağını ısırarak sözünü kesti.

Wendell artık gerçek bir profesör değil; Cambridge'den, sözüm ona Ljosland'ın Saklı Varlıkları hakkında derinlemesine bir araştırma yapmak için izin almış olsa da - ki bu makul bir hikâye, çünkü o ve ben onların varlığını kesin olarak belgeleyen ilk akademisyenleriz - bu esasen onun ölümlü dünyadan nihai olarak kayboluşuna bir açıklama getirmek ve umarım kimsenin onu aramasını engellemek içindi. Ama onu düzeltmedim.

"Yapabileceğine inanmıyorum," dedim. "Aslında Wendell de aynı sonuca vardı; üvey annesinin zehrini ancak canını vererek kovabilir ve krallığı yok etmesini engelleyebilir."

Farris yüzünü ovuşturdu. "O halde lanetin kalkması için başka bir yol yok."

"Bunun doğru bir endişe olduğuna inanmıyorum," dedim. "Evet, Wendell'in hayatı panzehirdir ama panzehir bulmaktan daha etkili ne olabilir?"

Ariadne'nin yüzü . "Zehirleyeni durdurmak."

"Kesinlikle. Sorun şu ki Kraliçe Arna kendini o kadar etkili bir şekilde uzaklaştırdı ki gözcülerimizden hiçbiri onu takip edemedi. Elbette Silva Lupi'nin içinde bir yerde, yoksa ona bu kadar zarar veremezdi, ama Silva Lupi uçsuz bucaksızdır ve sadece ölümlü anlamında değil, çünkü değişken manzaralarla doludur ve büyülerle katmanlanmıştır. Bu yüzden

Wendell'in hepsini araştırması yıllar alır. İşte çözmeye çalıştığım gizem bu: Nereye gitti? Onu nasıl bulabiliriz?"

Çantamı açtım ve özel koleksiyonlar bölümünden kaçırdığım kitabı çıkardım. (Bu tür şeylerle kötü bir alışkanlık edindiğimin farkındayım, ancak Dublin'den ayrılmadan önce kitabı iade edecektim; ayrıca kayıtlara baktım ve bir yıldan fazla bir süredir tek bir akademisyen bile talep etmemiş).

"Silva Lupi ile ilgili hikâyelerimizin çoğunu aldığımız Leane Bölgesi'nin folklorunu tarıyordum," dedim. "Biraz zaman aldı ama sanırım bizimkine benzer bir durumu anlatan bir hikâyeye rastladım. Toparlayabildiğim kadarıyla, ilk olarak 1480 yılında Geoffrey Molloy adlı bir ilahiyatçı tarafından kaydedilmiş - bildiğiniz gibi bu, dryadolojinin bir disiplin olarak icadından önceydi ve bu nedenle kaynaklarımızın çoğu Kilisesi'nden geliyor."[\[*5\]](#)

Kitabı Farris'e uzattım ve o da işaretlediğim sayfaya kadar açtı. "Tek sorun," diye devam ettim, "Molloy'un sözlü gelenekten kayıt yapıyor olması ve bu tür hikâyelerin çoğunun parça parça olması. Buna bu da dahil."

"Kinge Macan'ın Arıları," Farris okudu. "Bu kitaba aşına değiliim."

"Sanırım çok azı öyle. Ama tam versiyonu bulmaya çalışmalıyım; belki başka bir ilahiyatçı tarafından daha fazla parça korunmuştur."

"Hm!" dedi Farris. Gözlüklerini burnunun üzerinde düzeltti ve kitaba baktı. Ariadne onun omzunun üzerinden okudu. Birkaç dakika sessizlik oldu, tek ses ateşin yanında horlayan Gölge'den ve başka bir kiracı yürürken başının üzerinde gıcırdayan tahtalardan geliyordu. Sabırsızlıkla ayağımı vurmamak için kendimi zor tuttum.

"İlginç," dedi Farris sonunda. Okumaya devam edebilmesi için kitabı Ariadne'ye uzattı. "Neden ilgini çektiğini anlıyorum. Lanet, eski hükümdarın yeni bir hükümdar tarafından kovalanması, vs... kesinlikle güncel olaylarla örtüşüyor. O halde Kraliçe Arna'nın yerini bulmanız için size bir ipucu sağlayabileceğini düşünüyorsunuz?"

"Umut budur," dedim. "Halk için hikayelerin önemini biliyorsunuz."

Mırıldanarak onayladı. "Pekâlâ! Bakalım geri kalanını bulabilecek miyiz?"
"Gerek yok-" diye başladım, tökezleyerek durdum. Sonunda dedim ki basitçe, "Teşekkür ."

"Kendine teşekkür et!" Farris gülümseyerek şöyle dedi. "Alpler'e yaptığımız yolculuk Peri anlayışımızı on yıl ya da daha fazla ilerletti; yardım etmeme izin vermen için sana yalvarıyor olmalıydım. Emily, seni bir yerden bir yere takip etmemin bana kariyerimi yeni baştan yapmama yetecek kadar bilimsel keşif sağlayacağını düşünmeye başlıyorum. Russell-Brown ve Eliades'in takıntıları vardı, değil mi ?"^[*6]

Çayımı karıştırmak ilgimi çekti. Elbette başarılarımla gurur duyuyorum ama ben bir Russell-Brown ya da Eliades değilim ve Farris'in beni bu aydınların kategorisine koyduğu fikri çok ağır geldi. Kendi rahatım için beni pohpohladığını varsaymaya karar verdim.

Ariadne ikimizi de izliyordu. Çayına dokunmamıştı ve ellerini kucağında sıkıyordu. Ona baktım, bekliyordum. Sonunda patladı: "Ama bize Silva Lupi'den bahsetmelisin!"

Şaşırarak güldüm. "Kendin de gördün, Ari!"

"Biliyorum," dedi, bizimle birlikte utangaç bir şekilde gülerek. "Ama beni anlıyorsanız, sadece uzaktan gördüm."

"" Çay tepsisindeki bisküvilerden birini aldım ve fincanıma vurdum. "Nereden başlayayım?"

[ATLAMA NOTLARI](#)

^{*1} William Blake (aynı adı taşıyan şairin uzaktan kuzeni) 1655 doğumlu İskoç bir dryadologdu. Dryadoloji o zamanlar, özellikle de dünyanın bu köşesinde henüz emekleme çağındaydı ve bugün en az on biri belgelenmiş olan İskoç peri krallıkları hakkında çok az şey biliniyordu. Blake 1690'da bunların en karanlığı olan Oram Pluvia'ya rastlama talihsizliğini yaşadı; bu krallık bugüne kadar o kadar az incelenmiştir ki, bazı akademisyenler varlığının hâlâ şüpheli olduğunu iddia etmektedir. Orada çılgın kraliçe ondan hoşlandı ve onu tahtını paylaşmaya zorlayarak eş yaptı. Kendisi gibi bir dryadolog olan kız kardeşi Jane'e yazdığı ve bir şekilde Faerie'den kaçırmayı başardığı mektuplardan, Blake'in başlangıçta yakalanışını bilim adına bir zafer olarak gördüğü anlaşılıyor. Ancak yıllar geçtikçe, bazen bölgedeki ölümlülerin de yardımıyla birçok kez kaçma girişiminde bulundu ve nihayet 1699'da bunu başardı. Bir yıl boyunca Avrupa'nın büyük bölümünü gezmiş ve en saygın kurumlarda edindiği deneyimlerden bahsetmiştir. Ancak sağlığı -hem zihinsel hem de fiziksel olarak- o kadar kötüleşmişti ki, anlattıklarının ne kadarının gerçek olduğunu bilmek zor, çünkü sık sık

kendisiyle çelişerek, daha sonra reddedeceği hem eğlence hem de eziyetle ilgili ayrıntılı hikayeler ördü. Arkadaşlarının ve ailesinin ısrarlarına rağmen Blake 1700 yılında Orkney'e dönerek, muhtemelen kendisini eleştirenleri çürütmek umuduyla yerel halktan peri hikâyeleri toplamaya başladı. Orkney Anakarası'ndaki bir anda rahat bir gece geçirdi ve ertesi sabah bir daha dönmeyeceği kırsalda "kısa bir gezinti" için yola çıktı.

*2 Binanın inşası, Halk'ın merdivenleri sevmeyeceğine dair eski bir inanışa dayanmaktadır; inanış muhtemelen İrlanda'daki pek çok ev kekinin genellikle zemin katta bulunan ocağın yanındaki duvarlarda uyumasından kaynaklanmaktadır.

*3 İlk baskı: Cambridge Üniversitesi Yayınları, 1741.

*4 Her iki masal da İrlanda'da yaygın olarak anlatılmaktadır, ancak "Kış Bahçıvanı"nın Fransa'dan ithal edildiği düşünülmektedir. "Kunduracı ve Kayıp Kraliçesi"nde, mütevazı ama yetenekli bir kunduracı, başlangıçta zanaatına duyduğu hayranlıktan dolayı kraliçesi tarafından kurtarılmadan önce, bogl el benzeri yaratıklar tarafından Faerie'ye kaçırılır, ancak sonunda aşık olurlar ve evlenirler. Ancak kraliçenin krallığı ölmektedir, çünkü kraliçe gençliğinde gezgin bir seyyar satıcıya misafirperverlik göstermemiş, daha sonra bu seyyar satıcı kendisini saray fae'güçlü ve kadim bir üyesi olarak göstermiş ve krallığını bir lanet altına sokmuştur. Başlangıçta kraliçenin ayakkabıcıya gösterdiği nezaket laneti kaldırır gibi olur, ancak sonunda kraliçe sığ nedenlerle ondan bıkar ve onu kovar. Bu noktada, kunduracının, kraliçenin karakterini geliştirip geliştirmedeğini görmek için geri dönen intikamcı gezgin için sadece başka bir kılık olduğunu öğrenir. Kraliçeye artık laneti sadece onun ölümünün kaldırabileceğini söyler ve kraliçe de kendi canına kıyarak krallığı iyileştirir.

"Kış Bahçıvanı" da benzer bir masaldır; bu masalda bahçıvan ayakkabıcının yerini almıştır, ancak bahçıvan gizli bir kimliğe sahip olmayan ölümlü bir kadındır. Kraliçe krallığını kurtarmak için kendini feda ettikten sonra, bahçıvan mezarının üzerine bir ağaç kadar büyüyen ve tohumlarını krallığın dört bir yanına saçan bir kardelen diker; masal genellikle İrlanda kardelenlerinin diğer ülkelerdekilere göre algılanan avantajlarının bir açıklaması olarak kullanılır.

*5 Ortaçağ inancına göre Halk, cehennemden kaçmayı başaran asi meleklerdir.

*6 Robert Russell-Brown (1832-1880) Halk için bugün hala kullanılmakta olan sınıflandırma sistemini önermiş, bir peri pazarının ilk fotoğraflarını çekmiş ve Yorkshire krallarından birinden bir kadeh çalmıştır. Birçok kişi tarafından dryadolojinin babası olarak kabul edilen Nikos Eliades (1551-1610), Halk'tan biri olan Lani adlı bir dryad ile çalışma ilişkisi kuran ilk bilim adamıdır; Lani ona birkaç peri taşı ve Faie dilinde yazılmış bir şiir ile şu anda Atina'daki Faeries Museum'da bulunan diğer büyülü bibloları vermiştir.

11 Ocak

Pekâlâ! Kutlamak için kendime bir kadeh şarap doldurdum, çünkü buradaki işimi tamamladım ve büyük ölçüde Farris ve Ariadne sayesinde düşündüğümünden daha kısa sürede tamamladım. Pencerenin ötesinde sulu karla karışık hafif bir yağmur yağıyor ama perdeleri çekmedim, çünkü fenerle aydınlatılmış kampüs manzaram kış gecesinin kasvetinde büyüleyici. Kısa kesmeliyim, çünkü trenim yarın erkenden Dublin'den kalkıyor. Mümkün olsa bu gece Faerie'ye dönerdim ama trenler sıraya girmiyor ve geceyi Limerick'te geçirmek zorunda kalacağım.

Ariadne ve ben son iki günün çoğunu kütüphanede geçirdik, Farris ise gelip gitti; o daha çok Trinity dryadologları arasındaki bağlantılarını kullanmakta işe yaradı.

Profesör O'Connell'dan, hiçbir akademik kütüphanede kaydı bulunmayan nadir bir kitabı, Leane ve Clare Kontluklarından, muhtemelen on sekizinci yüzyılın başlarına tarihlenen, sadece *Köy Masalları* olarak adlandırılan, yazarsız bir folklor kitabını elde etmeyi başardı. "Kral Macan'ın Arıları"nın aşırı kısa (*Village Tales* çocuklar için yazılmış gibi görünüyor) ama diğer versiyonlardan daha eksiksiz bir versiyonunu içeriyor.

Farris, masala aşına olan ya da benzer versiyonlarını duymuş olan birkaç akademisyeni tespit etmeyi bile başarmıştır. Son yarım yüzyıldır İrlanda dryadolojisi alanında aktif olan ve şu anda yarı emekli olan ünlü Profesör Malik özellikle yardımcı oldu. Yaşına rağmen hafızası kusursuz olan Malik, Farris'e bu masalı on yıllar önce Leane kıyısındaki Fenrow adlı küçük bir köyde yaşayan yaşlı bir büyükanne dinlediğini söyledi. O zamanlar bunu kaydetmiş, belki de kitaplarından birine dahil etmeyi düşünmüş, ancak masal çok belirsiz olduğu için - ve çocuklarına göre bu tür şeyleri alışkanlık haline getiren söz konusu büyükanne tarafından uydurulduğundan şüpheleniyor - onu ayıklamıştı. Malik, Farris'e masalı, artık çoktan ölmüş olan o aile reisinin kendisine anlattığı şekliyle yazdığı günlüğü verebildi.

Bu arada Ariadne, bilinçsiz cazibesi ve gençlik coşkusunun eşsiz birleşimiyle inatçı baş kütüphaneciyi kazanmayı başardı. Ona İrlanda masallarının birkaç cildinin yeniden ciltlenme sürecinde olduğunu söylemekle kalmadı, eldiven giymeye ve her şeyi bulduğu yere geri koymaya dikkat etmesi koşuluyla boş zamanlarında bunları incelemesine izin verdi (bu son ifade bana doğru sivri bir bakışla iletildi). Bu ciltlerden birinde, "Kral Macan'ın Arıları"nın esrarengiz bir şekilde "Kralın İntikamı" olarak adlandırılan başka bir versiyonunu bulduk.

Ve böylece, çeşitli çıkmazlar ve yanlış işaretlerle karşılaştıktan sonra, hikayeyi mümkün olduğu ölçüde bir araya getirmeyi başardık. Geriye eksik parçalar kaldı: Macan'ın karısını ona ihanet etmeye iten neydi? Peri'deki ölümlülerin sıkça yaptığı gibi ona kötü mü davranıldı? Arıların doğası nedir ve belirli bir şeyin sembolü müdürler?

edebilirim. Ama her halükarda, işte araştırmamızın meyveleri öyle.

KRAL MACAN'IN ARILARI

Bir zamanlar, kimsenin bilmediği nedenlerden dolayı yerel olarak Kral Macan'ın mezarı olarak bilinen bir höyükte yaşayan küçük bir peri lordu vardı.

hatırlayabiliyordu. Höyük, uzun zamandır Halk'ın yaşadığı ve yaz eğlenceleri için tepesini de kullandığı doğal bir özellikti; ölmüş bir kralın ölümlüler tarafından yapılmış eski bir anıtı değildi. Nesiller geçtikçe, peri lordu en yakın köyün ölümlü sakinleri tarafından Kral Macan olarak anılmaya başlandı ve bu da onu çok memnun etti. Peri bir kral değildi ve höyüğün içindeki şatosu garip ve haraptı, ama tüm Halklar gibi o da kendisini ölümlülerin hürmetine layık görüyordu.

Kral Macan, ortalama bir insandan bile daha kibirli. Peri, misafirleri çok severdi, çünkü ona hem şatosunu (tepetaklak mimarisine rağmen çok güzel olduğunu düşünüyordu) hem de her lentoya yazdırdığı kendine ait unvanını gösterme fırsatı veriyorlardı. Bu onun felaketi olacaktı, çünkü bir kış gecesi kapısına gezgin bir seyyar satıcı geldi. Bu seyyar satıcı, mütevazı görünüşüne rağmen, aslında ablasına taht için başarısız bir şekilde meydan okumuş ve utanç içinde krallıktan kovulmuş bir peri prensiydi. Her ne kadar zor zamanlar geçirmiş, hatta Kral Macan gibi (prensın gözünde) kendini bilmezlerle ıvır zıvır satarak hayatını kazanmak zorunda kalmış olsa da, bu onu alçakgönüllü yapmamıştı. Prens aslında hâlâ bir taht istiyordu ve hayali bir tahtın hiç olmamasından daha iyi olduğuna karar verdi.

Seyyar satıcı prensi şatoya davet edip gezdiren Kral Macan, onu sofrasında yemek yemeye ve çatısı altında bir gece uyumaya davet etti. Prens sevinçle kabul etti ve herkes geceyi geçirmek üzere dinlenmeye çekildiğinde, odasından gizlice çıkıp kralın odasına girdi. Kral Macan'ın karısı Mona adında ölümlü bir kadının yardımıyla Prens, Kral Macan'ı yatağına bağladı ve kralın yaptığı taciyla ona vurdu.

ve üzerine sahte unvanını yazdı. Prens, adamın öldüğünü düşünerek cesedini kalenin yanından akan nehre attı, kanlı tacı başına yerleştirdi ve kendisini İkinci Macan Kralı ilan etti. Ardından Mon a[*1] ile evlendiğini duyurdu ve yatak takımlarını bile değiştirmeden birlikte emekliye ayrıldılar.

Ne yazık ki İkinci Macan için, Birinci Macan öldürülmemiş, sadece ağır yaralanmıştı. Sürünerek nehir kıyısına çıktı ve orada höyüğün ve orada yaşayan herkesin üzerine, kalbinin kanı ve gözyaşlarıyla beslenen güçlü bir lanet savurdu. Yaşlı Macan yaşadığı sürece, neredeyse boğulmak üzere olduğu nehir kalenin temellerini kemirecek, kalenin uğursuz bir şekilde sallanmasına neden olacak ve içinde dövüldüğü yatak, kaledeki diğer tüm yataklarla birlikte, sakinlerini öylesine kötü kabuslarla dolduracaktı ki bazıları delirecekti.

Mona ve yeni kocası yaşlı Macan'ı bulup öldürmeleri gerektiğini biliyorlardı, çünkü bunu yapana kadar laneti ortadan kaldırılamazdı - onun acısı ve nefreti sadece büyüyü besliyordu. Yine de yaşlı kralın nerede saklandığını bulamadılar; nehrin aşağısındaki kıyıda kanını buldular, ancak nehre geri dönüp uzaklaşmış gibi görünüyordu. İşe hizmetkârları sorgulamakla başladılar; ilk başta Macan'ların hiçbirini sevmedikleri, birincisinin kibirli ve cimri, ikincisinin ise kana susamış ve açgözlü olduğu için tartışmaya dahil olmak istemediler. Ama sonunda kralın hamamını hazırlayan adamı konuşmaya ikna ettiler. Bu hizmetçi onlara Birinci Macan'ın kitaplarıyla yalnız kalmak istediğinde kaybolduğu gizli bir kalesi olduğunu söyledi, çünkü yaşlı kral büyük bir okuyucuydu, ancak öncelikle ailesinin ve ırkının tarihleriyle meşguldü.

Bu kale daha küçüktü ve sihirle gizlenmişti; uşak nerede olduğunu bilmiyordu ama yaşlı kral ne zaman oraya dönse saçlarına arılar dolanırmış, uşak da onları hamamın dibinde boğulmuş olarak bulurmuş.

Komplocular daha sonra mutfak sorguladılar. Sonunda, kileri dolduran hizmetkârlardan biri, Birinci Macan ne zaman saklandığı yerden dönse, akşam yemeği için pişirmek üzere yanında bir avuç salyangoz başı mantarı getirdiğini itiraf etti.

Mona ve yeni kocası eski kralın izini bulmaya çok yaklaştıklarından emindiler ama evdeki diğer hizmetkârların hiçbiri onlarla konuşmaya ikna edilemiyordu. Bahçıvanları henüz sorgulamadıklarını fark eden Mona oldu. Bu Halk da diğerleri kadar işbirliğine yanaşmıyordu ama sonunda biri onları sebze tarlasının yanındaki bir köşkte yaşayan bir boggar'a [t\[*2\]](#) yönlendirdi. Böcürt yardım etmeyi kabul etti ama bir şartla: kalede ikamet etmesine izin verilmesi şartıyla, ki bu Birinci Macan'ın uzun zamandır reddettiği bir talepti. Komplocular bunu fazla düşünmeden kabul ettiler, çünkü kale büyüktü ve her halükarda hayatının çoğunu bir kedi gibi uyuyarak geçiren bir boggart için bolca yer vardı.

Böcürt daha sonra onlara ihtiyaçları olan son ipucunu verdi: Uzun yıllar önce, Birinci Macan Mona'yla evlenmeden bir çağ önce, bir dere üzerine bir köprü inşa edilmesini emretmişti. Böcürt ikiliyi bu köprüye götürdü ve köprüyü geçtikten sonra dolambaçlı küçük bir patika buldular. Bunu takip ettiler, ama yine de patikanın kenarındaki salyangoz başı mantarını fark edip ormanın içine doğru takip etmeselerdi Macan'ın gizli kalesini bulamayacaklardı. Ve yine de, uykulu, aşırı beslenmiş arılarla dolu muazzam bir hanımeli arapsaçını görmeselerdi, kaleyi kaçırabilirlerdi.

sarmaşıkların arasından ilerleyerek Kral Macan'ın diğer kalesini buldular.

İkinci Macan gelinine onu dışarıda beklemesini söyledi ve sonra kaleye girip Birinci Macan'ı büyük bir sorun yaşamadan öldürdü, çünkü adam yaraları ve laneti sürdürme çabası yüzünden zayıf düşmüştü.

Hayatının kanı nihayet kuruduğunda, nehrin suları azaldı ve kale uğursuz sarsıntısını durdurdu ve yataklarında uyuyan herkes daha yumuşak şeyler ya da daha önce gördükleri kadar yumuşak rüyalar gördü. İşte İkinci Macan krallığının üzerindeki laneti böyle kaldırdı.

Ama ne yazık ki İkinci Macan kaleden çıkar çıkmaz, Birinci Macan'la dostluk kurmuş olan arılar tarafından sarıldı. İkinci Macan o kadar çok sokuldu ki o gecenin ilerleyen saatlerinde zehirden öldü.

Macan'ların ölümünden sonra, İkinci Macan'la yaptığı anlaşmaya göre hakkı olduğu üzere, böcürt kalede ikamet etmeye başladı. Yine de adamın böcürtün gerçek amacını tahmin ettiği şüphelidir; böcürtler kurnaz ve acımasızdır, yaşlı Macan da bunu iyi bilirdi. Kral Macan le alive unvanı için hiçbir hak iddia eden olmayınca, ki boggart'ın bunu öngördüğüne şüphe yoktu, kendisini hem unvanın hem de kalenin sahibi ilan etti. Mona onunla birlikte orada yaşamaya devam etti, talihsizlikleri yüzünden öfkeliydi, ancak birkaç yıl geçtikten sonra pratik doğası kendini yeniden gösterdi ve boggart'ın evlilik teklifini kabul etti. O ve Kral Üçüncü Macan, ölümlülerin dünyasında iki çağ boyunca göreceli bir uyum içinde birlikte yaşadılar ve her biri bir öncekinden daha huzursuz olan birçok çocukları oldu, çünkü yarı böcürt yarı insandılar, talihsiz bir kombinasyondur.

Bir araya getirebildiklerimiz bu kadar. Hikaye bu noktadan sonra tamamen bölük pörçük bir hal alıyor ve dikkatini melez çocuklardan birinin yaptıklarına yöneltmiş gibi görünüyor, ki bu çocuk muhtemelen bir şekilde ailesinin günahlarının çekecek - bu tanıdık kalıbın ipuçlarını görüyorum. Ancak bu, olayların maddi birleşimidir ve Wendell'e getireceğim şey de budur.

Kraliçeyi nasıl bulacağımı biliyorum.

[ATLAMA NOTLARI](#)

[*1](#) İlk olarak 1700'lerin başında Yunanistan'ın çam kurbağaları arasında belgelenen eski bir peri geleneği. Birçok Halk, ölümlülerden farklı olarak özenli törenlerle evlenirken, bazı eski masallar bu tür birlikteliklerin basit bir karşılıklı saygı beyanıyla gerçekleştiğini tasvir eder.

[*2](#) İskoçya kökenli olsalar da, boggartlar nihai gezginlerdir ve Britanya Adaları ve Fransa'daki peri hikayelerinde ve İspanya'daki bazı tartışmalı hikayelerde yer almışlardır. Yine de, Halk'tan bekleneceği üzere, onlar da çelişkilerle doludur; bir boggart bir kez sevdiği bir ev bulduğunda, nadiren oradan ayrılır ve birçok hikaye bedensiz yaratıkları, evlerinden ayrılmak istemeyen ya da ayrılamayan, yıkılmakta olan harabelere bağlı olarak tasvir eder.

12 Ocak

Bu sabah Farris ile hiç beklemediğim bir konuşma **yaptım**. Beni County Leane'e ve Lilja ile Margret'in ikamet ettiği kulübeye geri götüren trende bu konuyu düşünmek için zamanım olduğu için minnettarım. Şu anda ne yapacağımdan emin değilim.

Trenim Dublin'den saat onda kalkacaktı, bu da bana Farris ve Ariadne ile kahvaltı için zaman kazandırıyordu. Ancak Shadow ve ben kafeye vardığımızda Farris'i bir masada tek başına oturmuş, suratı asık bir halde buldum.

"Ah canım," dedim kapüşonumu geriye iterek. Dünyanın beyazın tüm tonlarına büründüğü o durgun kış sabahlarından biriydi; gökyüzü yumurta kabuğu gibiydi; sarmaşıklar taş binalara doğru sürünüyor ve donla kireçleniyordu. "Bir şey mi oldu? Ariadne nerede?"

"Hiçbir şey olmadı," dedi Farris. "Ariadne'den yarım saat içinde bize katılmasını istedim. Bir şeyi itiraf etmek için birkaç dakika istedim."

İfadesindeki ciddiyet göz önüne alındığında, bu beni pek memnun etmedi. Parmaklarını masaya vurdu ve sonra aniden, "Kitabınız nasıl ilerliyor? Faerie'nin politikası - mükemmel bir konu."

"Evet," dedim, biraz sinirlenmiştim ama konuya kendi zamanında gelmesine izin vermeye karar verdim. Neredeyse hasta görünüyordu. "Gerçi bu konuda fikrimi değiştirdim - politikaya odaklanmak istedim çünkü Faerie'nin yapısına ulaşmak istiyordum. Başka bir deyişle, onu harekete geçiren şey. Yine de bu konuda yanlış yaptığımı fark ettim. Faerie'nin siyaseti -aslında burayla ilgili her şey- hikâyeler etrafında dönüyor. Hikâyeler diyarları ve orada yaşayanların eylemlerini şekillendirir. Bu hikâyelerin bazıları ölümlüler tarafından biliniyor ama birçoğu da hem bizim hem de Halk için kaybolmuş durumda."

Farris başını salladı. "O zaman kitabınız Macan hikayesi hakkında olacak?"

"Bu da bir parçası olacak," dedim, konuya ısınırken öne doğru eğilerek. "Silva Lupi Halkı tarafından anlatılan masallardan bir derleme oluşturmayı düşündüm. Wendell'in babası tarafından kendisine yüklenen eski bir lanetle bağlı olan şu karga kadından bahsettim. Wendell'in diyarında, en az onunki kadar büyüleyici hikâyelere karışmış bir düzine yaratıkla tanıştım. Eğer onlardan yeteri kadarını bir araya getirebilirim, biz bilginlerin Silva Lupi'nin gerçek özünü kavramaya yaklaşabileceğimize inanıyorum ki bu da tüm Faerie gibi karmaşık bir şekilde dokunmuş bir hikaye örgüsüdür."

Gülümsedi. "Bu çok ilgi çekici bir fikir. Zekice, hatta - şimdiye kadar hiçbir bilgin Halk'a sizin sahip olduğunuz türden bir erişime sahip olmamıştı."

"Kısmen sizden ilham alıyor," dedim. "Senin Kumtaşı Teorin. Peri'yi anlamak istiyorsak Halk'ın kendi hakkında anlattığı hikâyelere daha fazla önem vermemiz gerektiğini savunurdun hep."

Mırıldanarak onayladı. Kulağının -insan kulağı; diğeri aslan gibi beyaz saçaklarının arkasına saklamaya çalıştığı garip, gümüş bir yapıydı- şimdi hafifçe pembe olduğunu fark ettim. Kendini bir şeye hazırlıyor gibiydi, sonra çantasını açtı ve bir kitap çıkardı. Kısa bir tereddütten sonra kitabı bana uzattı.

Kitap eski ve hırpalanmıştı, deri kapağı o kadar yıpranmıştı ki sarkık bir hal almıştı. Göz gezdirdim ve bunun bir kitap değil, birinin küçük, hassas eliyle doldurulmuş bir günlük olduğunu gördüm. Yazılar okunaklıydı ama üstünkörü bir bakışta bile sorun yaratacağından şüphelendiğim birçok kısaltma fark ettim. Garip bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı.

İlk sayfayı çevirdim ve iç kapağın köşesine sıkıştırılmış E.W. harflerini görünce şaşırdım. Kendi baş harflerimi yazma şeklime o kadar benziyorlardı ki -aynı gerçekçi çapraz W, E'ye doğru aynı hafif eğim- bir an için birinin alıp kendi yazılarıyla doldurduğu günlüklerimden birine bakıp bakmadığımı merak ettim. Yine de eli benimkine benziyordu. Belki daha düzgündü; yazımı başkaları için okunaklı hale getirmek için zaman ayırdığımda benimkine benzediğini söylemek daha doğru olur, ki bunu sadece nadir durumlarda yaparım.

İşte o zaman anladım.

"Bu büyükbabama aitti," dedim, aynı anda hem şaşırmış hem de meraklanmışım. Büyükbabam Edgar Wilde, kendisi bir dryadolog olmasa da, Halk'a hayranlık duyuyordu ve yaşamı boyunca folklorla ilgili küçük bir kütüphane biriktirmişti ki bu da kısmen bana bu çalışma alanını takip etmem için ilham veren şeydi. "Ama bunu nasıl buldun?"

Farris yüzünü buruşturdu. "Bunu sana uzun zaman önce söylemeliydim Emily: Büyükbabanı tanıyordum. Bu gerçeğin profesyonel ilişkimizi etkileyebileceğinden endişe ediyordum."

"Onu tanıyor muydun? Ama bunun ilişkimiz üzerinde ne gibi bir etkisi olabilir ki?" Hemen cevap vermeyince, söylediklerini ve konuşmalarımıza dair hafızamı gözden geçirdim ve bağlantılar aradım. Anladığımda ağzım açık kaldı.

"O senin arkadaşındı," diye mırıldandım. "Bana St. Liesl, Exmoor'da maruz kalarak öldü. Onu Folk öldürdü."

"Evet." Farris dalgın dalgın ateşe baktı. "Sadece bir arkadaş değil; Edgar ve ben kardeş gibiydik. Birlikte büyüdük ve hayatın pek çok cilvesi boyunca yakın kaldık. Catherine öldükten sonra beni bir arada tutan oydu.

-Karım."

"Ama-" Hala vahiy ile mücadele ediyordum. "Bana büyükbabamın kalp yetmezliğinden öldüğü söylendi."

Farris, "Tıbbi açıklamanın bu olduğuna inanıyorum," dedi. "Evet, kalbiyle ilgili sorunları vardı, ama yaşadığından çok daha uzun yıllar yaşayabilirdi. Ailenizin hikayenin tamamını saklamasına şaşırmadım, zira bu biraz hassas bir konuydu. Sadece Edgar'ın hala evli olmasından dolayı değil.

büyükannen o peri kadınıyla kaçtığında, ama-şey. Şartlar."

Açıklamaya ihtiyacım yoktu. Farris'in çocukluk arkadaşı, *büyükbabam*.

-Onu yanlarına alan gezgin Halk grubu tarafından acımasızca terk edilmişti. Hâlâ umutsuzca aşık olduğu için onları takip ettiğinde, onu sakalından bir ağaca bağlamışlardı ve bulunana kadar saatlerce orada asılı kalmıştı.

"Yüce Tanrım," dedim elimdeki kitaba bakarak. Büyükbabamı hatırlamaya çalıştım - öldüğünde sadece on üç yaşındaydım ve onunla ilgili sahip olduğum birkaç anı, gördüğüm kadarıyla fantastik kütüphanesiyle ilgiliydi. Çocuklarla pek ilgilenmezdi ve onunla sohbet ettiğimi hiç hatırlamıyorum, yine de kitaplarına bakmama tahammül ederdi, çünkü onlara dikkat ederdim.

Zihnimde bir görüntü canlandı: yaşlı bir adam -o zaman bana öyle görünmüştü, ancak ellili yaşlarında olabilirdi- sırtı bana dönüktü, gömleğinin kollarını sıvamış, masasında bir kitabın üzerine eğilmişti. Adamın kendisi bulanıktı; sırık gibi bir vücut ve çıkık kulaklara dair belli belirsiz bir izlenim edindim ama başka hiçbir ayrıntı yoktu. Etrafında raf raf kitaplar yükseliyordu; masanın yanındakiler parlak bir şekilde aydınlatılırken diğerleri gölgede kalıyordu.

"Günlük tuttuğunu bilmiyordum," dedim. "Sanırım bunlar onun hukuk notları değil?"

Farris başını salladı. "Bildiğiniz gibi Edgar amatör bir Halk meraklısıydı ama ne zaman bir höyük ya da başka bir söylenti konusu olan peri bölgesini araştırırsa profesyonel kayıtlar tutmaya çalışırdı. Aslında bununla gurur duyuyordu; bulgularını daha fazla araştırmak isteyebilecek herhangi bir dryadolog için doğru kayıtlar bırakmak istiyordu."

Başımı salladım. Bazı dryadologlar hobicilere karşı züppece bir tavır [takınsa](#) da, hobiciler bir dizi önemli keşifte etkili olmuştur.

Farris, "Ne yazık ki aileniz onun diğer günlüklerini yok ettirdi," dedi. "Ama bu-" Utangaç görünüyordu. "Şey, ben aldım. Onun günlükleri arasındaydı.

Exmoor'da bulunduğunda ve hastaneye getirildiğinde eşyaları. Onu büyükannenize geri vermek niyetindeydim ama ailenizin onun diğer yazılarına ne yaptığını öğrendiğimde-"

"Anlıyorum." Günlüğü masanın üzerine bıraktım, çünkü aniden ona dokunmak istemedim. "O halde bu onun son günlerinin bir kaydı."

"Pek sayılmaz," dedi Farris. "Görünüşe göre Halk'la birlikte kaldığı süre boyunca bir noktada günlük tutmayı bırakmış. Belki de onu terk etmelerinden birkaç hafta önce? Emin olmak zor. Ve günlüğün ilk yarısı, esas olarak o yılın başlarında üstlendiği ayrı bir araştırmayla meşgul. Ama bu gerçekten de onun son maceralarının bir kaydı."

İçimi çektim. O anda garson bize yeni bir demlik çay getirdi -benimkine dokunmamıştım ama Farris hepsini bitirmişti. "Bu da senin uyarılarından biri o zaman," demeden önce onun gitmesini bekledim.

"Hayır," dedi Farris kararlılıkla. Ama sonra yine biraz utangaç bir ifadeyle, "Tam olarak değil," diye düzeltti.

"Kasvetli bilgeyi oynamak istemediğinizi sanıyordum."

"Sana nasıl yaşayacağını söyleyecek değilim, Emily," dedi. "Sana saygısızlık etmek istemem."

Kısa bir kahkaha attım. "O zaman bu ne?"

"Günlük senin ailene ait, buna hakkın var," dedi. "Büyükannen vefat etti, o halde neden onunla ne yapılacağına karar verecek kişi sen olmayasın? Onu Dryadoloji Kütüphanesi'ne bağışlayabilir ya da başka bir amaçla kullanabilirsiniz. Ya da yok edebilirsiniz."

"Mülkiyet konusunda hemfikiriz," dedim. "Benim sorguladığım daha çok bu vahyin zamanlaması. Wendell ve benim yakında evleneceğimizi biliyorsun."

"Kendinizi Halk'tan birine adamadan önce ilgili tüm bilgilere sahip olmanız gerektiğine inanıyorum. Ya da onların *tahtlarından* birini kabul etmeden önce."

"Alakasız yok," diye tekrarladım. "Büyükbabam Wendell'e aşık olmadı. O Exmoor fundalığında onu öldürenler Wendell'in adamları değildi. Alaka tanımın biraz gevşek görünüyor, Farris."

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "O halde okumaya itirazınız olamaz."

"." Bir şekilde beni alt ettiğini hissediyordum ve bu beni mizahtan uzaklaştırıyordu. Farris benim bu onlarca yıllık aile sırrından daha önemli meselelerim olduğunu fark etmemiş miydi? Yine de günlüğü çantama yerleştirdim. Kısa bir süre sonra Ariadne geldi ve birlikte kahvaltımızı bitirdik. Beni tren istasyonuna kadar geçirdiler ve vedalaştık.

Ancak trene bindiğimden beri bu kadar ilgisiz değildim ve düşüncelerimin sürekli günlüğe kaydığını fark ettim. Günlüğü çantamdan çıkardım ve yanımdaki koltuğa koydum, şimdi orada açılmadan duruyor ve Kraliçe Arna'yı bulmak için bir plan bulmuş olmanın verdiği zafer duygusuna gölge düşürüyor. Ama bu neden böyle olsun ki? Farris'e söylediklerimde ciddiydim - Halk'tan biriyle evlenmenin içerdiği tehlikenin tamamen farkındayım ve beni kurtarması için ona ihtiyacım yok.

Kanlı günlük bana dik dik bakıyormuş gibi hissediyorum. Ya da tam olarak bakmıyor, ama sanki büyükbabamın son vasiyetini görmezden gelmemem gerektiğini benim kadar o da biliyormuş gibi, somurtkan ve kendini beğenmiş bir şekilde kara kara düşünüyor. Sanırım onu tekrar kaldıracam.

ATLAMA NOTLARI

* Ursula Waldron belki de bunların en tanınmışıdır. On sekizinci yüzyılın sonlarında Waldron, Ortaçağ döneminden kalma koruyucu bir uygulamanın, yani Halk'ın uğrak yerlerine gitmeden önce cepleri günlük ekmekle doldurmanın etkinliğini sorgulamıştır. Bu yöntemin bir zamanlar düşmanca perileri uzaklaştırmada tuz çemberleri ya da kıyafetleri ters çevirmek kadar etkili düşünülmüyordu ve özellikle kırsal bölgelerde hareketliliğin arttığı veba sonrası nesillerde popülerdi. Belki de bu dönemde bu kadar çok köylünün kaçırılmasının nedeni budur; zira Waldron, Wiltshire'ın başıboş perileriyle yaptığı bir dizi röportajla, Halk'ın bayat ekmekten zarar görmemekle kalmayıp, özellikle cepleri dolgun ölümlülere yaklaşarak ne yapmak istediklerini görmek istediklerini kanıtlamıştır. Emekli bir demirci olan ve ilerleyen yaşlarında kendi kendine okuma yazma öğrenen Waldron, gelenekçi kesimin homurdanmalarına rağmen sonunda Cambridge'de Onursal Öğretim Görevlisi olarak atanmıştır.

12 Ocak-geç

Gün batımından sonra County Leane'e vardım, son trenim rötör yapmıştı. Corbann'a giden vagona beni büyükbabamın günlüğünden başka meşgul edecek bir şey olmadığı için -daha doğrusu beni meşgul edecek çok şey olduğu için, hepsi de endişe vericiydi- zamanımı içindekileri inceleyerek, önce son girişi okuyup sonra geriye doğru başa dönerek geçirdim. Bunu neden yaptığımdan tam olarak emin değilim, sadece sırayla okuma fikri beni huzursuz etti. Sanırım son çok tatsız olduğunda, insan onu havada bırakmak istemiyor. Ancak korkmama gerek yoktu, çünkü Farris'in dediği gibi: büyükbabamın son kaydı sadece Folklar arasında yaşadığı birçok geceden biri olan bir dans ve ziyafet gecesini anlatıyor. Terk edilmesini ya da sonrasında olanları hiç kaydetmemiş. Yazdığı son sözler: *Yarın denize doğru yürüyeceğim.*

İlginçtir ki, Exmoor'daki kadınla kaçmayı *seçtiği* bir nokta yoktur - bir gün onunla bir dereye yıkanırken karşılaşır; ertesi gün onunla çay içmektedir. Bundan sonra yıldızların altında bir dizi imkânsız ziyafet, gece sisleri arasında daha sonra şeklini asla hatırlayamayacağı karmaşık danslar ve çeşitli Halk ile saçma sapan konuşmalar gelir.

sanki postaneye yaptığı bir ziyareti anlatıyormuş gibi. Ara sıra "güzelliğin vücut bulmuş hali", "ruhani gezgin" ve diğer yaltaklanma terimleriyle tanımladığı gizemli bir "kadın "dan bahsediyor. Ancak bir sonraki cümlede karısına akşam yemeğinde servis edilen "harika pastaları" anlatmak ya da Farris'e yazıp karşılaştığı garip bir tür sıradan fae'den bahsetmek için sabırsızlanıyor. Bence içinde bulunduğu tehlikenin farkında değildi.

Kullandığı steno dili zor olduğundan, sahip olduğum zaman içinde hepsini anlamlandıramadım. Ayrıca - söylenmesine gerek var mı? - okumak için rahatsız edici bir şey. Farris'in bundan rahatsız olmamı istediğini biliyorum, bu da kızgınlığımı artırıyor. Günlüğü birkaç kez yere attım, ancak tekrar elime aldım, ortaya çıkan trajedi, cevaplanmamış sorular ve kendimin esrarengiz yankıları tarafından çaresizce çekildim. Bu sadece el yazımız ya da baş harflerimiz değildi. Büyükbabam da en az benim kadar araştırma konusunda takıntılıydı ve hakaret etme konusunda yetenekli görünüyordu. Bir kütüphaneciyle bile tartışıyordu!

Madam S- bana istediği kadar mektup yazabilir, diye yazdı bir noktada. Araştırmamı bitirene kadar geri vermeyeceğim. İhtiyaç nerede? Üç yılı aşkın süredir bir kişi bile ödünç almamış. Kataloğa baktım. Peşime şerifi takmakla tehdit ediyor! Sanki yapacak daha iyi işleri yokmuş gibi. O zaman beni burada bulmaya çalışsın. Ha!

Hangi kitabı saklamakta bu kadar kararlı olduğunu hiç öğrenemedim.

Corbann'a vardığımda aklıma gelen ilk şey, basamaklı taş kapıdan geçerek hemen Wendell'in diyarına dönmek oldu; ancak Lilja ve Margret'in kulübesinin önünden geçerken onları selamlamadan duramadım. Beni akşam yemeğine davet ettiler, Trinity'ye yaptığım ziyareti o kadar merak ediyorlardı ki, coşkuları beni sürükleyen bir akıntı gibiydi ve kendimi nasıl mazur görebileceğimi merak ediyordum.

Neyse ki bu konuda endişelenmeye vakit bulamadan kapı çalındı ve karşımda sabırsız ve istekli görünen Wendell duruyordu. Onu canlı ve iyi gördüğüm ve yokluğumda üvey annesinin lanetine uğramadığını anladığım için o kadar rahatlamıştım ki, bana doğru bir adım attığında

kollarımı ona doladım ve neredeyse onu kapının eşiğinde deviriyordum.

"Emily!" diye haykırdı gülerek. "Beni coşkuyla karşıladığını hatırladığım ikinci sefer bu. İyi misin?"

"Vay canına," dedim, sergilediğim görüntüden duyduğum utancı örtmek için yüzümü buruşturarak. "Eminim *ikincisi* abartıdır."

"İşte bu benim daha aşına olduğum bir bakış." Bir parmağını çenemin altına koyup yukarı kaldırdı ve beni usulca öptü.

"Orada dikilip soğukta bekleyecek misiniz, yoksa akşam yemeğine kalacak mısınız?" Margret mutfaktan seslendi, bize sırtıyordu ve sözümüzü kestiği için hiç de utanmış görünmüyordu. Lilja da gülümsüyordu ama onunki daha temkinliydi.

Wendell cesurca, "Yardım etmeme izin verirsiniz," diye karşılık verdi. Onu hiç görmediğim kadar neşeli bir şekilde içeri girdi ve sanki bu tatsız bir durumdan kurtulmuş gibi rahatladığını düşündüm.

Bu içimi ürpertti. Mektuplarında neyi unutmuştu? "Wendell?" Dedim, ama o çoktan fırtınaya kapılmıştı.

tabaklar ve çatal bıçak takımı. Shadow bir homurtuyla uyandı ve hemen Wendell'ın üzerine atladı; Wendell, Lilja'nın masayı hazırlamasına yardım etmeden önce köpeği sevmek ve şımartmak için durakladı.

Akşam yemeği gürültülü geçti, çünkü Margret tanıdık biriyle olduğunda neredeyse Wendell kadar çok konuşmayı seviyordu ve Shadow sevdiklerinden bu kadar çok kişinin varlığından çok memnundu ve sırayla her birimize yaklaşıp heyecanla mızmızlandı. Wendell, gençliğinde tanıdığı ve görünüşe bakılırsa hâlâ çeşitli ergenlik sorunlarına bulaşmış olan halk hakkında eğlenceli hikâyeler anlatmaya devam ediyordu; bunların arasında gece kendini o kadar sarhoş etmişti ki, bir cesaretle, hapşırığında kendisini liken parçasına dönüştüren bir büyü yapmıştı. Trinity'deki bulgularımı açıklamaya gönüllü olmadım, Wendell de üvey annesinin lanetinden bahsetmedi ve kimse de sormadı; hepimiz sadece daha hafif şeylerden konuşmak üzere sözsüz bir anlaşma yapmıştık.

Çok az iştahım vardı, Wendell bunu fark etmiş olmalı, çünkü normalde yapacağı gibi tabaklar boşaldıktan sonra oyalanmadı, ama

Mazeretlerimizi bildirdik ve ayrılmadan önce mutfağı temizlemeyi teklif ettik. Margret elinde bir bulaşık beziyle onun peşine takıldı, iyi huylu bir şekilde bu hoşgörüyü protesto etti - Wendell'in orta derecede dağınık tezgâha attığı umutsuz bakıştan anladığım kadarıyla bu onun için bir hoşgörüden çok bir zorunluluktuk. Gölge peşinden gitti, çünkü bu aynı zamanda artıklarıyla birlikte tabakların izlediği yoldu ve Lilja ile ben yalnız kaldık.

"Şimdi oymalarımı görmek ister misin?" Lilja söyledi, ben de kabul ettim. Beni kulübenin arka tarafında oluşturduğu küçük çalışma alanına götürdü, şelale manzaralı bir pencereye bakan uzun bir masa, camı buğudan nemli. Masanın üzerinde el değmemiş bir tahta yığını ve çeşitli tamamlanma aşamalarında bir dizi oyma figür vardı. Bize gençliğinden kalma bir hobi olduğunu ve şimdiye kadar uygulamaya vakit bulamadığını söylemişti.

"Ama bunlar muhteşem!" Mükemmel bir içtenlikle söyledim. Gözüm önce kuzguna takıldı; mağrur gagası, pençeleri ve rüzgârda savrulan tüyleriyle karmaşık bir yapıya sahip olan kuzgunun benden bir şey saklamaya çalıştığını fark ettim.

"Bu mu-?" Şaşkınlıkla başladım. Gülerek bana oymayı uzattı. "Daha bitmedi," dedi. "Onu kaldırmayı unuttum. "Kaldırmayı unuttum. seni şaşırtacak."

Elimde Poe'nun gerçek boyutlu bir oymasını tutuyordum - ya da en azından üst yarısını; geri kalanı işlenmemiş ahşaptı. Yüzü kaba ama tanınabilirdi, iskelet gibiydi ve çok sayıda dişi vardı. Lilja her nasılsa bu pürüzlülükte Poe'nun uhrevi niteliğini, hem *burada* olduğu hem de *burada olmadığı* hissini uyandırmayı başarmıştı. Poe'nun iğne parmakları üzerinde bir başlangıç yapmıştı, kolları kadar uzun olan ahşapta birkaç derin yara açmıştı.

"İtiraf edeyim," dedi, "ben o yaratığa senin kadar düşkün değilim. Her ne kadar farklı olmasını istesem de, onunla ilgili kâbuslar görmekten kendimi alamıyorum! Ve her zaman kazara ayak parmaklarımdan birini kesecek ve farkına bile varmayacak diye endişeleniyorum."

Güldüm ve oymayı yere bıraktım. Poe'yu nasıl da özlüyorum! Onu ziyaret edebilmem için bana bir anahtar vermişti, ama bu sadece kışın İrlanda'da olduğundan daha çok evde olduğu topraklarda işe yarayan bir sihir.

Lilja bana oymaların geri kalanını gösterdi, onlar da çok güzeldi, ancak her birinin çeşitli iyileştirmelere ihtiyacı olduğunu iddia etti. Onu izlerken, bunun benim hayal gücüm olmadığını fark ettim - dikkati dağılmıştı, ama bunun kendimle mi yoksa tamamen başka bir şeyle mi ilgili olduğunu söyleyemezdim. Normalde açık sözlü olma dürtümü bastırmaya çalışırım ama Lilja bana alınmadı. "Sanırım üzgünsün," dedim. "Buna neyin sebep olduğunu bilmek isterim."

Küçük bir kahkaha attı. "Ah canım! Özür dilerim, Emily. Kelimeleri bulmaya çalışıyordum ama korkarım yapmamam gereken bir şeye karışmış olacağım."

"Endişelenmene gerek yok," dedim. "Dostluğun sınırlarını pek iyi bilemem; bu nedenle bana karşı haddimi aşma olasılığınız yok. Güvenliğim için endişeleniyorsunuz, öyle mi?"

Sıkıntılı görünüyordu. "Bu hafif kalır. Sevgili Emily, sen onların *tahtlarından* birini aldın. Ne kadar endişelendiğimi tahmin edemez misin? Thora da öyle, Aud da her hafta senden haber almak için bana yazıyor."

Kendimi rahatlamış hissettim. Bu konuşmayı yapıyor olmaktan değil, onu bir şekilde kızdırmadığımı ya da dostluğumuzu sorgulamasına neden olmadığını bilmekten. "Halkın yöntemleri konusunda yaşayan en önde gelen uzmanlardan biri olduğumu biliyorsun," dedim. Övünmek gibi bir kaygım yoktu, çünkü bu basit bir gerçeği ifade ediyordu.

"Sorun da bu zaten," diye yanıtladı Lilja. "Evet, Halk'ı *tanıdığınızı* biliyorum ama bilmekle hissetmek arasında fark var. Onların arasında yaşayan bizler uzun boylu olanlara asla güvenmeyiz. Halk hakkında okuduğun ve çalıştığın her şeye rağmen, onlarla asla gerçekten yaşamadın, canım. Onlar doğaya benzerler. Eğer sadece okuduysan, bir kış gecesinin ya da bir bahar rüzgarının hissini anlayabilir misin?"

Bu, Farris'in bir keresinde bana söylediği bir şeyin rahatsız edici bir yankısıydı. Dudaklarımı büzdüm ve cevap verdim: "Pekâlâ. Tartışmanın hatırı için Halk hakkında benden daha doğru bir anlayışa sahip olduğunuzu, kitapların ve akademik bilginin yaşanmış deneyime göre ikincil olduğunu kabul edelim. O zaman neyden korkmamı istersiniz?"

Tereddüt etti. "Güç," dedi sonunda. "Bizim hikâyelerimizde, her şeyden önce kaçınılması gerekenler büyüklerdir - lordlar ve leydiler, hükümdarlar ve generaller. Gecenin içinde gizlenen gerçek canavarlar onlardır."

Yine mi bu! diye düşündüm. Yüksek sesle, "Geçenlerde başka bir arkadaşımın da benzer bir görüş duydum, Wendell'in benden bıktığında beni açıkta kalmaya ya da buna benzer bir şekilde ölüme terk edeceğini düşünüyor gibi görünüyor," dedim.

"Oh, hayır!" dedi Lilja. "Kastettiğim bu değil - Wendell'in sana zarar vereceğine bir an bile inanmıyorum. Ama onu artık tanıyamayacağın bir gün gelecek diye endişeleniyorum. Bundan daha kötü bir acı olabilir mi?"

Buna cevap veremedim. Her ne kadar beni tedirgin etmeye çalışmış olsa da, onun nazik tavrında, Farris'in sözlerinde olmayan, içime bir panik mızrağı gönderen bir şey vardı. Her nasılsa, benzer bir korkuyu kendime defalarca dile getirip hemen başka şeylerin altına gömdüğümü gözler önüne serdi.

Lilja sözlerinden pişmanlık duyuyor gibiydi, bu da doğal olarak onları daha da keskinleştirdi. "Bana aldırma," dedi hemen. "Kendi kalbinin ve onun kalbinin en iyi yargıcı sensin. Ben senin arkadaşınım ama bu beni her şeyi bilen biri yapmaz." Üzgün ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum; konuşma benim yönlendirme yeteneğimin ötesine geçmişti. Sadece şöyle diyebilirdim: "Ben söyledikleriniz üzerinde düşüneceğim."

Başıyla onayladı ve biz de oymalara geri döndük. Birkaç dakika sonra Wendell'in bana seslendiğini duyduk ve Shadow'la birlikte ön kapıya doğru ilerledik. Orada ayrıldık. Lilja'nın bana normalde sarıldığından daha uzun sarıldığını düşündüm.

Gece soğuktu, rüzgâr şelaleden gelen sis tabakalarını yüzümüze savuruyordu. Wendell ve ben basamak taşlarını geçtik ama Silva Lupi'ye çıktığımızda şaşkınlıkla tökezledim, neredeyse Gölge'ye takılıp düşüyordum.

"Neredeyiz biz?" Burası kale değildi; ormanda, muhtemelen kraliyet bahçelerinin yakınında duruyorduk; çimenlerin üzerinde tohumları dökülmüş papatyalar vardı.

yataklarından komşu ormana sürüklendiler.

Wendell yüzünü buruşturdu ve etrafına bakındı. "Kapı orijinal geri döndü. Bir dizi büyü ters gidiyor.

Bu. Üvey annemin laneti bu doğru yayılıyor."

Gölge ve ben onu ağaçların arasından takip ettik -bu bir geyik iziydi, daha fazlası değil, ama elini açıp kapatarak bir hareketle izi genişletti. "Sana ne keşfettiğimi söylemeliyim," dedim.

"Evet," dedi omzunun üzerinden. "Bir süreliğine, Em."

Araştırmamla bu kadar az ilgilendiği için içimde bir sıkıntı hissettim. Başarısız olduğumu mu düşünüyordu? "Ama üvey annenin lanetine bir çözüm buldum."

"Biliyorum," dedi, sesinde küçük bir soru vardı, sanki bu kadar açık bir şeyi neden belirtme zahmetine girdiğimi merak ediyormuş gibi. "Ama hikâyeyi Niamh ve amcam için tekrar anlatmak zorunda kalacaksın sanırım, o yüzden onları çağırana kadar bekleyelim."

Beni yatıştırdı.

"Bekle," dedim. "Daha önce eski hikâyelerde bir cevap bulup bulamayacağım konusunda şüpheciydin."

"Pek sayılmaz," dedi iç çekerek. "Sadece gitmeni istemedim. Asla istemem ama bu durumda kendimi özellikle suçlu hissediyorum. Sana krallığının sunduğu her şeyi göstereceğimi sanıyordum - göller, bahçeler, ormanın en aydınlık ve en karanlık kısımları. Siz defterinize bir şeyler karalarken, önünüzde dans etmeleri için garip ve korkunç Halkları çağıracağımı ya da size hediyeler vereceğimi düşünmüştüm... Bunun yerine, üvey annemin ihanetiyle mücadele etmek zorunda kaldık. Özür dilerim."

"Sanki beni bir şeyin içine çekmişsin gibi konuşuyorsun," dedim. İyi ruh halinin değişmesinden üzüntü duydum ve ekledim: "Tüm bunları - üvey annenin ihaneti de dahil - büyüleyici bulduğumu bilmeni isterim. Kitabımda iyi bir ilerleme kaydediyorum."

Güldü ve etrafımızdaki orman aydınlanır gibi oldu. "Bana birazını sonra oku, Em."

Peri ya da başka türlü küçük bir yaratık gölgelikten geçerken yapraklar hışırdadı. Yolumuza paralel olarak orman zemini boyunca sürüklenen bir dizi titrek ışık dikkatimi çekti -ilk başta ateşböceği olduklarını düşündüm, ama daha yakından incelediğimde, her biri bir fener taşıyan, başparmağım büyüklüğünde koşuşturan fae'ler olduklarını gördüm. Sıcak ocak ışığı

Ağaçlardaki oyuklardan parıltılar geliyordu ve ara sıra kalabalık bir meyhaneden geliyormuş gibi uzak, gürültülü sesler duyuyordum. Ormanın bu kısmında, kaleye yakın dallar, sıradan fae'lerin en yoğun olduğu yerdi, baktı

olarak Eğer onlar vardı sinirli ile sayısız

Parıldayan örümcek ağları, ama bunlar sadece browni ve benzerleri tarafından kullanılan küçük köprülerdi, yaratıklardan biri karşıya atladığında çan gibi yumuşak bir şekilde tıngırdıyor, o kadar hızlı hareket ediyordu ki, sonrasında sadece köprünün sallandığını gördüm. Wendell orada burada durup

bir ağacı inceliyor, hastalıklı ya da donuk görünümlü olduğunu düşündüklerine elini bastırıp yeni bir büyüme patlamasını serbest bırakıyor,

bir yandan da Corbann'daki kulübenin durumu hakkında yüksek sesle endişeleniyordu. Gördüğü dağınıklıktan -Lilja'nın oymalarından kalan odun talaşları etrafa saçılmış, halılar silkelenmeden bırakılmış- çok rahatsız olmuş gibiydi ve her şeyi yeniden düzene sokmak için *oiche sidhe'lerden* birkaçını görevlendirip görevlendirmeyeceğini merak ediyordu. En azından ben öyle düşünmüştüm, geceleri çocukluğuma çok yakışan ormana hayranlıkla bakmakla meşguldüm.

Bir peri ormanının neye benzemesi gerektiğine dair fanteziler beni nefessiz bıraktı. "Ne oldu?" Wendell, onun bir sorusuna yine yanıt veremeyince, "Ne oldu?" diye sordu.

Bir *hm*'den daha fazla olan aptalca şikayetler!

"Neymiş o?" Sinirli bir şekilde söyledim. Kızgınlığım özellikle ona yönelik değildi, sadece uzun bir yolculuk ve konuşma gününden yorulmuştum, endişelenmekten bahsetmiyorum bile. "Sadece düşünüyorum. Neden bir sorun olduğunu varsayıyorsun?"

"Em," dedi, "artık senin sessizliklerinin ritmine alıştım. Düşünmek ile kara kara düşünmek arasındaki farkı biliyorum. İstersen her zamanki ejderha tavrınla kuşkularını biriktirebilirsin, ama eninde sonunda onları çözeceğim, biliyorsun. Beni zahmetten kurtarır mısın?"

Ona yan gözle baktım. Lilja'nın söylediklerini ona anlatmak bana yanlış gelmişti ama şimdi düşününce bunun nedenini anlayamıyordum. Bu *Wendell*'di, hikayedeki kötü bir peri değil. Ben de ona her şeyi anlattım.

Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama kesinlikle memnun görünmesini beklemiyordum. "Endişelerini seninle paylaşması büyük incelik," dedi. "Lilja iyi bir arkadaştır."

"Bir nezaket!" Tekrarladım. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Beni bir ağaca astıracağını düşünen Farris'ten pek de iyi değil."

Wendell elini patikayı çevreleyen uzun eğrelti otlarının üzerinde dalgın dalgın gezdirerek, "Sana olan hislerim konusunda endişelenmesi doğal," dedi. "Kaynağını bir düşün. Lilja Saklı Olanlar'ın elinde çok acı çekti - bana güvenmesi garip olurdu."

Özellikle Lilja'nın sözlerinin bende uyandırdığı huzursuzluk göz önüne alındığında, bunu tatmin edici bir cevap olarak görmedim. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Bana tahtın seni değiştireceğinden endişelendiğini kendin söylemiştin. Ve birçok hikâyede gücün, onu kullanan Halkı yozlaştırdığı doğru gibi görünüyor." Bu yorumla ilgili kararsızlığımdan bahsetmedim, çünkü bana her zaman gücün kötülüğü tercih ettirmekten ziyade, tüm Halkın doğasında var olan ahlaksızlığı ortaya çıkarması ve onu serbest bırakması daha olası görünmüştür.

"Evet." Wendell durdu ve kaşlarını çatarak saçlarını ovaladı. "Keşke sana adımı söylememe izin versen. O zaman bir gün üvey annem gibi intikamcı bir canavara dönüşürsem -ya da senin o kanlı buz kralın, ne dehşet verici değil miydi! Bu senin endişelerini hafifletmez mi?"

Peki, buna nasıl cevap vermem gerekiyordu? Bir süre sessizce ona göz kırptıktan sonra, "En başta bir canavara dönüşmemeni tercih ederim. Bir katil nişanlı bana yeter."

Wendell öylesine tutkulu bir kızgınlıkla, "Yeter de artar," dedi ki kahkahalarla güldüm. Yüz ifadesi, güneşin bulutları yarması gibi aniden değişti.

"Sen olmasan ben nerede olurdum, Em?" dedi. Bu bizim eski bir şakamızdı, ama artık şaka değildi, bunu söyleme şekli. Cevap vermedim, sadece karıştırdığı saçlarımı düzelterip tekrar yerine taradım. Elimi tuttu ve yürümeye devam ettik. Çok geçmeden kale göründü; önce ışığı göründü, yakındaki ağaçları siluet haline getiren bir parıltı. Wendell sustu.

"Ne?" dedim. Hemen gardımı alarak söyledim.

"Ben ayrıldığımda burada değildi," diye mırıldandı Wendell.

"Ne?" Tekrar ettim.

O aceleyle ilerledi, ben de onu takip ettim, Shadow çoktan uyumuş olması gerekirken bu yürüyüşün uzunluğundan hoşnutsuzluk duyuyordu. Ağaçların Wendell'in ne yaptığını görebileceğim kadar incilmesi birkaç dakika sürdü.

Kalenin arkasındaki ormanda, tepenin zirvesine kadar ve belki de bir dönüm kadar yanlara doğru uzanan, porsuk korusunda gördüğümüz aynı karanlık sis vardı. Ağaçlar küçülmüş ve belirsiz görünüyordu ve ormanın bu kısmını kaplayan, sıradan fae'lerle dolu gümüş köprüler tamamen yok olmuştu.

Dahası, lanet kale arazisinin bir kısmını tüketmişti. Çardaklardan en az ikisi, sabırsız bir ressamın tuvale döktüğü mürekkep lekeleri gibi karanlık, iskelet gibi şeylere dönüşmüştü. Hükümdarlar Korusu'na giden yol yok olmuştu, Koru da mı yok olmuştu? Emin olamıyordum.

"Bahçeler," diye mırıldandı Wendell.

"Bunun boyutu nedir?" Dedim. Sesim titriyordu. "Büyüyor mu?"

"Bilmiyorum."

Öfkelenmeden önce elini tuttum -şiddet şu anda bize hizmet etmezdi; onu yönlendirecek hiçbir yer yoktu.

Kraliçeyi bulmamız gerekiyordu.

"Kendimiz görelim," dedim. "Çabuk ol."

13 Ocak

Gün doğmadan **önce** geniş ziyafet salonunda **toplandık**. Niamh burada, sarayın bizi görebileceği bir yerde buluşmamızı önermişti. Bunun ne anlama tam olarak anlayamamıştım, çünkü hem araştırmamın önemi hem de kraliçenin casuslarının hâlâ kaleye musallat olma ihtimali göz önüne alındığında, tartışmamızın özel olarak, sadece güvendiğimiz kişilerin katılımıyla gerçekleşeceğini düşünmüştüm. Ama salonun gökyüzüne açık olmasının yanı sıra, öylesine uzun ve camsız pencereleri vardı ki, insan bahçenin ötesinden kolayca geçebilirdi; bu da hem saraylı hem de sıradan sayısız dinleyiciye sahip olduğumuz anlamına geliyordu. Çoğu ne yaptıklarını gizleme zahmetine bile girmiyordu; en yakın pencerenin hemen dışında iskambil oynamak için bir masa kuran birkaç çocuksu görünümlü saraylı fae gördüm ve kafasındaki sepetten fındık satan bir başka brownie duvar boyunca dolaşıyordu (sadece sepet ve iki uzun parmaklı gri el görünüyordu). Çatısız duvarların üzerine tünemiş, paçavralar giymiş bir grup hortlak görünümlü bogle, çukur gözleriyle bizi süzüyor, arada bir böcekleri yakalayıp tencerelerine atıyorlardı. Kimse bu durumu garipsemiyor gibiydi; anlayabildiğim kadarıyla bu

Where the Trees Have Eyes'da mahkeme işlerinin nasıl yürütüldüğüydü.

Trinity'de giydiğim basit gömlek ve hırkayı özlemiş olsam da bir kez daha kraliçe kıyafetlerimi giymiştim. Özellikle hırka, şekilsiz ve bilgece olduğu kadar, ön tarafında defterimi ve bir dizi kalemi alabilecek büyük ceplere sahipti. Bugün giydiğim elbisenin de -yine siyahtı ve bedeninde boynuma kadar uzanan çiçekli sarmaşıklar şeklinde karmaşık gümüş danteller vardı-cepleri vardı ama onları kullanmak istemedim. Saklı Olanlar'dan aldığım pelerine benzer bir büyü altındaymış gibi görünüyorlardı; ne zaman elimi içine atsam yeni bir biblo, bazen de bir parça meyve ya da bir avuç şekerli kuruyemiş buluyordum. Defterimi orada saklarsam kaybolacağından ya da en az onun kadar kötü bir şekilde yapış yapış olacağından endişeleniyordum.

Callum Thomas da oradaydı, Lord Taran da... Lord Taran başını ellerine dayamış, sıkılmış görünüyor, kara gözleri dalgın dalgın gökyüzüne bakıyordu. Niamh Proudfit onların karşısındaki meşe masada oturuyor, daktilosunu tıkırdatıyor ve ara sıra neşeli yüzlü bir spriggan olan kişisel hizmetçisine sorular ve talimatlar mırıldanıyordu.^[*1] Bunlara ek olarak Wendell'ın üvey kız kardeşi de vardı; Wendell ona sürekli uzak durmasını emrediyor, kız da sonunda pes edip onu görmezden gelene kadar bir pencereden içeri sızıp gözden uzak bir yere çömeliliyordu. Ayrıca Konsey'in iki üyesi de vardı - birçok meclis üyesinin kraliçenin lanetinden korkarak kaleden kaçması nedeniyle sayıları azalmıştı. Biri şairdi ve sadece bu şekilde anılıyordu, zamanının çoğunu uyuklayarak geçiren yaşlı bir ölümlü adamdı, bu büyük bir kayıp değildi, çünkü konuştuğunda, sonuç izlenimi veren büyük ölçüde tutarsız bir metafor karmaşasıydı. Bunun Faerie'de çok fazla zaman geçirmenin bir sonucu olduğunu düşündüm, yine de konuşmalarında sık sık yapmacık bir hava vardı. İkincisi -ne yazık ki- Kızıl Pelerinli Kadın'dı. Ona bakmamayı tercih ediyordum ve o da benim için aynı şeyi hissediyor gibiydi, ancak nedenlerimizin biraz farklı olduğundan şüpheleniyorum.

Wendell solgundu. Eli sargılıydı, çünkü kraliçenin lanetini kaleden kendi kanıyla geri püskürtmüştü. Yozlaşma hâlâ kraliyet ormanının içinde gizleniyordu ama şu anda onun tarafından yutulma tehlikesiyle karşı karşıya değildik. Öfkesi azalmıştı ama sürekli bir tedirginlik içindeydi, bir ileri bir geri volta atıyor ve düzenli olarak pencerelerden birine çıkıp ormana bakıyordu. Bunu çok dikkat dağıtıcı buldum ve oturmasını diledim.

"Şimdi," dedi Niamh, "bize hikâyeyi tekrar anlat."

Onlara Kral Macan'ın arılarının hikayesini zaten anlatmıştım, ama eksiksiz olma isteğine saygı duydum. Masalı tekrarlardım, artık o kadar aşınayım ki muhtemelen tersten okuyabilirim. Sesimi biraz yükseltmek zorunda kaldım, çünkü ormanın her zamanki hışırtısı o sabah rüzgarlı olmamasına rağmen daha da yüksekti. Ağaçların da bizim gibi tedirgin olduğunu düşündüm.

"Güzel," dedi Niamh başını sallayarak. "Hikâyede şimdiki sorunlarımızın pek çok yankısı var - gaspçı, intikamcı hükümdar, lanet. Hain bir ölümlü kraliçe bile var." Bana doğru gülümsedi. "Bundan neden yararlanamayacağımızı bilmiyorum. Yani, ne öneriyorsun? Hizmetkârları sorgulamamızı mı?"

Başımı salladım. "Hikâyede yeni kralın eskisini aramasına gerek yok, çünkü Birinci Macan'ın saklandığı yer ona en yakın olan hizmetkârlar tarafından biliniyor ya da kısmen biliniyor. Dolayısıyla kale personeli arasında bizi kraliçeye götürecek farklı bir ipucu bilen üç hizmetkâr olması muhtemel."

"Kraliçe her kartı tutar, deste buğuludur ve soytarılar kraliyetle dans eder," diye ilan etti şair, bu onun tek katkısı olacaktı; sonra tekrar uyukladı. Wendell'in beni memnun edeceği gibi yanlış bir varsayım la bir avuç ölümlüyü rastgele bir araya getirdiğini hatırlayana kadar Konseyimizde nasıl bir pozisyon elde ettiğini anlayamamıştım.

"Hizmetkârları hemen sorguya çekelim," dedi Kızıl Pelerinli Kadın buyurgan bir tavırla. "Gerekirse tehditlerle." Duvarın yanında duran bir görevliye işaret etti ve peri hızla uzaklaştı,

Ardından üç kişi daha geldi, hepsi de korkudan gözlerini açmış bakıyordu; kadının hareketi belirsizdi.

"Hayır, bekle-" dedim ama görevliler çoktan gitmişti. İçimi çektim. Görünüşe göre bu sarayda hiçbir şey bir miktar kaos olmadan başarılamazdı.

"Kraliçe Ar ile başlamalıyız - yaşlı kraliçenin nedimleri," dedim. "Hikâyede ilk ipucu kralın hamamlarını işleten bir hizmetkârdan geliyordu."

"Çoğu kaçtı," dedi Wendell pencere kenarındaki pozisyonundan. Masaya geri döndü ve sandalyemin arkasında adım atmaya başladı, bu da dikkatimi dağıttı.

"Ya da öldürölmüşlerdir," dedi Lord Taran. "Oops."

Niamh yanındaki sprigganı işaret ederek, "Kalanlara bakacağız," dedi. Küçük yaratık daha geniş sırttı -her zaman sırtıyordu, bunu itici buluyordum ama Niamh'ın ona güvenmek için bir nedeni olduğundan şüphem yoktu- ve aceleyle uzaklaştı.

"Ben yokken kayda değer başka bir şey oldu mu?" diye sordum. "Eğer varsa, *iyi* haberlere özellikle minnettar olurum."

"Krallık yavaş yavaş parçalanıyor olabilir," dedi Lord Taran, "ama istilacılar gitti. Gözcülerim Kuzgunların Saklandığı Yer'e geri kaçtıklarını haber verdi. Anlaşılan onlar da bizimle birlikte lanetlenmek istemiyorlar."

"Teşekkür ," diye tersledim. "Bunu iyi bir haber olarak , değil mi?"

Bana eğlenen bir bakış attı. "Pek sayılmaz."

Callum ona bir şeyler mırıldandı ve Taran gözlerini devirdi, ellerini kavuşturarak sandalyesinde kamburlaştı ve duvarları incelemeye geri döndü. Bu arada Wendell hâlâ enerjik bir şekilde volta atıyordu. Onu boğmama belki de otuz saniye kalmıştı. Neyse ki aklıma bir fikir geldi ve defterimi masanın üzerinde yeniden düzenlerken Wendell'ın kahve fincanını unutmuş gibi yaptım. Dirseğim ona çarptı ve fincan devrildi. Umduğum gibi, Wendell volta atmayı bıraktı, peçetelerden birini kaptı ve dökölen yere uyguladı.

"Bağışlayın beni," dedi Callum, "ama sanki birkaç parmaklık geride kalmışım gibi hissediyorum.

Hikayelerin Faerie'nin önemli bir parçası olduğunu anlıyorum ama-

"Bir parçası değil," dedi Niamh, yazarken duraklayarak. "Onlar bu dünyanın ve diğerlerinin temelleridir. Bu nedenle pusula olarak kullanılabilirler. Yol gösterici yıldızlar. İstedığınız benzetmeyi seçin."

Callum kısa bir duraksamadan sonra, "Evet," dedi. Güven tazelemek istercesine Lord Taran'a baktı, Taran da daha önce hiç görmediğim, tamamen kötü niyetten arınmış bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sanırım merak ettiğim şey," diye devam etti Callum, "neden *bu* hikâye? İşimize yarayabilecek başka hikâyeler yok mu?"

Bir konferansta dinleyicilerden biri yöntemimi sorguladığında yaptığım gibi içgüdüsel olarak kıldandım. Bunun bir nedeni de aynı soruyu kendim için de endişelenmiş olmamdı; ne de olsa Trinity'de sadece birkaç gün geçirmiştım. Tüm olasılıkları gerçekten tüketmiş miydim? "Başka hikâyeler de olabilir," dedim, "ama sizi temin ederim, 'Kral Macan'ın Arıları' ortaya çıkarabildiğim en olası aday."

Wendell hâlâ masadaki kahve lekesini çıkarmakla meşguldü, bir peçete ve parmak kaselerindeki lavanta suyunun bir kısmıyla tahtadaki bir çatlağı ovuyordu. "Bu doğru hikâye," dedi ve ayrıntıya girmese de sesinde, süregelen şüphelerimi silip süpüren bir şey vardı.

"Evet," dedi Taran, başparmağını Callum'un elinin arkasında gezdirerek. "O kısım için endişelenme aşkım. Asıl mesele, laneti diğer her şeyle birlikte kaleyi de yok etmeden önce kız kardeşimin yerini tespit edip edemeyeceğimiz. Yeni kraliçemiz bu cevabı çok geç keşfetmiş olabilir."

"Güveniniz çok takdire şayan," dedim sıkıca. "Ama beklentilerimiz konusunda bu kadar karamsar olmana gerek ."

"Ben değilim," dedi Lord Taran. "Bu zehir yayılmaya devam ederse, Callum'u alıp başka bir diyara kaçacağım, Kuzgunların Saklandığı Yer olsa bile. Ben onların soylularının hepsinden daha güçlüyüm. Bu konuda hiçbir şey yapamayacaklar."

Wendell'in diyarındaki çoğu kişinin aynı şeyi yapamayacağından bahsetmeye zahmet etmedim; birkaç gezgin dışında, Halk Lord Taran'ın önerdiği şekilde diyardan diyara uçmaz.

Ama Callum iini çekti ve bir şekilde bu hafif ses Taran'ın ifadesini değiştirdi. Callum'a yarı şefkat yarı öfke dolu bir bakış attı ve ekledi: "Ama elbette kardeşimi durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ona yardım edenler gibi o da uzun süreli bir ölümü hak ediyor ve ben de bunu seve seve yerine getiririm. Tahttaki hakimiyetini kaybettiğinde öfke nöbeti geçireceğini tahmin etmiştim ama intikam uğruna kendi krallığını yok edeceğini tahmin etmemiştim. Gerçekten, onun bu kadar görgüsüz olduğunu hiç bilmiyordum."

Niamh buna bir cevap verdi ama ne dediğini anlayamadım, çünkü yaprakların hışırtısı çoğu sesi bastırarak kadar yükselmişti; neredeyse bir kükreme gibiydi. "Yüce Tanrım!" diye bağırdı. "Ormanı ne ele geçirdi? Yeni bir saldırı altında mıyız?"

"Bu özenli meşeler," dedi Lord Taran. Nedense Wendell'a bakıyordu, bu yüzden geri kalanımız da baktı.

Kafasını kaldırıp baktı; kahve dklen yeri temizlemeyi bitirmişti ve şimdi masanın kenarındaki kakma oymaları takıntılı bir şekilde ovuyordu. Yakında ahşapta delikler aarsa hiç şaşırmazdım. Elim koluna koydum.

"Ne? Oh, evet." Yüzü aniden karardı, sanki ağacın arkasından çıkıp başka bir yere gitmiş gibiydi. Bu bana ağaçları kapı olarak kullandığı zamanki gibi korkunç bir huzursuzluk hissi verdi. "Meşeler," dedi. "Onlar biliyor."

"Neyi bilmek?" Bu şeylerin bir şey bildiği fikrinden pek hoşlanmamıştım.

"Benim- onlar hissedebilir-" Bir elini yüzünde gezdirdi ve sonra gözlerini kapattı. "Eğer kendimi sakinleştirebilirsem, sanırım duracaklardır."

Biz bir seanstaki gergin katılımcılar gibi ona bakarken o bir süre gözlerini kapalı tuttu. Yavaş yavaş meşelerin hışırtısı azaldı ve sonunda gürültü bir fısıltıdan biraz daha fazlasına dönüştü.

Wendell gözlerini açtı. "zr dilerim," dedi ve sonra hiçbir şey olmamış gibi kendine yeni bir fincan kahve doldurdu.

Ona bakmaya devam ettik. Lord Taran bile biraz tedirgin görünüyordu, ancak bunu bir sırtışla eşleştirdi. "Bu uğursuz bir numara, Majesteleri," dedi.

dedi. "Büyük büyükannenizin zamanından beri bir hükümdarın meşeleri düşüncesiyle kızdırdığını görmedim. O ağaçlara fazla düşkün değilim."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandım. "Bir tek ben varım sanıyordum."

"Oh, hayır!" Lord Taran yüzünü buruşturdu. "Serin bir sonbahar sabahı yürüyüşe çıkıp da eve döndüğünüzde saçlarınızda yapraklarından birini bulana kadar onların tüm zevklerini tatmış sayılmazsınız."

Niamh'ın görevlisi geri döndü ve kulağına bir şeyler mırıldandı. Niamh başını salladı.

"Eski kraliçenin kişisel hizmetkârlarından birinin yerini tespit ettik," dedi. "Bu hizmetçi Macan'inki gibi banyosunu hazırlamıyordu ama her gün kahvaltısını hazırlamasına yardım ediyordu."

Çoktan ayağa kalkmışım. "Kraliçenin sığınağı hakkında bilgisi mi var?"

"Bunu söylemedi," dedi Niamh. "Ama bizim burada olduğumuzu duyar duymaz

Hizmetçileri sorguladıktan sonra kaçtı."

"Bu cesaret verici bir işaret," dedim.

Lord Taran parmaklarını birbirine geçirip kollarını gererek, "Siz gidin," dedi. "Teşekkür ederim ama benim yeteneklerim hizmetkârları sorgulamakla harcanıyor. Kan dökülmeye başladığında bana haber verin."

-

Peri fazla uzağa gitmemişti. Görünüşe göre ormana kaçmaya çalışmış ama muhafızlar onun önemini anlamış ve onu bir ağacın içine kadar kovalamışlardı.

Peri üstümüzde titriyor, kendi kendine mırıldanıyor ve ellerini ovuştururken biz ağacın altında duruyorduk - neyse ki bir kıızılağaçtı. Yüksek dallardan birine tünemişti ve muhafızlardan biri tarafından kolayca dışarı çekilebilirdi ama gerekmedikçe bu adımı atmak istemedim. Poe'dan sadece biraz daha büyüktü ve görünüşü başka hiçbir açıdan Poe'ya benzemese de, ona zarar vermekten kaçınmak için içgüdüsel bir istek duydum. Çay rengi bir elbise ve beyaz bir önlük giymişti ve başında, tülbent gibi takılmış kocaman bir düğün çiçeği vardı, yapraklarından ikisi saçlarının altında birbirine tutturulmuştu. Yüzü çok kırmızı, çok parlak ve

Çok tombuldu. Ölümlü çocukların oynamaktan hoşlanacağı türden olmasa da biraz kayıp bir oyuncak bebeğe benzediğini düşündüm; gözleri her zamanki gibi simsiyahtı ve kafasından geriye doğru kıvrılan büyük ve korkutucu derecede keskin siyah boynuzları ve kıllı toynaklarla biten bacaklarıyla bir tür faun gibi görünüyordu.

"Bir tereyağı perisi," dedi Niamh. "Kraliçenin hizmetinde birkaç tane vardı - bana söylenene bu seferki ürününün kalitesi nedeniyle kraliçenin özel ilgisine mazhar olmuş."

"Büyüleyici," dedim, keşke bir çizim yapacak zamanım olsaydı. Ansiklopedimin tereyağı perileriyle ilgili maddesi son derece eksikti. "Daha önce hiç karşılaşmamıştım."

"Oldukça nadir bulunurlar," dedi Niamh. "Her zaman iyi bir şey olduğunu düşünmüşümdür. Huysuz, yarı deli küçük şeylerdir, özellikle de onları kremalarından çıkarırsanız."

"İrlanda'da bulunduklarını bilmiyordum," dedim. "Tereyağı perilerinin hikâyelerinin çoğu Somerset'ten, değil mi?"

"Ah!" dedi Niamh, yüzü bilimsel bir coşkuyla aydınlanmıştı. "Gerçekten de öyle. Ama bir zamanlar, bildiğiniz gibi, Ağaçların Gözlerinin Olduğu Yer'in İngiliz peri diyarlarına açılan birkaç kapısı vardı. Bana söylenene göre bunlardan biri Somerset'in güzel bir köşesine açılıyormuş. Teorime göre, kapı çökmeden önce yaratıklar gidip geliyorlardı ve birçoğu bu diyara hapsedildi."

"Somerset," diye tekrarlardım. Bu sözcük, yarı unutulmuş bir anı, kaçırılmış bir bağlantı hissi gibi beni çekiştiriyordu. Ama Somerset'in tüm bunlarla ne ilgisi vardı? Bunu çözmek için zamanım yoktu.

Yaratık mırıldanmaya ve ellerini üstümüzde sıkmaya devam etti. Tekrar tekrar söylediği "*hanımım*" ve "*süt*" dışında ne dediğini anlayamıyordum. Onu nasıl aşağı indirecektik? Ağaçlara tırmanamıyorum -bu beceri bazı dryadologların işine yaramadığından değil, ama el becerim yok.

Tepemde daireler çizen Razkarden yakındaki bir dala kondu ve kadim bakışlarını üzerime dikti. Emir beklediği izlenimine kapıldım ama bunu fark etmemiş gibi davrandım. Çeşitli halktan oluşan bir kalabalık bizi ziyafet salonundan itibaren takip etmişti.

Gittikçe daha çok halktan insan geliyordu ve açıklığın kenarından bizi izliyorlardı; hatta bazıları sanki bir oyun oynuyormuşuz gibi çimlerin battaniyeler serip uzanıyorlardı. Bunun, sonucu bütün bir dünyayı koruyabilecek ya da yok edebilecek hayati bir mahkeme işini yürütmek için çok aptalca bir yol olduğunu düşünmeden edemedim, ama daha önce olduğu gibi, başka kimse bunu pek düşünmüyor gibiydi. En azından bu sefer kimse fındık satmıyordu.

Wendell benden ve Niamh'tan biraz geride duruyor, Kızıl Pelerinli Kadın, Callum ve küçük bir grup hizmetkârla sohbet ediyordu. Şimdi öne çıktı.

"Başka bir hizmetçi bulduklarını düşünüyorlar," dedi bize. "Görünüşe göre üvey annemin en sevdiği kuaför hâlâ hayatta. Macan ile güzel bir simetrisi var, değil mi? Belki o da kraliçenin saçında ölü arılar bulmuştur."

"Evet," dedim. "Yalnız bunu işbirliğine nasıl ikna edeceğimizi bilmiyorum. Onu bir şekilde kendimize çekebilir miyiz?"

Wendell ağaca baktı ve yüzü karardı. Tek bir kelime söyledi - "Aşağı"- ve küçük peri aniden bize doğru tırmanmaya başladı, daha da hararetli bir şekilde mırıldanıyordu. Endişelerim buraya kadarmış. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, yolun bir kısmında düştü ve bir yığın halinde ormanın zeminine indi, orada yaralı bir kuş gibi çömelmiş, nefes nefese ve mırıldanarak kaldı. Artık mırıltıların arasına karışmış birkaç *Ekselansları* ve *ricalar* duyuyordum.

"Nerede o?" Wendell söyledi. Sesi sakindi ama birden o kadar soğuk ve uzak göründü *ki ben* bile onu sinir bozucu buldum. Perinin mırıldanmalarının tonu yükseldi, neredeyse bir sızlanmaya dönüştü.

"Bu olmaz," dedim. "Senden kesinlikle çok korkuyor."

"Doğal olarak," dedi Kızıl Pelerinli Kadın. Öne çıktı ve dünya kızarmış gibiydi, ormanın gölgeleri kan gölleri gibi yayılıyordu. "Eğer konuşmazsa, kafasını bir taşla vuracağız ve gerçeğin ortaya çıkıp çıkmayacağını göreceğiz."

"Kes şunu," diye tersledim. "Her ne yapıyorsan. İşleri daha da kötüleştiriyorsun."

Wendell bir elini kaldırdı ve Kadın geri çekildi. "Pekâlâ Em," dedi. "Ne yapmamızı istersin?"

"Onu eve götür, tabii ki," dedim.

-

e küçük perinin "evi" kalenin derinliklerinde yer alıyordu. Wendell'in bahsettiği zindanlar dışında yerin altında pek bir şey olduğunu bilmiyordum ama aslında üç browni'nin duvar halıları ve kilimleri onarmak için çalıştığı iğlerle dolu oda gibi bazıları kaleyle bağlantılı görünen, diğerleri ise sadece orada, krallığın tam kalbinde yaşamaya karar vermiş Halk tarafından ikamet ediliyor gibi görünen bir dizi sıradan fae atölyesi ve kulübesi vardı. Hükümdara yakınlık onlara başka türlü sahip olamayacakları büyülere erişim sağlıyor muydu? Yığına eklenecek bir başka soru daha.

İlk başta taş bir merdivenle yeryüzüne indik, ancak merdivenler giderek sertleşti ve karanlık nedeniyle boyutlarını geniş bir mağaranın eğimli ve engebeli zemininden aşağıya doğru tırmanmaya başladık. Wendell üzerimizde sallanan birkaç ışık çağırdı, bu da yardımcı oldu, çünkü oraya buraya dağılmış fener direklerinin sayısı çok azdı. Mağara duvarlarına çeşitli yüksekliklerde oyulmuş, kaba yontulmuş merdivenler veya gümüş köprülerle ulaşılan birçok kapı vardı ve hava sayısız ses, çınlama ve gümbürtü, arp sesi ve yankılarla doluydu. Hava nemliydi ve uzaktan bir yeraltı nehrinin *viniltisini* duydum. Kraliçenin lanetinin, bilimsel merakların mücevher kutusu olan bu iç içe geçmiş küçük şehrin üzerine indiğini düşündüm ve bir an başım döndü.

Kafilemize önderlik eden hizmetçi, bir öncekinden daha dar olan başka bir merdiven buldu ve duvardaki bir dizi tepeyi ve çıkıntıyı tırmanarak neredeyse bir koridor olan ama doğal olduğu her halinden belli olan, içinden büyük bir dikitin çıktığı ve sonunda bir kapının bulunduğu bir yere geldik. Tereyağlı peri Wendell'a doğru eğildi ve aceleyle

Kapıdan içeri girdi, tüm faunların sahip olduğu zarif, süzülen tırısla hareket ediyordu. Biz de takip ettik.

Perinin kreması ne mutlu ki çok derin değildi ya da en azından öyle hissettirmiyordu; taş çatıya oyulmuş baca benzeri bir tavan penceresi ormanın sıcak altın yeşili ışığını içeri alıyordu. Perinin cüssesi göz önüne alındığında, çalışma alanı genişti -aramızdaki en uzun boylu olan Wendell'in bile eğilmesine gerek yoktu- sert toprak zemin ve bazıları kâğıt ve sicime sarılmış tereyağı blokları içeren bir dizi raf vardı. Atölyenin ortasında tereyağı yayığı, onun yanında da kenarında yoğunlaşma olan teneke bir süt kovası vardı - sanırım perinin endişelendiği şey de buydu, çünkü hemen ona doğru koştu ve onu mahzenine taşıdı. Hava serindi, soğuğun sınırındaydı ve mekanın kokusu ağzımı sulandırdı. Sadece tereyağı değil, kekik ve lavanta, çilek ve bal da kokuyordu; periler bazı blokları tatlandırmak için bunları kullanıyordu. En yakın raftakilerin ikiz fesleğenlerinin altına yapraklar sıkıştırılmıştı sanırım.

"Ne görüyorsun?" Niamh hevesle sordu.

Elimden geldiğince tarif etmeye çalıştım, bunun başka hiçbir şey başaramayacak olsalar bile bir dryadologun kariyerini değiştirecek türden bir keşif olduğunun bilincindeydim. Bir baş dönmesi dalgası daha hissettim.

"Şimdi ne olacak?" dedi Callum. Wendell sivri botunun burnunu yere vuruyordu.

"Yerleşmesi için ona biraz zaman verin," dedim. "Biraz korktu. Muhtemelen ona işkence edeceğinizi düşündü. Baban da böyle yapmaz mıydı Wendell?"

Süt yerine döndüğüne göre, küçük peri çok daha sakin görünüyordu. Üzerinde kilit olan bir dolabın yanına gitti ve bir anahtar bulana kadar ceplerini karıştırdı. İçinden beze sarılı başka bir tereyağı çıkardı, bana raflardaki diğerleri gibi göründü, sadece peri onu çocuğuymuş gibi şefkatle tuttu. Wendell'in yanına gitti ve derin bir selam vererek anahtarı uzattı.

Wendell'in ruh hali her gibi değişmişti ya da belki de benim uyarımı ciddiye almıştı. Perinin önünde diz çöktü ve şöyle dedi

Hafif bir sesle, "Teşekkür ederim küçüğüm, ama seni ödüllü eserinden mahrum etmeyeceğim. Tek bir şeye ihtiyacım var, bunu sen de biliyorsun. Yaşlı kraliçenin gazabından korkmana gerek yok, çünkü ben seni koruyacağım. Bana yardım edecek misin?"

Bu, defterimi ve çizim kalemlerimi istememe neden olan bir görüntüydü. Wendell altın rengi saçlarına sadece birkaç gümüş yaprak takmıştı, tuniği sade kesilmişti ve pelerini sıradan aristokrat görünümlü bir şeydi - içinde yaşayan canavar olan değil - yine de onu gören herkes onu Faerie'nin hükümdarı olarak tanıyabilirdi. Krallığına döndükten sonra bu yavaş yavaş gerçekleşiyordu ve şimdi birkaç gündür ayrı olduğumuz için bunu açıkça görebiliyordum: sadece kendi içinde daha rahat olmakla kalmıyordu, uzaktan insani olmayan bir ölçüde, ama etrafındaki her şeyin, havanın da dahil olduğu bir his vardı, onun yönünde eğilmiş gibi görünüyordu. Sanırım, eğer Barrister doğru söylüyorsa, [*2] bunun Wendell'in artık tamamen Wendell olmamasıyla -*ya da sadece* Wendell olmamasıyla- ama krallığını bir arada tutan her büyü'nün kaynağı olmasıyla bir ilgisi vardı. Ve işte oradaydı, titreyen, kir pas içindeki bir perinin önünde diz çökmüş, ancak benim dizim kadar uzun, elinde bir parça tereyağı tutuyordu.

Peri de bunun bir kısmını hissediyor gibiydi, çünkü tüm tavrı Wendell'a karşı tavrı değişti. Kızarmış yüzü daha da kızardı ve birdenbire korkmaktan çok istekli görünerek defalarca eğildi. Önce tereyağını kaldırdı, sonra aşırı kalabalık raflardan birini karıştırarak birkaç cam kavanoz peteği kenara itti. Utangaç bir tavırla Wendell'a doğru ilerledi, başını eğdi ve eline küçük bir teneke tutuşturdu. Hızlı hızlı Faie ve İrlandaca bir şeyler mırıldandı.

Ayağa kalktı ve tenekeyi bana uzattı. Tedirginlikle kapağı kaldırdım ve içinde başparmağım uzunluğunda bir avuç boş salyangoz kabuğu buldum. Oldukça belirgindiler, yaprak yeşili renkteydiler ve neredeyse suda yaşıyormuş gibi görünmelerini sağlayan sivri kubbeleri vardı. Her bir kıvrım saf gümüşten bir şerit içeriyordu.

"Üvey annemin en sevdiği yemek olduğunu söylüyor," dedi Wendell. "Onları tereyağında pişirmesi için küçük çocuğa verirdi."

Yavaşça başımı salladım. "Bu türü daha önce gördünüz mü?"

"Bir çocuk olarak, evet. Uzun zamandır soylular tarafından bir lezzet olarak görülüyorlardı ve bu nedenle soyları tükendi - ya da ben öyle sanıyordum. Buralarda, ormanda bulunan salyangozların kuzenleridir ve kendi tarzlarında aynı derecede intikamcı olabilirler."

Ürperdim. "Nerede bulunuyorlar?"

"Onlar sadece ada sakinleri. Ufaklık üvey annemin onları nasıl bulduğunu bilmiyor."

"Adalar," diye tekrarladım. Sanki arkamda bir hayalet duruyormuş gibi sırtımdan aşağı küçük bir ürperti indi. "Ama yakınlarda hiç ada yok."

Wendell başını hafifçe salladı. "Benim krallığım karanın kenarına ve denizin sığılıklarına kadar uzanır. Orada dağınık halde pek çok ada var; sığılık ve kayalıkları da sayarsak yüzlerce ada. Sorun şu ki, kilometrelerce uzanması dışında kıyı hakkında çok az şey biliyorum."

Wendell tereyağı perisiyle konuşmak için geri döndü ve Niamh beni kenara çekti.

Alçak bir sesle, "Bütün bu olanlarda beni endişelendiren bir şey var," dedi.

Ne söyleyeceğini biliyordum ama söylememeye çalıştım. "Evet?"

"Kral Macan'ın halefi," dedi. "Yeni kral, krallığının üzerindeki laneti yenen ve ölümlü kadınla evlenen kişi. Sonunda ölür."

"Evet," dedim. "Ama her ayrıntının bizim durumumuzda tekrarlanacağını düşünmek için bir neden yok - öyle değil, değil mi? Lanetler farklı; ortam farklı. Ayrıca, İkinci Macan'ın yaşadığı masalın bir yinelemesini keşfettim. Bu noktada tutarlılık yok."

Niamh dudağını endişelendirdi. "*Bir* yineleme mi?"

Soğukkanlılığım biraz daha kırıldı. Niamh sessizliğimden bunu anlamış gibiydi ve elini koluma koydu.

"Onu da yanında götürmesine izin vermeyeceğiz," dedi. "Biz sadece arılara karşı gözümüzü dört açacağız, tamam mı?"

*1 Farklı kültürlerde çeşitli isimlerle anılan, her zaman kambur ve büyükannemsi bir görünüme sahip olarak tanımlanan geniş bir brownie kategorisi. Bu tip periler o kadar rahatsız edici derecede neşelidirler ki

Doğu Avrupa'nın bazı bölgelerinde çocukları korkutarak uslu durmalarını sağlamak için kullanılır ("Yatağına git, yoksa seni büyükannene gönderirim", ünlü Romanya masalı "En Küçük Kardeşin Aptallığı"nda nakarattır). Sprigganlar genellikle saray fae'lerine kişisel hizmetkarlar ya da korumalar olarak hizmet ederler.

[*2](#) Letitia Barrister'ın *European Journal of Dryadology*'de (1895) yayınlanan "Sardinya'nın Kayıp Kralları" adlı makalesi, Sardinya'nın sıradağlarından birinde bulunan Peri krallığının çöküşünün, varisi olmayan hükümdarının ölümünden kaynaklandığını savunmaktadır. Soylulardan birkaçı tahtta hak iddia etmeye çalıştıysa da, bilinmeyen nedenlerden dolayı başarısız oldular ve krallık yavaş yavaş dağıldı. Belki de bu yüzden pek çok Sardunya masalında saraylı fae'ler, sizi Peri'ye götürmektense geceleyin mahzeninizdeki konserveleri çalma ihtimali daha yüksek olan tehlikeli serseriler olarak tasvir edilir.

17 Ocak

Son birkaç gündür günlük tutmaya pek vaktim **olmadı**. Şimdi hava karardı ve ben yatak odamızdaki ateşin başında yalnızım; Wendell lanetin yayılmasını durdurmak için elinden geleni yapmak üzere bir kez daha kraliyet ormanına gitti. Bölge, tüm tepe ve onunla birlikte bahçeler de alev almadan yanamayacak kadar büyük. Hastalıklı yaralar gibi diyarın her yerinde ortaya çıkmaya devam ettiklerini bilmemize rağmen, diğer bozuk koruları bulma veya yakma girişimlerinden vazgeçtik. Mülteciler düzinelerce saraya gelmeye başladı; Brownie'lerden yalnız saray fae'lerine kadar her türden halk, ki bunların çoğu, ilginç bir şekilde, boyları hariç tüm görünüşleriyle Brownie'lere benziyor, genellikle dokuma yosun ve diğer bitki örtüsüyle kaplanmışlar. Bahçelerde, köşkte, onlar için yer olan her yerde kamp kurmuş durumdalar. Pencereden dışarı baktığımda fenerlerinin ve kamp ateşlerinin minik yıldızlar gibi titrediğini görebiliyorum.

Tüm enerjimiz Kraliçe Arna'yı bulmaya odaklanmış durumda.

Yaşlı kraliçenin kuaförü *benim* kuaförüm çıktı, saçlarımı her gün -ve çoğu zaman acı verici bir şekilde- örüp şekillendiren buruşuk peri. Huysuz, çatık kaşlı bir yaratıktı.

-Arkamdan cansız saçlarımla ilgili sayısız hakareti dile getiriyordu,

Ama olağanüstü bir iş çıkarıyordu, kraliçenin onu bu yüzden tercih ettiğini sanıyordum. Belki de yarı ölümlü olduğu için kozmetoloji konusunda benzer şekilde yetersizdi ve bir Peri sarayı olan güzellik denizine karışmasına yardımcı olması için ona güveniyordu.

Kuaför, kraliçenin sırlarını ifşa etmeye tereyağı perisi kadar karşı değildi. Aslında, Wendell'ın huzuruna çıkarılmaktan soğukkanlılıkla memnun görünüyordu ve hiç şaşırılmamıştı.

"Verdiğim hizmetin kalitesine göre ücretim düşük, Majesteleri," dedi ve bu anı planladığını fark ettim.

"mi!" Wendell benimle öfkeli bir bakış paylaşarak, "Öyle mi?" dedi. "Peki üvey annem sana hangi parayla ödeme yaptı?"

"Katran tohumları," dedi brownie, gözlerinde tuhaf bir açlık vardı. "Ve yaz ortasında gümüş bir kavun."

"Doğal olarak," diye mırıldandı Wendell nefesinin altından, nedense sinirli görünüyordu. Katranlı tohumları ya da gümüş kavunları elde etmek zor muydu? Ona soracaktım ama unuttum. Bugünlerde pek uyuyamıyorum.

", " dedi Wendell. "Maaşınız iki katına çıkacak."

Peri boyunu benim belimden biraz daha yükseğe kaldırdı. Kendine olan güvenine hayran olmamak elde değildi. Ama sanırım insan bir işte eşsiz bir ustalığa sahip olduğunda, işini -ya da hayatını- kaybetmekten daha az endişe duyuyor. "Üç katına çıktı," dedi.

Wendell yarı eğlenmiş yarı sinirli bir ifadeyle, "Üç katına çıktı," diye onayladı. "Ama krallığım parçalanırken zamanımı boşa harcamaya devam edersen, şu andan öleceğin güne kadar tek bir tohum bile alamayacaksın ki bu da hayal ettiğinden çok daha erken olabilir."

Kuaför bunun üzerine kaşlarını çattı, kendine olan güveni biraz azaldı. Kendi alanında bir lord olarak kabul edildiği ve fiziksel güvenliğiyle ilgili sıradan endişelere alışık olmadığı açıktı. Bununla birlikte, pazarlığının sonucundan memnun görünüyordu, ancak sanki sadece hakkı verilmiş gibi, kendini haklı çıkaran bir şekilde. Bana sık sık iğneler batırdığı ya da saçlarımdan tutamlar koparacak kadar sertçe çektiği düşünülduğünde, zaferini sinir bozucu buldum. Ama zaten ben kraliçeye dönüştürülmesi kolay bir müşteri değilim.

Peri alçak sesle eğildi. "Majesteleri, yaşlı kraliçenin nereye gittiğini bilmiyorum. Ancak size söyleyebilirim ki, ikimizin de mücadele ettiği bir sorun vardı ve bu benim için bir sır olarak kalmaya devam ediyor. Eski kraliçenin saçları bazen dikenlerle dolanırdı."

Wendell'in gözleri kısıldı ve sırtımda yine o hayalet ürpertisini hissettim. "Dikenler," diye tekrarladı.

"Evet. Çok sık olmazdı ama her çok iyi hatırlıyorum, çünkü dikenleri çıkarmak şeytani bir ustalık isterdi; eminim benden daha beceriksiz biri onları kesip çıkarmak zorunda kalırdı." Sanki bize bu zaferi sindirmemiz için yeterli zamanı vermek istercesine durakladı. "Kraliçe bazen bir ya da iki gününü saraydan uzakta geçirir, yanına hizmetkâr almazdı ve nereye gittiğini kimse bilmezdi. Ama her seferinde döndüğünde beni çağırırdı ve ben de bir saatimi saçındaki dikenleri ayıklamakla geçirirdim. Küçük, tuhaf şeylerdi. Çift dikenli, boynuz gibi."

Niamh not aldığı yanımızdaki masadan, "Bunda hiç de kötü bir şey yok," diye mırıldandı. Wendell yarattığı başından savdı ve biz de birbirimize baktık.

"Bu iki eder," dedi ve ben de başımı salladım. Masanın üzerine tünemiş olan Orga, patilerini göbekli gövdesinin altına saklamış, bana kedilerde alışıl gelmiş olandan daha fazla onaylamazlık içeren bir bakış attı. Fark etmemiş gibi davrandım.

18 Ocak

İlk iki ipucunu bu kadar çabuk bulduktan **sonra**, üçüncüyü de yakında bulacağımızdan emindim. Ancak durum böyle olmadı; düzinelerce hizmetkârla görüşmemize rağmen hiçbiri bize bilgi vermedi. Hepsi yaşlı kraliçeye şu ya da bu şekilde hizmet etmişti ama hiçbiri onun gözdesi değildi.

Bu sabah Niamh'a "Sorun da bu," dedim. Ziyafet salonunda oturuyorduk, Wendell bir kez daha pencerelerin önünde volta atıyordu. "Macan'ın hikâyesinde, saklandığı yerin gizemini çözmenin anahtarı onun kişisel hizmetkârlarıdır. Ama Kraliçe Arna'nın kişisel hizmetkârlarından çok azı kaldı. Bahçıvanlar da hiçbir şey bilmiyor."

"İşte bu yüzden askerleri düşünmeliyiz," dedi Niamh. Günlerdir yaptığımız bir tartışmaydı bu. Niamh araştırmamızın kapsamının gereksiz yere daraltıldığını ve askerler de dahil olmak üzere kraliçenin istihdam ettiği diğer kişilerin de sorgulanması gerektiğini düşünüyordu.

Wendell sonunda volta atmayı bırakıp pencereden dışarı baktı. Eli yine sargılıydı, yüzü solgundu, çünkü kraliçenin lanetinin akıntısını durdurmak için kanını kullanmıştı. Bunu telafi etmek için de yeterince uyumuyordu, ama küçük kraliçe ölünceye kadar lanetin sınırlarında dolaşmakta ısrar ediyordu.

sabahın köründe, ona büyüler fırlatarak. Hepsinin faydasız olduğu kanıtlandı.

"Bize hikâyeyi tekrar oku Em," dedi yorgun bir sesle. Orga patisiyle bacağına dokununca diz çöküp onu kollarının arasına aldı.

Bunda pek bir anlam göremedim, ama tartışmadım, sadece defterimi açıp uyduruk hikayeyi kaydettiğim sayfayı açtım. İtiraf etmeliyim ki "Kral Macan'ın Arıları "ndan iyice sıkılmaya başladım. Bir dryadoloji eseri olarak, kendine has özellikleri var, ancak yeni, uğursuz alt metin parçalarıyla karşılaşmaya devam ediyorum. Örneğin İkinci Macan'ın, Birinci Macan'ın misafirperverliğine ihanet etmesi.

-Misafirperverliğe saygı Halk için önemlidir, öyle ki ihlaller canavarca olarak görülür; şüphesiz bu, ikinci Macan'ın düşüşünün bir nedeni olarak yorumlanmak istenmiştir. Başka bir deyişle, adil haklar. Kraliçe Arna'yı masasında nasıl zehirlediğimi hatırlamadan edemiyorum.

Wendell gözlerini ormana dikmiş, dalgın dalgın Orga'yı okşuyordu. "Peki ya boggart?"

"Peki ya o?" Dedim.

"Peki, neden bir şey bilip bilmediğini sormuyorsunuz?"

"Bir öyküdeki karaktere sor," dedim yavaşça, az uykunun etkilerinin ona düşündüğümünden daha fazla zarar verip vermediğini merak ederek.

"Böcürtümüz," dedi Wendell. "Benim krallığımda da bir tane var. O yaşıyor-" "Wick Geçidi'nde," diye mırıldandım. Bunu biliyordum, Snowbell

Silva Lupi'yi ilk ziyaret ettiğimde bir kez bahsetmiştim.

"Aman Tanrım," dedi Niamh. Önündeki kitabı karıştırıyordu ve şimdi gülerek kapağını kapattı. "Bunu nasıl düşünemedim? Ama o babanın hizmetkârıydı, değil mi?"

Wendell omuz silkti. "Neden her taşın altına bakmayalım ki? Üvey annemle evlendikten sonra babama hizmet etmeye devam etti -eğer bir böcürtün sadakatine hizmet denebilirse-, yani bir süreliğine onun da annesiydi. En azından babamı öldürtene kadar. Sanırım bu onu annemden uzaklaştırdı, gerçi yaratık hakkında çok az şey biliyorum - çocukluğumun çoğunda uyuyordu. Bize yardım edip edemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok; belki de o gittikten sonra üvey annem bu saklanma yerini inşa etmeye başlamıştır. Muhtemelen onu aramakla zamanımızı boşa harcamış oluruz."

Niamh ellerini yüzünde ovuşturdu, hâlâ kendi kendine kıkırdıyordu. "Hayır, Liath, sanırım sorunu çözmüş olabilirsin. Tıpkı hikâyedeki gibi, değil mi? Üçüncü ipucu aslında bahçıvandan gelmiyor; bahçıvan onlara köprüyü gösteren boggart'a yolu gösteriyor. Üçüncü ipucu."

Düşüncelerim Niamh'inkileri yansıtıyordu ama hissettiğim şey tam olarak rahatlama değildi. "Öyle, hikâyeye çok benziyor," diye katıldım.

"O halde hemen yola çıkalım," dedi Wendell. Orga'yı omzuna kaldırdı ve hizmetkârlardan birine işaret etti. "Bineklerimizi hazırlayın."

18 Ocak-geç

Gece çöktü ve beraberinde hafif bir yağmur serpintisi getirdi. Burada yağmura aldır mıyorum, en azından artık aldır mıyorum, çünkü Wendell zavallı eski pelerinine sadece yağmura değil neme de dayanıklı hale getiren yeni bir büyü dokudu, böylece ne terden ne de buğudan rahatsız oluyorum. Bazen bu giysiyi aşırı doldurulmuş bir kanep e gibi hayal ediyorum, içine yeni bir büyü daha tıktır ılırsa dikiş yerlerinden patlamaya meyilli.

Wick Geçidi, Wendell'in krallığının iç bölgelerinde, daha ziyade faunların kullandığı bağlantı noktası gibi, ancak daha kuzeyde, Mavi Kanca dağlarının küme birlikte içinde a Kafa karıştırıcı topografya . zirveler ve kayalıklar. Oraya giden hiçbir mezar yok ama Orga bize birkaç kestirme yol buldu -Wendell'in krallığını, kralı da dahil olmak üzere herkesten daha iyi bildiğine inanıyorum- çeşitli korular ve dikili taşlar aracılığıyla Faerie'ye kapılar mesafeyi yarıya indiriyor. Böylece sadece bu geceyi dışarıda geçirmemiz gerekecek; yarın aceleyle kraliçenin saklandığı yere gidip onun işini bitireceğiz.

Eğer yaratık bizi kandırmadıysa. Eğer topladığımız diğer ipuçları doğruysa.

Eğer Wendell'i ölüme götürmüyorsam.

Yolculuğumuzda büyükbabamın günlüğünü de yanımda getirdim - nedenini bilmiyorum. Ne zaman açsam huzursuz oluyorum ve zaten huzursuz olacak yeterince şeyim yokmuş gibi.

Büyükbabam ve benim aramdaki paralellikleri görmezden gelemediğim gibi, kendimi büyükbabamın gizemli "kadın "ında Wendell'in yankılarını görürken buluyorum. Wendell gibi, "o" da altın saçlı, saçları inanılmaz derecede yumuşak, daha çok narin bir hayvanın kürküne benziyor. Aklıma Macan hikayesini getiren bir şekilde intikamcıdır; onu rahatsız eden herkes katledilir. Öfkelendiğinde bir "gazap fırtınasına" dönüşür ve ikna edilmesi mümkün değildir.

Bu kısma geldiğimde tüylerim diken diken oluyor.

Onun eliyle o kadar çok kişi öldü ki, gittiği her yerde intikamcı hayaletler tarafından rahatsız ediliyor, diye yazıyor büyükbabam, oldukça konuşkan bir şekilde. Ölüme o kadar aşinadır ki, onun kapısını görmüş, kış soğuğunu hissetmiştir. O kadar hızlı öldürebilir ki, düşmanı başına ne geldiğini bilemez ya da o kadar yavaş öldürebilir ki, son gelmeden önce bir düzine kez ölmüş gibi hisseder.

Bu rahatsız edici şiirsel damarı birkaç paragraf boyunca sürdürür ve sevgilisinin öldürücü öfkesini, altın saçlarına yaptığı övgüyle aynı sıcaklıkta över. Bu "kadın" vahşidir; anlaşılmazdır; kaprislidir.

Hayır, Wendell gibi değil. Ama tamamen benzemiyorlar mı?

-

Wick Geçidi, tepeleri bulutlarla örtülü, çıplak kumtaşı parçalarıyla pürüzlü ve yeşil iki dağ arasındaki bir geçittir. Çevredeki kırsal alan açık, sadece oraya buraya serpiştirilmiş birkaç porsuk korusu var ve bunların çoğunda birkaç özenli meşe var, sanki korkunç şeyler de izolasyondan hoşlanıyorlarmış gibi. Burası boş olmaktan ziyade *unutulmuş* hissi veren ıssız bir yerdir. Çok sayıda dikili taş manzarayı süslüyor, bazıları tekil, diğerleri paralel çizgiler halinde uzanıyor. Bir boggart'ın yerleşmek için böyle bir yer seçmesi alışılmadık bir durumdur; türlerinin çoğu arkadaşlık için can atar.

İleride bulutlar yarıldı ve en yakın dağ eteğinin tepesinde taştan bir kule ortaya çıktı. Uzun, mozaik çatılı ve tuhaf pencerele bir yapıydı; en alt katında ise tanımlayamadığım bir mimari döneme ait muazzam kemerlerin bulunduğu açık bir avlu vardı. Eğer yeterince uzun süre bakarsam, yapı hafifçe kayıyor gibi görünüyordu.

"Buradan itibaren yürümemiz gerekecek," dedi Wendell, devasa atından inerek. Yanımızda sadece Lord Taran ve iki muhafız getirmiştik ve onlar da atlarını fundalıklarda gezinmeleri için bırakarak Wendell'ın peşinden gittiler. Kırmızı Rüzgâr'dan isteksizce indim -yaratıktan hâlâ yarı yarıya korkuyor olsam da, yolculuğumuz boyunca onun yumuşak adımlarını takdir etmeye başladım. Burnunu ve beni muazzam bir homurtuyla ödüllendirdi; elim ıslandı.

Zemin garip şekilli deliklerle doluydu. Pütürlü zemine dikey olarak açılmışlardı ve aşağıya, karanlığa doğru eğimliydiler. Daha da endişe verici olanı, çimenlerin hayvan kemikleri ile dolu olmasıydı. Çevrede hiç çiftlik olmamasına rağmen, uzakta koyun olduğunu düşündüğüm bir dizi beyazımsı topak seçebiliyordum.

"Bogles," diye açıkladı Wendell. "Funda ağaçlarının altında tüneller açmışlar. Lanet olası haşereler! Ve bakın, şurada ölümlüler âlemine açılan bir kapı var." Tuhaf bir açıyla eğilmiş, sivri bir dişe benzeyen uzun bir taşı işaret etti.

Lord Taran kemiklere bakarak, "Faerie'ye yaptıkları ziyaret kısa sürmüş," dedi.

Dehşete düşmüştüm. "Bunların hepsi insan kalıntısı mı?"

"Öyle görünüyor," dedi Lord Taran. Şaşırtıcı bir şekilde, gördüğü manzara karşısında sinirlenmiş görünüyordu - cinayet için uygun bir tepki değildi ama benim onu algılayışım ile uyuşmuyordu.

Wendell, "Böcekler bizi rahatsız etmeyecek," dedi. Bununla birlikte kılıcını kınından çıkardı ve tepeye doğru yürüdü. Sağlı sollu bogle'ları kesmeye başlamasını bekliyordum ama bunun yerine, tıpkı bir kapıyı kibarca çalan biri gibi, kılıcının ucuyla yere vurmakla yetindi. Ancak bu vurmanın tam tersi bir etki yarattı; bir tane bile bogle çıkmadı. Gerçekten de, onu tepeye kadar takip ettiğimde, birkaç yumuşak tıkırtı ve gıcırtı duydum.

Kapılar kapanıyor ve uzun, kavrayıcı kolları olan küçük, kambur bir figürün bir çeşit böcek gibi manzaranın içinde kayboluşunu ara sıra yakalıyordum. Bu yaratıklarda aklıma ağaç faunlarını ya da Wendell'la geçen yıl savaştığımız perileri getiren tekinsiz bir şeyler vardı ve onları iyice göremediğim için mutluydum ama o kavrayıcı kollardan birkaç santim ötede geziniyor olmaktan da pek memnun değildim.

"Lanet olası dağlar!" Kırk beş saniye kadar yokuş yukarı yürüdükten sonra Wendell haykırdı. "Alpler'de onlara doydum. Artık benim topraklarımdayız, bu yüzden sıkıcı şeylerle istediğimi yapabilirim."

Ben bunun ne anlama geldiğini sormadan Wendell görünmez bir köpeği okşar gibi bir hareket yaptı. Hiçbir şey hissetmedim ama rüzgâr azaldı. Yukarı bakıp kuleyi hemen önümüzde bulana kadar tüm yaptığının bu olduğunu sanmışım. Yükselmekte olduğumuz dağ eteği artık adını bile hak etmiyordu ve arazide bir yükselti olmaktan öteye gidemiyordu.

"Böcürt bunun için sana teşekkür etmeyebilir," dedim, onun imkânsız gücü karşısında her zamanki soğukkanlılık çabamla.

Wendell yüzünü buruşturdu. "Ağrıyan ayak bileklerim için ona teşekkür etmem. Dağları o kadar çok seviyorsa, buzulların istila ettiği, Allah'ın unuttuğu bir yüksekliğe taşınabilir. Burada bekleyin," diye ekledi muhafızlara, sonra kemerlerden birine doğru yürüdü ve bir turist gibi etrafına bakındı. Az önce gördüklerimden sonra bile, onu uyarma dürtümü bastırmak zorunda kaldım, çünkü yüzleşmek üzere olduğumuz bir boggart'tı, evdeki bir brownie değil.^[*] Lord Taran yüzünü buruşturdu ve daha yavaş takip etti, kılıcı yanında çekilmişti, yani en azından birinin biraz akli .

Avlu boştu, sadece aralarında yosun ve kır çiçekleri yetişen bir sürü taş ve rüzgarın inlediği yüksek bir tavan vardı. Kulenin üst katlarının mobilyalı olup olmadığını merak ettim ve sonra düşündüm, *bedensiz bir varlık ne tür mobilyalara ihtiyaç duyar? Banyolar ve gardıroplar?*

"Belki de kapıyı çalmalıyız?" Şüpheli bir şekilde söyledim. "Burada olduğumuzu biliyor," dedi Wendell.

Lord Taran, "Hiç şüphesiz ayaklarına kapanmanı istiyor," dedi. "Bir boggart'ın küstahlığı sınır tanımaz; kendilerini kralların ve kraliçelerin üstünde görürler."

Bu o kadar zengindi ki gerçekten homurdandım. Lord Taran bana kısık gözlerle baktı.

"Sürünmek, hm?" Wendell söyledi. "Benim için hepsi bir. Ama böyle bir yaratık ne şekilde sürünmeyi tercih eder? Ben biliyorum."

Bir elini kaldırdı ve alan aniden her duvardan parlayan gümüş aynalarla doldu, hatta bazıları fayans gibi zemine yerleştirildi.

"Bu sadece bir cazibe," dedi. "Yine de güzel, değil mi? Ne düşünüyorsun? Çok mu fazla?"

"Biraz," dedim yüzlerce yansıma bakarak.

Lord Taran bana doğru sırtarak, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Biliyorsunuz Ekselansları, Callum ve benim resepsiyonumuzda çok sayıda ayna vardı - düğün dekoru olarak çok güzeller."

"Gerçekten mi?" Wendell düşünceli bir ifadeyle "Gerçekten mi?" diye sordu ve Taran uzun uzun yerleştirme ve çerçevelemeyi tarif etmeye devam etti. Dişlerimi sıktım ve onu görmezden geldim.

"Kes şunu," dedi böcürt. Çünkü aniden önümüzde duran bir böcürt vardı.

En azından ben onun bir boggart olduğunu düşünmüştüm. Bir boggart'ın kılıkları o kadar inandırıcıdır ki, onları taklit ettikleri yaratıktan ayırt etmek için çok az şey vardır, tek bir şey dışında: Gölge gibi, ayak izi bırakmazlar. Karşımadaki kişi kibar fae'lere ait gibi görünüyordu, ama ona baktıkça daha da rahatsız oldum. Çünkü o kendi kişiliği değil, Wendell'in ve Lord Taran'ın özelliklerinin -birinin altın saçları, diğerinin sivri elmacık kemikleri- ve sonunda dışarıda duran muhafızların yüzlerinde tanıdığım bazı özelliklerin bir araya getirilmiş haliydi. Sanki boggart o kadar uzun süredir şekilsizdi ki, bir zamanlar giydiği şekilleri unutmuştu ve bu yüzden, bir tutam, önünde gördüğü yüzlerden ödünç almıştı. Ya da belki de bu onun her zamanki alışkanlığıydı. Yüz hatlarımı incelemeye tenezzül etmediğini fark ettim, bu beni hiç şaşırtmadı.

Wendell, bu son derece rahatsız edici sahiplenme biçimini ya fark etmedi ya da umursamadı, her zamanki dramatik tarzıyla pelerini bir yana savurdu ve boggart'ın önünde eğildi. "Bağışlayın beni," dedi. "Yalnızca kuleniz için küçük bir süslemeyi takdir edeceğinizi düşündüm."

Böcürt, Lord Taran'ın aristokrat tenorluğundan büyük ölçüde izler taşıyan huysuz bir sesle, "Burası bir harabe," dedi. "Ben böyle seviyorum. Gümüş de umurumda değil, sizin krallığınızdan değilim."

"Nasıl ," dedi Wendell ve aynalar ortadan kayboldu.

"Söylediğiniz gibi, benim krallığımdan değilsiniz," diye devam etti. "Bu yüzden size emir veremem. Ama anladığım kadarıyla nesiller boyu aileme hizmet etmişsiniz. Bu yüzden eski bağlılıklara umut bağlayarak sizden bir iyilik dilemeye geldim."

"Evet, ," dedi boggart. "Sana bir bakalım, olur mu?"

Kollarını kavuşturdu ve Wendell'in etrafında volta attı, kaşlarını çatarak onu her açıdan inceledi, hatta dizlerini arkadan incelemek için eğildi. Bir noktada boggart, Wendell'inkine o kadar benzeyen bir hareketle altın sarısı saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ki kısa süreliğine midemin bulandığını hissettim.

Böcürt sonunda hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle, "Sadece annene daha çok benziyorsun," dedi. "Birincisi. İkinizin de annesini umursamadım. İlki sıkıcı küçük bir şeydi, ikincisi ise beceriksiz bir yarı ölümlüydü. *Bu* kraliçe de daha iyi görünmüyor." Bana yaklaştı, gözlerinde bir muziplik parıltısı belirirken beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ama ölümlüler eğlenceli olabilir. Ve bazılarının düşündüğü kadar kolay kırılmazlar."

Wendell'in yüz ifadesi bir anda şaşkınlıktan öfkeye dönüştü ve hem Taran hem de ben bir adım geri çekildik; Taran daha sonra bir anlık nezaketsizlikten sonra bir kedi kadar sinirlenmiş görünüyordu. Korkunç bir gümbürtü duyuldu, bu sese benim çok aşına olduğum o ıslak hışırtı da eklendi; sanki özenli meşeler topluca köklerinden sökülüp bize doğru geliyordu.

"Bir peri kraliçesiyle konuşuyorsun," dedi Wendell ve sanki hışırdayan yapraklar sesine karışmış gibiydi. Ondan bir adım daha uzaklaşma isteğimi bastırdım.

Böcürt geri çekilmeseydi daha sonra ne olurdu bilmiyorum ama geri çekildi. Ellerini kaldırdı ve güldü.

"Şimdi anlıyorum!" diye bağırdı. "Evet, evet, sen yeniden büyük büyükannen oldun. Ona çok düşkündüm. Aslında o her zaman benim favorim olmuştur. Ne yazık ki en büyük oğlu tahtı beklemekten yorulunca onu öldürdü. Ama ben de onu sevmeye başladım."

Kanlı gürleme sesi kesilmişti ama Wendell'ın yüz ifadesine bakılırsa, yine de onunla böcürt arasına girmenin ihtiyatlı bir davranış olacağını düşündüm. Dağınık düşüncelerimi düzenlemeye çalıştım -boggartlar konusunda oldukça bilgiliydim ve onlarla iki kez karşılaşmıştım, bu yüzden konuşmada inisiyatifi ele almak için aşırı gergin değildim.

"Gerçekten de haklısınız," dedim. "Kral birçok yönden büyük büyükannesine benziyor."

"Gerçekten mi?" Böcürt daha da sevinmiş görünüyordu. "Buzlu armutlara karşı bir düşkünlüğü mü var? Kraliçe ve ben birçok akşam birlikte buzlu armut yedik."

Şaşırmış gibi davrandım. "Ama buzlu armuttan daha çok sevdiği bir şey yok! Tabii müzik değilse."

Şimdi, bu tam olarak karanlıkta bir bıçak değildi, ama boggartlar hakkındaki anlayışıma ve akrabalık için kemiklerine kadar özlem duyduklarına bahse giriyordum.

"Müzik!" Böcürt ellerini birbirine vurdu, olumlu bir şekilde gülümsüyordu. "Evet, evet! Özellikle arpçılarından çok hoşlanırdı; çoğu zaman yetenekli ölümlüleri çalar ve şarkılarından bıktıktan sonra bile onları saklardı, çünkü onları öldürtür ve doldurur, sonra da ellerinde enstrümanlarıyla sergilerdi. Devrildiğinde oldukça geniş bir koleksiyona sahipti."

Geriye dönüp baktığımda, bu kadar çabuk toparlandığım için memnunum. "Ne kadar da benziyor," dedim.

Böcürt Wendell'ı bir aşağı bir yukarı süzmeye devam etti. Öldürücü öfkesinin ortaya çıktığı gibi aniden kaybolduğunu ve şimdi beni eğlenerek izlediğini görünce çok şaşırmam da rahatladım.

"Buzlu armutlar," diye mırıldandı.

"Evet," dedim ona sert bir bakış atarak. "Geçen gün çay içerken onlardan övgüyle bahsetmiyor muydun?"

Gülümsedi. ", değil mi?"

"Pekâlâ," dedi böcürt. "Size iki şartla yardım edeceğim. Birincisi: Kaleye dönmeme ve aranızda yaşamama izin verilmesi."

Bu durum hiç hoşuma gitmemişti ama Wendell ben daha fırsat bulamadan cevap verdi. "Elbette geleceksin," dedi. "Her zaman başımızın üstünde yerin vardı. Anladığım kadarıyla babam öldürüldüğünde ve soyu devrildiğinde kendi isteğinizle ayrılmışsınız."

Bunun tam da boggart'ın istediği yanıt olduğunu görebiliyordum. "İnsan davet edilmeyi tercih eder," dedi kibarca.

Wendell başını eğdi. Böcürt o kadar memnun oldu ki bir anlığına buharlaştı ve yeniden ortaya çıktığında Wendell'a daha çok benziyordu, hatta onun kıyafetlerini giyiyordu.

"İkincisi," dedi boggart, "dönüşümü kutlamak için büyük bir ziyafet düzenlemeniz. Bu ziyafette en az iki düzine arp sanatçısının yanı sıra ben kaleye girdiğimde ateşleyeceğiniz toplar da olmalı. Gece yarısı, sarayın en iyi drayfox'larından oluşan, hepsi gümüş ve mücevherlerle süslenmiş bir alay olmalı."

Wendell, "Aman Tanrım, ama hatırlanacak çok şey var," dedi. "Pekâlâ, ziyafetinizi vereceksiniz. Üvey annem öldüğünde ve diyar iyileştiğinde. Bunu yapmak için-"

"Evet, biliyorum," dedi boggart. Artık istediği şeyi elde ettiğine göre, konuşmaya olan ilgisini kaybetmiş görünüyordu. "Onun nerede olduğunu bilmek istiyorsunuz. Size sadece bir konuda yardımcı olabilirim: saklandığı yer bir ada."

"Ama biz bunu zaten biliyorduk," diye araya girdim. "Salyangozlar yüzünden." Hikâyenin gidişatı böyle değildi; boggart'ın bize *farklı* bir ipucu vermesi gerekiyordu, zaten sahip olduğumuz bir ipucunu değil.

Wendell'in kaşları çatılmıştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Böcürt sanki daha önce bastırmış gibi bir kahkaha patlattı. Ben ona ters ters bakarken, "Yüzün!" diye bağırdı.

Bir anlığına gözden kayboldu, tavandaki bir yarıktan kulenin üst katlarına doğru uçtu ve tekrar ortaya çıktığında elinde bir kumaş parçası vardı.

"Kraliçe krala diyarda dolaşmayı sevdiğini söylemiş," diye açıkladı. "Ama her zaman aynı kokuyla geri dönerdi: sazlar ve yosunlu taşlar. Gizli bir kaleye gizlice kaçtığını biliyordum. Bir gün kanlı bir dizle döndü - kraliçe tüm ölümlüler gibi sakardı. Bununla sardı."

"Yelken bezi," diye mırıldandı Wendell. Kaşları havaya kalkan Lord Taran'a gösterdi.

"Yelken bezi mi?" Sabırsızlıktan neredeyse kendimden geçmiş bir halde tekrarladım.

Wendell bana doğru döndü ama söyleyecek söz bulamıyor gibiydi. Sonunda şöyle dedi: "Bu teknelerden birinden. Bizim teknelerden. Amca?"

"Evet," dedi Lord Taran, bezi bana uzatırken. "Soyluların çoğu sıcak yaz günlerinde göle gider." Boş bakışlarımı gördü ve "Silverlily" diye açıkladı.

"Ne?" Elbiseyi elime aldım; bembeyazdı ve üzerinde küçük gümüş işlemeler vardı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Böcürt tekrar gülmeye başladı. "Burnunun dibinde!" diye bağırdı. "Bunca zamandır, burnunun dibinde. Oh, anneni biraz daha sevmeye başladım."

"Ama ilk ipucu. Salyangozlar. Silverlily'nin adası yok," diye itiraz ettim, kızgın ve öfkeliydim. Böyle bir şey olamazdı. Kraliçe Arna kanlı *gölde* saklanıyor olsaydı şimdiye kadar çoktan çözmüş olurdum. Her gün gözümü göle dikeyor, kaşlarımı çatıyor, tüm zihinsel enerjimi onun nerede olduğuna dair gizli ipuçlarını aramak için harcıyordum.

"Doğru," dedi Lord Taran. "Yine de yaratık haklı olmalı - onu orada bulacağız."

Wendell, karakteristik olarak paradokslardan rahatsız olmayan bir tavırla yelken bezini yumruğuna sıkıştırdı ve boggart'ın önünde tekrar eğildi. "Çok teşekkürler, ihtiyar," dedi. Tepkisini okumak zordu: beklenti, kesinlikle, ve adını koyamadığım başka bir şey, ama bu daha önce gösterdiği öfkeye çok yakındı, bir faun boynuzu kadar keskin bir noktaya kadar bilenmiş.

Böcürt, "Ziyafetim olduğu sürece," dedi ve sonra da ortadan kayboldu.

"Wendell," dedim, çünkü hâlâ ne hissettiğini anlayamıyordum ve bu beni geriyordu. Düşüncelere dalmış gibiydi ve cevap vermedi, sadece kolunu belime doladı ve kuleden ayrıldık.

Dışarı çıktığımızda bir çığlığı bastırmak zorunda kaldım, çünkü kapıdan beş adım ötede bana dik dik bakan bir meşe vardı ve onun ötesinde bahçede üç tane daha vardı. O gümbürdeyen sesi yanlış anladığımı nasıl da ummuştum.

Lord Taran, arkamda, nefesinin altında küfürler mırıldanıyordu. Kukuletasını saçlarının üzerine çekti ve meşeye kara bir bakış attı. "Acele et," diye mırıldandı bana ve birlikte sarkan dalların altından geçip güneş ışığına kavuşmak için acele ettik.

ATLAMA NOTLARI

* Böcürtlerin sınıflandırılmasına ilişkin bilimsel tartışmalar onlarca yıldır sürmektedir. Şu anda, en yaygın kabul gören sistemler onları sıradan fae'ler arasına yerleştirmektedir, ancak genç ve daha ileri görüşlü dryadolog neslinden birçok kişi buna karşı çıkmaktadır, Louis Meyers hem boggartları hem de Faeroese *hessefolk*'u saray fae'leri ile sınıflandıran alternatif bir sistem önermektedir. Kibar ve sıradan arasındaki temel ayrımın görünüşle ilgili olduğunu göz önünde bulundurun: kibar fae'ler ölümlüler gibi görünebilirken, brownie'ler ve trooping faeri'ler bunu yapamaz. Yine de çoğu dryadolog, kibar fae'lerin küçük Halk'ın sahip olmadığı büyülere sahip olduğunu kabul eder ve burada tartışmanın en can alıcı noktasına geliriz, çünkü boggartlar son derece güçlüdür. Büyülerinin gerçek sınırları bilinmese de, Balfour boggart'ı bir keresinde bütün bir köyün yerini değiştirmiş, ortaçağ Falkirk masalı "Kör Tavuklar"daki rakip boggart'lar ise, sesi Glasgow'a kadar duyulabilen bir ormanı şarkıya boğmak da dahil olmak üzere, çeşitli tırmanma becerileri göstermişlerdir. Şimdiye kadar benzer ölçekte bir büyü yapan tek bir bogle ya da brownie bilmiyorum. Gerçekten de Meyers, bir boggart'ın güçlerinin bazı peri kral ve kraliçelerinin güçlerine eşit olabileceğini ve "serbest dolaşan hükümdarlar" olarak kabul edilmeleri gerektiğini savunuyor. Bu ve boggartların istedikleri zaman ölümlü kılığına girebildikleri ve sıklıkla girdikleri gerçeği göz önüne alındığında, onları saraylı fae'ler arasına yerleştirmek apaçık görünüyor. Ve yine de! Çok değer verdikleri ve hayatları pahasına koruyacakları ölümlü (ya da bazı durumlarda peri) ailelerine olan bağlılıkları göz önüne alındığında, doğaları gereği ev keklerine çok yakındırlar. Bu bana Poe'yu ve Ljosland brownie'si *ffolskylda* kavramını hatırlattı.

Bu karmaşıklıkların ortasında, sınıflandırma sistemlerimiz modası geçmiş ve dar görüşlü hissettirmeye başlıyor.

Dolayısıyla, biz akademisyenler her ne kadar onları düzenli kategoriler altında toplamaya çalışsak , boggartlar Halk arasında var olan bulanık sınırların bir başka örneğidir.

19 Ocak

Bunu **yazmalıyım**. Çünkü yazarak bir çıkış yolu keşfedeceğim. Hikayenin içinde bir kapı. Bir tane var. Burada bitemez. Yine de bazı hikayeler öyle.

19 Ocak, tekrar

Bu kadar yeter. Elimi hareket ettirmeye zorlayacağım ve düşünmek için zihin.

Bu sabah erkenden, boggart'ın ininden birkaç mil ötedeki geçici kamp yerimizde uyandık ve Wendell hiç vakit kaybetmeden kale arazisine giden yolu izledi. Böcürt'ün tepesini yeniden şekillendirdiği gibi coğrafyayı da yeniden şekillendirdiğinden şüpheleniyorum, çünkü Orga'nın kestirme yollarıyla bile Böcürt'ün kulesine gitmemizden daha kısa sürede kaleye ulaştık. Sadece birkaç saat sonra göl kıyısında durduğumuzda, Wendell'ın rengi solmuştu ve sanki çok az yiyecekle çok uzun bir mesafe koşmuş gibi hafifçe titriyordu.

"Şimdi ne olacak?" Lord Taran söyledi.

"Bir tekneyle açılıp etrafa bakabiliriz sanırım," dedim, hâlâ her şeyden kuşkuluydum. Gölde Kraliçe Arna'yı bulacağımıza inanmıyordum, gerçi bir parçam bulamayacağımızı da *umuyordu* ve ilkinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğinden emin olamıyordum. Bir noktada, sanki hikâye dörtlüye benden uzaklaşmış ya da belki de benimle *birlikte* uzaklaşmıştı ve ben zar zor tutunuyordum. Wendell bizi gölün doğu kenarında, cam fenerlerle kaplı bir iskelenin -şimdi öğleden sonra ışığında sönmüştü- suya doğru uzandığı yerde biten bir patıkaya götürmüştü.

Yanında, belki de her biri dört yolcu alabilecek büyüklükte, ahşap iskeletlerinin üzerine tanımadığım hayvanların -kısa siyah kürklü bir şeyin- derileri gerilmiş on küçük tekne vardı. Her birinin şimdi istiflenmiş iki yelkeni vardı.

Uzakta olduğumuz süre içinde hiçbir ada ortaya çıkmamıştı. Havanın keyfi kaçmıştı, gökyüzü sanki bir randevuya geç kalmış gibi aceleyle ilerleyen yamalı beyaz ve iri gri bulutlardan oluşuyordu ve gölün derisi kıyıya çarpan ve tekneleri sallayan küçük dalgalarla buruşmuştu.

Wendell, "Yalnız gideceğiz," dedi.

Lord Taran sinirlenerek, "Elbette yapacaksınız," dedi. "Bundan hoşlanmıyorum. Sonunun iyi biteceğini sanmıyorum."

"Öyle ya da böyle bitecek," dedi Wendell, "öyle ya da böyle."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Hayır, bu uğursuz peri saçmalıklarının hiçbirine izin vermeyeceğim. Biz gitmiyoruz."

Bana baktı. "Emily! Bana üvey anneme giden yolu bulan sendin. Şimdi, belki böcürt bizi yoldan çıkarmıştır, belki de çıkarmamıştır; her iki durumda da gölü aramalıyız."

"İstemiyorum-" Ne söylediğimi bilmeden durdum. Artık Macan'ın hikâyesini takip etmek istemiyordum, bu kesindi. *Çok* yardımcı olduğunu kanıtlıyordu ve artık ona güvenmiyordum - Niamh'ın da belirttiği gibi, sonu mutlu bitmemişti. Ama ne diyebilirdim ki? Wendell'in kendi krallığının üvey annesinin laneti tarafından tüketilmesine izin vermesi gerektiğini mi? Yine de kendimi bu fikri bir argümana dönüştürürken buldum - Cambridge'e dönebilir, diyarı üvey annesinden kurtarmak için başka bir yol arayabilirdik. Dryadoloji kütüphanesinin yumuşak ışığı ve deri ve parşömen kokusunun anısı içimi açlık gibi doldurdu. Ve gerçekten, bu gülünç kıyafetler içinde, onların hikâyelerinden birinde bir peri kraliçesi rolünü oynayarak burada ne yapıyordum?

"Gitmeliyim," dedi usulca ve anlamını kavraması bir an aldı.

İç

nd "Lanet olsun sana," diye nefes aldım. "Beni arkanda mı

e. bırakacaksın?" "İsteyerek değil," dedi elimi tutarak. "Asla.

Em-"

Elimi geri çektim, bir özürle tatmin olmasına izin veremeyecek kadar öfkeliydim. Üvey annesiyle tek başına yüzleşmesine izin vermek dayanılmazdı. Korkuyla zihnimi "Kral Macan'ın Arıları "na geri dönmeye zorladım. Daha önce böyle imkânsız sorunlardan kurtulmayı düşünmemiş miydim? Kraliçe Arna'yla bir kez bile yüzleşmemiş miydim? Bunu neden tekrar yapamayayım? Bu akademik bir bilmeceydi ve bu bilmeceleri çözmekte benden daha yetenekli kim olabilirdi ki?

Gölde bir şey fokurdadı ve baş döndürücü bir dehşet neredeyse ayaklarımı yerden kesti.

Wendell kollarında tuttuğu Orga'ya birkaç veda sözcüğü mırıldanarak bizi takip etmemesini tembihledi. Orga ona uykulu gözlerle baktı ve onu şaşkın şaşkın bakan Lord Taran'a teslim etmesine izin verdi.

"Barıştık mı, düşmüş savaşı?" dedi. Orga'nın Wendell'ın onu bu kadar kolay geride bırakmasına izin vermesine ben de şaşırmıştım. Kedi ikimizin de farkında olduğuna dair hiçbir işaret vermedi, sadece anlaşılmas bir şekilde Wendell'ı izledi.

Lord Taran'a başka bir şey söylemedik ve en yakın tekneye atladık. *Ben* atladım, neredeyse deviriyordum; Wendell her zamanki gibi zarifçe hareket etti ve bizi kolayca düzeltti. Yelkenleri açtı ve yola koyulduk, pruva gümüşü suları ve bulanık ağaç şekillerini ayırıyordu.

Rıhtımdan bir çılgılık geldi ve Taran'ın sendeleyerek geri döndüğünü, yüzünü tuttuğunu görmek için döndüm. Parmaklarının arasından bir dizi derin yaradan kan akıyordu. Sonra karanlık bir şekil suyun üzerinde süzülerek, imkansız bir sıçrayışla bize doğru geliyordu.

Orga pruvaya inerken homurdandı ve sonra sırtını yalamak için döndü, Lord Taran'ın oyulmasının kapsamlı bir gündemin yalnızca bir maddesi olduğunu ima edercesine her şey gibi soğukkanlıydı.

Şaşkın bir duraksamadan sonra Wendell gülmeye başladı. Bu ses hoşuma gitmiş, üzerime soğuk bir nem gibi yapışan korkuyu hafifletmişti.

19 Ocak, *tekrar*

Ne kadar zaman geçtiğinden **emin değilim**. Az önce kendime geldim, kalem hâlâ elimdeydi, boş bir sisin içine düşmüştüm ve bu sırada pencereden dışarı bakıyordum. Birisi usulca kapımı çalıyor - büyük ihtimalle Callum ya da Niamh. Neden beni rahat bırakmıyorlar? Kimseyi görmek istemiyorum.

Neden aklıma hiçbir fikir gelmiyor? Tüm çalışmalarımın, engin folklor bilgimin beni şu anda başarısızlığa uğratabileceğine inanmayı reddediyorum.

Ama kaldığım yerden devam etmeliyim.

Wendell rüzgârın bizi gölün karşı kıyısına taşımasına izin verdi ve sonra güneye yönelerek bizi Silverlily'nin kaleyi görmemizi engelleyen bir koluna götürdü. Ağaçların gölgesi üzerimize düştü ve ben saz kokusunu içime çektim, sonra tekrar açıklara doğru yelken açtık. Yusufçuklar uçuşuyor ve cırcır böcekleri güneşli otların arasından mırıldanıyordu, çünkü dünya akşama doğru ilerlerken gölgeler de uzuyordu. Suyun altında bir şey aralıklı olarak fokurduyor, baloncuk bulutları çıkarıyor ve ara sıra balık olamayacak kadar büyük, karanlık bir şekil teknenin altından fırlıyormuş gibi görünüyordu. Görünüşe göre Silverlily'de yelken açanlar sadece soylular değildi; sol tarafımızda küçük bir kano, gri giysili bir brownie tarafından öfkeli bir hızla çekiliyordu.

ve kıyı boyunca orada burada kıyıya çekilmiş ya da sarkan ağaç dallarına bağlanmış başka minyatür deniz taşıtları gördüm.

"Neden beni daha önce tekneyle gezmeye götürmedin?" Yarı şaka yarı ciddi söyledim. Güneş çıkmıştı ve onunla birlikte ruh halim daha iyimser bir hal almıştı. Ağaçlarla kaplı kıyıların manzarası çok güzeldi, orman bu mesafeden daha karanlık ve daha da gizem doluydu ve rüzgâr tenime hoş bir serinlik veriyordu. Sanki bir şeyin merkezine gelmişim gibi hissediyordum.

Wendell gülümsedi. "Birkaç yıl önce İsveç'te yaptığınız saha çalışmasından sonra göllerden hoşlanmadığınızı anlamıştım."

"Bu daha çok su elflerinden ve bana o sızdıran kayığı kiralayanlar gibi vicdansız balıkçılardan hoşlanmadığım içindi," dedim suyu tarayarak. "Önce nereye bakalım? Bir ya da iki teorim var."

Bana endişeli bir bakış attı. "Bana hâlâ kızgın değil misin?" "Doğal olarak öyleyim," dedim ters ters bakarak. "Ama bu mantıksız bir öfke, çünkü sen Sadece krallığınızı kurtarmaya çalışıyorum ve zaten size o lanet Macan hikayesini bulan da bendim, dolayısıyla sizi bu tehlikenin içine attığım için kendime kızmak için de bir o kadar sebebim var. Bu yüzden böyle verimsiz bir duyguya kapılmaktansa elimizdeki mücadeleye odaklanmayı tercih ettim."

Wendell gülmeye başladı. Tekne hafifçe bir o yana bir bu yana sallanırken bir eline yaslandı, omuzları titriyordu.

"Her neyse," dedim, yüzümün kızarmasını engellemeye çalışıyor ama başaramıyordum. Bana öyle bir bakıyordu ki! "Belki de şu küçük yarımadanın ucundan başlayıp dışarıya doğru ilerleyebiliriz-"

"Emily," dedi Wendell, karşımdaki koltuğa tüneyip elimi tutarak, "önce ilgilenmemiz gereken başka işler var. Üvey annemi bulmaktan daha önemli."

Ona sadece göz kırpabildim. "Bundan daha önemli ne olabilir ki?"

Elimi tuttu. Gözleri gölün zümrüt bulanıklığında ve güneş ışığında daha da yeşildi. "Benimle evlenir misin?"

Kafamın bu kadar karıştığı başka bir zaman düşünemiyorum. Sanırım tam bir dakika boyunca ona baktım ve kendini açıklamasını bekledim. "Bu soru çoktan yanıtlandı," dedim sonunda.

Sonra ne demek istediğini anladım ve nabzım bir başka dehşet dalgasıyla yükseldi.

"Tanrım," dedim. "Şimdi mi? *Burada mı?* İle-" Belirli bir şeye el salladım. "Bütün *bunlar* mı?"

"İdeal olmaktan çok uzak," dedi Wendell iç çekerek. "Gösterişli bir şey olmasını umuyordum. Her zaman, eğer evlenecek olsaydım bunun kale bahçelerinde ya da belki de Asma Havuzlar'ın kıyısında olacağını düşünmüşümdür. Ama kendimi merak ederken buldum: Bunu mu tercih ederiniz? Notlar ve konferans salonları dışında halka açık gösterilerden pek hoşlanmıyorsunuz."

Derin bir nefes aldım, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ama sakinleşmeyecekti. "Zamanlamayı beğenmedim. Hikâyeyi düşünüyorsun. İkinci Macan'ın sonunu."

"Evet," dedi Wendell, bana sabit bir şekilde bakarak. "Senin iyiliğin için böyle şeyler düşünmek zorundayım, çünkü aklımda ilk sırada sen varsın. Bugün ölmek gibi bir niyetim yok, lütfen bunu anlayın. Ama işler ters giderse -ki gidebileceğini kabul etmelisin- seni savunmasız bırakmayacağım. Halkım seni bir Peri Kraliçesi olarak tanıyor çünkü onlara öyle olduğunu söyledim ama diyar bunu tanımıyor. Henüz değil."

"Eski moda, değil mi?" Şaka yapmaya çalışıyordum ama sesim sadece boğuk çıkıyordu. Yine de, her şeye rağmen, nabzımın yavaşladığını hissettim. Belki de nedeni gölün sakinleştirici ortamı ya da Wendell'da nadiren gözlemlediğim ama onu neredeyse insan gibi gösteren bariz gerginliği idi.

Wendell bana ciddi bir şekilde cevap verdi. "Sanırım öyle. Ama sonra, Faerie *evliliği* gerçekten tanımıyor. Faie'den yapılan bu çeviri sadece beceriksiz bir yaklaşım." Düşünüyor gibiydi. "Gözlemlediğim kadarıyla ölümlüler bazen çok aptalca nedenlerle evleniyorlar. Halk evlenmez, çünkü kişi kendisine uymayan biriyle evlenemez. Bu kelimenin kaderini kabul etmek gibi bir çağrışımı var."

"Beni bir dilbilim dersiyle sakinleştirmeye çalışıyorsun," dedim. Gülümsedi. "İşe yarıyor mu?"

Bir kahkaha attım. "O zaman eski geleneklere göre evlenmemizi mi öneriyorsun? Basit bir deklarasyonla mı?"

"Neden olmasın?" dedi.

Bu garip bir şeydi. Evlilik meselesine, törene, gösteriye, ondan sonra gelecek olan her şeye, bu garip ve güzel krallığın yarısının benim olacağı biçimine büyük bir korkuyla bakıyordum. Yine de, gölün üzerinde ağaç gölgelerinin, yansıyan ışığın ve rüzgârla boğuşan yusufçukların arasında otururken, neden bu kadar korktuğumu artık . Muhtemelen Kraliçe Arna'nın üzerimizde bir giyotin gibi sallanan tehdidinden de kaynaklanıyordu - yakın bir ölüm ihtimali her şeyi bir perspektife oturtma eğilimindedir. Endişelerim *yok olmadı - hiçbir* büyü bunu başaramazdı. Sadece önümde uzanan dünyadan ne kadar küçük olduklarını fark ettim. Gördüğüm onca şeyden sonra ve böylesine tehlikeli bir çalılığın ortasında bile istediğim bir dünya. Onu çok istiyordum. Ve özellikle de Wendell'la paylaşmak istiyordum.

"Pekâlâ," dedim. "Bu nasıl çalışıyor? Ayakta mı durmalıyım? Sizi uyarıyorum, her türlü su taşıtında dengem bozulur."

Wendell bir an için gözlerini kırptırdı. Sonra yüz ifadesi öylesine sevinç ve rahatlamayla doldu ki şaşırıp kaldım.

"Hayır diyeceğimi sandın!" "Hayır diyeceğimi mi sandın?" diye bağırdım, öfkeyle elini savuşturarak. "Hay Allah. Bir de beni ne kadar iyi tanıdığınla övünüp duruyorsun."

Tekrar güldü, sesi gölde yankılandı ve ağaçlar bu sesle kıpırdandı, yapraklarını göl kıyısına yağdırdı. Bir elini yüzüne götürdü. "Bunu düşünmemiştim," dedi. "*Ne* söyleyeceğini bilmiyordum. Görünüşe göre hâlâ beni şaşırtma yeteneğine sahipsin, Em."

Gözlerimi devirdim. Bakışlarında gerginliğin bir yankısı vardı ve bundan bıktığıma karar verdim. Ayrıca, o anda çok yakışıklı görünüyordu, güneş ışığı saçlarında en az bir düzine altın tonunu seçiyordu, bu yüzden pelerinini tuttum, başparmağımı iliklerden birine geçirdim ve onu kendime doğru çektim.

"Hadi ama, ne yapmamız gerekiyor?" Sonunda nefes nefese birbirimizden ayrıldığımızda söyledim. Bu geleneğin uzun konuşmalar içermeyeceğini umuyordum. Duygularımı kelimelere dökme konusunda kendimi pek geliştiremedim.

"Hiçbir şey," dedi. "Bitti. Bak."

Bakışlarını göl kıyısına kadar takip ettim. Yüzlerce küçük ışık ormanı süslüyordu - yüzden fazla. Bin tane mi? Gölgelelerin arasında belirip duruyorlardı, boyutları ve parlaklıkları fenere göre değişiyordu. Ormanın bu kadar halkla dolu olduğunu fark etmemiştim. Ve ağaçların arasında gümüş peri taşları parlamaya başladı.

"Bütün bunlar ölümlü bir kraliçe için mi?" Kızarmış ve bunalmış bir halde mırıldandım. "Çok mu fazla?" Wendell bir el hareketi yaptı ve peri taşları karardı,

sadece zayıf bir ışıltı tutuyor. "Yapabileceğim bu kadar. Küçük Halk geleneklerine bağlı kalacaktır; sabah olmadan ışıklarını söndürmelerini istersem çok gücenirler."

"Pekâlâ," dedim. Peri taşları olmadan katlanmak daha kolaydı, onları her zaman ürkütücü bulmuşumdur, ağaç tepeleri arasında garip şekilli bir sis gibi asılı durmalarını. Cambridge'deki Dryadoloji ve Etnofolklor Müzesi'nin küratörünün bu şeylerden sadece bir tanesi için gözlerini feda edeceğini biliyorum - hiçbirisi ölümlü dünyaya kaçırılmadı ve biçimleri ve boyutları onları peri taşları arasında benzersiz kılıyor. Bir süre daha sürüklendik, daha fazla ışığın canlanmasını izledik.

"Bu da ne?" Dedim.

Gölün güney kıyısına doğru süzölmüştük. Şimdi Ariadne'yle birlikte cam gibi suya yansıyan kaleyi ilk kez gördüğümüz yerden çok uzakta değildik. Göl burada daha sığdı; dipteki kayaların yosun rengini görebiliyordum. Ve başka bir şey daha.

Suya uzandım ve otun kenarını yakaladım. Uzun ve ipe benziyordu, ana gövdeden dallanan yaprak kümeleri kızıl kahverengi saç buklelerine benziyordu. bekleyerek çekiştirdim ama gölün dibine sıkıca kök salmıştı. Elimde bir acı hissettim. Avucumu inceledim; küçük yeşil polen taneleriyle kaplıydı ve iki siyah diken deriye gömülmüştü.

Wendell'e gösterdim, o da kılıcını çıkarıp ottan bir parça kesti. O da elini dikenlerden keserken küfür etti.

"İki diken," dedim.

"Evet." Otları tekrar göle bıraktı. "Yüzmeye giden birinin saçlarına kolayca dolanabilir."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. "Kıyıdan çok uzakta değiliz. Bu mesafeyi kolayca yüzebilirsin. Burada olduğunuzu kimsenin bilmesini istemiyorsanız tekneye binmeyebilirsiniz."

Birbirimize baktık. Sonra Wendell yelkeni ayarladı ve otların en karanlık bölgesine doğru sürüklendik. Yakın çevrede olağandışı bir şey görmedim. Kıyıda görünen perilerden bazıları kıyıya yerleşmişti, sanırım ne yaptığımızı görmek için.

Wendell bir süre geniş göl yosunlarının arasında sürüklenmemize izin verdikten sonra bizi çevre boyunca gönderdi ve ıslak yapraklara farklı bir açıyla tekrar daldı. Yabani otlar teknenin gövdesinde hafif bir çizikle birlikte *şşşt, şşşt* diye sesler çıkarıyordu. Dikenlerin deride bir delik açacağından endişelenmeye başladım.

Sonra tekne hafif bir *gümbürtüyle* durdu.

"Bunun bir taş olup olmadığını sorardım," dedim. Kalbim şimdi o kadar heyecanla çarpıyordu ki nefesimin kesildiğini hissettim. "Ama içimden bir ses sormama gerek olmadığını söylüyor."

Wendell suyu taradı ama görececek bir şey yoktu, sadece yabani otlar ve karanlık vardı. Yüzünü buruşturdu. "Bu çamurda yüzmek pek hoşuma gitmiyor ama sanırım riske girmeliyim. Sen ne düşünüyorsun?"

Bu sonuncusu Orga'ya yönelikti. Etkilenmemiş bir homurtu çıkardı ve adamın omzuna atladı.

Sonra teknenin pruvasından indi.

Düşmediği için su sıçraması olmadı. Sadece, her zaman ağaçların içinde ve dışında kaybolmasına benzer bir şekilde ortadan kayboldu. Başka bir deyişle, oldukça korkunç bir şekilde.

Bir saniye sonra yeniden ortaya çıktı, teknenin bir yandan diğer yana hafifçe sallanmasına neden olan bir gümbürtüyle tekneye indi, belli ki içinde kaybolduğu hiçlikten bir sıçrayış yapmıştı. İlk şoku henüz atlatamamışken, içten bir "Lanet olsun, Wendell!" dedim.

"Özür dilerim," dedi, kendisi de biraz afallamış görünüyordu. Kolumdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Em, bunu görmelisin. Ben bekliyordum-

ve hala tam olarak inanamıyorum-"

Ve lanet adam beni teknenin kenarına çekti.

Tökezleyerek yere düştüm ve Wendell düşmeme fırsat vermeden beni yakaladı.

Ben daha kendimi toparlayamadan o bana saçmalamaya başladı.

"Kraliçe Anne'in Adası!" duruyordu. "Burası olmalı anlatırız ama hiç düşünmemiştim- o zaman gerçekten de kayıp bir kale var! Ve burada görebildiğim kadarıyla hiç Halk yok, o zaman *ben* nasıl buradayım? Tanrı aşkına burayı nasıl bulmuş? Ama şu meşeye *bakın!*" Bunu İrlandaca bir dizi renkli ünlem izledi.

Etrafıma bakındım. Gerçekten de bir adanın üzerinde duruyorduk, gerçekten de çok küçüktü, ölümlüler âleminde bir deniz feneri ya da belki de tek başına bir konut bulunması beklenebilecek bir şeydi. Ancak bunun yerine bir kıyı şeridi ve şeyden çok bir Norman kalesine benzeyen küçük, çatısız kale vardı, ki bu Norman kalesine benzediğini söylemekle aynı şey değil. Büyük pencereleri ve çoğunlukla sarmaşıklarla kaplanmış yüksek taş duvarları vardı. Kalenin içinde, diğerlerinin üzerinde yükselen en az bir özenli meşe de dahil olmak üzere bir ağaç korusu büyüdü.

Dönüp Wendell'a baktım, hâlâ hikâyeyi haykırıyordu. Bir masalın canlanmasından bu kadar keyif alan bir peri gördüğüm için içimde bir eğlence pırıltısı hissettim ama bu pırıltı çabucak geçti ve korku yeniden çöktü.

", " dedim. "Kraliçe Anne'in Adası da neyin nesi?"

Bana özür dileyen bir bakış attı. Heyecandan saçlarını ovaladığı için saçları darmadağın olmuştu. "Kraliçe Anne'in Adası'nın kaçak bir ölümlü kraliçeyi - sende önce bu toprakların tanıdığı tek ölümlü hükümdar Em - başka biriyle evlenebilmek için onu öldürmek isteyen kötü kalpli kocasından korumak için krallığın kendisi tarafından yaratıldığı söylenir. Burada günlerini huzur içinde geçirdiği söylenir; kaçtığında yaşlı olduğu için ona pek bir şey kalmamıştır. Folk'un onu bulamadığını söylüyorlar. Sanırım üvey annem bir melez olarak bir boşluk bulmuş."

"Ve sen onu sadece ben seninle olduğum için buldun," dedim, dehşetin ortasında bir tatmin duygusu hissederek; bir peri gizeminin çözülmesinden zevk almaktan asla vazgeçmeyeceğim. Kısa bir süre bu konuda nasıl bir makale yazabileceğimi düşündüm.

kaybolan adalar birçok ülkenin folklorunda yer alan bir motiftir. Bu rahatlatıcı bir düşünce çizgisiydi.

"Sonunda benden bıktığında bir sürgü deliğim olacağını bilmek güzel," dedim. "Ve etrafa saçtığım çay fincanları. En son ofisime geldiğinde bundan şikayetçi değil miydin?"

Bu da rahatlatıcıydı. Belki de olayları hafife almaya devam edersem, sonunda Kraliçe Arna'nın sığınağına geldiğimiz gerçeğini atlayabilirdim. Şimdi pencerelerden birinden bizi mi izliyordu? Bakmaktan dikkatle kaçındım.

Wendell cevap vermedi, sadece hâlâ omuzlarına sarılmış ve temkinli görünen Orga'yı okşamaya devam etti. Diğer eliyle parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni kıyıya doğru götürdü. Ada çok küçük olduğu için bir sorun olduğunu anlamam uzun sürmedi.

"Hm!" Wendell birkaç dakika geçtikten sonra, bu süre zarfında kalenin hiç yaklaşmadığını söyledi. Arkama baktım, tekne sadece bir ya da iki metre ötede kıyıya doğru hafifçe sallanıyordu.

"İlginç," diye mırıldandım.

"Ada benim burada olmamdan hoşlanmıyor," dedi kaleye bakarak. "Ben kendisinden atmak istediği bir kıymık gibiyim. Ne yapmalı? İçimden bir ses sadece elimi sallayıp kaleyi parçalara ayırmamın iyi sonuç vermeyeceğini söylüyor."

"Ne yapmamız gerektiği çok açık," dedim, eğrelti otlarını ve çimenleri incelemeye başlamıştım bile. "Hikâyeyi düşünün."

"Hangisi?"

"Macan, elbette. Üç ipucumuzdan henüz kullanmadığımız bir tanesi ."

"Ah," dedi sanki mantar arıyormuşuz gibi sarmaşıkları bir kenara itip eğrelti otlarının altına bakarak yeşilliği taramaya başladık. Kaleye ulaşmamızı engelleyen büyü ilgi çekiciydi: Su seviyesinin birkaç metre yukarısına serpiştirilmiş ağaçlara bağlı görünüyordu. Geçemeyeceğimiz düzensiz bir çember oluşturmuşlardı.

"İşte," dedi Wendell sonunda.

Salyangoz devrilmiş bir dal tarafından yarı gizlenmişti ve adaya inen gölgeler arasında hafifçe parlıyordu. Bizi görünce irkilir gibi oldu ve kabuğunun içine çekildi, sonra başını temkinli bir şekilde tekrar dışarı çıkardı.

"Şimdi ne olacak?" Dedim ki. "Kabuğun bir büyüğü olabilir mi, bu büyüğü bozup kaleye giden yolu bulabilir miyiz?"

"Belki de," dedi Wendell düşünceli bir sesle. Elini cebine attı ve tereyağı perisinin bize verdiği kabuğu, yaşlı kraliçenin akşam yemeği için pişirdiği salyangozlardan birini çıkardı. Salyangozun yanına diz çöktü; salyangoz bizi izliyor olabilir de olmayabilir de - salyangoz anatomisi konusunda uzman değilim ama antenleri bize doğru dönmüştü.

Wendell, "Kalede barınan kişiye karşı pek sevgi beslemediğinizi sanıyorum," dedi. "Kardeşlerinin çoğu onun ceplerinde kayboldu, değil mi? Ve oradan da akşam yemeği tabağına. Bana yolu göster, çünkü ben onun düşmanıyım ve ona hak ettiği kadarı sunacağım."

Salyangozun antenleri seğirmeye başladı. Süzülerek uzaklaştı ve Wendell ile ben - yani, arkasına takıldık diyebilirim, ama tahmin edebileceğiniz gibi, yarattığın kaleye doğru ilerlediğinden emin olmamız için bir iki dakika geçmesi gerekti.

Daha fazla salyangoz gölgelerden süzülerek ilkinde katıldı. Ve daha fazlası. Ve daha fazlası. Her yanımızı yüzlerce salyangoz sarana kadar. Birlikte kıyı şeridinden ayrıldık ve ilk ağaçların dallarının altından geçerek, eğrelti otları ve sarmaşıklarla kaplı kale çimenliği üzerinde istikrarlı bir şekilde ilerledik.

"Bizim için bir yol açıyorlar," diye mırıldandım. "olmalı. Büyünün içinden geçebilirler ve biz onların arasında olduğumuz sürece büyü bizi engelleyemez. Yine de kendilerini nasıl bu kadar çabuk organize edebildiler?"

"Oh, sanırım üvey anneme ihanet etmek için bekliyorlardı," dedi Wendell. "Ve uzun süre beklemiş olmalılar, çünkü onlar her şeyden önce sabırlı yaratıklardır. Buraya geldiğinden beri onu izliyorlarsa ve düşmanlarının buraya bir yol bulabileceklerini umarak kıyayı gözlüyorlarsa hiç şaşırmam. O yarattığın fazla ikna edilmeye ihtiyacı yoktu, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Kendime salyangozlardan korkmanın gülünç olduğunu söyledim ama buna tam olarak inanmadım. Evet, gerekirse onlardan daha hızlı koşabilirdim-

Aslında onlardan daha iyi yürümüştüm, hatta onları botlarımın altında ezmiştım, ama onları çevreleyen inatçı tehdit havası ve bir ya da daha fazlası düşerse, diğerlerinin çimenlikteki gizli kıvrımlardan yükselip onların yerini alacağı duygusu, attığım her adımda tek bir antene basmamak için beni korkutuyordu.

Kaleye varmamız belki yarım saat sürdü; önce gülünç, sonra can sıkıcı, sonra da uğursuz gelen bir dizi yavaş yarım adımla ilerliyorduk, etrafımız küçük, belli belirsiz ışıldayan korumalarımızla çevriliydi. Bu süre zarfında Wendell alışılmadık derecede sessizdi, sadece ara sıra Orga'ya güvence veren sözler mırıldanıyordu ve kendimi onun ruh halini yakalarken buldum. Derinleşen karanlığa, ötesindeki ışıltılı göle . Kalenin gölgesinde duruyorduk ve hava soğuktu. Gölün uzak kıyısı ince bir sisin ardında uzanıyor gibiydi. Fenerleri hâlâ görebiliyordum, ama şimdi onlarda melankolik bir şey vardı, asla ulaşamayacak bir arkadaşlığın vaadi. Burada son günlerini yaşayan yaşlı bir kadını düşündüm, bir zamanlar etrafında olan şeylerin anıları.

Yavaş bir adım daha atmak için botumu kaldırırken, "Yalnız bir yer," dedim. "Anne'in saltanatı ne zamandı?"

"Uzun zaman önce," diye yanıtladı Wendell. "Babamın soyundan bile önce; atalarından biri, bir çağ ya da daha fazla zaman önce, Anne'in bir çağ önceki değersiz kocasının soyundan gelen bir kuzenden tahtı çaldı. Sanırım kemikleri hala burada bir yerlerde yatıyor. Umarım onu gömecek biri vardır."

Kaleye ve bir çift uzun meşe kapıya ulaştık. Mentşeleri süslü ama paslıydı ve kapılardan birinde bir sarkma vardı. Evet, burayı yaratan büyüler bile yaşlandıkça yıpranmışsa, Halk'ın amarantin gözlerinde kesinlikle birçok nesil geçmişti.

Teşekkürlerimizi sunmak için eğilerek salyangozlardan ayrıldık. Wendell daha önce konuştuğu kişiyle sessizce konuşmak için diz çöktü -aralarındaki farkı nasıl anlayabildi, bilmiyorum. Daha sonra eşikte duraksadı, bir eli taş duvarın üzerindeydi. Orga yere atladı ve ona baktı.

"Üvey annemin çok az büyüğü var," dedi bana. "Onun gücü her zaman cazibe ve aldatma yeteneğinde yatıyordu. Yapabilir mi bilmiyorum,

Bir şekilde, bu adanın büyüsu onu koruyor. Önce ben gireyim, sonra sizi çağırırım."

Onunla tartışacağımı düşünüyör gibiydi, ama kötü bir büyüyle yüzümün patlatılmasına hiç niyetim yoktu. "Önce sen girebilirsin," dedim, "ama *yalnız* girebileceğini sanma. Eğer görüş alanımın dışına çıkarsan çok kızarım ve seni kovalarım."

"Sırtımda ateş püskürten bir ejderha! Hayır, bundan kaçınmayı tercih ederim.

Merak etme Em, bununla tek başıma yüzleşmek için ben de senin kadar istekli değilim."

Tatmin olmuş bir şekilde az önce yaptığım işe geri döndüm; çevredeki her santimetrekairelik bitki örtüsünü arılar için taradım. Böcek yaşamı çoğunlukla böcekler ve karıncalardan oluşuyor gibiydi. Wendell kapıları iterek açtı ve içeri girdi.

Bir konuda dürüst davranmıştı; durmadan önce sadece yarım düzine adım gitmişti. Ama beni çağırmadı.

"Wendell?" Sesim gerçekten hissettiğimden daha sinirli çıkmıştı, çünkü midemde kaynayan korkudan başka her şeye odaklanmaya çalışıyordum. Kapıdan geçtim ve onun yanında durdum.

Kıpırdamadı ve ben de onun sadece etrafımızdaki kararmış ihtişamdan etkilenmiş olduğunu düşündüm. Şato tek bir açık alandan ibaretti, ancak burada ve orada çizgiler ve ağaç kümeleri ile bölünmeler ima ediliyordu. Bizim şatonun ziyafet salonu gibi çatısızdı ya da sanırım daha doğru bir ifadeyle, dış etkenleri uzak tutan yoğun yaprak, dal ve büyü katmanlarıyla kaplıydı. İçinde durduğumuz büyük salon ve arkadaki geniş bir merdivenden oluşuyordu; bu merdiven, salona sırtını dayamış olan kuleye çıkıyordu; yaprakların arasından kulenin dış hatlarını görebiliyordum. Acaba Kraliçe Arna yukarıda mıydı?

Salonun ortasında o güne kadar gördüğüm en büyük meşe ağacı duruyordu. Gövdesi on adamın kol kola girip sarılamayacağı kadar genişti ve kökleri zeminden yukarı doğru kabarıyordu. Üst örtüsü diğer ağaçlar tarafından kapatılmıştı ama birkaç alt dal görülebiliyordu. Bana öfke ya da korkuyla, kıskançlık ya da küçümsemeyle bakan gözlerin çoğu romatizmalıydı, kapakları kırıkmıştı ve sanırım bazıları miyoptu. Gözlerini kısmışlardı ve bize odaklanmakta zorlanıyor gibiydiler.

Wendell hâlâ hareket etmemiştii. Koridorun diğeri tarafında bir şeye bakıyordu ama ne olduğunu anlayamadım; arada çok fazla ağaç vardı ve sadece kısmi bir görüntü sunuyordu. Bakır kırmızısı bir sıçrama vardı, ekose kumaştan bir şeyin kenarı mı? Ve bir huş ağacının gövdesinin hemen arkasında soluk tek bir ayak görünüyordu.

Yavaşça ilerledim. Ağaçların arasından geçen rüzgârın sesi azaldı ve tek duyduğum gürleyen kalbim oldu. Wendell beni takip etti, sonra elimi tuttu ve beni hafifçe arkasına çekti.

Salonun en ucunda süslü bir şekilde oyulmuş dört direkli bir yatak vardı ve bu üzerine, yere dökülen ekoseli battaniye de dahil olmak üzere bir sürü battaniye yığılmıştı. Kraliçe Arna battaniyelerin üzerinde yatıyordu, hala kraliçe kıyafetleri içindeydi ama artık yırtık pırtık ve lekeliydi. O ölmüştü.

Bu noktada tartışmaya yer yoktu. Bir hançer almış ve kendini göğsünden bıçaklamıştı. Bu yakın zamanda olmuştu - son birkaç saniye içinde, diye düşündüm, çünkü vücudu hala seğiriyordu. Kapının dışındaki seslerimizi duymuştu. Gözleri bize doğru bakmıyordu, gözleri boş boş gölgeliğe bakıyordu.

"Onu öldürmeye geldiğimi biliyordu," dedi Wendell. Ses tonu tuhaf bir şekilde sohbet havasındaydı ama yüzü kızarmış, gözleri ıslanmıştı. "Demek seçtiğin şey bu. İntikam senin için o kadar önemli ki, ölümden bile-" Yumuşak bir kahkaha attı ve yüzünü ovuşturdu.

Elini sıktım. Soğuk parmaklarının benimkilere hâlâ hatırlıyorum. O sırada, kesinlikle *üzgün* olamayacağını düşünüyordum. Onun için değil.

"Biliyorum," dedi ve bana acıklı bir gülümseme verdi. "Veda etmek istemiştim."

Odayı inceledim. En azından ölmek için romantik bir yerdi. Kraliçeye bundan daha fazla merhamet gösteremezdim - kendi eliyle ölmüş olması iyi ve güzel, diye düşündüm; Wendell'ı, onu yetiştiren kadını öldürmenin açısından kurtarırdı.

Kraliçenin koluna dokundum, sonra hemen geri çektim, çünkü hala sıcaktı. Elim yatağa değdiği yerden kanlı çıktı ve aceleyle elbiseme sildim. Kanı, küçük ayak sesleri gibi düzenli bir pıtırta halinde yere damlıyordu. Orga su birikintisini yaladı ve ben de onu kucağıma aldım.

Kraliçenin vücudunda garip bir şeyler oluyordu. Çıplak ayakları huş ağaçlarının grimsi beyazına dönüşüyor ve düğümler büyüyordu, boynunun yan tarafında ise yosunlar oluşuyordu. Saçlarında bir şey kıpırdıyordu; bir sürü yaprak biti ve küçük beyaz güveler kendilerini evlerinde hissediyorlardı. Bütün hükümdarlar böyle mi ölüyordu? Not defterimi çıkarıp bir çizim yapmayı düşündüm ama bu ihtimalden ürpererek uzaklaştım. Belki de Danielle de Grey haklıydı -Peri'de bilinmemesi gereken şeyler vardır.

"O zaman lanet kalktı," dedim. "Öyle mi? Ne hissediyorsun? Başka bir şey yapmalı mıyız? Kraliçenin kanını toplayabiliriz sanırım." Onun tuhaf dış hatlarına baktım; hiç de cazip bir ihtimal değildi. Hâlâ kan mıydı, yoksa özsuyuna mı dönüşmüştü?

Wendell bana bakıyordu. Yine o ürkütücü bakışlarından biriyle... Yine de, şaşkınlığıma rağmen, bu kez bana tamamen donuk bakmıyordu ve gözlerinde gördüğüm şey beni hareketsiz bıraktı. Ne söylemişti? Kraliçe *intikam* için kendini mi öldürmüştü?

Kraliçenin bedeni seğirmeyi bıraktı. Dünya aniden değişti ve bir kalp atışı süresi içinde pek çok şey oldu. İzlenimlerimin her birini şimdi kaydedeceğim, geriye dönüp baktığımda bunları bir araya getirebiliyorum:

Girdap gibi dönen gri bir sis, gökyüzünden yavaşça inen bir bulut gibi kalenin üzerine çöktü. Bir dal ayakkabımın ucuna dokundu ve bir çığlıkla geriye doğru sıçradım, çünkü bu his sıcak bir dağlama fırçası gibiydi.

Orga daha önce ondan hiç duymadığım bir sesle bağırmaya başladı - ölümlü bir kedinin çıığına, onun yapabileceğini düşündüğümünden daha yakındı.

Wendell üvey annesinin kullandığı çelik hançeri kaldırdı ve tek bir hızlı, inanılmaz derecede sessiz hareketle göğsüne sapladı ve hareket bana bir şekilde tanıdık geldi, aç - kuzgun tüyü saçlı kadını da böyle bıçaklamıştı. Pelerininin kumaşı ayrılırken sadece belli belirsiz bir hışırtı oldu, sonra yakut gibi parlak bir kan yağmuru içinde hançeri çekip çıkardı.

Lanet üzerimize çökerken, bir şey karnımı sardı ve beni geriye doğru savurdu; bir an parlayan gözler gördüm, yumuşak ve ıslak bir şeyin koluma değdiğini hissettim. Özenli meşenin gövdesine çarptım ve kale yok oldu.

19 Ocak, hala

Sonraki anlarda olanlar tam bir karmaşa; düşüncelerimi ve algılarımı doğru bir şekilde anlatmak imkansız olurdu. Bu olayların okunabilir olması için her şeyi düzeltmeliyim.

En azından bana ne olduğunu anlamak yeterince kolaydı, çünkü başımı kaldırdığımda kendimi anakarada, kale bahçelerinden çok uzak olmayan bir yerde buldum. Yukarı baktım ve kraliçenin şatosundaki canavardan daha küçük olan başka bir özenli meşenin gövdesine yaslandığımı gördüm. Yani lanet beni yok etmeden bir an önce ağaç beni kendi içinden fırlatmış ve ben de kilometrelerce ötede, burada ortaya çıkmıştım. Görünüşe göre artık ağaçları kapı olarak kullanma yeteneğine sahiptim, hem de hiç istemediğim kadar az.

Bir süre orada yattım, gittikçe ıslanıyordum, çünkü yağmur yağmaya başlamıştı. Shadow'un yanımda olmasını diledim - garip ama o anda onun yokluğunu Wendell'inkinden daha şiddetli hissettim. Köpeğin sıcaklığını, kürkünün yumuşaklığını, elime değen soğuk burnunu istiyordum. Wendell'e ne olduğunu anladığımdan hiç emin değilim; keder yerine bir tür boş kavrayışsızlık vardı.

Gökyüzüne baktığımda ormanın hâlâ fenerlerle aydınlandığını, gümüş peri taşlarının hâlâ parladığını fark ettim ve bu durumu saçma bir küçümsemeyle karşıladım. Hükümdarlarından biri ölmüştü; bu Halk neden ışıklarını kapatma nezaketini göstermiyordu? Sanırım bir parçam ne olduğunun farkındaydı ama bu uzak, entelektüel bir parçaydı, geri kalanımdan güvenli bir şekilde duvarlarla ayrılmıştı.

Callum, Niamh'la birlikte beni bulmalarının on dakikadan fazla sürmediğine inanıyor; kraliçelerinin ormanın zemininde hareketsiz bir yığın halinde yattığını görünce anlaşılır bir şekilde üzülen ağaç brownie'lerinden biri tarafından Konsey toplantısından çağırılmışlardı. Niamh'a göre, ilk başta yapabildiğim tek şey peri ışıkları hakkında şikâyet etmektir. Ne olduğu konusunda benden hiçbir şey öğrenememişti ama onlar biliyordu. Çünkü şatonun arkasındaki tepede yozlaşma ortadan kaybolmuştu ve şimdi burada yalnızdım, elbisem kan içindeydi ve anlamsızca gevezelik ediyordum. Ancak Callum, korkularını doğrulayanın Orga olduğunu söyledi. Çünkü bütün bu süre boyunca onu göğsümde sıkıca tutmuştum ve kaçmaya çalışmıyordum, ama kendini bana karşı sessiz, hareketsiz bir top haline getirmişti. Eskisinden daha zayıftı, altın gözleri bir hayaletten biraz daha fazlası olan bir formu sabitliyordu.

Callum şatoya dönmeme yardım etti. Ancak özenli meşenin dallarının altından çıktığımda gökyüzünün açık olduğunu fark ettim. Ağaç ağlıyordu.

-

bir çıkış yolu **bulmalıyım**. Çok yorgunum.

Ben ne biliyorum ki? Wendell krallığı iyileştirmek için kendini feda etti; krallık artık iyileşti. Bunu biliyoruz, çünkü Lord Taran'ın gözcüleri lanetin sadece yamaçtan değil, yakındaki diğer birkaç korudan da kalktığını doğruladı. Başka bir yerde kalmadığını teyit etmek için daha fazla Folk gönderdi. Ama tabii ki yok. İkinciyan kendi krallığını iyileştirdi ve sonra da öldü. Ve şimdi de Wendell aynısını yaptı.

Başka ne var? Wendell'in üvey annesi kendi canına kıydığında, Wendell'e başka bir çıkış yolu bırakmamıştı. Krallığı parçalayan lanetin kaynağı olarak, Macan hikayesinde olduğu gibi onun ölümü de laneti ortadan kaldırmalıydı. Ancak Macan'dan farklı olarak Wendell'in üvey annesi melezdi ve melezlerin peri hikâyelerinin kalıplarından daha kolay sıyrılmaları nedeniyle karmaşıklıklara yol açacağını öngörmeliydim. Bunu öngörmeliydim. Çünkü Macan hikâyesinde krallığı iyileştiren şey, tahmin ettiğim gibi yaşlı kralın ölümü değil, *öldürülmesiydi*. Yeni hükümdar tarafından gerçekleştirilen eski kurban kavramı. Wendell üvey annesini kurban edemezdi; onun intiharı bunu engelledi. O yüzden sadece kendini kurban edebilirdi. Ya da beni, sanırım. Acaba ben uygun olur muydum?

Kin ve intikam duygusuyla yönetilen birinin yapacağı gibi, başından beri bu şekilde planladığına şüphe yoktu. Bunu tahmin etmeliydim. Muhtemelen Wendell'in onu bulamayacağını, krallığının çektiği acılar yüzünden o kadar üzüleceğini ve canına kıyarak ona yaşattığı sıkıntılara bir son vereceğini umuyordu. Ama eğer bir şekilde Wendell onun hakkındaki kötü düşüncelerini boşa çıkarıp izini sürerse, elbette ona üstünlük sağlamasına izin vermeyecekti. Eğer ölecekse, düşmanını kendisini takip etmeye zorlayacaktı. Bunu önceden tahmin etmeliydim.

21 Ocak

Bunu takip eden sayfaları **yaktım**. Bunlar, danışmaya niyetlendiğim hikayelerin anlamsız listelerinden, yarı pişmiş teorilerden biraz daha fazlası. Yarı uykulu bir halde sürüklendiğim yerlerden karalamalar ve mürekkep lekeleri.

Uyandığımda, günlüğümün üzerine eğilmiştim ve sabahın ilk saatleriydi, hala karanlıktı. Bacaklarım neredeyse uyuşmuştu ve boynum ağrıyordu, çünkü yatak odasının penceresinin yanındaki sandalyede yığılmış bir şekilde uyuyakalmıştım. Wendell'in ölümünün üzerinden bir günden biraz fazla zaman geçmişti. Bir gece önce hiç uyumamıştım - en azından uyuduğumu sanmıyorum. O gün ve geceye dair hafızam, kar kralının sarayında geçirdiğim zaman kadar bulanık.

Birisi kapıyı çalıyordu. Nazik, tereddütlü bir sestti, sanki jest çaba gerektiriyormuş gibi. Hala yarı uykulu bir halde, Shadow ve Orga'nın birlikte kıvrıldığı yatağa bakmamaya çalışarak durdum. Dengesiz adımlarla geçerken beni izlediler ve bütün gün orada olduklarını, bazen uyuyup bazen uyumadıklarını ama her zaman beni fark ettiklerini anladım. Orga yere yığılmayacağımdan emin olduktan sonra başını tekrar eğdi ve gözlerini kapattı.

Niamh ya da Callum'u, hatta belki de Lord Taran'ı bekliyordum. Onun yerine kapının ardındaki koridor karanlık ve boştu.

Bir an orada durdum, göz kırptım. İçimden küçük bir ürperti geçti - gecenin geç kadar büyükbabamın rahatsız edici günlük kayıtlarını okuyordum, kitabı akademik bir kitap lehine bir kenara bırakıyordum, ancak karşı konulmaz bir şekilde trajedisine geri çekilerek tekrar elime alıyordum. Belki de kendi trajedime eşlik etmesi için. Metinde büyükbabamın sesini duyabiliyordum.

Kapıyı kapattım. Muhtemelen sersemlemiş olduğum için kapının çalındığını hayal etmiştim ya da gelen yine Niamh veya Callum'du; her ikisi de birden fazla kez gelmişti. Onları dışarıda bırakmışım ve Lord Taran'ın sesi hepsinin emredinceye kadar kapının dışında, bazen bir ya da daha fazla meclis üyesiyle birlikte mırıldandıklarını duymuştum. Taran en azından yaptığım işin önemini .

Bir noktada büyükbabamın günlüğünü düşürmüştüm ve sandalyemin yanında yerde yüzüstü yatıyordu, sayfaları bükülmüştü. Onu elime aldım.

Garip bir şekilde, büyükbabamın yazdıklarına bakarken onu düşünmüyordum. Tereyağı perisini ve bir zamanlar Wendell'in krallığına açılan bir kapının olduğu Somerset'ten geldiğini öğrendiğimde hissettiğim o duyguyu düşünüyordum. Dilimin ucunda bir kelime aramaya benzer bir duyguydu bu. Şimdi bulmuştum - belki de uyuyan zihnim gizemi çözmüştü.

Exmoor Somerset'teydi.

Bu, Silva Lupi'deki artık kırık olan kapının Exmoor'a, büyükbabamın ölümüyle karşılaştığı manzaraya açıldığı anlamına mı geliyordu? Muhtemelen. Mantıklı aklım, *pek olası değil, diye cevap verdi.* Ama yine de tuhaf bir tesadüftü.

O anda bir sarsıntı daha hissettim. *Tesadüf*, Faerie'de hafife alınacak bir kelime değildir.

Büyükbabamın günlüğüne geri döndüm, parmaklarım sayfalar karşısında titriyordu. İlgim yeniden şekillenmişti ve şimdi Exmoor'daki yolculuğunun her kelimesini yeniden okuyordum, daha önce yaptığım gibi bu kısımları atlamak yerine, stenografisini çözene kadar anlayamadığım her seferinde duruyordum. Bu artık sadece bir aile yadigârı değildi, benim durumumla Wendell'in romanlarından biri kadar ilgili olmayan trajik bir hikâyeydi.

Bitirdiğimde oturdum ve uzun bir süre pencereden dışarı baktım.
Ağlayan üvez, koyu renkli meyvelerini cama vurdu.

Sonra ayağa kalktım. Kapıyı tekrar açtım ve dinledim -Wendell'in daireleri terk edilmiş gibiydi. Ama sonra banyodan gelen belli belirsiz sesler duydum. Oraya doğru ilerlediğimde boş olduğunu gördüm.

Boş ama çok temiz. Bir paspas banyonun yanındaki duvara yaslanmıştı ve sanki paspasçının işi kesilmiş gibi zeminin yarısı nemliydi.

"Orada mısın?" Dedim. "Seninle konuşmam gerek. Kendini gösterecek misin?"

bir hışırtı sesi geldi. Döndüm ve kendimi *oíche sidhe*'lerden biriyle karşı karşıya buldum.

Birbirimize boş boş baktık. Daha doğrusu *ben* boş bakıyordum, onun yüzü esrarengizdi.

"Daha önce konuştuğum kişi sen misin?" Kaba görünmek niyetinde değildim ama öyle anlaşıldığından hiç şüphem yok. Normalde patavatsızlığımı yumuşatmaya çalışırım ama o anda aklıma bile gelmedi.

Yaratık hiçbir alınma belirtisi . "Ben oyum."

Ona baktım. Peri Ljosland'da Wendell'e o kadar çok benziyordu ki, içimde açıklanamaz bir öfke dalgası hissettim ve ona bağırarak, yumruklarım ile vurmaya başladım. Bu his geldiği gibi aniden kayboldu, beni nefessiz ve hasta bıraktı.

"Özür dilerim," dedim.

Ne için özür dilediğimi düşündü bilmiyorum. "Ekselanslarının bana ihtiyacı var mı?" dedi.

"Evet," dedim kendimi toparlamaya çalışarak. Neden önce bu yarattığı düşünmüştüm bilmiyorum. Bana yardım edebilecek başkaları da vardı.

Hayır, nedenini biliyordum. Bana Wendell'i düşündürdü.

"Şatodaki bütün odaları biliyorsun," dedim. "Soyluların nerede oturduğunu biliyorsun."

Kaşlarını çatarak başını salladı ve eklemli parmaklarını önünde birleştirdi.

"Kızıl Pelerinli Kadın'la konuşmak istiyorum," dedim. "Beni ona götürecekmisiniz?"

-

 Kâhya, kalenin diğer ucunda bulunan ve bir merdivenden inip başka bir merdivenden çıkan Leydi'nin odasının yolunu bilmekle kalmıyor, aynı zamanda bir arka kapısı olduğunu da biliyordu. Çürümeye yüz tutmuş gibi görünen ipekli pelerinler ve elbiselerle dolu bir depodan geçtik, bazıları sadece biraz küflüydü, diğerleri ise toz tabakalarıyla kaplıydı, sonra ortak yıkanma için tasarlanmış gibi görünen geniş ve yankılı bir banyo odasından geçtik, bu odadan Leydi'nin yatak odasına açılan dar bir kapı vardı.

Burası boş, gölgeli ve sadeydi; sadece bir gardırop, tuvalet masası ve siyah-beyaz giysili bir yatak vardı. Doğal olarak, döşeme tahtaları birçok koyu lekeyle kaplıydı.

"Bunları temizlememizden hoşlanmıyor," dedi *oíche sidhe* ve ilk kez yüzündeki duyguyu okuyabiliyordum - saf bir onaylamama.

"Hmm," dedim. Leydi'nin teatral bir şekilde ürkütücü görünmesini cazibe sanmıştım ama şimdi bunun tamamen gerçek olup olmadığını merak ediyordum. Zaman zaman aklıma darağacı cinlerini getirdi; acaba bu yaratıklardan birini ya da birkaçını ataları arasında sayıyor muydu?[*] Wendell'ın krallığı boşuna canavarlar diyarı olarak bilinmiyor ve kendi çıkarlarını etkilemediği sürece saray mensuplarından birinin hastalıklı bir hobisi olması üvey annesinin neden umurunda olsun ki?

Lekelerin üzerinden yavaşça geçerek tuvalet masasındaki sandalyeye oturdum. "Teşekkür ederim," dedim hizmetçiye. "Gidebilirsiniz."

"Olabilir," diye tekrarladı, sesinde belli belirsiz bir soru vardı. "Ben de kalabilirim ama öyle bir şekilde kalmalıyım ki beni fark etmesin."

"Nasıl istersen öyle yap," dedim. Belki de onun nezaketine daha iyi karşılık vermeliydim, ama büyükbabamın günlüğünde yer alan ifşaattan ve şimdi umutsuz bir umuttan başka bir şey düşünecek kapasitem yoktu.

Boğazıma her an dönüp beni boğabilecek bir kemik kıymığı gibi saplanmıştı. *Oiche sidhe* duvara yaslanmaya gitti ve arkama baktığımda onu zar zor görebiliyordum. Odaklanırsam, karanlığa karşı grimsi hatlarını seçebiliyordum; odaklanmazsam, bakışlarım sanki başıboş bir çengel ya da çividen başka bir şey değilmiş gibi duvarın üzerinde kayıyordu.

Bekledim. Belki yarım saat sonra Hanımefendi odaya girdi.

Gölgelerin arasında oturduğumu görünce sustu ama gibi kaçmadı. Onun yerine pelerinini tek bir hareketle çıkardı ve bir kancaya asarak yere damlatmaya başladı. "Pekâlâ," dedi kanlı ellerini siyah elbisesinin üzerinde gezdirirken.

"O çözmüşsündür."

"Çözdüm."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?" Konuşurken, ana girişin yanında duran ve bir hizmetçi tarafından kendisi için konulmuş olması gereken çay arabasına doğru ilerledi; arabada, ağzından hafifçe buhar çıkan bir demlik ve tek bir fincan vardı. Bunun içine çayı döktü, şeker ve krema ekledi, hareketleri telaşsızdı.

"Neden sürgün edildiğimi mi öğrenmek istiyorsunuz?" diye devam etti. "*Bu* uzun bir hikâye - ya da belki de sadece buraya, bu saraya neden geldiğimi önemsiyorsunuz? Bir zamanlar benim diyarımla bu diyarı birbirine bağlayan bir kapı vardı, ama yüzünüzden bunu zaten bildiğinizi anlıyorum. Düşmanlarımın beni takip edememesi için geçtikten sonra kapıyı yok ettim."

Fincanı bana uzattı. Kulpu artık kanlıydı ve çay duman kokuyordu. İçmeden tuttum. Tuhaf bir şekilde, elim hiç titremedi ve ondan korkmadığımı fark ettim. Hiçbir şey hissetmiyordum. Ya da en azından onun söz konusu olduğu hiçbir şey. Tüm dikkatim tek bir şeye odaklanmıştı ve bunu çevreleyen, sakinlikle tam olarak aynı olmayan, ama aynı amaca yönelik olarak kullanabileceğim geniş, kışa özgü bir durgunluk vardı.

"Geçmişten bahsetmeye gelmedim," dedim. "Büyükbabamın günlüğünde hayaletlerle iletişim kurduğunuz ve Ölüm'e giden kapıyı gördüğünüz yazıyordu. Bu doğru mu? Beni oraya götür."

Yatağın kenarına yerleşti ve ellerini kucağında birleştirdi. Dudakları ve beni yırtıcı bir şekilde izliyordu. Yine de onun bakışları altında hiçbir şey hissetmiyordum.

"Edgar hakkında konuşmak istemiyor musun?" dedi. "Onu neden terk ettim?" Gözleri yüzüne göre çok büyüktü ve pelerini olmadan zayıf olduğunu gördüm - doğal olmayan bir şekilde zayıftı; yan dönüp gözümün önünden kayıp gideceğini hissettim.

"Hayır," dedim. "Sadece bana yazdıklarının doğru olup olmadığını söyle. Gerçekten de Ölüm'ü o kadar çok gördün ki, kendin ölmeden oraya nasıl seyahat edeceğini öğrendin mi? Yoksa bu boş bir şiir miydi?"

"Beni sıktı," dedi.

Bunun üzerine elim dizimde hafifçe kenetlendi. "Bir kapı var mı?"

"Beni öldürtecek misin?" dedi. "Çoktan emrettiniz mi? Eğer şimdi kaçarsam, ömrümün sonuna kadar avlanacak mıyım?"

"Evet," dedim, "eğer bana yardım etmezseniz."

Bunu düşünüyor gibiydi. O düşünürken ben de çayımı yudumladım.

"Günlüğü sizde," dedi yavaşça. "Evet, bir şeyler karaladığını hatırlıyorum. O zaman kim olduğumu böyle mi anladınız?"

Başımı salladım. "İlk okuduğumda fark etmemiştim, çünkü gizemli tutsağının aramızda olabileceği ihtimali aklıma gelmemişti; bir kere, saray fae'leri genellikle sıradan fae'ler gibi diyarlar arasında seyahat etmezler. Ve bir diğeri, Exmoor ile bu dünya arasında bir kapı olduğunu bilmiyordum. Öğrendiğimde, merak etmeye başladım... Büyükbabamın sevgilisi hakkındaki tanımlamalarını daha yakından inceledim. Sizinle mükemmel bir uyum içindeydiler. Kıyafetinizden sadece bir kez bahsetmiş, o da kırmızı giyinmeyi sevdiğinizi söylediğinde."

Gülümsedi ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. Uçları kızıla boyanmış olsa da gerçekten de altın sarısıydı. "Üzerime çok titrerdi," dedi. "Diğerlerinin çoğundan daha çok. Onu nasıl da özlüyorum! Sonunda beni ne kadar yormuş olurlarsa olsunlar, onlar gittikten sonra hep özlüyorum."

Açıklamamı kabul etmişti ve bu yüzden onun büyükbabamı büyüleyen peri olduğundan emin olmadığımı açıklama gereği duymadım - bu bir teoriydi, doğaları kadar görünüşlerindeki benzerlikle de destekleniyordu. Odaya girdiğinde ve neden orada olduğumu anladığında bana kanıt vermişti.

"Eğer bana yardım etmezsen," dedim, "Lord Taran kurbanlarının intikamının alındığını göreceksin. Pek çok Halk'ı katlettiniz, ama acaba

"Kendini onun için bir eş olarak görüyorsun."

Buna verdiği yanıt, hafif bir sertleşme, yeterli bir cevaptı. Benim açımdan boş bir blöftü, buraya gelmeden önce hizmetçiden başka kimseyle konuşmamıştım; tamamen hatalıydım, bunu şimdi görebiliyorum, ama o zamanlar öylesine eksiksiz bir kararlılığa sahiptim ki, sanırım beni hedefime yaklaştıracaksa, bir kor tarlasını gözümü kırpmadan geçebilirdim.

"Öldürmek benim var olma sebebim," dedi sonunda. "Bu benim tek aşkım. Eskiden öfkemle mücadele ederdim, ama şimdi onu kucaklıyorum. Hem ölümlü hem de halktan kaç kişiyi öldürdüğümü tahmin bile edemezsin. Senin gibi küçük bir hiç neden benim sonum olsun ki?"

"Nedenini biliyorsun," dedim. "Çünkü bu uygun bir sonuç olurdu."

Bana Razkarden'in potansiyel bir yemeği ölçüp biçmesini hatırlatan türden bir bakış attı. Odadaki gölge derinleşiyor, kızarıyor ve nemleniyor gibiydi, ayakkabılarımın içinde hissettiğim kaygan bir nem. Sadece bekledim. "Eee?" "Evet?" dedim.

Hafifçe söner gibi oldu ve yanılsama ortadan kayboldu. "Ölüm'e giden kapıyı mı bulmak istiyorsun?" dedi, sesine sinsilik karışmıştı. "Pekâlâ. Size nasıl olduğunu anlatacağım. Ama bu diyardan zarar görmeden ayrılmama izin verilmeli."

İtiraz etmemi ya da onunla pazarlık yapmamı beklediğini görebiliyordum. "Tamamdır," dedim.

Dudağı kıvrıldı. "Ne kadar sıkıcı küçük bir şey," dedi. "Görüyorum ki kırılmaya değer bir ruhun yok. Hiç de büyükbaban gibi değilsin."

"Ve sen sandığın kadar korkutucu ," dedim. "Anlat bana."

Öyle yaptı. Dikkatle dinledim, gerektiği kadar sık açıklama istedim. Not defterimi yanımda getirmemiştim ama önemli değildi - her kelimeyi hafızama kaydettim.

Sona yaklaştığında alaycı bir ses tonuyla, "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Ekselansları?" diye sordu.

Ayağa kalktım ve boş çay fincanımı tepsisine geri koydum. "Koş," dedim.

* Bazı hikâyelerde darağacı-goblinleri idam mahkûmlarının infazdan önce tutuldukları hapishanelere musallat olurlar; mahkûm kanıtlayamazsa, darağacı-goblini onları büyüyle güvenli bir yere götürene kadar, genellikle kanlı bir şekilde suçluları bizzat öldürmekten zevk alırlar. Ancak çoğu masalda darağacı-goblinleri adaletin hakemleri olmaktan ziyade genelleştirilmiş dehşet saçan yaratıklardır; cinayet işlemekten ve kan dökmekten zevk alırlar, genellikle vahşi doğadaki ıssız kavşaklarda gizlenirler ve kurbanlarını ortak bir özelliğe göre seçerler (örneğin kızıl saçlı ırgatlar). İlk tür öncelikle Fransa ve sınır bölgelerinde bulunurken, ikincisi Batı Avrupa ve Britanya Adaları'nda yaygındır ve bazı akademisyenlerin bunların tamamen ayrı varlıklar olduğunu düşünmesine yol açar. Yine de her iki darağacı cini türünün de ellerinde ve ayaklarında her zaman kan olduğu belirtilmektedir.

21 Ocak-daha sonra

O kadar dağılmış durumdayım ki, sadece birkaç saat önce nerede kaldığımı zar zor hatırlayabiliyorum. Elimden geldiğince kendimi topladım - her zaman olduğu gibi yazmak yardımcı oluyor. Bazen dağılmamı engelleyen tek şeyin bu olduğunu hissediyorum.

Wendell'in cesedi, yaşlı kraliçenin cesediyle birlikte şatoya geri götürülmüş ve göle açık bir odaya yerleştirilmişti. Oda, Wendell ve üvey annesinin üzerine yatırıldığı karmaşık bir şekilde oyulmuş taş kürsü (daha fazla kafa dere kirecine dolanmıştı) dışında geniş ve boştu. Bir yağmur fırtınası içeri girmiş, gölgelikleri sarsan rüzgârlar getirmiş ve göl kıyısına vuran dalgaların sesi odayı yıkamıştı. Duvarlardaki kancalardan sarkan birkaç titrek fenerin ışığı loş ama sıcaktı.

Doğal olarak Gölge'yi de yanıma almıştım ve o kadar yakınımda duruyordu ki her an elimi uzatıp sıcak kürkünü okşayabilirdim. Bizi buraya *oíche sidhe* getirmişti ve ondan istememiş olmama rağmen yanımdan ayrılmadı.

Üçümüz yalnız değildik. Göl kıyısının karşısındaki duvar boyunca uzun bir taş bank vardı. Lord Taran orada oturmuş, bacaklarını önüne uzatmış ve ellerini kucağında kavuşturmuş, düşüncelere dalmış görünüyordu. O yapmadı

İçeri girdiğimde bana baktı. Bankın diğer ucunda, içinde tüyler olan gösterişli kırmızı şapkalar takmış iki browni oturuyordu ve bir şey hakkında sessizce tartışıyor gibiydiler. Razkarden, diğer üç muhafızla birlikte, sanki onlar için yapılmış gibi görünen tavandaki bir tüneğe oturmuş, tüyelerine gömülmüştü. Hayal meyal tanıdığım bir saray mensubu kürsünün önünde ağılıyordu; içeri girdiğimi görünce başını eğdi ve dışarı çıkıp göle inen kısa, geniş merdivene oturarak ağlamaya devam etti. Diğer bazı saray mensupları ve sıradan fae'ler orada tek başlarına ya da küçük gruplar halinde oturmuş, bazıları mırıltılı konuşmalar yapıyordu. Bu diyardaki diğer pek çok şeyde olduğu gibi, yas tutma da toplu ve düzensiz bir şekilde gerçekleştirilen bir faaliyet gibi görünüyordu.

Wendell'in bedenini gördüğümde ne hissedeceğimi bilmiyordum ve şokun büyüklüğüne hazırlıksızdım. Bir an için ciğerlerime hava çekemedim. Tökezleyerek bankın yanına gittim ve Lord Taran'ın yanına oturdum. Küçük kâhya kapının yanında duruyordu, yüzü ifadesizdi, tek duygu belirtisi bembeyaz olmuş paçavrasını sıkkan eliydi.

Lord Taran beni teselli etmedi, sadece alaycı bir teslimiyet ifadesiyle baktı. Buna sevindim, çünkü kolunu bana dolamasından ya da aynı derecede korkunç bir şey yapmasından çok daha dengeleyiciydi.

"Onları buraya birlikte getirmişler," diye not ettim sonunda nefesimi toparladığımda.

"Mm," dedi Lord Taran karamsar bir şekilde. Artık yüzünde bir yara izi vardı - sol gözünün elmacık kemiği boyunca uzanan üç dar ama derin çizgi. "Şey, o onların kraliçesiydi, değil mi? Onunla ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Kafasını koparıp bir mızrağın ucuna takmak istiyorum.

-Ama sonra onu parçalaması için özenli meşelerden birine vermeyi ve krallığı izlemeye davet etmeyi de düşündüm. Ağaçlar bundan hoşlanacaktır."

Onu inceledim. "Bir süredir burada mısın?"

"Bu önemli bir karar. Bir insan sadece bir kez parçalanabilir." Elmacık kemiğime dokundum. "Neden bir büyü kullanmadın?"

Bana ters ters baktı. "Elderwood Canavarı'nın işareti büyü ile gizlenemez."

Gülümsememi sakladım - itiraf etmeliyim ki mükemmel bir şekilde. "Deilah nerede?" "Deilah nerede?" dedim. "Biri bana onun Wendell'ın yanından ayrılmayacağını söylemişti." Kim olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum - Wendell'ın ölümünden sonraki ilk birkaç saatle ilgili pek çok şey bulanıktı.

Lord Taran gözlerini devirerek, "Ah, fazla uzağa gitmemiş," dedi. "Kendini kaybetmiş, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Görünüşe göre artık onun için 'sevgili kardeşi'. Ama şu anda ormanda dolaşıyor, feryat ediyor ve elbiselerini yırtıyor. Umarım orada kalır."

"Zavallı çocuk," dedim, ama aslında kulağa ne kadar korkunç gelse de fazla sempati toplamakta zorlanıyordum - sonuçta annesi ve erkek kardeşi yan yana ölü yatıyordu. Yine de Deilah'nın dramatizme yatkınlığıyla ilgili bir şey, onun için hissedebileceğim sıcaklığı azaltma etkisine sahipti.

Lord Taran'ın bu konudaki görüşü "Çocuklar değerlerinden çok daha fazla sorun yaratıyor" şeklindeydi.

Sonunda kendime doğrudan kürsüye bakma izni verdim - bu geniş odada birkaç metre uzaktaydı, bu hem yardımcı oldu hem de olmadı. Wendell'ın yüz ifadesini göremiyordum, çünkü başı hafifçe yana eğikti, ama onu ele geçiren dönüşümü görebiliyordum. Yeni giysiler giymemişti -aslında vücuduna herhangi bir bakım yapıldığını da sanmıyorum- ama yine de göğsündeki yaranın koyu gölgesini seçebiliyordum, kan gitmişti. Kraliçe Arna gibi yarısı yosunla kaplı değildi. Bunun yerine, göğsünden ve başının yan tarafındaki başka bir yaradan yoğun, sürünen bir sarmaşık türü büyümüştü; kraliçenin laneti üzerimize indiğinde, kale -bana söylendiğine göre görmemiştim- ikiye bölündüğünde ve adayı Halk'tan saklayan büyü bozulduğunda bu yarayı almış olmalıydı. Asma, gözlerinin ve şakaklarının etrafını defalarca sarmıştı, öyle ki yapraklardan ve minik beyaz çiçeklerden yapılmış garip bir maske takıyor gibiydi. Derisi yer yer meşe kabuğunun pürüzlü dokusuna sahipti. Sanırım bu dönüşümü dehşet verici bulmam gerekirdi ama güzelliğine hayran kalmaktan kendimi alamadım.

"Onu yakında ormana götürmemiz gerekecek," dedi Lord Taran. "Babası gibi kök salmadan önce."

"Babası bir ağaç mı oldu?" Dedim. Orada öylece oturmamam gerektiğini biliyordum, çünkü Leydi harekete geçmek için sadece dar bir zaman aralığım olduğunu vurgulamıştı; yine de o anda umut canlı bir şeydi ve onu kaybetme korkusu içindeydim.

"Hayır," dedi Lord Taran. "Ağzından bir elma fidanı çıktı. Şimdi çok büyük; kalenin arkasındaki doğu-batı yolundan giderseniz onu ve eski kralı da görebilirsiniz. Yine de yakından bakmalısınız, çünkü vücudu kök ve kabuğa dönüştü. Liath'ın annesinin sonunun daha onurlu olduğunu düşünmüştüm. Şimdi kale bahçelerindeki bir tepenin üzerinde, sıra sıra kiraz ağaçlarıyla çevrili bir ot ve mantar yığını. Yaşlı kral oraya bir bank koydu."

Her iki özelliği de fark ettiğimi hatırlamıyorum. Ama sonra, ağaçlarda ve orman zeminindeki tümseklerde garip şekiller fark ettiğim zamanlar olmuştu. Bazen uzuv izleri ya da ağaç kabuklarındaki yüzler. Bunlar da uzun zaman önce ölmüş Halk'ın kalıntıları mıydı? Bu yüzden mi bazen hışırdayan yapraklarda seslerin fısıltısını yakalıyordum? Sadece hükümdarlar mı bu sürece yenik düşüyordu?

Bu soruların hiçbirini sormadım. Hayatımda ilk kez cevaplardan bıkmıştım.

"Herkesi benden uzak tuttunuz," dedim. "Teşekkür ."

Lord Taran omuz silkti. "Krallık bir süreliğine hükümdar olmadan da ayakta kalabilir. Şu anda meclis üyeleriniz mümkün olan en kısa sürede yeniden evlenmeniz konusunda ısrarcı. Seçenekler önerildi, tartışmalar yapıldı."

"Gerçekten mi?" Neredeyse dalgın bir şekilde söyledim. Bunun beni eğlendirdiğini fark ettim.

Nasıl oluyordu da onca insan arasından , peri kocaları tarafından itilip kakılıyordum? "Çılgınca bir şey yapmak üzereyim," dedim.

İlgilenmiş görünüyordu. "Gerçekten mi?" Sessiz ve hareketsiz duran hizmetçiye baktı. "Yerlerin fırçalanmaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, ama ben bu tür şeylerin yargııcı değilim. Sizi yalnız bırakmamı ister misiniz?"

"Hayır," dedim. Her şeye rağmen onun varlığını rahatlatıcı buluyordum. "Hem burada ne işin var? Wendell umurunda değil."

Omuz silkti. "Sıkılmıştım."

"Sıkılmıştın," diye .

Tepkimle hiç ilgilenmedi. "Çoğu zaman sıkılıyorum. Politikadan, maceradan, ziyafetten ve kavgadan sıkıldım. İntikamdan ve sadakatten. İnsanın ne kadar uzun yaşarsa yaşasın asla bıkmayacağı bir şey olduğunu öğrendim. O da aşık olmak. Geri kalan her şey kül ve kor."

"Wendell evini çok severdi," dedim. "Bu yüzden onun için canını verdi. Sanırım o da sizinle aynı fikirde olurdu."

Lord Taran düşünceli bir şekilde bana baktı.

Tekrar ayağa kalkabileceğimi hissettim ve yavaşça kürsünün yanına, hizmetçinin başını eğmiş olduğu yere doğru ilerledim. Kendime Wendell'a bakmayacağımı söylemişim ama bunu imkânsız buldum. Yüz ifadesinde, sarmaşıkların arasından görebildiğim kadarıyla, hiçbir şey yoktu - ne korku ne de öfke, kendini feda ettiği anda ne düşündüğünü bana söyleyebilecek hiçbir şey. Bana verdiği teminatlara rağmen işin bu noktaya geleceğini biliyor muydu? Eğer bilmiyorsa, nasıl bu kadar çabuk karar vermişti? Saçında hâlâ gümüş yapraklar vardı.

Büyüden korunmak için yanımda taşıdığım bozuk paramı sıktım. Tanıdık, cebimi ısıtan sertliği beni sakinleştiriyordu. Hizmetçi beni izledi.

Leydi'nin söylediği gibi, Wendell'in gölgesinde, kürsünün kenarından taşan kapıyı aradım. Garip bir şekli vardı, yapraklar ve sarmaşıklar yüzünden diken olmuştu. Gölgenin bir kısmı diğerlerinden daha karanlıktı; aradığım kapı bu muydu, yoksa sadece taştaki bir kusur mu? Gözlerimi daha da kısarak Leydi'ye daha fazla soru sormadığım için kendime lanet ettim. Aramayı bilirim kapıyı görmenin kolay olacağını söylemişti. Bir peri kapısının peşinde olduğumu hayal ettim, çünkü bu bir anlamda bir peri kapısıydı.

"Sanırım anladım," dedim, inançtan çok çaresizlikten. "Ama nasıl geçeceğim?"

Hizmetçinin maskeli yüzü bir an için kaydı ve hayretle baktı. "Yapamazsınız. Hiçbir ölümlü o kapıyı açamaz."

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Gülünç bir şekilde yüzümün kızardığını ve boğazımın düğümlendiğini hissettim, sanki öfke nöbeti geçirmek üzere olan bir çocuk gibiydim. "Ama Leydi bana-"

"Leydi senin ölmeni istedi," dedi.

Bir an için birbirimize baktık. Dedim ki, "Onu dışarı çıkarmalıyım."

Peri başını salladı. "Gideceğim," dedi her şeyi söylediği kadar az törenle.

"Ama-" Şaşkınlıkla ona baktım, içimden bir düzine itiraz yükseldi. Her nedense, içlerinden biri "Onu dışarı çıkarmalıyım" oldu.

Çünkü tabii ki ben olmalıyım. Wendell benim sorumluluğumdaydı. Dahası, o benimdi. Onu bu hale getiren yolculuğa ben çıkarmıştım, bedeni soğuktu ve yarısı yapraklı bir örtünün ardında saklıydı. bu küçük gri peri kimdi? Onun hakkında, günlerini başka dünyalara açılmak yerine odalarını toplamakla geçirdiğinden bir şey bilmiyordum.

"Yalnız gitmeyi teklif ediyor olamazsınız," dedim.

Bana baktı, yüzü bir kez daha okunamaz haldeydi. Eli yine paçavrasına gitmiş, dalgınca parmaklarının arasından geçiriyordu. "O bizden biri," dedi.

Sonra, ben kıpırdayamadan ya da konuşmadan, öne doğru bir adım attı ve bir kapı açtı - bir an için Wendell'in gölgesinin sol tarafında bir parıltı gördüğümü sandım. Ve o gitmişti.

22 Ocak

Hizmetçinin kayboluşunu takip **eden dakikalar** acı dolu bir bekleyiş içinde geçti.

Perinin yeniden ortaya çıkması için. Wendell'in yeniden uyanması için. *Bir şey için.*

"Neler oluyor?" Bir ileri bir geri volta atarak özellikle kimseye sormadım. Hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramış hissettiğimi hatırlamıyorum, çünkü artık bana yol gösterecek ne bir hikâyem ne de dayanabileceğim akademik bilgim vardı. Sabah oldu ve hava düzeldi, bulutlar dağılmaya başladı, sürekli yağan yağmur yerini güneşli bir çiselemeye bıraktı. Yas tutanlar gelip gidiyor, bana doğru eğiliyor ama beni görmezden geliyorlardı, hiçbiri olan bitenin önemini anlamış gibi görünmüyordu.

Lord Taran'a ne yaptığımı söylediğimde bana verdiği yanıt, tam bir inançsızlık oldu.

"Ölüm'e açılan hiçbir kapı yoktur," dedi. "Leydi yanılmış ya da daha büyük olasılıkla kaçmak için kendine zaman kazandıracak bir hikâye uydurmuş. Hizmetçi başka bir yere, belki de başka bir diyara gitti ve kayboldu. Belki de geri dönemeyecek kadar utanıyordur."

"Ölüm değil," diye düzelttim onu. "Leydi bana yarısı bu dünyada, yarısı *da başka* bir yerde, Halk'ın ruhlarının bir süre oyalandığı bir yer olduğunu söyledi.

gerçekten gitmeden önce. Sadece kısa bir süre - Wendell'i çıkarmak istiyorsam acele etmem gerektiğini söyledi. Kendisi hiç böyle bir şey yapmamıştı ama bunun mümkün olduğuna inanıyordu."

Lord Taran bana sadece acıyan bir bakış attı. Neyse ki Niamh kısa bir süre sonra geldi ve konuyu ona açabildim.

"Emily!" diye haykırdı ellerini havaya kaldırarak. "Odanızdan çıktığınızı gördüğüme sevindim. Ama biraz yavaşlaman gerekecek."

Sesimi sabit tutmaya çalışarak kendimi başa dönmeye zorladım. Bu hiç kolay olmadı. Sadece heyecanım yüzünden değil, aynı zamanda başım dönüyordu - en son ne zaman bir şey yediğimi hatırlayamıyordum. Wendell yanımda olsaydı dehşete düşer ve en azından biraz tost yiyene kadar başımın etini yemekten vazgeçmezdi.

"Büyükbabam Kızıl Pelerinli Kadın'ın Ölüm'e açılan bir kapı bildiğine inanıyordu," diye bitirdim. "Günlüğü bende var - sadece bir hobi olmasına rağmen oldukça okumuştum. Peri hayaletlerinin varlığını savunurken -esasen- birkaç kaynaktan alıntı yapıyor. Ama referans verdiği isimlere aşina değilim."

Niamh günlüğü elimden aldı, Braille büyüsunün çalışmasına izin vermek için durakladı, sonra parmağını işaretlediğim sayfanın üzerinde gezdirdi.

"Robbins mi?" dedi düşünceli düşünceli. "Acaba Amsterdam Üniversitesi'nden Archibald Robbins'i mi kastediyor? Benim zamanımda bir ikonoklast olarak görülürdü; teorileri Halk ve ruhlar dünyası arasındaki etkileşimlerle ilgiliydi. O zamanlar birkaç saygın akademisyen hala hayaletlere inanıyordu ve bazı hikayelerin hayalet mi yoksa fae kahramanlarla mı ilgili olduğunu tartışıyorlardı, ancak Robbins birçok kişinin rahat ettiğinden daha ileri gitti."

"Adını hiç duymadım," dedim biraz kızgınlıkla. Kendimi son yüzyıldaki tüm dryadologların çalışmalarına aşina sanıyordum.

"Ölümünden önce pek bir şey yayınlamadı -ki bu şüpheli bir şey değildi; İskoçya'da bir yerde düştü. Sanırım Grampians'da. Yazdığı az şey de bilim geliştikçe çoğunlukla geri çekildi." Durakladı. "Helen W.W., Helen Worthington-West'e bir gönderme olabilir. O benim zamanımdan bile önceydi. Cambridge'de değil miydi?"

Sinirli bir ses çıkardım. "Tabii ya! Bunu nasıl tahmin edemedim? Bran Eichorn onunla birlikte birkaç makale yazmış. Ama ben spiritüalistlerin yazılarıyla pek ilgilenmedim."

Niamh, "Dryadolojinin gelişiminin izini sürmek dışında pek bir değeri yok," diye kabul etti. "İnsan frenoloji de çalışabilir. Yine de araştırma danışmanım -sevecen bir adam ama daha eski bir dönemin ürünü- Worthington-West'i okumam için beni teşvik etti. Öcüler ya da o zamanki öcüler hakkında bazı ilgi çekici teorileri vardı ama genel olarak fikirlerini modası geçmiş ve oldukça sansasyonel buldum. Paris'teki bir konferansta (ICODEF olabilir, o zamanlar böyle adlandırılmıyordu), öbür dünyayı ziyaret etmiş ve yakın zamanda ölmüş annesiyle konuşmuş bir ev kekiyle röportaj yaptığını iddia ettiği bir bildiri sundu. Görünüşe göre bu aile reisi kızına cenaze töreninde ne ikram edeceğine dair talimatlar vermiş, bunların arasında limonlu çörek tarifi de varmış."

"Ne!" diye haykırdım. "Bu nerede yayımlandı?"

"Şaşırtıcı olmayan bir şekilde öyle değildi. Bunu sadece amirim konferansta olduğu için biliyorum. Oldukça büyük bir tepki vardı." Niamh düşünceli bir şekilde durakladı. "Tüm bunlar, Leydi'nin bir tür ruhani arafa açılan kapılarla ilgili iddiasının, büyükbabanızın hayaletlere yaptığı atıfların - bu tür şeylerin dryadoloji alanında tamamen bağlamsız olmadığını söylemek içindir. Worthington-West okulunun buna şaşırmayacağı kesin."

Zayıf bir kahkaha attım ve başımı ellerimin arasına alarak banka geri yaslandım. "Büyük peri hükümdarlarının tarihlerini okumanın beni Wendell ve benim burada karşılaşacağımız her şeye hazırlayacağını düşünmüştüm. Oysa vaktimi hayalet hikâyeleriyle geçirmeliydim."

"Öyle görünüyor," dedi Niamh. Düpedüz inanmasa bile şüpheli olduğunu söyleyebilirdim ama yine de sesinde bir umut izi vardı. İlk kez gözlerinin kırmızı ve gölgeli olduğunu fark ettim ve Wendell'ı çocukluğundan beri tanıdığını hatırladım.

"Peki bu yaşlı insan düşmanı teoriniz hakkında ne söyleyecek?" dedi, Lord Taran'a karşı sık sık kullandığı ve beni her zaman ürperten o ailevi, alaycı tonu benimseyerek.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı. "Akademisyenlerin argümanlarına ihtiyacım yok. Ve sahte umutlar verecek kadar da kötü biri değilim."

"Bu yeterince açık," dedi, yüzü biraz düştü. "Ufaklık gideli ne kadar oldu?" Umutsuzluk çöktü. "İki saat, belki."

Niamh elini sırtıma koyarak, "Yemek yemelisin," dedi. "Titriyorsun. Benimle gel."

"Yapamam."

İç çekti. "O zaman kahvaltı ısmarlayayım. Ve zorla boğazından aşağı indirmem gerekse bile yiyeceksin."

-

Zayıflığıma rağmen, hizmetçiler kahvaltıyı bir tepsi içinde önüme koyduklarında kokusu midemi bulandırdı. Yine de Niamh'ın haklı olduğunu bilerek birkaç kaşık yumurta ve bir parça tost yedim -çileklere ya da baharatlı yulaf lapasına tahammül edemedim-.

Sabah öğleden sonraya döndü. Oturup kürsüyü izledim ya da günlüğüme yazdım. Daha fazla Halk girip çıktı. Lord Taran gitti, sonra geri döndü. Başarılı olup olamayacağımı değil, umuda ne kadar tutunacağımı görmek için geldiğini düşünüyorum. Yine de beni bir kez bile zorlamadı. Callum gelip yanıma oturdu ve iyi niyetli olduğunu bilsem de varlığını katlanılması zor buldum. Bana, parçası olmak istemediğim bir anlayışla baktı.

Sarmaşıklar Wendell'in vücudunu kaplamaya devam ediyordu. Artık saçlarına da dolanıyordu, o kadar kalındı ki yaprakların arasına sıkışmış tek tük altın rengi kümeler görülebiliyordu. Güveler çiçeklerin arasında uçuşuyor, bir salyangoz göğsünde ağır ağır ilerliyordu ve ben de tuhaf bir kozanın örülüşünü ve bir örümceğin karanlık sıçrayışını görüyordum. Hepsini fırçalayıp uzaklaştırmak istedim ama yapamadım. Ona dokunamadım.

Gün akşama doğru kayarken, Gölge ayaklarıma yaslanmış horlarken uyuyakalmışım. Titreyen ışıklardan oluşan bir süvari alayıyla irkilerek uyandım.

Odanın etrafında bir kez döndüler ve ben daha ne tür bir peri olduklarını anlayamadan gittiler.

Başımı kaldırdım, yabancı bir yerde uyanmaya eşlik eden belirsiz huzursuzluğu üzerimden atmaya çalışıyordum. Merdivenin üzerinde fenerleri yakan yalnız bir kek dışında oda boştu, ama birkaç Halk hala dışarıda taş basamaklarda toplanmıştı - konuşmalarının mırıltısını duyabiliyordum.

Shadow'u sevmek için uzandım. Ama bir noktada, ben uyuklarken, köpek Wendell'in cesedinin yanına yatmaya gitmişti. Gözlerimin yanmaya başladığını hissettim. Ama sonra hayvanın uyuklamadığını -başını bir patisine dayamış olsa da- kürsünün köşesine sabit bir şekilde baktığını fark ettim.

Tüylerim diken oldu. Ve bir şey fark ettim. Gölge ulumamıştı.

Yanına çömelip elimi başına koydum. Kara Tazılar, ölümün huzurunda -ya da bazı hikâyelerde, yakında aramızdan ayrılacak olanların etrafında- çıkardıkları unutulmaz ulumalarıyla tanınırlar. Ancak Wendell'in cesedinin bulunduğu odaya girdiğimizden beri Shadow bir kez bile ses çıkarmadı.

"Ne, aşkım?" diye mırıldandım. Gölge, *oíche sidhe*'nin kaybolduğu yere değil, sola, kürsünün diğer tarafına bakıyordu. Görülebilecek kadar ılık olsaydı, Wendell'in gölgesi şimdi orada olacaktı.

"Kapı onun gölgesinde," diye mırıldandım. Hizmetçinin o tarafa gittiğini görmüştüm ama yine de imkânsız gibi geliyordu, Faerie'nin pek çok imkânsızlığı arasında bile. "Öyle değil mi?"

Köpek beni hiç dikkate almadı. Onun dünyası kokulardan ibaretti, teorilerden değil. Geçmişte peri kapılarının yerini tespit etmek için özel bir yetenek göstermemiş olsa da, belki de onları kokunun değişken dokusu içinde sıra dışı özellikler olarak gördüğü için, şimdi burun delikleri seğiriyordu. Ayağa kalktı.

"Gölge," dedim uyarırcasına.

Bir süre orada öylece durdu, hiçbir şeye bakmadı ve ben de bunun son olduğunu ve her zaman yaptığı gibi tekrar yatacağını düşündüm.

Kampüsün bahçesinde bir tavşan gördü ve onu yakalamak için ne kadar çaba sarf etmesi gerektiğini hatırladı. Sonra köpek burnuyla bir perdenin eteğini kaldırır gibi bir hareket yaptı. Sonra gölgeye *doğru* adım attı ve gözden kayboldu.

"Gölge!" İleri atıldım ama köpeğin kuyruğunun sadece birkaç tüyünü yakalayabildim. İsteddiği zaman hızlı hareket edebiliyordu ama bu pek sık olmuyordu.

Bundan gurur duymuyorum ama ilk tepkim yardım istemek ya da peşinden koşmak olmadı. Bunun yerine kürsüye doğru yığıldım ve gözyaşlarına boğuldum.

Çıkardığım gürültüye aldırmadan bir çocuk gibi ağlıyordum. Etrafımdaki halkın mırıltısını duydum ve küçük ellerin yüzümü, ellerimi okşadığını hissettim, ıslak siyah gözlerin ve yapraklarla dokunmuş şapkaların titreşimini yakaladım. Onları görmezden geldim.

Birkaç dakika sonra biri beni kollarına çekti -hiç de nazıkçe değil- ve sıkıca kavradı. Çok sıkı. Kokusundan anladığım kadarıyla bir periydi. Pek çok insan Halk'ın, özellikle de saraylı Fae'lerin gül gibi koktuğunu varsayar, ama aslında ölümlüler gibi kokarlar, en azından yüzeysel olarak. Bunun cazibelerinin bir parçası olduğundan şüpheleniyorum, çünkü bunun altında yağmur ormanlarının ve nehir sazlıklarının, yosun ve alglerin ve humusa dönüşen çürüyen yaprakların kokusu var. Yeşil bir koku, her zaman hoş değil, sadece çok yakın fark edilebiliyor.

Peri beni o kadar sıkı tuttu ki neredeyse kaçmak için güreşecektim. Bu, hıçkırıklarımı yatıştırmada şaşırtıcı derecede etkili oldu, çünkü mutsuzluğum kızgınlıkla gölgelenmişti. Bu Deilah'tı ama yüzümü içine soktuğu altın sarısı saçlarından bunu tahmin etmiştim.

"Zavallı şey!" diye bağırdı. "Seni teselli etmek için kalmalıydım, birbirimizi teselli edebilirdik."

Buna hiçbir karşılık vermedim; hâlâ kollarımı sıkıca tutuyor ve bana acınacak olmaktan çok yorucu bulduğum heyecanlı bir çaresizlikle bakıyordu. Deilah bir matem pelerini giymişti, bu diyarın halkı için dikenlerle örülmüş, kollarınıza ve boğazınıza batan bir pelerin anlamına geliyordu ve elbisesi yırtık ve kirliydi. Sanki kendini ormanın zeminine atmış gibi da çamur ve çamur parçaları yapışmıştı. Genel olarak acınası bir görüntüsü vardı.

Gözleri acıdan şişmişti, sanki günlerdir hıçkırır hıçkırır ağlamaktan vazgeçmemiş gibiydi, gerçi kendi perişanlığına kendisi de katılmış izlenimi vermese daha acınası olurdu. Örneğin yanağındaki çamur, sanki bir parmak tarafından sürülmüş gibi görünüyordu ve Wendell'in krallığının ormanlarını birkaç kez dolaşmış biri olarak, düşmek için böğürtlen çalıları aramadıkları sürece, bir insanın elbisesinde bu kadar çok gözyaşına nasıl rastladığını tam olarak anlamadım.

Yine de buradaydı ve ben de olanları anlattım. Ben konuştukça gözleri daha da büyüdü.

"Kapı nerede?" diye sordu, odayı taramak için arkasını dönerek. Bana olan anlık inancı güven vermiyordu, hatta tam tersi; Lord Taran'ın şüphesizliğinin yakında haklı çıkacağına dair karanlık bir önsezi hissettim. Müttefikleri sadece suskun bir serseri olunca, herkes davalarından şüphe duyabilirdi.

"Burada bir yerde," dedim, Gölge'nin kaybolduğu karanlık yeri işaret ederek.

Kürsüyü okşadı, sonra sanki taşı parçalayacakmış gibi kürsüye vurdu. Sonunda nefes nefese kalarak arkasına yaslandı. "Çağırın onu," diye talep etti.

"Ne?"

"Köpeğini çağır!" diye bağırdı, sanki dünyanın en aptal insanıymışım gibi bana bakarak. "Belki de geri dönüş yolunu bulamaz! Orada öylece *oturuyor* muydun?"

Ne kadar istesem de, Wendell'ı kurtarmakla, son gününü ormanda sendeleyerek ağlayarak geçiren birinden çok daha fazla meşgul olduğumu belirtme zahmetine girmedim. Onun tavsiyesine uymamak için, oldukça çılgınca olması dışında -Peri'de büyük ölçüde önemsiz bir ayrıntı- hiçbir neden görmüyordum.

"Gölge!" diye
bağırdım. "Daha
yüksek sesle!" diye
ısrar etti.

Daha yüksek sesle aradım. Boğazım düğümlenene kadar seslendim. Uzaktan gelen, uğultulu bir uluma duyduğumda neredeyse düşüyordum.

Gölge.

"Buradayım!" Bağırdım. "Gölge, buraya! Gel!"

Uluma tekrar geldi, daha mı yakındı? Bilmiyordum. Ulumanın tam olarak nereden geldiğini söyleyemiyordum. Ürkütücü bir şekilde, sanki altımızda, zeminde yankılanıyor gibiydi.

"Ne yemekten hoşlanır?" diye sordu kız, küçük bir çocuğun kıvrak tavrıyla dizlerini kaldırıp yanıma çömelerek. İkimiz de boş taşa sertçe bakıyorduk ve eğer bu delirdiğimi hissetmem için yeterli değilse, kızın anlamsız sorusu beni delirtmişti.

"Senin zeki olduğunu sanıyordum," diye tersledi yüz ifadem karşısında. "Yoksa bu sadece kardeşimle kıyaslamak için mi? Kimse *onun* zeki *olduğunu* düşünmüyor, bu kesin. Köpekler koklayarak görür."

Tabii ki öyle, tabii ki. Ona Gölge'nin çiğ et tercihinden bahsetmemden kısa bir süre sonra -her türden, ama ne kadar kokulu olursa o kadar iyi- parmaklarını buyurgan bir şekilde şaklatarak, düzensiz bir telaşla kaçışan, bazıları birbirine çarpan hizmetkârlara seslendi. Arkamızda bir kalabalığın toplandığını fark ettim, sıradan ve saraylı fae'ler ne hakkında yaygara kopardığımızı görmek için eğiliyorlardı. Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikirleri olduğunu sanmıyorum ama yine de kendi aralarında heyecanla mırıldanıyorlardı. Fındık satan brownie geri dönmüştü, bu da artan histeri hissime yardımcı olmadı.

Birkaç hizmetçi elimize et tabakları tutuşturarak geri döndü. Onları bir kurbanda sunulan kanlı bir sunu gibi kürsünün yanına yığdım ve aniden uluma çok daha yüksek sesle duyulmaya başladı. Sesim kesilene kadar bağırdım ve sonra göğsüme saplanan iri ve kıllı bir şekil tarafından edilerek geriye doğru devrildim.

Yarı hıçkırık yarı çığlık şeklinde boğuk bir ses çıkardım ve yüzümü onun tüylerine gömdüm. Köpek arkasından büyük ve gri bir şey çekiyordu, bu şeyin Shadow'un ayak bileğinden tutup sürüklediği hizmetçi peri olduğu ortaya çıktı. Köpek onu bıktığı bir kemiği bırakır gibi belirsiz bir şekilde bıraktı ve tekrar üzerime atladı, dili yüzümde geziniyordu. Sonrasında tuhaf bir şey oldu ve ancak anılarıma dönüp baktığımda ayrıntıları görebiliyorum. *Oíche sidhe* de bir şey çekiyordu -o anda bunun bir fener olduğunu ya da şey olmadığını, sadece odanın gümüş aynalarından birinin yansıması olduğunu düşünmüştüm. Ama

Her ne idiye, peri Wendell'in gölgesinden çıkıp odanın içinde yuvarlanmaya başladığında yok oldu.

"Ne oldu?" Gölge biraz sakinleştğinde ve zevkle yediği en sevdiği yiyeceklerin yığınına fark hizmetçiye sordum. Peri inliyordu - bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü Gölge pek nazik davranmamıştı ve bacağı kanıyor gibiydi.

"Kral," diye mırıldandı peri. "Nerede? Onu kaybettim-"

Yarasına daha fazla dikkat etmem gerektiğini biliyordum ama "Ne demek istiyorsun?" diye sormadan edemedim. Wendell'i gördün mü?"

Deilah çılgık attı. Ayağa fırladı ve kendini Wendell'in bulunduğu kürsünün üzerine attı.

Wendell'in oturduğu yerde.

Yüzündeki sarmaşıkları temizlemişti -saçlarında hâlâ bir sürü sarmaşık ve küçük bir kelebek ve güve sürüsü vardı- ve çok sinirli görünüyordu. Deilah'yı "Ah! İğrençsin!" diye bağırarak itti ve göğsündeki bitkileri çekiştirmeye başladı, sarmaşıklar pelerinini mızraklıyor parmaklarına dolanıyordu.

"Şuna bakın!" diye haykırdı kimseye belli etmeden. "Zavallı pelerinim! Lanet dikenler onu mahvetti. İpliklere dönüşmüş bir şeyi onaramam."

Bir küfürle pes etti ve etrafına bakındı, donmuş bir huşu içinde ona bakan kalabalığa şaşkınlıkla göz kırptı, sonunda bakışları bana takıldı ve yüzü aydınlandı. "Em! Ne oldu böyle?"

O zaman üzerine atladım, anlamsızca gevezelik ettim ve toplanan Halk arasında bir kükreme yükseldi - çoğunlukla olumlu olduğuna inanıyorum, ancak daha önce olduğu gibi, bazıları Wendell'in dönüşünden pek memnun değildi, çünkü birkaçı çılgık atarak merdivenlerden aşağı koştu. Çeşitli müzisyenler Wendell'in dönüşünü en yüksek sesle kutlama hakkı için birbirleriyle itişip kakışmaya başlayınca, orman fener ışıkları ve kulaklarımı tırmalayan bir melodi kakofonisi içinde patladı.

Wendell başka soru sormadı, sadece ben gevezelik edip ağlarken beni kollarına aldı -belki de düşündüğümde daha mantıklı konuşuyordum ya da daha büyük olasılıkla hafızası ona geri dönüyordu. Birkaç güve ezilmişti, kuru kanatları üzerimde toz izleri bırakıyordu.

Yanak. Bir noktada, Shadow kürsüye zıplamayı başardı, ikimizin üzerine salyalarını akıttı ve sonra bir köpek yavrusu gibi odadan koşarak çıktı. Birkaç dakika sonra Orga'yı ağzından tutmuş, tıslayarak, tükürerek ve genel olarak onu yakalayana yakın bir acı vaat ederek geri döndü. Shadow'un yüzüne bir kesik atmayı başardı ve zavallı köpek onu düşürdü.

"Orga!" Wendell haykırdı. "Onu rahat bırak canım."

Wendell'in sesini duyunca komik bir şekilde irkildi ve Shadow'un yaptığı gibi Wendell'in üzerine atlamasını bekledim ama doğal olarak önce öfkesini ve kızgınlığını ifade etmesi gerekiyordu ve kürsünün etrafında dönerek efendisine çıktığı kadar bağırdı. Wendell ona doğru uzandı, ama o sadece bir tıslamayla ona doğru hamle yaptı.

"Seni sefil hayvan!" Tiksintiyle haykırdım ama Wendell sadece güldü. Kendimi ona dokunmaktan alıkoyamıyordum, sanki bir andan diğerine yok olacaktı - yüzü, göğsü, artık yara yoktu, sadece bir kumaş parçası üzerindeki çimen lekesi gibi yeşilimsi bir renk değişikliği vardı.

Razkarden Wendell'in yanına sessizce kondu, beni zıplattı ve iğrenç bacaklarından birini Wendell'in dizine dayadı. Wendell gülümsedi ve yaratığın gagasını okşadı. "Beni tekrar gördüğüne sevindin mi eski dostum?"

Onu inceledim, bir farklılık belirtisi aradım, ama tamamen kendinde görünüyordu ve uykudan uyanmış gibi tazeydi. Bakışlarında belli bir esrarengiz nitelik varsa da, bu eskisinden daha belirgin değildi ve ben de buna alışmışım zaten.

"Ne oldu?" Mırıldandım.

Bir sarmaşık parçasını daha kenara fırlattı. "Zar zor hatırlıyorum! Sanki ormandaydım. Ama tuhaftı. Bir kış gecesi kadar karanlık ve soğuktu.

-O lanet buz sahasından bile daha kötüydü. Dolaşmaya devam ettim ama hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Folk'un yanından geçtim ama sanki beni görmüyorlardı. Ve sonra-" Bakışları, hizmetkârlardan birinin dik durmasına yardım ettiği *oíche sidhe*'ye takıldı. "Onu sen gönderdin, değil mi? Senin gönderdiğini söyledi."

"Evet," dedim. "Bir . Çoğunlukla kendini gönderdi."

Oíche sidhe sendeleyerek ayağa kalktı. Wendell ve benim önümde eğildi, sonra giysilerindeki kırıksıklıkları sildi ve şöyle dedi: "Beni affedin,

Ekselansları. Başaramadım. Kralı buldum ama çıkış yolunu bulamadım. Canavar gelene kadar sonsuza kadar dolaşacağımızı düşündüm."

"O Gölge miydi?" Wendell şaşkınlıkla köpeğe baktı; bir parça kıkırdağı kemirmekten memnun, salyaları altında birikiyordu. "Yüce Tanrım! Onun ruhumla ziyafet çekmeye gelen bir canavar olduğunu sandım. Üzerimize atladığında sonumuz geldi sandım."

Uzandı ve Gölge'nin başını okşadı. "Aferin oğlum!" Köpek onu yaladı, sonra yemeğine geri döndü.

"Ayakta durabilir misin?" Dedim. Wendell kolunu bana doladı, ben de ayağa kalkmasına yardım ettim. İlk başta biraz yalpaladı, yaprakları ve çiçekleri fırçaladı, çoğu küçük köklerle birlikte düştü. Başı hâlâ öne eğik olan hizmetçinin önünde diz çöktü ve elini küçük perinin yüzünün yan tarafına koyarak bir şeyler mırıldandı.

Sonra ayağa kalktı, yırtık pırtık pelerinini silkti, ben de ona yardım . Onunla ilgilenmek için güçlü bir ihtiyaç hissettim ki bunu daha önce hissettiğimi hiç sanmıyorum. Keşke orada bitmiş olsaydı! Wendell bana mutlulukla bakıyordu, o lanet kelebekler hâlâ saçlarındaydı ama birçoğu ayrılmış, serin alacakaranlığa doğru uçup gitmişti. Birazdan Lord Taran'ı ve diğer meclis üyelerini çağırıp -tüm sarayı çağırıp- onlara her şeyin yolunda olduğunu gösterebilirdik. Kralları onlara geri dönmüştü. Bu, kitabımda tartışmalı bir anekdot haline gelebilirdi, akademisyen arkadaşlarımla övgüyle ve öfkeyle bahsedeceği bir anekdot; bazıları Wendell'in dirilişini Faerie'nin mantıksızlığının mantıksal bir uzantısı olarak kabul ederken, diğerleri beni yirminci yüzyıl de Grey'i olarak resmedebilirdi, her biri kendi eğilimlerine ve mesleki kıskançlıklarına göre.

"Bu bakışı biliyorum," dedi Wendell. "Bu oldukça sansasyonel bir makale olacak, değil mi? Şimdiden özetini hazırladığınızı görebiliyorum."

Bir anda ona hiç olmadığım kadar öfkelen dim. Bütün bunları hafife alması! "Eğer" dedim, "bana danışmadan, *aklına* bile getirmeden tekrar böyle bir şey yapabileceğini düşünüyorsan
-"

"Biliyorum," dedi sessizce. Ses tonu öfkemi dondurdu ve gözlerinin nemli olduğunu gördüm. "Seni asla bu duruma sokmazdım.

tek bir alternatif. Ama bir konuda yanılıyorsun: Ben seni düşünüyordum, Em. Sen benim hem ilk hem de son düşüncemdin."

Ama sonra bir huzursuzluk dalgası geldi, mırıltılar ve soluklar, izleyen Halk arasında göle atılan bir taş gibi dalgalandı.

Halktan oluşan rengarenk bir kalabalık Kraliçe Arna'nın cesedinin etrafında toplanmıştı. Ona hiç dikkat etmemiştim ve ilk başta onu bir yere taşımaya çalıştıklarını düşündüm ve onu bırakmalarını emretmek üzereydim. Yine de kimse kraliçeyi dik tutmuyordu - saçları yüzüne dökülmüş, o garip çöküşe mi yerleştirilmişti? Bazı sıradan fae'ler onu dürtüyor ya da derisini kokluyordu. Bir brownie sanki incelemek gibi kolunu kaldırdı ve yosunların bir kısmı düştü. Ama kol hareket etmeye devam etti ve yaratık ürkmüş bir ciyaklamayla geri sıçradı.

Kraliçe Arna gözlerini açtı. Önce etrafına kayıtsızca baktı, sonra boğuk bir çığlık attı, elleri çıplak vücudunu örtmeye çalışır gibi çırpınıyordu. Ama ikinci şatoda giydiği kirli kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Yüzü çizilmişti ve o anda ne insana ne de halka benziyordu; korkmuş, hafif vahşi bir hayvan gibiydi.

"Seni dışarı kadar takip etti," diye mırıldandım. "Bir şekilde -ama sonra, neden olmasın?"

Neredeyse aynı öldünüz. Evet, neden olmasın?"

Wendell hareketsiz kalmıştı. Dikkatinin her zerresi üvey annesine odaklanmıştı; sanki onlar dışında oda bomboştı.

"Onu zindana atalım," dedim tam olarak anlamadığım bir aciliyetle. Sadece temel bir düzeyde onu öldüremeyeceğimizi biliyordum. Bu, Saklı Olanların kraliyet sarayında kendimi bir yol ayrımında bulduğumda hissettiğim kesinliğin aynısıydı: kötü kralı öldürmek ya da içinde bulunduğum hikâyeye farklı bir son seçmek.

Wendell düşünüyor gibiydi. İçimi bir korku kapladı, çünkü doğasının karanlık yönünün onu ele geçirdiğini ve her an çılgınca bir şiddet krizine girebileceğini görebiliyordum. İzleyen kalabalık da bunu sezmiş gibiydi ve geri çekildi. Wendell sakince, "Haklısın Em," diye cevap verdiğinde şok oldum.

Onu dikkatle izledim. Bu haldeyken onunla konuşmaktan pek hoşlanmıyorum ve neredeyse kılıcını çekip bir şeyleri bıçaklamaya başlamasını tercih ederdim. "Öyleyim."

"Onu öldürmeyeceğim," dedi, hâlâ o korkunç sakinliğiyle. "Bunun yerine üvey annemi sana, bana ya da krallığa zarar veremeyeceği bir yere kapatacağım. Ama kapısı olmayan bir hücre olacak, yolları olmayan bir diyarda. Bundan daha azını hak etmiyor."

Daha önce St. Liesl'de bir kez gördüğüm ve bir daha asla görmemeyi umduğum bir hareket yaptı, bir örümcek ağını kenara fırçalamak gibi. Ve sonra sanki dünya ikiye bölünmüştü ve ikiye bölünen parçaların arasında dönen karanlıktan bir sütun vardı. Dar bir açıklıktı, bir boşluktu, ama başlangıcı ya da sonu yokmuş gibi görünüyordu, zeminde ve tavanda kayboluyordu. Toplanan Halk feryat edip çığlık atıyor, kaçma telaşıyla birbirlerini eziyorlardı.

Wendell'in üvey annesi kaçmaya çalıştı. Ama Wendell gibi o da ayaklarının üzerinde duramıyordu. Düştü ve adam onu yakaladı. Çığlık atmak ya da yalvarmak için ağzını açtı - bunu asla öğrenemedim. Kadın daha dengesini bulamadan Wendell onu döndürdü ve neredeyse nazıkçe Peçe'nin içine itti.

5 Şubat

Wendell öldüğünde zaman değişmiş, ölümlüler âlemiyle uyumsuz hale **gelmişti**. Kulübenin duvarındaki takvime bakılırsa, bana iki gün gibi gelen süre Lilja ve Margret için yaklaşık iki haftaydı. Keşke bu korkuyu açıklamanın bir yolunu bulabilseydim - bu beni büyük ölçüde , ama bana sadece çözemedikleri bir bulmacaymışım gibi bakacaklarından şüpheleniyorum ve bunun için suçlanabilirler mi? Wendell bana döndüğü için artık sadece mutluluk duymalıyım - tıpkı Wendell ve ben onları Saklı Olanlar'dan kurtarıp kendilerine ve birbirlerine kavuşturduğumuzda hissettikleri gibi.

Ama yine kendimi aşıyorum. Kulübeden bahsetmeden önce, kaldığım yere dönmeme izin verin.

-

Wendell'in ölümden uyandıktan sonraki **ilk eğilimi** doğal olarak bir parti vermek oldu. Bunu başaramadı, çünkü bir parti çoktan başlamıştı. Müzisyenlerden oluşan bir grup

Bahçelerin aşağısındaki göl kıyısında büyük bir pavyon vardı; bir diğeri de ziyafet salonunda kurulmuştu; Wendell ve ben oraya vardığımızda çoktan kaotik bir yiyecek dizisiyle dolup taşıdığını gördük. Güney sahillerinden gelen istiridyeler, kızartılmış bütün alabalıklar, elmaları batırmak için fokurdayan bir karamel fiçisi ve etrafına rastgele yerleştirilmiş ekmek somunlarının yanı sıra mahkemenin favorisi olan tuhaf mavi sandviç kekleri vardı - mavi, tatlı bulut benzeri bir hamurla katmanlanmış yaban mersini reçelleri ve keskin bir peynirden geliyordu. Görünüşlerine ve kokularına bakılırsa korkunç olmaları gerekirdi ama ben çoktan tadını almıştım.

Doğal olarak herkes Wendell'le konuşmak istiyordu, böyle bir durumda Wendell'in yeri her zaman ayrıdır. Saraylı fae'ler arasında çok azı benden ya da Wendell'i hayata döndüren *oíche sidhe*'den haber almakla ilgileniyordu ki bu büyük bir sürpriz değildi ve ben de Wendell'in yanında bir gölge gibi sessizce durmaktan çekinmiyordum. Ama konuşmayı tekrar bana getirerek, kraliçesi olmasaydı kendisinin hâlâ ölü ve krallığın da paramparça olacağını söyledi. Bana baktıklarında saraylı fae'lerin küçümsemesini şaşkınlığa dönüştürme etkisi yaratacak kadar ikna ediciydi - bu tartışmalı bir gelişmeydi; içinde pek sıcaklık olduğunu hiç hissetmemiştim. Daha önce önemsiz biriyken, şimdi onlar için bir bilmeceydim.

Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, kendimi ve Wendell'in saf mutluluğuna kapılmış bulmuştum. Ne de olsa sevgili evi yeniden bir bütündü ve üvey annesi düzgün bir şekilde yoldan çekilmişti. Bu bir sona benziyordu ve içimdeki endişe hâlâ şekilsiz bir şeydi; nasıl adlandıracağımı bilmiyordum.

"Sizinle konuşmalıyım," dedim, sözcüklerimin üzerinde biraz - o noktada anlatılamayacak kadar yorgundum.

Wendell cümlemin ortasında durdu ve neredeyse anında suçluluğa dönüşen bir şaşkınlıkla bana baktı. Saray mensuplarına el salladı.

"Özür dilerim," dedi beni odadan dışarı çıkarırken. "Bütün bunları sıkıcı bulacağımı bilmeliydim."

"Özür dilemene gerek yok," dedim, ifadesindeki ciddiyete gülümseyerek. Beni bir hafiflik kapladı; sanki gülümsemeyi hiç *bırakmayacakmışım* gibi hissettim.

"Seni partiden uzaklaştırmamayı tercih ederdim. Üvey annenizin yenilgisini kutlamak istediğinizi biliyorum ama-"

"Ne?" Wendell bana bakarak söyledi. Neyse ki kelebekler ve diğer sürünen şeyler saçlarını terk etmişti, ancak birkaç örümcek ağı kalmıştı ve bu da hizmetçilerden ikisinin altın dalgalara eklediği gümüşü güllerle tuhaf bir tezat oluşturuyordu. "Sence bu yüzden mi bu kadar iyi bir ruh halindeyim? Oh, Em."

"Ölümle karşılaşmanız o zaman," dedim. "Bundan çok az etkilendiğimi, bunun geçici olduğundan başından beri emin olduğumu ima etmek istemiyorum. Değildim. Hiç hissetmemiştim-" Cümlemi tamamlayamadım ve aniden, şatonun sıcaklığına rağmen yine titrediğimi fark ettim. "Ama Wendell, tüm bu olanlarda doğru olmayan bir şeyler var-"

"Ölümle karşılaşmam!" Wendell, sanki her mevsim en az bir kez diriliyormuş gibi, sesinde bıkkınlıktan başka bir şey yoktu. "Emily, Emily. Bu kadar mutlu olmamın asıl nedenini bilmiyor musun? Kısa bir süre önce *evlendik* -hatırladığım kadarıyla sadece bir ya da iki saat önce. Yoksa unuttun mu?"

Uzun bir süre ona baktım.
Sonunda, "Korkarım yaptım,"
dedim.

Gülmeye başladı. O kadar uzun sürdü ki duvara yaslanıp gözlerini silmek zorunda kaldı.

"Dikkatimi dağıtacak çok şey vardı!" Hararetle söyledim.

Yüzü hâlâ kızarmış ve güller saçlarına dolanmış olsa da sonunda toparlandı. "Farklı bir dikkat dağıtma yöntemi önerebilir miyim?"

Yumuşak bir kahkaha attım. Düşüncelerim karmakarışık. Onunla istiyordum; ona tekrar dokunmak, onun gerçek olduğuna kendimi bir kez daha ikna etmek istiyordum. *Düşünmeye* ihtiyacım vardı. Ama sonra bana öyle bir gülümsedi ki kendimi "İtirazım yok" derken buldum.

Beni partiden uzaklaştırmasına ve merdivenleri yarılamasına izin verdim, sonra dırdırcı ses çok ısrarcı hale geldi ve onu durdurdum. Gözlerinde bir soruyla bana bakmak için döndü.

"Üvey anneni dışarı çıkarmalısın," dedim. "Ona yaptığın şey çok yanlış."

"Yanlış mı?" Wendell şaşkın görünüyordu. "Em, diyarı paramparça edebilirdi. O adada neredeyse seni öldürüyordu!"

"demek istemedim," dedim. "Ona verdiğiniz kaderi hak ediyor. Ama hikaye yanlış."

Kelimeler boş geliyordu - doğru olduklarını biliyordum ama *nedenini* henüz bilmiyordum ve kendime açıklayamazken ona nasıl açıklayabilirdim? Yine de sabırla sözümü bitirmemi bekledi.

"Bana güvenmiyor musun?" Sonunda hüsrana uğramış bir şekilde talep ettim.

Bunun üzerine yüz ifadesi ciddileşti. "Doğal olarak öyle. Üvey anneme karşı çok sert davrandığım için başıma bir felaket geleceğine inanıyorsan, bunu beklerim. Ama Em, onun bu toprakları tekrar zehirlemesine seyirci kalamam, *kalmayacağım*. Seni tehdit etmesini *de* izlemeyeceğim, ki bunu iki kez yaptı. Seni tekrar tehlikeye atmamak için beni bekleyen kader ne olursa olsun katlanacağım ve o kader geldiğinde tek pişmanlığım onun yenilgisinin tadını daha uzun süre çıkaramamış olmak olacak. Keşke şimdi onu o lanetli yerde tökezlerken izleyebilseydim."

Yüz ifadesi karanlıktı, eski öfkesinin bir yankısı, bir fırtına kadar amansızdı. O anda onu asla ikna edemeyeceğimi biliyordum.

-

Sabah **erkenden**, güneş doğmadan çok önce **kalktım**. Bir an için Wendell'in uyumasını izledim; her zamanki gibi battaniyenin içine gömülmüştü, böylece yüzünün sadece yarısı görünüyordu. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdım - beni *oyalamak* için verdiği sözü fazlasıyla yerine getirdiğine göre yakın zamanda uyanacağından şüpheliydim. Giydiğimiz kıyafetler odanın her tarafına dağılmıştı ve ağzım morarmıştı ama bu hoşuma gitmişti.

Şakağından öptüm, sonra kalktım, her zaman dolu ve buharlı küvette hızla yıkandım ve bir çanta hazırladım. İçine kitaplarımı, günlüğümü ve el yazmamın taslağını koydum. Sıradan bir elbise, peri yapımı süslerden hiçbirini yok.

Gölge'ye işaret ettim, o da yatağın ayakucundaki halıdan kalktı. Wendell'in başının yanındaki yorgan yuvasında yatan Orga alçak sesle tısladı.

"Nankör zavallı," diye mırıldandım. Kedi bana sadece ters ters baktı, bir kedinin olabileceği kadar düşmanca bir tavır içindeydi. İlişkimizde ilerleme kaydettiğimizi düşünmüştüm ama Wendell'ı kaybetmek, onun evreninin merkezindeki yerini sağlamlaştırmaktan başka bir işe yaramamış gibiydi. Sadece gideceğimi, onu yeni bir maceraya sürüklemeye çalışmayacağımı anladığında, başını tekrar öne eğdi ve beni dikkate almadı.

Ancak Razkarden konusunda o kadar şanslı değildim. Ağlayan üvezin dalları arasında, bir aralık açık olan pencerenin hemen dışında tünediğini bilmiyordum ama bir hareket beni uyardı. Uzun bir süre birbirimize baktık ve bu süre boyunca onun yaşlı, tekinsiz bakışlarının beni büyülediğini hissettim. Rahatsızca yutkundum, çünkü gizliliğimdeki ihaneti anlamıştı ve beni ele verip Wendell'ı uyandıracaktı. Ama yapmadı, sadece beni izledi ve bir süre sonra toplanmaya devam ettim. O da benim kadar sessiz kaldı, tek bir tüy bile hışırdatmadı.

Wendell'e bir not bırakmak için durakladım. Sadece kitaplarımla tek başıma zaman geçirmem gerektiğini yazdım.

Sonra kaleden ayrıldım, sonra da Faerie'den.

Corbann'ın sisine adım attığımda bir iç çektim. Tam olarak bir rahatlama iç çekişi değil, çünkü zihnimde hâlâ büyük bir sıkıntı vardı, ama bir tanıma iç çekişi. Halk bu dünyadan değildi, sadece bu dünyayı etkileyebiliyorlardı. Burada, yolları ve tehlikeleri o kadar doğrudan değildi ve bilimsel teorilerin katmanları ardında daha kolay boğuluyordu.

Peri'ye açılan pek çok kapıyı kırmak şaşırtıcı derecede kolaydır. Eğer kişi cesursa ve sonuçlarından korkmuyorsa -çoğu durumda gözü pek bir cesarettir bu- bizim dünyamızı onlarınkine bağlayan mantar çemberini ezmesi ya da bükülmüş ağaç korusunu kesmesi yeterlidir. Hiçbir şeyi yok etmeme gerek yoktu, sadece doğal olmayan bir şekilde parlayan basamak taşlarından ilkinin kaldırdım ve ters çevirdim. Sanırım bu yeterli olurdu, ama emin olmak için

diğer taşları da ters çevirdim. Dipleri çamur ve böceklerle kaplıydı -
mükemmel derecede sıradan. Tatmin olmuşum.

Çantamı kaldırdım ve Shadow'la birlikte kulübenin kapısına doğru ilerledik.

6 Şubat

Doğal olarak Lilja ve Margret'e her şeyi **anlattım**.

Lilja'nın ilk tepkisi "Seni takip edecek" oldu. "Faerie ile İrlanda arasında birden fazla kapı olduğuna eminim. Bir tane daha kullanabilir."

"Elbette," dedim. "Ama yapmayacak. Tepkimden çok korkacaktır. Büyük olasılıkla beni mektuplarla rahatsız edecektir." Bir kahkaha attım. "En azından bugün posta yok - Pazar, değil mi?"

Margret ve Lilja birbirlerine baktılar. Bu sabah yan odada ateş çitirdarken ve ince, serin bir yağmur pencereye vururken mutfakta oturuyorduk. Kulübeye onlar uyanmadan önce varmıştım; Faerie'de olduğundan daha erken bir saatti, şafaktan ziyade gece yarısına yakındı. Günlüğüme bir şeyler yazdıktan sonra bir saat kadar daha uyumaya çalıştım. Çoğunlukla dar yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durmuştum.

"Ne?" dedim. Dedim.

Lilja sadece başını salladı, sonra masadan kalktı. Diğer odaya gitti ve elinde bir tomar mektupla geri döndü.

"Onları açmadık," dedi. "Açmak istememize rağmen, neden burada olduğunuzu düşündüğünü anlayamadık ve endişelendik. Ama bir büyü altında olabileceklerini düşündük."

Elime tutuşturduğu pakete baktım. Wendell'in gülünç derecede zarif yazısı bana bakıyordu.

"Elbette," diye mırıldandım. "O öldüğünde, zamanın akışını ölümlüler lemininkiyle eşleştirmek için kullandığı büyü bozuldu. O ölürken burada iki hafta geçti, bu yüzden Faerie'den ayrıldığımda ben de zamanda bir adım ileri gittim. Yine de *ayrıldığımda*, zaman Faerie'de ölümlüler alemine uyacak şekilde ilerledi - acaba büyüyü bir şekilde bana mı bağladı? Yapmış olmalı. Umarım her şeyi düzgün bir şekilde onarmıştır, böylece döndüğümde onu bir asır daha yaşlı bulmam. Yoksa döndüğümde son mektubunu göndermesinin üzerinden sadece on saniye geçtiğini mi göreceğim? Her iki şekilde de olabilir, sanırım; bu tür şeyler asla tutarlı değildir."

Ondan bu kadar uzun süre uzak kaldığım için içimde bir sızı hissettim, en azından onun bakış açısından. Ama bunun için hiçbir neden yoktu. Kafamı kaldırıdığımda Margret ve Lilja'nın bana baktığını gördüm.

"Ee," dedi Margret. "Hâlâ anlamıyorum- Sen daha yeni *geldin*. Bu mektuplar günlerdir geliyor."

Lilja elini karısının elinin üzerine koydu ve Margret i çekerek sustu. Bana alaycı bir bakış attı.

"Bize verdiği elma ağacı gibi, değil mi?" dedi. "Tüm yıl boyunca iek açar ve meyve verir, kar dallarına değecek kadar derin olduğunda bile. Elmaları takdir edebilirim, ama sadece onlar hakkında çok fazla dşnmezsem. Eğer başlarsam, korkarım düşünmeyi asla *bırakamam*, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Mektupları yere bıraktım. Zaten şu anda onlara odaklanamayacak kadar huzursuzdum. "zr dilerim," dedim. "Tüm melodramımla tatilinizi mahvediyorum."

Margret gld. "Bir peri gizemini çözmeye alışmıyor olsaydınız Emily'miz olmazdınız. Böyle bir şey bekliyorduk."

"Evet," dedi Lilja. "şey, belki de *tam* olarak bu nitelikte değil. Wendell'in neden ölmediğini hâlâ anlamış değilim. Hikyelerimizde sihirlerinin üstesinden gelemediği tek şeyin bu olduğu söylenir."

"Anladığım kadarıyla gerçekten ölmemiş," dedim. "En azından bizim ölümlü tanımımıza göre. Halk'ın ruhları hemen gitmezler, ama bir süre ara bir alemde kalırlar. Hizmetçinin onu kurtarabilmesinin tek nedeni de bu."

Lilja sakince başını salladı -bunu özellikle yararlı bulduğunu sanmıyorum. "Ödevlerinizden biri için iyi bir konu," dedi.

Yumuşak bir kahkaha attım. "Evet."

Lilja bana bir fincan çay daha doldurdu. "Ne kadar kalacaksın?"

"Bunu çözmem ne kadar sürerse o kadar," dedim.

Bir kez daha bakiştılar. "Neyi çözmeniz gerekiyor?" Margret söyledi. "Bu Kraliçe Arna öldü. Bu konuda Wendell'a katılıyorum; daha iyi bir kaderi değil, belki de daha kötüsünü hak ediyordu."

"Hayır," dedim. "Yanlış olan bir şey var. 'Kral Macan'ın Arıları'nın her versiyonunda, ikinci kral ilkinin öldürdüğü için cezalandırılır. Wendell'ın da aynı kalıba sıkışıp kaldığını giderek daha iyi anlıyorum - Macan'ın hikâyesine paralel çok fazla ayrıntı var. Kraliçeyi öldürme planımız her zaman yanlıştı, başka ne yapabileceğimizi göremediğim gibi. Hikâyeler Faerie'nin mimarisidir, büyüden daha güçlüdür, krallardan daha güçlüdür."

Lilja, "Mutlu sonla biten bir tane olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi.

Gözlerimi ovuşturdum. "Evet. 'Kral Macan'ın Arıları'nın ilk kralın öldüğü ve ikinci kralla ölümlü karısının sonsuza dek mutlu yaşadığı bir versiyonu var. Ama onu bile bilmiyorum. Bu işte bir terslik var. Acaba yanlış mı çevrildi?"

Lilja başını sallıyordu. "Ya da birinin büyükbabası daha iyi bir son gerektiğine karar verdi. *Aft*'m de böyle yapardı. Uzun boyluların tüm eski masallarını severdi ama sonu sefalet ve biterse değiştirirdi. Bu annemi çıldırttırdı, ona "saygısız" derdi. Yine de biz ölümlüler o eski hikayeleri değiştirebiliriz, değil mi?"

Kendi büyükbabamı düşündüm, peri aşkı tarafından ıssız bir fundalıkta ölüme terk edilmişti. "Bazen yapabiliriz," dedim. "Eğer kendimizi tuzağa düşürmezsek." Karanlık düşüncelerimden sıyrıldım. "Her halükârda, burada dikkatim dağılmadan daha iyi düşünebiliyorum. Ve Wendell, o sadece benimle tartışacak. Biz

bu konuda aynı fikirde değiliz."

"Onu ikna edemeyeceğinizden emin misiniz?" Margret söyledi. Bunun hakkında düşünmeme gerek yoktu. "Evet."

Lilja kaşlarını çatarak başını salladı. "Onun kötü tarafında olmak istemem," dedi yavaşça. "Onun bizim uzun boyluların kralından farklı olduğuna inandığımı biliyorum. Ama o kadar emin olmadığım anlar da oldu -sadece birkaç tane-."

Buna verecek bir cevabım yoktu ve sessizce çayımızı içtik. Gölge, ateşin yanında uzanmış, homurdanıyor ve uykusunda dişlerini çıkarıyordu, muhtemelen tavşan rüyası görüyordu.

"Yardım edebilir miyiz?" Margret dedi ki. "İngilizce okumakta yavaşım, özellikle de akademisyenlerin yazılarını. Ama belki sizin gözden kaçırdığınız ayrıntıları fark edebiliriz."

Onlara baktım, ikisi de bana cesaretle gülümsüyordu ve içimdeki düğümlerin biraz olsun gevşediğini hissettim. "Teşekkür ederim," dedim. "Yardımanız için çok minnettar olurum."

-

Ocak ayında Trinity'deyken, "Kral Macan'ın Arıları "nın birkaç düzine yinelemesini topladım ve hepsini Corbann'a yanımda getirdim. Çoğunu kendim kopyalamıştım, bu da Lilja ve Margret'in benden sık sık acemice karalamalarımı tercüme etmemi istemeleri anlamına geliyordu.

İki ya da üç saat sonra ayağa kalktım ve notlarıma bakarak pencere kenarında yürümeye başladım. Lilja gerindi ve ayağa kalktı. Margret mutfaktaydı, öğle yemeği için pişirdiği ekmekle .

"Gözlerimi dinlendirmem gerek," dedi Lilja. "Oyma işindeki ilerlememi görmek ister misin?"

İşime devam etmeyi tercih ederdim ama hayır demenin kabalık olacağını düşündüm ve onu atölyesine kadar takip ettim.

"Harika!" diye bağırdım. Poe'nun oymasını neredeyse bitirmişti, sadece ayakları kalmıştı. Parmakları belki gerçekte olduğu kadar uzun ve keskin değildi ama büyü yardımı olmadan böyle bir şeyin hakkını vermek zordur. Lilja'nın bana baktığını görmek için başımı kaldırdım.

"Seni eski kıyafetlerinle görmek çok güzel," dedi gülümseyerek. "Eleştirmek istemezdim, çünkü o peri elbiselerinin içinde çok güzel görünüyordun. Ama pek rahat olmadıklarını hissettim."

Kısa bir kahkaha attım. "Bu yetersiz bir ifade. Yine de elbiselerin sıradan anlamda oldukça rahat olduğunu belirtmeliyim. Daha çok *ben* onların içinde rahat değildim."

Başını öne eğdi. "O zaman neden zahmet ediyorsun? Sen bir peri kraliçesi değil misin, istediğin gibi giyinemez misin?"

Nasıl cevap vereceğimi düşünerek Poe'nun iğne parmaklarıyla oynadım. Evet, ben bir Faerie kraliçesiydim ve öyle görünmek istiyordum. Eşleşmek. Daha önce nerede eşleşmişim? Cambridge'de, evet, eski taşlarla ve tozlu kütüphanelerle eşleşmişim. Sanırım Faerie'de de Halk ile eşleşmek istemişim. Gerçekten de aptalca bir amaç! Şimdi kendime hayret ediyorum. Yine de sanırım insan hayatını Faerie'ye aşık olarak geçirip onun bir parçası olmak istemeden, hiçbir ölümlü mekânın hissetmediği bir şekilde ev gibi hissedip hissetmeyeceğini merak etmeden geçiremez.

Tüm bunları Lilja'ya yüklemek yerine, basitçe "Halk ihtişamı ve güzelliği sever" dedim.

Lilja düşünceli bir şekilde başını salladı. "Sanırım. Gerçi bizim hikâyelerimizde

-İngilizcesi nedir? Uyumsuzlar mı? Evet, uyumsuzları da çok severler. Münzeviler ve tamirciler, gezginler ve şairler; bu tür insanların etrafında, göz alıcı olanlardan daha fazla hikâye döner. Bu sadece Ljosland'da mı böyle?"

"Uyumsuzlar mı?" Hafifçe gülümseyerek . "Hayır, sadece orada değil."

Lilja omuz silkti. "Halkı en iyi sen tanırsın." Bana başka bir oymayı göstermek için döndü ve sonra Margret mutfaktan öğle yemeğinin hazır olduğunu söyleyerek beni daha fazla düşünmekten kurtardı.

Öğleden sonra ilerlerken, bir öykü parçasını incelerken kapının çalınmasıyla irkildim. Şaşkınlığıma rağmen gelen Niamh'tı. Yanında, bir cazibenin altında, onun spriggan hizmetkârı olarak tanıdığım küçük, sırtan tuhaf bir kadın vardı.

"Seni beni gözetlemen için gönderdi," dedim. Niamh omuz silkti. "Elbette."

İnledim. O sırada Lilja kapıya geldi, ardından Margret geldi ve onlara hakkında çok şey anlattığım Niamh'ı orada görünce sevinç çılgınlıkları attı. Bunu, tanışma faslının yanı sıra her zamanki gibi

Havadan sudan konuşmalar ve ikramlar derken birlikte mutfağa çekildik.

Önümüzde kahve ve Margret'in baharatlı ekmeğiyle yerleştikten sonra Niamh, "O peri kapısını kapatmak için zahmet etmene gerek yoktu," dedi. "Kaleden çok uzakta olmayan, Dunmare adında sahildeki bir köye açılan bir kapı daha var. Corbann'a yolculuk iki saatimi aldı."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedim. "Ama beni takip etmesini kolaylaştırmak istemedim. Yalnız kalmak istediğimi vurgulamak istedim."

"Ah, bunu çok iyi anladı!" dedi en içten kahkahalarından birini atarak. "Onu hiç böyle bir durumda görmemişim. Sizi geri dönmeye ikna etmek için bir sürü aptalca hediyeyle donanmış bir halde, gecikmeden peşinizden yola çıkacağını ilan etmekle, küstahlığı yüzünden onu yakıp kül edeceğinizden yakınmak arasında gidip geliyor. Sanırım volta atmaktan şatonun zemininde birkaç oyuk açmış durumda ve sürekli olarak toz bezlerini kapıp eşyaları kendisi fırçalayarak ya da terzilerin giysilerini onarmasına izin vermeyerek hizmetçileri korkutuyor - gecenin bir yarısı o dikiş iğnelerinin üzerinde kambur durarak uyanık kalıyor."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Kendimi çok kötü hissediyorum," dedim dürüstçe. "Onun hesabına göre bu kadar uzun süre uzak kalacağımı fark etmemiştim. Ona kızgın olduğumu düşünüyor olmalı."

Niamh bunu elinin tersiyle itti. "Halk, özellikle de soylular, aşk konusunda arada sırada küçük bir hayal kırıklığına katlanabilirler. Bu onlar için iyi bir şey, çünkü bu konuda istediklerini elde etmeye fazlasıyla alışkınlar. Her neyse! Bana bilimsel araştırmalarınıza yardımcı olmak istiyormuşum gibi davranmamı söyledi - ki aslında benim de arzum bu yönde; sizinle ilgili herhangi bir rapor göndermek gibi bir niyetim yok."

"Bunu tekrar düşünebilirsin," dedim ve Wendell ile olan anlaşmazlığımın doğasını açıkladım.

"Ah," dedi sakın bir şekilde başını sallayarak. "Liath'ın üvey annesini mahkûm ettiği korkunç bir kaderdi. Bunun sonuçları olursa hiç şaşırmam."

Yavaş bir nefes verdim. "Onun tarafını tutacağından endişelendim." "Ne için?"

"Bilmiyorum," dedim. "Sanırım endişelerimi destekleyecek gerçek bir kanıtım olmadığı için. Sadece bir içgüdü."

Niamh, "Biz dryadologların çoğu zaman tek dayanağı *içgüdülerdir*," dedi. "Bizimki bilimsel çalışmanın en az anlaşılan alanlarından biri."

Başımı salladım. "İçgüdüsel hislere güvenmek bilimsel değildir. Wendell üvey annesini serbest bırakmayı reddetmekte haklıydı."

Niamh bir kahkaha attı. "Emily, kral tam olarak her hikâyedeki peri hükümdarı gibi davranıyor. Canının istediğini yapacak, özellikle de bu istediği şey kötü bir intikam biçimini içeriyorsa ve sanki *sonuçlar* Faie'de var olan bir kelime değilmiş gibi davranacak. Bu yüzden diyarları çoğu zaman kaos içindedir, tüm büyülerine rağmen kaçamadıkları kalıplar ve döngüler tarafından yönetilir. Her dryadolog için bu çok açıktır ama o bunu göremez çünkü bu onun doğasında yoktur. Bu konuda ona yardım etmeliyiz, sen ve ben."

Ve böylece, biri İrlanda folklorunda ünlü bir uzman olmak üzere üç asistanım oldu.

Niamh kendi kitap yığını getirmişti ve birlikte bir araştırma günü için yerleştik. Lilja, "mutlu sonla biten Macan hikayesi" olarak adlandırdığı, İrlanda'nın güneybatısından masalların Viktorya dönemine ait bir antolojisinde yer alan ve bilimsel yorumlarla eşleştirilen hikayeyi inceliyordu ^[*1] Bir saat kadar sonra kitabı bana uzattı ve "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Sayfaya bir göz attım. "Bu bir hikâye parçası - Viktorya döneminin ilk dryadologları, çoğunlukla çürümekte olan Karanlık Çağ el yazmalarından bu tür peri ilmi parçalarını toplamayı ve bunları yapboz parçaları gibi bir araya getirmeyi severlerdi. Bir ya da iki on yıl boyunca popüler bir eğlenceydi. Bilimsel değeri olan çok az şey ortaya çıktı."

"Gerçekten mi?" dedi Lilja. "Çünkü bir dipnot var -Profesör Smith bunun Macan hikayesinin gerçek sonucu olduğunu düşünüyor, ancak kahramanların isimleri verilmiyor."

"Ne?" Kitabı elinden kaptım ve sayfaları taradım. Haklıydı, normalde dipnotları okurum ama acelemden çoğu şeyi görmezden gelmiştim.

Smith'in.

"Lanet dipnotlar!" Mırıldandım.

Dr. Smith'in gerekçelerini değerlendirdikten ve parçayı Macan hikayesinin başka bir versiyonuyla çapraz referanslandırdıktan sonra, teorisinin doğru olduğunu kendi memnuniyetimle teyit edebildim. Sonunda, neredeyse keşke yapmasaydık diyecek olsam da, bir araya getirdik. Aşağıda anlatılanlar "mutlu" Macan hikayesinin ikinci ve son perdesi ya da benim resmi olarak "Kral Macan'ın Arıları "nın Smith versiyonu olarak adlandırdığım bölümdür. İkinci Macan'ın ilkinin öldürmesinden sonra başlıyor.

Kral İkinci Macan, kendisini önceki kocasına tercih eden ölümlü karısıyla birçok mevsim hüküm sürdü ve bir süre için her şey . Ancak yıllar geçtikçe Macan, aslında selefini öldürmediğine giderek daha fazla ikna oldu. Nehir sazlıklarının hışırtısında Birinci Macan'ın sesini duyuyor ve ne zaman bir arı geçse, "İşte eski kralın beni gözetlemek için gönderdiği başka bir hizmetkârı" diyordu.

Macan'ın karısı onun için endişelenmeye başladı ve bu yüzden Birinci Macan'ın gerçekten öldüğünü kanıtlamaya çalıştı. Yeni kocasına eski kocasının vücudundan geriye kalan birkaç dişini getirdi ve hatta Macan ona her baktığında hatırlasın diye bunları boynuna takmaya başladı. Macan önce sakinleşti, ama sonra şöyle dedi: "Yine de bir insan dişleri olmadan yaşayamaz mı? Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz." Sonra birkaç arı yakaladı ve onlara konuşmalarını emretti, böylece kocasına casus olmadıklarını, sadece yazın son bal arıları olduklarını söyleyebileceklerdi. Ancak kral onları sadece mükemmel yalancılar olarak övmüş ve hizmetkârlarına her arıyı öldürmelerini emretmiş. Bir yerdeki her böceği öldürmek mümkün olmadığından, sonuçta arılar yeni Macan'dan nefret etmeye başlamışlar ve her fırsatta onu sokmaya başlamışlar.

ona. Bu sadece yaşı Macan'ın yaşadığına ve hizmetkârlarını ona eziyet etmeleri için gönderdiğine olan inancını pekiştirdi.

Sonunda, İkinci Macan ölü kraldan o kadar korkmaya başladı ki, ne kadar mütevazı olursa olsun her ziyaretçinin Birinci Macan'la işbirliği yaptığından şüphelenmeye başladı. Başlangıçta onları geri çevirdi, ancak karısı eski kanunlardan korkuyordu ve her yolcunun kaleye kabul edilmesini emretti. İkinci Macan, karısının haberi olmadan her misafiri gece öldürttü, sonra da hizmetçilere karısına erken ayrılmaya karar verdiklerini söylemelerini emretti.

Sonunda karısı gerçeği öğrendiğinde artık çok geçti; kralın çöküşünü yavaşlatmak için kullandığı büyülere rağmen yaşlanmıştı ve artık kralın mizaç akımlarını değiştirecek zihin gücüne sahip değildi. Bir sabah uyandığında onu yanı başında üşürken. Kral Macan'ın kederi paranoyasını daha da kötüleştirdi ve karısının kendi ölümlülüğünden değil, Birinci Macan ya da müttefikleri tarafından verilen bir zehirden öldüğüne ikna oldu.

Kral Macan ne kadar çok misafir öldürürse, bu oyundan o kadar çok zevk almaya başladı; misafirlerini şımartan, ancak sabah olmadan onları öldürmenin yeni yollarını bulan, saygılı ev sahibi rolünü oynamaktan hoşlanıyordu. Sadece ziyaretçileri ağırlamakla kalmayıp onları içeri çekmeye başladı, ölümlüleri ve gezgin Halk'ı şatosuna çekmek için her türlü peri hilesini kullandı, her seferinde kendine onların Birinci Macan'ın casusları olduğunu ve bu yüzden kaderlerini hak ettiklerini söyledi. Ayrıca hizmetkârlarının ve akrabalarının çoğunu idam ettirdi, ta ki en aptal ve en ahlaksız olanlar dışında herkes onun yanında kalmaya cesaret edene kadar. Kralın düşmanlığıyla zehirlenen orman yıllar geçtikçe kurudu, nehir kurudu ve tüm küçük halk yok oldu ya da uçtu.

Böylece İkinci Macan'ın diyarı, Faerie'nin büyük bir kısmı gibi soğuk, acımasız ve ıssız bir yer haline geldi. Ve eğer herhangi bir ölümlü Kral Macan'ın höyüğüne rastlarsa, geldikleri yoldan geri dönmeli ve sonsuza dek orada kalmamak için kalenin cazip ışıklarını görmezden gelmelidirler.

Hikâyeyi bir araya getirip kenarlarını düzelttikten sonra ilk okuması için Lilja'ya verdim. Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra "Ona olacak olan bu mu?" dedi.

"Wendell'in hikâyesinin İkinci Macan'inkiyle tam olarak aynı seyri izleyeceğinden şüpheliyim," dedim. "Ama evet, üvey annesine karşı giriştiği bu intikam eyleminin Wendell'i -ve krallığın kendisini- bir yıkım yoluna sokmuş olması oldukça muhtemel. Belki de deliliğe yol açacak; muhtemelen daha da intikamcı olacak ve *diğer* düşmanlarını Peçe'ye fırlatmak için bahaneler bulacak. Wendell'in hikâyesinin farklı bir şekilde gelişmesi ve İkinci Macan'ın kaderinden kurtulması da mümkündür."

Margret beni izlerken, "Ama sen öyle düşünmüyorsun," dedi.

Cevap vermedim ve Lilja sertçe başını salladı. "Ne yapmalı?" diye sordu.

"Hikâyeyi bir şekilde değiştirmeliyiz," dedim. "Macan hikâyesinin bana bir fikir veren bir versiyonunu buldum; bu versiyonda ölümlü kraliçe, ikinci Macan'ın arı sokmalarını iyileştirmesi için böcürten yardım istiyor. Böcürt onu reddediyor, ama bu bana şunu düşündürüyor: belki de yaratığa danışmalıyım. Nasıl bir içgörüye sahip olduğunu kim söyleyebilir? Wendell'in ailesini nesillerdir tanıyor."

Niamh sandalyesinde arkasına yaslandı ve hafif bir hışımla kollarını kavuşturdu. Bunu akademik itirazın evrensel bir habercisi olarak kabul ederek bekledim.

"Macan hikâyesine çok fazla önem veriyorsun," dedi açıkça. "Çok fazla!"

Ben de haykırdım. "Dikkat çekici bir şekilde öngörücü olmadı mı?

Macan'ın

üç hizmetçi, ikinci kale-"

"Yararlılığını inkâr etmiyorum," dedi Niamh, "ama bir Peri diyarını ya da Halkını anlamak için tek bir hikâyeye çok yakından odaklanmak, Bennett'in de dediği gibi

tartışmalı, sonuçsuz bir dar görüşlülük. Dryadologlar bugünlerde onun karşılaştırmalı tarihçeleri hakkındaki incelemesini görmezden mi geliyorlar?[*2] *Örnekler* aramalıyız."

Bunu sindirmiştim. "Pekâlâ," dedim sandalyemde arkama yaslanarak. "Nasıl bir model görüyorsun?"

"Ne de olsa yıllarca dünyanın bu bölgesinin folkloruyla iç içe yaşadım," dedi. "Artık folklor *haline* geldiğim söylenebilir-ha! Ama özellikle bir unsur öne çıkıyor. Bundan hoşlanmayacaksınız."

"Devam et."

"İrlanda Halkı ile ilgili hikâyelerin büyük bir kısmı sıradan ölümlülerin kahramanlıkları üzerine yoğunlaşıyor," dedi. "Sadece County Leane'de geçen ve bir ölümlünün, orada tutsak olan bir peri lordunu ya da leydisini kurtarmak için kötü bir diyara gittiği beş öykü aklıma geliyor. Ve bunlar sadece aklıma gelenler. Tutsaklık, kurtarma, karanlığa yolculuk; en eski masallarda bile bunu her yerde görebilirsiniz."

"Ama Wendell'in kurtarılmaya ihtiyacı yok," dedi Lilja. "Sen onu çoktan kurtardın. Ya da o kahya kurtardı."

Niamh'a bakarak, "Wendell'ı kastetmiyor," diye mırıldandım. Söylediklerini yorumlamanın tek bir yolunu görebiliyordum.

Parmaklarını fincanına vurdu ve sonunda sessizlik uzadıkça ekledi, "Seni bundan hoşlanmayacağın konusunda uyarmıştım."

"O zaman Wendell'in üvey annesini kurtarmalıyım," dedim. "O zaman hiç zor değil. Peçe'ye doğru yürüyeceğim ve bunu şimdi yapacağım."

"*Yapabilir* miydin?" Margret dehşet içinde bakarak, "Yapabilir misin?" dedi. "Pelerinin," dedi Lilja.

Başımı salladım. "Wendell pelerinimden Peçe parçasını çıkardı. Üvey annesinin onun içinden kaçabileceğinden korkuyordu."

Bir süre daha sessiz kaldık, etek ucumdan süzülen dengesiz bir peri kraliçesinin görüntüsü üzerinde düşündük.

"Bir kapı var mı?" Margret söyledi. "Diğer peri kapıları gibi belki de?"

Niamh çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Peçe'ye açılan bir kapı yok, ve yol yok. Yalnızca bir peri hükümdarı onun bir ucunu çağırabilir."

geçebileceği bir yer. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun - burası bir cehennem manzarası, kâbuslarla dolu boş bir çöl." Durakladı, yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi. "Ayrıca bilimsel açıdan son derece büyüleyici."

"Sadece bir hükümdar," diye mırıldandım. Korkunç bir farkındalık üzerime bir ayaz tabakası gibi çöktü. "Evet, Wendell'in bunu söylediğini hatırlıyorum."

Lilja'nın gözleri büyüdü. "Ne düşündüğünü anlıyorum," dedi. "Sen Faerie'nin hükümdarısın! Bu, oraya giden yolu kendin bulabileceğin anlamına mı geliyor?"

"Düşündüğüm bu değildi," dedim yavaşça. "Ben bir hükümdarım, evet, ama ölümlüyüm. Kraliçe Arna'nın kendisine bakın - kraliyet unvanına rağmen Peçe'den kaçamıyor; bunun nedeni ölümlü kanı olmalı. Hayır, Kraliçe Arna'yı kurtarmak için bir peri hükümdarının yardımına ihtiyacım var. Ne bir ölümlünün ne de bir melezin."

Niamh başını salladı. "Liath üvey annesini serbest bırakmayacak. Bu konuda çok kararlı."

Onlara baktım, söyleyeceklerimden sonra onları akıl sağlığım konusunda nasıl ikna edebileceğimi merak ediyordum. Korkarım bu konuda benim de şüphelerim var. Ama başka ne yapabilirim ki? Başka ne yol var? Ve gerçekten de bir düzenlilik var, bir başlangıca dönüş.

Elbette diğer her açıdan deliliktir.

"Wendell tanıdığım tek peri kralı değil," dedim.

[*1](#) Dr. Enid Smith, *Folk Legends and Wonder-Tales of the Irish Peasantry*, 1812.

[*2](#) Francis Bennett, *A Protohistorical Approach to Folk-Lore*, 1849.

8 Şubat-çok geç

Ah, yorgunum. Normalde saha çalışmalarım bana vahşi doğanın çeşitli biçimlerinde dolaşmak için bolca neden veriyor, ancak Avusturya'da kaldığımızdan beri egzersiz yapmak için pek nedenim olmadı. Bu kez sadece kısa bir giriş ve ardından uyku.

Yolumu görebilecek kadar aydınlık olur olmaz Gölge'yle birlikte kulübeden ayrıldım. Yanıma gerekli olanlardan başka bir şey almamıştım: günlüğüm, kalem, Wendell'in mektupları, biraz su, yiyecek ve kar ayakkabısı. Bu sonuncusunu Lilja ve Margret'ten ödünç almıştım, bir de çanta. Yolun en azından bir kısmında bana eşlik etmek istediler ama ben hayır dedim.

"Yanımda biri varken daha hızlı gidemem, hatta muhtemelen daha yavaş giderim," dedim. "Ve dediğim gibi, bu anlamsız bir çaba olabilir. Geri dönmek zorunda kalabilirim."

Sonunda yumuşadılar ve Margret ona sarılıp vedalaşmama izin verdi. İlk başta Lilja'nın beni affetmeyeceğini düşündüm, çünkü başka bir şey söylemeden, yüzündeki gözyaşlarını silerek odadan çıktı. Ama Margret onun peşinden gitti ve birkaç dakika sonra birlikte döndüler.

Lilja bana sıkıca sarılırken sesi hâlâ ağlamaklıydı: "Keşke yeniden düşünsen," dedi.

"Özür dilerim" ona verebileceğim tek cevaptı. Aramızdaki uçurumu iyileştirmenin bir yolunu göremiyordum, bu yüzden kendi gözyaşlarım düşmeden önce arkamı döndüm. Niamh veda ederken "Bol bol not alın," dedi.

Ve bununla birlikte, Shadow ve ben onları terk ettik.

Sadık hayvanımı yanımda getirmek istememiştim. Daha doğrusu onu da yanımda istemiştim ama böylesine tehlikeli ve yorucu bir görevi ona yüklemek istememiştim. Ama Shadow'un Avusturya'dan sonra tekrar geride bırakılmayı kabul edeceğini sanmıyorum. Gerçekten de, ne yapmak üzere olduğumu sezmiş gibiydi ve bu sabah kapının önünde uzanmış, Orga'dan ödünç almış olabileceği bir bakışla beni izliyordu, o kadar yargılayıcıydı ki. Yüzünü okşamak ve onu terk etmeyeceğime dair güvence vermek için diz çöktüm ve ciddi olduğumu anladığında, salyalarını yüzüme bulaştırmak için ayağa kalktı.

Hava kararmadan önce dağa ulaşmayı umuyordum, ancak kısa kış günleri ve Gölge'nin kötüleşen kondisyonu - ve benimki - önemli engeller oluşturdu. İsminin İngilizce çevirisi, uğursuz bir şekilde, Kemikler'dir ve County Leane'deki en yüksek dağ olmasının yanı sıra, kışın önemli ölçüde kar yağışı alabilecek kadar yüksek tek zirvedir. Lilja ve Margret'in kulübesinden oraya giden yol aldatıcı bir şekilde basittir, sadece engebeli bir bozkırın patikasız bir genişliğidir, ancak kişi gerçekten denediğinde, kendini sürekli olarak funda ve diğer kıllı çalılarının yanı sıra güneş ışığının bitki örtüsüyle mücadele ettiği bataklık ıslak bölgeleri ve olmadığı yerde hain buzla savaşıırken bulur.

Dün gece akşam yemeğine doğru kamp kurdum, Kemikler'in dibine ancak ulaşabilmişim çünkü hava önümü göremeyecek kadar kararmıştı. Arkamdaki dağlar, yıldızlı kış gökyüzüne karşı kırık dişler gibi sivriydi ve nefesim bulutlar halinde etrafımda yükseldi.

Pelerinimi çıkardım ve Wendell'ın yaptığını izlediğim gibi salladım ve serbest bıraktığımda, şey battaniyeler ve tamamen aptalca sayıda yastıkla tamamlanmış bir çadıra dönüştü. Yerleştikten sonra bir mum yaktım ve Wendell'ın mektuplarından ilkinin okudum.

Kime? Dr. Emily Wilde

Sruth Cottage, Old Road
Corbann

Gönderen: Dunmare
aracılığıyla Wendell
Bambleby Faerie

Sevgili Emily,

Sizden ayrılalı bir günden fazla oldu. Gördüğünüz gibi hemen yazmaktan kaçındım, tıpkı sizi takip etmekten kaçındığım gibi. Lütfen beni affettiğinizi söyleyin! Evet, araştırmanızı uzaklaşmak için bir bahane olarak kullanıyorsunuz, ama aslında üvey annemi serbest bırakmadığım için kızgın olduğunuzu biliyorum. Em, gücüm yeterse her dileğini yerine getireceğime söz verdiğimde, belki de intihar niteliğindeki dileklerin hariç tutulacağını belirtmeliydim. Üvey annemi tanıyorum; o beni asla terk etmeyecek.

Güç arayışında ve şimdi en büyük gücü olarak göreceği kişi **SİZSİNİZ.**

düşman, ben değil. Onu evcil hayvan yapamazsın.

Diğer peri canavarları, çünkü o ölçülemeyecek kadar kurnazdır ve her kafesten kaçmanın bir yolunu bulur. Muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür zaten - Peçe korkunç bir yer.

Düşünmeden edemiyorum - sen geldiğinden beri yaptığım tek şey bu, en son birlikte olduğumuzda aramızda geçen her kelimeyi ve bakışı düşünmek - benden üvey annemi bağışlamamı istemenin başka bir nedeni daha var. Kitabın için onunla röportaj yapmak , değil mi? Em, krallığının her köşesinde sorgulayabileceğin yeterince kötü adam var. Eve gel ve birkaçını toplamama izin ver.

Cadı kafalı geyiklerin bir kraliçesi var, biliyorsun. Korkunç halk, geyikler. Ve hiçbir bilgin onları görmemiştir.

*Sonsuza dek seninim,
Wendell*

"Bu haksızlık!" Harfiyen haykırdım. Şimdi, eğer bir öfke nöbetiyle ondan uzaklaşmış olsaydım, açıkça bildiği gibi, bu gerçekten de beni geri çekebilirdi. Halkın geri kalanı için bile gizemli olan bu cadı başlı geyiklerin benim için özel bir ilgi konusu olduğunu ona defalarca söylemiştim. Wendell'in krallığında kendi sarayları vardı, değil mi? Böyle bir şeyi hiç duymamıştım.

Başımı sallayarak bir sonraki mektuba döndüm.

*Kime? Dr. Emily Wilde
Sruth Cottage, Old Road
Corbann*

*Gönderen: Dunmare
aracılığıyla Wendell
Bambleby Faerie*

Sevgili Emily,

Bugün boggart ile çok ilginç bir konuşma yaptım. Atalarımın birçoğunun hükümdarlıklarına tanıklık etti ve onlar hakkında her türlü fikre sahip. Eğer konuşma havasındaysa, anıları aracılığıyla bu kalenin inşasını, yolların ve barınakların yapımını, şu lord ya da bu leydi arasındaki ittifakları ve güç mücadelelerini izleyebilir. Gerçekten de bu kadar çok hikayesi olan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Belki huysuz amcam hariç. Onun bilgeliğine ne kadar süre erişebileceğimizi kim bilebilir, çünkü boggartlar zamanlarının çoğunu uykuda geçirirler ve bir Faerie kralı olsanız bile uyandırmak neredeyse imkansızdır; bildiğim kadarıyla yarın önümüzdeki on yıl veya daha uzun sürecek bir şekerleme yapmaya karar verebilir.

Lütfen yakında eve gel ya da en azından bana bir mektup gönder.

*Her zaman sevgiyle,
Wendell*

"Ne yaptığınızı anlıyorum," diye mırıldandım. "Bu konuda bu kadar açık olmana gerek yok."

*Kime? Dr. Emily Wilde
Sruth Cottage, Old Road
Corbann*

*Gönderen: Dunmare
aracılığıyla Wendell
Bambleby Faerie*

Sevgili Emily,

Sen üç gün oldu! Bu sabah artık canıma tak ettiğine karar verdim ve sadece davamı savunmak için bile olsa seni aramaya hazırlandım. Ama sonra, Cambridge'deki odanıza kafamı soktuğum, daktilonuzdaki tuhaf tıkırtılarınızı böldüğüm için bana dik dik baktığınız her seferinde gözümün önüne gelen korkunç bir hayalle sarsıldım ve kalbimin beni bıraktığını hissettim. Yüzlerce Emily olsa, hepsi de gözlerini kaçırsa, yine de bu, sanırım, benim karşılayacağımdan daha sıcak bir karşılama olurdu.

*Corbann'daki araştırmanızı, bana açıkça yapmamamı
söylediğiniz bir şekilde böldüğüm için teşekkür ederim.*

*Yine de buna göğüs germek zorunda kalacağıma
inanıyorum. Yeniden evde olmak harika, bunu asla inkâr
edemem; ülkemi hatırladığımdan bile daha güzel, ve rahata
daha uygun buluyorum. Gerçekten de başka yerlerde
yaşayan insanlara acıyorum, çünkü bu ormanların ve
tepelerin güzelliğine hiçbir şey rakip olamaz. Bu yüzden Em,
senin arkadaşlığın olmadan zavallı bir şekilde rahat
edemediğimi, sanki bir uzvum eksikmiş gibi hissettiğimi,
krallığının harikaları arasında bile mutlu olamadığımı
söylediğimde, duygularımın derinliğini anlayacaksın. Eminim
sen de beni biraz özlüyorsundur? Kalbini artık tanıyorum Em;
iddia ettiğin gibi taştan ve kalem talaşından ibaret değil.*

*Belki yarın Corbann'a gelirim. En azından yazmazsanız,
işlerinizi böldüğüm için beni kızdırabileceğinizi
sanmıyorum. Yoksa yapabilir misin?*

*Tüm
sevgimle,
Wendell*

Mektupların geri kalanı bu şekilde devam etti; şikâyetler, yalvarmalar ve genellikle önüme bilimsel bir keşif koyarak geri dönmem için rüşvet verme girişimleri arasında gidip geldi. Mektupları yastığımın altına koydum ve hem yapmacıklığı hem de üzerimdeki etkisi nedeniyle ona lanet okudum. Onu terk ettiğim için kendimi suçlu hissetmeliydim, oysa bunu yine onun gülünç boynunu kurtarmaya çalışmak için yapmıştım! Yastığı birkaç kez yumrukladım, sonra uyumaya çalıştım, sonra mektupları tekrar okumak için çıkardım.

Gece bogle'larla başımın belaya girebileceğinden endişeliydim, çünkü boggart kulesinin altındaki araziye ve onların atılmış tencerelerinden birini hatırlatan birkaç zayıf iz ve delik fark etmiştim. Ama Gölge ve ben yalnız kaldık ve şaşırtıcı derecede huzurlu bir uykunun tadını çıkardık.

Lilja ve Margret bana doğu tarafından The Bones'a çıkan bir patika olduğunu söylemişlerdi ve fazla sorun yaşamadan bu patikaya ulaşınca rahatladım. Tırmanışın dikliğine rağmen bundan sonrası çok daha kolaydı ve öğleden sonra geç saatlerde kar yığınınına ulaştık.

Bu noktada kendime dinlenme izni verdim, çünkü yükseklikten esen soğuk rüzgârlara rağmen terliyordum ve bacaklarım tırmanışı aceleyle yaptığım için isyan ediyordu. Gölge gün boyunca hızıma ayak uydurmuş, topuklarımın dibinde kararlılıkla ilerlemişti ve şimdi patilerini koymuş, nefes nefese ama hâlâ tetikte, sanki onu yanımda getirmekte haklı olduğumu kanıtlamaya kararlıymış gibi yanımda yatıyordu. Mataramdan su içtim, biraz ekmek yedim ve başımdaki ağrı yavaş yavaş azaldı. Manzarayı hayranlıkla seyretmek isterdim, çünkü etrafım yarı yarıya dağlarla çevriliydi, diğer yöndeki arazi yeşil fundalıklara doğru alçalıyor ve Corbann köyü küçük beyaz karelere dönüşüyordu. Bununla birlikte, bu yerde özellikle tehlikeli bir şey vardı; dağın yamacı dik ve kaygan kayalıklarla kaplıydı ve dönüş yolculuğunu hayal etmek beni titretiyordu. Bu yoldan çok az gezginin geçtiğini hissediyordum ve bunun ayakta durmaya çalıştığımda neredeyse beni devirecek olan acımasız rüzgârdan mı yoksa buraya musallat olan bir peri canavarından mı kaynaklandığını merak ediyordum. Her iki durumda da, oyalanmak için çok az isteğim vardı.

Yakamın altından her zaman taktığım kolyeyi çıkarırken parmaklarım hafifçe titredi. Anahtar şeklinden olabildiğince uzak küçük bir kemik sarmalıydı ama yine de tam olarak buydu.

Planımın işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Poe'nun kapısını kullanmak için kış diyarında olmam gerekiyordu - burası sayılır mıydı? Wendell'ın krallığının çevresindeki herhangi bir yerden daha fazla kış olduğu kesindi ve çok daha az misafirperverdi, bu özellik şimdiye kadar karşılaştığım *kış diyarı* denen tüm yerlerin ortak özelliği idi.

Anahtarı önümde tuttum, başparmağımla işaret parmağımın arasına bastırdım ve yolumu karlı yokuştan yukarı çıktım, dönüşümlü olarak hissettim umutlu ve

Son derece aptalcaydı, özellikle de ayağım kayıp neredeyse dağdan aşağı yuvarlanıyordum. Acaba düşüp ölürsem köyde beni görecektir birileri olacak mı, yoksa dryadoloji yıllıklarına eklenecek bir başka gizemli kayboluş mu olacaktım? Tam ortasında olduğum onca şey düşünülürken, sonumla karşılaşmak için ne kadar da uygunsuz bir zaman! Ancak zamansız bir sonla karşılaşan hangi insan kendi yapılacaklar listesinin ortasında değildir ki, bu listedeki maddeler ister sıradan ayak işlerinden isterse bir peri krallığının korunmasından oluşsun, hepsi bir süre sonra toza dönüşür.

Ayağım kaydığında bu tür kasvetli düşüncelere dalmıştım - buzda değil; sanki dağ yamacının kendisi bir derece kaymış gibi hissettim. Tökezleyerek ilerledim, kendimi tam zamanında yakaladım ve başımı kaldırdığımda artık İrlanda'da değildim.

Tanıdık bir pınar vardı, fokurduyor, kükürtlü sis bulutları yüzeyde dans ediyordu. Ormanın kenarında, kuzey enlemleri nedeniyle bodurlaşmış ağaç korusu vardı, orada buzla boğulmuş kış karanlığındaki deniz manzarası vardı.

Sersemliğimin beni ele geçirmesine izin verdim ve karların üzerine dizlerimin üzerine çöktüm. Peşimden gelen Gölge, oflaya puflaya yanıma oturdu. Nedense, belki de son birkaç saattir öne doğru kambur durduğum ve sırtımdaki yerçekimiyle savaştığım için, hâlâ her an yüksekte aşağı yuvarlanabileceğimi hissediyordum.

Gülmeye başladım. O anda sanki maceram bitmiş, aslında daha yeni başlamış gibi neşeliydim. Etrafta Poe'yu aradım. Kavağı her zamanki gibi güzeldi, kabuğu sanki biri tüm kusurları cilalamış gibi saf beyazdı ve mevsime rağmen yapraklıydı. Kuytuların birinden ince bir duman süzülüyordu ve kış korusu pişen ekmek kokuyordu. Köylülerden biri -Finn olduğunu tahmin ediyordum- Poe'nun ağacından pınara doğru karda küçük bir yol açmıştı.

Bir şey bakışlarımı yukarıya doğru kaydırdı ve tam tepemde, çıplak bir dalın üzerinde kıpırdamadan oturan bir yaratığa ait, aşağıya bakan bir yüz olduğunu fark ettim. Belki iki ayak boyundaydı, bir iskeletin gri yüzüydü, kocaman bir ağzı ve parlayan iğne dişleri vardı.

bana doğru bakıyordu. Yüzüne rağmen vücudu oldukça şişmandı ve kötü temizlenmiş, birbirine dikilmiş birkaç baykuş leşini andıran bir şeye sarınmıştı. Parmakları dalın her iki yanından ince siyah meçler gibi sarkıyor, perinin boyunun iki katı uzunluğunda ölümcül uçlarla son buluyordu.

Gözlerimi diktim.

O şey gözlerini dikip baktı.

Paslanmış bir çaydanlığın kaynaması gibi korkunç bir tıslama sesi çıkarmaya başladığında çığlık attım - hiç benlik bir şey değildi. Normalde Halk'ın, hatta bunun gibi Halk'ın yanında sinirlerimi kontrol etmekte daha iyiyimdir ama bu şeyin ortaya çıkışı o kadar iğrençti ve sadece eski bir dost bulmayı düşündüğüm bu yerde o kadar beklenmedikti ki.

Sendeleyerek geri çekildim ve neredeyse kaplıcaya düşüyordum, ellerim acı içinde etrafı çevreleyen ılık, ıslak taşlara çarptı. Yaratık sanki saldırmak için kendini topluyormuş gibi dalların arasında sallanıyordu ve ben de nefesimi tutarak Söz'ü bağırdım - geçici bir görünmezlik sağlayan Söz'ü, yani kayıp düğmeler için olanı değil. Beni kurtarıp kurtarmayacağını bilmiyordum ama o şeyin kafasını karıştıracaktı ve belki de bu bana başka bir şey bulmam için zaman kazandıracaktı. Gölge hırlayarak önümde durdu; miyop olduğu için ağaçtaki canavarı seçebildiğinden emin değildim ama yine de beni alarma geçiren her neyse ona meydan okumak için kendini hazırladı.

Poe, kucığında buzlu keklerden oluşan bir sepetle ağaç evinden çıkarak bu yüklü tablonun içine girdi. Bana geniş bir sırıtışla hoş geldin dedi, gelişime hiç şaşırmamış ve memnun görünüyordu.

"Seni pencereden gördüm," dedi, üstümüzde tıslayan canavara aldırmadan. "Neyse ki bugünün fırın işini yeni bitirdim, yani her şey hâlâ sıcak."

"İşte," dedim, titreyen elimle işaret ederken daha açık konuşamadım.

Yukarı baktı. "Oh, evet!" diye sevinçle haykırdı. "Annem ziyarete gelmiş!" "Aman Tanrım" diyebildim sadece.

Hsssssshaaaa, dedi ağaçtaki şey.

"Bu," dedim, nihayet kalbim biraz yavaşladığında, "annen mi?"

Poe kek sepetini bana uzattı ve pelerininin eteğini çekti, küçük yüzü mutlulukla parlıyordu. "Ne kadar harika! Tüm ailem burada bir arada. Neredeyse hepsi. Altın prens nerede? Yine hasta değil mi?"

Benim aniden ortaya çıkmamı tam da küçük brownie'nin beklediği gibi karşıladı; birbirimizi görmeyeli birkaç ay olmuştu ama onun için sanki sadece bir gün geçmiş gibiydi. Kekler elma ve biberli baharat kokuyordu ve ben yemeden bir tane aldım; midem hala korkumun etkisindeydi.

"Wendell oldukça iyi," dedim kararsızca. "Ama krallığıyla meşgul. Burada olamadığı için üzüntülerini ilettiler."

Poe aynı anda hem rahatlamış hem de şaşırılmış görünüyordu. "Gerçekten mi? Ama ziyaret etmesine gerek yok, tabii bundan onur duyarım," diye ekledi aceleyle. "Annem de öyle! Ona *fjolskylda*'larımız arasında bir peri lordu sayabileceğimizi söylediğimde buna inanmakta güçlük çekmişti."

Poe'nun annesinin soylu aile üyesi hakkında gerçekten ne düşündüğünü asla bilemedim, çünkü ağaçtan gelen tek cevap huysuz bir hırıltıydı. Yukarı baktım ve onun ortadan kaybolduğunu gördüm.

"Evimin başında nöbet tutmayı seviyor," dedi Poe memnuniyetle. "Çünkü ağacımın ormandaki en güzel ağaç olduğunu, hatta içinde doğup büyüdüğüm o güzel söğütten bile daha güzel olduğunu kabul ediyor ve kıskanç bir düşmanın onu tahrip etmesinden korkuyor. Ben buna ihtimal vermiyorum, ya siz? Düşmanlarım olsa bile - ki umarım *yoktur*, çünkü biri benimle tartışmak istediğinde hep kaçıp saklanırım - ağacıma hemen aşık olurlar ve ona tek bir çizik bile atamazlar."

Annesinin tam olarak nereye gittiğini anlamak için etrafıma bakma isteğimi bastırdım. "Çok uzun parmakları var."

"Ah, evet," dedi Poe. Kendi iğne parmaklarına baktı, onlar da uzundu ama barajınkiler kadar büyük değillerdi. "Annem yaşlı. Umarım bir gün benimkiler de onunkiler kadar bereketli olur, ama annem hiçbir zaman şeyler dilemememi, bunlarla yetinmemi söylüyor."

Bugün sahip olduğum şey. Tek başparmağıyla bir mührü mızraklayabilir, bu da faydalı olurdu, değil mi?"

Buna bir yanıt veremedim, onun yerine şöyle dedim: "Wendell için bir iş için geldim. Acil bir iş. Yardımınız için minnettar olurum, tıpkı onun da olacağı gibi."

Poe aniden dehşete kapılmış görünüyordu. "Evet, evet. Ağacımı mı merak ediyor? Bütün yaz onu suladım ve düşen yaprakları topladım, onları çok güvenli bir yerde saklıyorum!"

"Wendell ağacın bekçisi olarak senin yeteneklerine güveniyor," diye onu temin ettim. "Ben geldim-" İlk başta söyleyemedim. "Kralla konuşmaya geldim."

Poe'nun gözleri tamamen yuvarlaklaşmıştı. "Oh, ama-" Bir adım geri çekildi, aniden karın içinde kayboldu, sonra ağacına daha yakın bir yerde yeniden ortaya çıktı. "Ama yapmamalısın," dedi alçak ve umutsuz bir sesle. "O daha kötü, altın prensten çok daha kötü. Demek istediğim-" Dehşet yine yüzünü kapladı. "Öyle demek istemedim! Prens çok asil ve nazik biri ve ağacıma gösterdiği ilgi-"

"Şşş, her şey yolunda," dedim yatıştırıcı bir şekilde. "Her şey yolunda. Wendell için endişelenmene gerek yok. Kar Kralı'na gelince, onunla görüşmek için yalnız gideceğim; bana eşlik etmene gerek yok. Sadece nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

Poe titriyordu. "Bilmiyorum," dedi mutsuz bir sesle. "Yüksektekiler arabalarıyla bir oraya bir buraya giderler ve geceleri ormanın derinliklerinden ve dağların tepelerinden şarkı söyleyen seslerini duydum. Ama kral ve maiyeti kıyıya nadiren gelir. Buzulları ve kar alanlarını tercih ederler."

Bir hayal kırıklığı hissettim ama bunu gizlemeye çalıştım. Poe'nun Saklı Kral'ın nerede olduğunu bilmesini beklememeliydim. Belki de Hrafnsvik köylüleri bana yardım edebilirdi; her halükârda Aud'a bir ziyaret borcum vardı.

"Kralın ağacına adaklar bırakıyorlar," dedi Poe bir anlık sessizlikten sonra. "Ölümlüler öyle yapar. Onları bırakıyorlar ve birileri alıp götürüyor."

"Ağaç," dedim.

9 Şubat

Yeni kamp yerime vardıktan sonra, kötü atmosfere rağmen çadırımda **şaşırtıcı derecede** iyi uyudum. Şimdi, huş ağacının gölgesiyle kaplı bu sayfaların üzerine düşen sabah güneşiyle birlikte, rüzgarın dallar arasında çıkardığı her hışırtı nabzımın boğazımda atmasına neden olsa da, yolculuğumu anlatmaya devam edebileceğimi hissediyorum.

Gelecektir. Gelmeyecek mi?

Dağdaki yürüyüşümden sonra yorgun olmama rağmen Poe'nun korusundan hemen ayrılmak istedim, ancak önce bana ağacına eklediği birkaç süslemeyi göstermekte ısrar etti. Ziyaretçileri arasında çeşitli göçmen kuşlar vardı ve bu yüzden onların düşen tüylerinin en güzellerini alıp bir parça sicimle dallara astı, bazen de köylüler tarafından kendisine adak olarak bırakılan küçük taşlar ve mücevherler ekledi, bunlar birlikte rüzgar geçtiğinde hoş bir şingirtı sesi çıkarıyordu. Daha sonra bana keklere ek olarak çok sevdiğim Ljosland koyun peyniriyle örülmüş güzel bir somun ekmek hediye etti. Böylece kar ayakkabılarımı giydim ve kararan ormana doğru yola çıktım.

Saklı Kral'ın ağacına giden yolu hatırlayamayacağımdan endişeleniyordum. Ne de olsa Ljosland'da kaldığım süre boyunca oraya sadece iki kez gitmiştim. Ama bursum beni kurtardı, çünkü yakın zamanda bu konuda yazdığım bir makaleye eşlik etmesi için bir harita çizmiştim ve hafızamda hala tazeydi. Önce ağacın kıyısında bulunabileceği nehrin yerini tespit ettim ve dirsek kıvrımını görene kadar birkaç saat boyunca nehri takip ettim.

Kyrrðarskogur ormanının böylesine ürkütücü bir yer olduğunu hatırlamıyordum; belki de buraya ilk gelişimde Wendell'la birlikte olduğum içindir; Wendell sürekli şikâyetlerini dile getirerek uhrevi atmosferi yok etmişti, ikinci gelişimde ise öyle bir korku ve acı içindeydim ki başka hiçbir şeye aldırış etmemiştim. Nehir, buzdan hapishanesinin altında fısıldıyor ve alacakaranlığın menekşe rengi parıltısı karın üzerine beklenmedik gölgeler çiziyordu. Orman, kışın tüm ormanların sahip olduğu aynı düşünceli niteliğe sahipti ve küçük seslerle canlıydı - bazıları fae, bazıları değil - ama gece çöktüğünde ve yeşil aurora, izlediğim nehrin hayalet ikizi gibi dalların arkasında dalgalanmaya başladığında, belirgin bir şekilde istenmeyen bir nitelik kazandı. Bu insanlık dışı manzarada bir davetsiz misafirdim ve daha az bilgili olsaydım ve büyülü bir pelerine sahip olmasaydım, beni bitirmek için bir peri canavarı gerekmezdi, sadece yerin kendisinin gerçeği olurdu.

Ve sonra ağaca geldik.

Son gördüğüm gibiydi, gövdesi kemik gibi beyazdı ve uzun bir dikişle yarılmıştı, kenarları bir pelerinin yakaları gibi hafifçe katlanmıştı. Sadece tek bir insanı içine alacak kadar büyük olan içi boş gövdenin darlığı göz önüne alındığında, doğru görünenden çok daha büyük bir gölgelik payını kaplayan, son derece uzun ve geniş olan bükülmüş dalları gizlemek için tek bir yaprak bile kalmamıştı. Daha önce olduğu gibi, diğer ağaçların bu şeyden uzaklaşmak için geriye doğru çekildiklerini hissettim, çünkü dallarının uçlarının ötesinde yıldızlı, zümrüt lekeli bir gökyüzü halkası görünüyordu.

Gölge havayı kokladı, tetikte görünüyordu ama buraya ilk gelişimizde yaptığı gibi sızlanmadı ya da başka bir sıkıntı belirtisi göstermedi. Peri faaliyetlerine ya da Poe'nun bahsettiği adaklara dair hiçbir kanıt görmedim. Ayak izi de görmedim, gerçi belki de Hrafnsvik sakinleri ve

Komşu köyler son kar yağışından bu yana Saklı Kral'a hiçbir şey bırakmamıştı.

Ağacın içine adım , ki bu bana kötü bir bitme olasılığının daha yüksek olduğunu , ancak herhangi bir peri gözlemcisini dışarı çıkarma umuduyla bir ya da iki "Merhaba!" demeyi denedim. Cevap alamadım. Ortalık durgun ve sessizdi.

Pelerinimi çıkardım ve tekrar çadıra dönüşene kadar salladım, sonra Wendell'in diğer kamp malzemelerini tedarik etmeyi düşünüp düşünmediğini merak ederek kıvrımları karıştırdım ve doğal olarak hayal kırıklığına uğramadım. Sert rüzgârlarda yapıyı yere sabitlemek için birkaç mandal, farklı şekil ve boyutlarda yastıklar (vay canına), küçük bir tencere ve en sonunda, daha önce aradığımdan emin olduğum bir kıvrıma sıkıştırılmış bir çakmaktaşı parçası buldum.

Düşmüş birkaç dal topladım ve kralın ağacından saygılı bir mesafede olduğunu umduğum bir ateş yaktım. Gölge'nin akşam yemeği kurutulmuş et ve erimiş kardan oluşurken, kendi yemeğim için Poe'nun ekmeğinin bir kısmını alevlerin üzerinde kızarttım ve Lilja ile Margret'in kulübesinden yanımda getirdiğim son elmayla eşleştirdim. Ve sonra, kış kralı ortalıkta görünmediğinden, yatmaya gittim.

9 Şubat-geç

Pekâlâ! Gölge ve ben günü yalnız geçirdik ve gece yine yaklaşıyor. Sanırım yarın sabah yola çıkacağız, çünkü bu ıssız ormanda daha fazla oyalanmak verimsiz görünüyor. Belki de artık ne kral ne de hizmetkârları ağacı ziyaret ediyordur ve köylülerin adaklarını çalan bir bogle ya da brownie'dir.

İtiraf etmeliyim ki, buradan ayrılmak istememin tek nedeni pratik kaygılar değil. Burası yalnız kalmak için hoş olmayan bir yer. Havada, saatler geçtikçe kötülükle ilişkilendirmenin giderek daha kolay olduğunu fark ettiğim bir ağırlık var. Sık sık Saklı Kral'ın yüzyıllar boyunca burada mahsur kaldığını hatırlıyorum - ağaç bir şekilde onun öfke ve umutsuzluğunun bir anısını mı saklıyor? Gövdesi giderek daha fazla, sonsuz bir çığlık içinde donmuş, ağzı açık bir ağza benziyor.

Sadece bu da değil, ağaçtan gelen sesler olduğuna giderek daha fazla ikna oluyorum. Ne dediklerini anlayamıyorum, çünkü sanki sözleri çok uzaklardan geliyormuş gibi yankılanan fısıltılarla konuşuyorlar, ama Faie olduğundan eminim. Ağaçla konuştum -çünkü neden o şeyle konuşmayayım; o kadar tekinsiz ki- kar kralının eski nişanlısı (Tanrı) olduğumu ve bir iyilik istemek için geldiğimi söyledim. Doğal olarak ben de

Kendisine pek çok iltifatta bulunarak, nezaketinden ve yüce gönüllülüğünden emin olmasaydım, topraklarına izinsiz girmeye cüret etmeyeceğimi açıkladım. Bunun beni tatsız bir sondan kurtarmaya yeteceğini hiç sanmıyorum. Ne de olsa krala öldüğüm söylenmişti ve çok az peri lordu kandırılmaya iyi tepki verir.

Bu kadar gevezelik yeter! Bugün bunu çok fazla yaptım ve Wendell'in bana kızgın olması konusunda endişelendim, ki bu geçmişte çok fazla dikkatimi verdiğimi hatırladığım bir konu değil. Mektuplarını belki de bir düzine kez okudum - bu lanetli yerde yapacak başka ne var ki?

Belki de üstünü çizmeliyim. Benimle dalga geçmeyi asla bırakmazdı.

Uyumaya çalışacağım. Sadece kanlı ağacın buna izin vermesini umabilirim -şimdi duyuyorum, gölgeli girintisinin içinde fısıldıyor. Ne söylediğini Tanrı bilir.

11 Şubat

Ertesi sabah korkunç bir şey olduğu kesinliğiyle uyandım. Tuhaf bir duyguydu, bir kabustan uyanmak gibiydi, bilincin normalde sağladığı rahatlama olmadan. Gölge oturmuş, sessizce çadırın kapağına bakıyordu, vücudu uzun bir gerginlik çizgisiydi.

Kapağın düğmelerini açtım - ellerim titrediği için birkaç deneme yaptım. Saklı Kral hemen dışarıda duruyordu.

Hatırladığım kadar muhteşem ve korkunçtu. Saçları kara mücevherler gibi parlıyordu, yüzü keskin hatlara sahipti ve her biri güzellik için tam olarak doğru açıda duruyordu. Beyaz tacını giymişti, buz parçaları donla kaplanmıştı, kolyeleri jet, opal ve safirdendi ve siyah ipek tuniği ve soluk ren geyiği derisinden çizmelerinin üzerine kürk bir pelerin giymişti - göre kutup tilkisi. Elinde gevşekçe tuttuğu kocaman bir kılıç vardı, kınından çıkarılmıştı ve ışıltı ışıltıydı. Saçlarında inciler vardı.

"Beni öldürmeye mi geldin?" dedim. Sesim o kadar kısıktı ki duyduğuna şaşırdım; önümde yükselen nefes bulutuna kapılıp gitmiş gibiydi.

Pişman bir ifadeyle dolgun dudaklarını büzdü. "Gerçekten de, sevgilim. İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm."

Sesi hatırladığım kadar güzeldi, rüzgârın savurduğu buz kristallerinin çıkardığı sıyrıklara benzer bir pürüzlülükle doluydu. Bana çoğu zaman, yaşayanların dertleriyle sadece en zayıf bağlantıları varmış ve her an bir elini kaldırıp bütün köyleri bir çığda bir kenara süpürmenin ya da ülkeyi günler süren bir kar fırtınasında boğmanın eşiğindeymiş gibi gelirdi; bunu yapmak için hiçbir nedeni yoktu, çünkü doğa bunu yapmazdı, sadece kaptisin en saf halini yapardı.

"En azından bana nedenini söylemeyecek misin?" Dedim.

Şaşkın görünüyordu -daha doğrusu, yüz hatlarını bir şaşkınlık ifadesine büründürmüştü; hain kraliçesi önüne getirildiğinde tanık olduğum vahşi sevinç dışında, onun gerçekten duygulandığını nadiren hissettim.

"Bana senin öldüğün söylendi, sevgilim," dedi. "Sarayımdan kaçtığında ölmüş *olmalıydın* - kraliçe ve diğer düşmanlarımla işbirliği yapmadığı sürece ölümlü bir kız kışımından nasıl sağ çıkabilir ki?" Beni inceledi. "Ama önce nasıl kaçtığını bilmek istiyorum, çünkü çok merak ediyorum."

Cebimdeki bozuk parayı sıktım - onu uzak tutmak için değil, o kadar aptal değilim, sadece alışkanlığım beni sakinleştirdiği için. "Belki de sana söylemeyeceğim," dedim.

Hafifçe omuz silkti. "Eninde sonunda yapacaksın."

Bunun karşısında irkilmemek için kendimi zor tuttum. Onun huzurunda hiçbir zaman rahat olmamıştım - nasıl olabilirdim ki? - ama şimdi daha da az rahattım, çünkü onun sarayında olduğum gibi korkularımı ve anılarımı silip süpüren bir büyüye kapılmamıştım. Bana baktı ve gözlerinde sadece kışı, gücünü ve kayıtsızlığını gördüm.

Neyse ki, İrlanda kırsalından geçip zirveye kadar uzanan uzun yürüyüş boyunca ve o kış ormanında oturduğum saatler boyunca zihnim boş durmamıştı. Beni bir hain olarak göreceğini ve öldürmek isteyeceğini tahmin etmiştim - doğal olarak böyle bir durumdan kaçınmayı umuyordum.

Gözyaşlarına boğuldum.

Ya da en azından elimden gelenin en iyisini yaptım. Elbette çok gürültü çıkardım ve yüzümü inandırıcı olduğunu umduğum bir ifadeye büründürdüm ama hiçbir zaman ağlamayı sevmedim ve hayatım tehlikede olsa bile emir üzerine ağlamak boşa kürek çekmektir. Neyse ki soğuk burnumu akıtıyordu, bu yüzden en azından bu kısmı gerçekçiydi.

Kafamı kaldırıp baktığımda, gerçek bir şaşkınlığa yakın bir şeyle bana baktığını görmekten memnun oldum, dudağı hafifçe kıvrılmıştı - büyük olasılıkla sümük yüzünden.

"Bağışlayın beni, Majesteleri," diye haykırdım. "Ama sizi terk etmek istemedim. O" -ben patlamadan önce bir nefes daha çektim- "beni kendisiyle evlenmeye zorladı! Beni korkunç krallığına kaçırdı, orası çok ıslak, karanlık ve yeşil, çürüyen şeyler kokuyor, sizin sarayınızın güzelliğine hiç benzemiyor. Ancak şimdi kaçmayı başardım ve intikamımı almama yardım etmelisiniz, etmelisiniz! Lütfen, sana yalvarıyorum. Seni her gün özledim."

Normalde, oyunculuk becerilerim berbattır, ama neyse ki ondan öylesine korkuyordum ki, gerçek duygularımın üzerinde durmak bile beni ikna edici histerilere sürüklemeye yetti. Ve birçok kez belirttiğim gibi, kibar fae'ler ölümlüleri o kadar az düşünürler ki onlara yalan söylemek hiç de zor değildir, özellikle de bunu kibirlerine hitap etmek için yaparsanız.

"Bahsettiğin bu alçak ?" dedi neredeyse nazikçe.

"Krallığınıza geldiğinde o bir prensti," dedim. "Yazlık diyarlardan sürgün edilmiş bir gezgin. Şimdi üvey annesini öldürdü ve onun tahtını ele geçirdi."

Yüzüne şiddetli bir ifade geldi. "O! Evet, kraliçenin suç ortakları idam edilmeden önce ondan bahsettiler. Beni zehirlemeye kalkıştığı gece saraya gizlice girmesine yardım etmiş. Topraklarımı didik didik ettim ama ne izine rastlayabildim ne de müdahalesinin nedenini tespit edebildim."

"Benim yüzümden," dedim perişan bir sesle. "Her zaman benimle evlenmek istemişti. Sana aşık olduğumu öğrenince çok kızdı."

Kral yüzümü taradı. "Gerçekten mi?"

Benden şüphe etmesini bekliyordum ama gözlerindeki kibar inançsızlıkla ilgili bir şey biraz sinir bozucuydu. "Önce kız kardeşime aşık oldu," diye uydurdum. "Harika bir güzelliği vardı, aurora'yı büyüleyebilecek bir sesi vardı. Bir hastalık onu aldığıında, bu onu çılgına çevirdi ve kendi etinden ve kanından başka biriyle asla evlenmeyeceğine yemin etti."

"Ah," dedi kral. "Başka kardeşi yok muydu?"

Dişlerimi sıktım. "Hayır," dedim. "Onu öldürmek istiyorum ama bunu tek başıma yapamam. Ölümlü bir kız Halk'ın kralını nasıl devirebilir? Onun tek dengi üvey annesi ve onu da sadece hükümdarların gücünün yettiği Peçe'ye hapsedmiş."

Kral başını salladı. "Kocanızın düşmanını kurtarabilmeniz için Peçe'yi çağırmamı istiyorsunuz."

Bu kısmı tahmin ettiğimden daha kolay anlamıştı ve ben de Ljosland'da İrlanda'dakilere benzer hikâyeler olup olmadığını merak ettim - trajik bir romantizm uğruna imkansız maceralara atılan ölümlüler. Şüphesiz vardır - bilim adamları dikkatlerini bu ülkeye yeni yeni çevirmeye başladılar.

"Onu öldürdüğünde," dedim, ona yeterince hüzünlü olduğunu umduğum bir şekilde bakarak, "ve ben dulların en mutlusu olduğumda, buraya dönebilirim ve sonunda evlenebiliriz."

Uzun bir iç çekti ve ayak parmağını buzla kaplı bir taşa vurdu. Tüm olanları ve ona anlattığım hikâyeyi gözden geçirdiğini, bir goblenin eksik iplikleri gibi geçmiş olayları ördüğünü, kendine saygısının gerektirdiği şekilde deseni orada burada değiştirdiğini görebiliyordum. Düşünceli bir ifadeyle kılıcına baktı.

Ve kılıfına geri soktu.

"Sevgilim," dedi. "Başka biriyle evlendim, bunun için en içten özürlerimi sunuyorum. Kış şafağı kadar güzel bir soylu kadın. Onu öldürmemeyi tercih ederim." Kaşlarını çatı, bu fikre biraz sinirlenmiş gibi görünüyordu. "Yine de elim üzerinde ilk hak sahibi sensin. Sadakati her şeyin üstünde tutarım; bundan daha asil bir şey olamaz."

Gözlerindeki endişeden hoşlanmamıştım, bu yüzden aceleyle "Peçe'nin tehlikeli olduğunun farkındayım. Ama belki de başka ölümlüler biliyordur."

gitti ve oradan geri döndü?"

Yüz ifadesi biraz düzeldi. "Oh, hayır," dedi. "Bir ölümlü o lanet kumlara ayak bastığı anda muhtemelen yok olur."

Boyun eğerek başımı salladım. "Korktuğum gibi oldu. Yine de denemeliyim."

Bana bakarken ağzının kenarına bir gülümseme dokundu. "Ne kadar asil bir karaktere sahipsiniz!" dedi. "Evet, senden iyi bir eş olurdu."

Benden geçmiş zaman kipiyle bahsetmesi beni hiç de rahatsız etmedi. "O zaman

-Yalvardığımı yapacak mısın? Peçe'yi çağırarak mısın?"

Başını salladı. "Sadakat ve fedakârlıktan doğduğunu görebildiğim böyle bir arayıştan hiçbir ölümlüyü mahrum etmek istemem." Aklına bir düşünce geldi. "Bu ne kadar sevimli bir türkü olacak! Saraylılarımın en korkuncu bile bunu duyunca ağlayacak."

"Size dönmek için her türlü çabayı göstereceğim lordum," dedim. Sesim titriyordu, bunu tutkulu bir duygu olarak yorumladığına şüphe yoktu.

Cevap vermedi, ama bana yaklaştı, ayırık dudaklarının arasından dişlerinin beyaz uçlarını sayabileceğim, dipsiz gözlerinin altındaki gölgenin sınırlarını takip edebileceğim kadar yaklaştı. Saçlarındaki incilerden bazıları denizaltı oluşumlarının izlerini taşıyordu, kusurlu bir şekilde yuvarlak ve deniz yosunu ile beneklenmişlerdi. Kıpırdandım ama geri çekilmemeyi başardım. Gölge boğazından o kadar alçak sesle hırladı ki zar zor duydum ama titreşimi buz ve karda hissettim.

Saklı Kral çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarımı dudaklarına değdirdi, bu da boğazımdan aşağı sanki buzul erimiş su yutmuşum gibi bir soğuk dalgası gönderdi. Kokusunu alabiliyordum - hayır, *koku* doğru kelime değil. Saklı Kral'ın kokusu yoktur, yeni yağın kokusu olmadığı gibi; daha ziyade, kış fırtınalarından arta kalan kırıntılar gibi küçük soğuk anaforları taşır ve ne zaman çok yaklaşırsa cildi yakar ve nefes almayı acı verici hale getirir.

"İyi şanslar, sevgilim," diye mırıldandı.

Bakışlarını karşılayamadım, çünkü yakın mesafeden katlanılamayacak kadar korkunçtu, ama bunu beklemiyor gibiydi. Geri adım attı ve bir elini kaldırdı. Belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, jestlerinde

Wendell, sihir yaparken ellerini gereksiz yere gösterişli bir şekilde sallamayı seviyor.

Birden karanlık bir sütun belirdi; bu sütundan ziyade koruyu ikiye bölen ve her şeyi iki yana iten bir kapıydı. Dalgalandan gölgelerle dolu bir kapıydı bu - çünkü o dünyayı bir kez, kısa bir süreliğine ziyaret etmişim- kumla karışık, acı verecek kadar keskin bir rüzgâr olduğunu biliyordum. Çürüyen kemik, kül ve kömür kokusu alıyordum.

Sonunda, geri dönersem kralın beni öldüreceğinden bu kadar emin olmasaydım, o uçuruma doğru adım atabileceğimi sanmıyorum. Sanırım bunun için ona teşekkür etmeliyim.

"Gel aşkım," dedim Gölge'ye. Köpek, herhangi bir peri kapısına ya da en azından belirli bir koku çeşitliliği vaat edenlere baktığı aynı belirsiz ilgiyle Peçe'ye baktı. Bu da kararlılığımı pekiştirdi. Sadece eşarbımı ağzıma ve burnuma çekmek için durakladım ve cebimden özenle işlenmiş gümüş işlemeli bir mendil çıkarıp Shadow'un koklaması için uzattım. Bu mendil Kraliçe Arna'nındı; Niamh benim için getirmişti.

Gölge yanımdayken Peçe'ye adım attım.

Hiç kum fırtınası yaşamadım ama hissin benzer olacağını tahmin ediyorum. Yine de Peçe'de kum hissinden çok, kuru ve soğuk bir rüzgârın sonsuza dek çalkaladığı kül hissi vardı. Neredeyse beni devirecek kadar güçlüydü ve ağırlığımı ayarlayarak ona doğru eğildim.

Etrafıma bakmam boşunaydı. Dünya, etrafımda yükselen küçük tepelerin ve muhtemelen uzaklardaki dağların belli belirsiz izlenimi dışında pek bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Gözlerimi yakıcı küllerden korumak için bakışlarımı aşağıya çevirmek zorunda kaldım.

Bu yerde uzun süre kalamayacağımı biliyordum. Bir kere nefes almak zordu ve daha şimdiden açıkta kalan tenimde ve uzuvlarımda donma habercisi olan o acıyı hissediyordum. Sıradan ayrıntılara odaklanmak için her türlü çabayı gösterdim; ayakkabılarımda küllü kumda çtırdama hissi, nefesimin atkımın kumaşından ıslık çalarak geçmesi gibi. Lord Taran gibileri bile tedirgin edecek kadar kutsal olmayan, boşa harcanmış faerieland'den zihnimi uzak tutacak herhangi bir şey. Çoğunlukla işe yaradı. Evet, burası bir

Korku, ancak uzun zamandır beklenen diğer korkular gibiydi - gerçek asla hayal edilen versiyonla eşleşmez ve bu nedenle neredeyse bir rahatlama olarak gelir.

Gölge bana döndü. Büyüsünü kaybetmiş ve normal boyutunun en az iki katına ulaşmıştı, burnu şişmiş ve kaburgaları kürkünün arasından çıkmıştı. Gözleri kor gibi parlıyordu - oldukça sinir bozucu ama aynı zamanda bu bağlamda yararlı. Başını geriye attı ve ölümcül bir uluma çıkardı.

Gölge'nin ulumasının ardından gelen zıt sessizlikte, başlangıçta fark etmediğim ama şimdi fark ettiğim pek çok ses olduğunu fark ettim. Sıçrama, sıçrama sesleri; bir tür tarih öncesi kuş gibi garip cıvıltılar ve inlemeler. Canlı bir şey görmedim, yoksa gördüm mü? Karanlık kıpırdanıyor, şekil alıyor ve sonra kayboluyor gibiydi. Kendi kendime bunun sadece gözlerimin bir oyunu olduğunu söyledim ama bu beni rahatlatmadı.

Shadow'un sırtına tırmandım ve parmaklarımı kürkünde gezdirdim. "Çabuk ol," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardım. Gölge koşmaya başladı, o kadar hızlıydı ki engebeli, yarı görünen topografya bir bulanıklık içinde geçti. Adımlarının her biri bir bağa dönüştü ve anlatılamayacak mesafeler kat ettik. Köpek arada bir yeri koklamak için duraklıyordu ve sonra tekrar yola koyuluyor, izlenimci gölge manzarasında hızla ilerliyorduk. Gökyüzü yıldızlıydı sanırım ama ona bakmak çok acı veriyordu. Gölge'nin pençeleri yere değdiğinde, hiç görmediğim ya da görmeyi umursamadığım şeyleri sık sık eziyordu.

Onu bulması uzun sürmedi.

Önümüzde garip bir kaya sütunu vardı, çıkıntıları ve sivri kenarları vardı. Üstünde paçavra yığınının benzeyen bir şey vardı ama ben daha iyi biliyordum. Gölge, içinde her zamankinden daha fazla ölümcül bir çingirak olsa bile, tanıdığım memnun bir huff verdi.

"Majesteleri," diye seslendim ve paçavra yığını kıpırdandı. Kraliçe Arna başını kaldırdı ve bize baktı, yüzünde görebildiğim kadarıyla bir anlayışsızlık vardı. Yüz hatlarını gizleyen sadece karanlık değil, pislikti; teni küllerden griye dönmüştü, saçları yırtık pırtıktı ve bir çocuğun makasla kestiği bir bebeği andırıyordu. Ayrıca korkunç kokuyordu, bu dünyada kalan tek şey olan tek tip kuruma kokusuyla tezat oluşturunuyordu.

Ağzını açtı ve kolunu sallayarak bir şeyler mırıldandı. İlk başta dikkatimizi çekmeye çalıştığını düşündüm, sanki onu gördüğümüze tam olarak ikna olmamış gibiydi, ama sonra solumda o esrarengiz cıvıltı sesini duydum. Gölge hiç görmediğim bir şeye doğru hamle yaptı ve daha yüksek bir çığırın ardından dar bir aralıktan geçen hava gibi bir tür ıslık sesi geldi. Etrafımızdaki karanlık kıpırdandı ve Gölge tekrar uludu, zihnimin bekleyen mezarların görüntüleriyle dolmasına neden olan korkunç, bitmeyen bir ses.

Karanlık, son yankılar da kaybolana kadar hareketsiz kaldı. Sonra bir cıvıltı daha geldi, ardından bir dizi iniltili soluma ve kuru tıkırtı sesleri geldi.

"Onlar-" Eski kraliçenin sesi artık seçilemeyecek kadar kısıktı. Gerçeği bir kalp atışı sonra fark ettim; bu çöplüğe musallat olan yaratıklar her neyse, onlardan kaçmak için sütuna tırmanmış olması gereken eski kraliçenin etrafını sarmışlardı.

Gölge bir kez daha uludu ama yaratıklar ona karşı duydukları korkunun üstesinden geliyor gibiydi. Karanlık, kendilerini kumun üzerinde sürükleyen şeylerin çıkardığı inleme ve kazıma sesleriyle doluydu.

"Atla aşağı!" Bağırđım.

Ancak bu sözler ağzımdan çıkmadan yaşlı kraliçe harekete geçti. Kendini elleri ve dizleri üzerine çekti ve en üstteki kaya parçasının dengesini bozarak öne doğru atıldı. Düşerken bir çıkıntıya çarptı ve her şey devrilmeye başladı. O zaman bunun bir kaya sütunu değil, kemiklerden oluşan hantal bir kule olduğunu fark ettim. Kadının en tepeye nasıl çıktığını anlayamıyordum ama bu tür sorular başka bir zamana kalmıştı. Yarı düştü, yarı yuvarlandı ve bir yığın halinde ayaklarımızın dibine düştü. Aynı anda, korkunç derecede sıska, çenesi kolum kadar uzun bir şey karanlıktan fırladı ve kadının saçlarına yapışarak bir tutam kopardı.

Çığlık attım ve Shadow geri dönmeye başladı. Köpek koşmaya başlamadan önce kadının bileğini tutmayı ve onu yarı yarıya Shadow'un sırtına çekmeyi başardım. Kemik kule arkamızda yıkıldı, omurlar ve dişler döküldü ve sanki kovalıyormuş gibi peşimizden takırdadı.

Sonra geldiğimiz yoldan geri dönüyorduk, Gölge ulumalarıyla çorak araziye dolduruyordu. Ben onun sırtında kalmayı zar zor başardım, Arna ise bunu hiç başaramadı; kolumu onun omzunun altından geçirebildim ama bacakları serbestçe sallanıyor, bir ayağı aralıklı olarak yere çarpıyordu. Muhtemelen garip tutuşumu sürdürecektir güce sahip değildim ama masasında zehirli şarabı paylaştığımızdan beri bir nehir kamışı kadar zayıflamıştı ve ayrıca geri dönmek zorunda kalma korkusuyla onu düşürmemek için oldukça motive olmuştum.

Gölge dönüş yolunda daha hızlı hareket ediyordu ama neye doğru koştuğunu göremiyordum - ya kapı bu taraftan görünmüyordu ya da gözlerim kül ve is yüzünden onu seçemeyecek kadar yanmıştı. Ama hiçbir şey Gölge'nin burnunu yanıltamazdı ve aniden çürüme kokusu yerini orman kokusuna bıraktı ve ben de karların üzerine düşerek, tadı hiç bu kadar hoş olmayan ayazla kaplı kış havasından derin nefesler alıyordum.

12 Şubat

Peçe'de tam olarak ne kadar zaman geçirdiğimi bilmek **ZOR** - kesinlikle bir saatten fazla değil gibiydi. Ama geri döndüğümde alacakaranlığa yaklaşıyordu, bu da beni şaşırtmadı. Aynı gün olduğunu görebiliyordum, çünkü kamp ateşimin yanmış odunlarının altında hâlâ birkaç küçük köz gizleniyordu. Peçe'nin kapısı kaybolmuştu ve koru boştu; Saklı Kral beni bekleme zahmetine girmemişti, bu da beni rahatlatmıştı. Büyük ihtimalle öldüğümü düşünmüştü ama sonuçla zahmete girecek kadar ilgilenmemiş olması da mümkündü. Ne de olsa Wendell'i ortadan kaldırdıktan sonra ona döneceğime söz vermiştim ve benden şüphe etmesi için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Ona olan sonsuz aşkımın hikâyesini yutmuştu.

Pekâlâ! Ljosland'a dönebileceğimi sanmıyorum, çünkü onun beni ikinci kez affedeceğini sanmıyorum.

Yorgunluğum anlaşılır gibi değildi ve ateş yakmayı güçlükle başarabildim. Arna karların içinde baygın yatıyordu; ateşi onun yattığı yere bir yere kurdum, yanına erimiş kardan küçük bir kap bıraktım, çadırdan aldığım battaniyeye sardım ve en iyisini umdum. Sonra Gölge'yle birlikte sendeleyerek çadıra girdim ve başım paletime değmeden uykuya daldım.

Wendell'in üvey annesinin beni uyurken öldüreceğinden daha fazla endişelenmeli miydim? sanmıyorum. Sadece zayıf durumundan dolayı değil, aynı zamanda ölümümle kazanacağı hiçbir şey olmadığı ve Wendell'in yaptıklarını öğrenmesi durumunda kaybedeceği her şey olduğu için. Wendell ondan daha üstün olduğunu kanıtlamıştı, çünkü o Peçe'yi kontrol edebiliyordu ama Wendell edemiyordu. Oraya dönmek için acele edeceğini sanmıyordum.

İntikamcı bir peri kraliçesinin eşliğinde fiziksel güvenliğimle ilgili bu tür kansız hesaplamalar, ayrılmadan önce onları tarif ettiğimde Lilja ve Margret'i memnun etmemişti, ama benim için yeterliydi ve uykum sorunsuzdu.

Şafak sökmeden bir süre önce midem hırıldayarak beni uyandırdı. Poe'nun keklerinin yarısını ve kalan suyumun tamamını yedikten sonra bir önceki günlük yazısını karaladım - evet, bunu öncelik haline getirmenin kulağa tuhaf gelebileceğinin farkındayım. Ama gördüğüm herhangi bir şeyi unutmaktan öylesine korkuyordum ki, yazmadan rahat uyuyamayacağımı biliyordum. Kalem elimdeyken tekrar uykuya daldığıma inanıyorum. Oh, Wendell bilseydi benimle nasıl alay ederdi! Yine de Karanlık Peri hakkında yazacağım makaleler için o kadar çok fikrim var ki, buna Karanlık Peri demeye karar verdim - hatta bu konuda bir kitap bile yazabilirim! Halkın bu yerden böylesine dehşet duyması onu doğası gereği büyüleyici kılıyor ama yine de, şimdi oraya gitme cesaretini gösterdiğime göre, bu konuda özellikle istisnai bir şey olduğuna ikna olmadım. Aslında, O'Donnell kardeşlerin öykülerinden biri, her zaman gece olan ve korkunç Halk'ın yaşadığı bir peri diyarından bahseder. Birkaç Rus masalı -şu anda isimleri aklıma gelmiyor- ve Galler Martları'ndan bir masal da öyle.

Tanrım, saçmalıyorum. Gazeteler şimdilik bekleyebilir.

Tekrar uyandığımda sabahın geç saatleriydi ve Gölge hâlâ yanımda uyuyor, hafifçe horluyordu. Güzel bir Ljosland günüydü: Güneş çıkmıştı, karların arasına küçük ışık mücevherleri yerleştiriyordu ve rüzgâr durgundu, dallar sakinleşmişti. Yaşlı kraliçeyi uyanık ama battaniyesinin altında bir yığın halinde yatarken buldum. Gece en az bir kez ateşe odun atmıştı, çünkü ateş hâlâ titriyordu.

"Kapıya dönmeliyiz," dedim ve ona Poe'yu ve bana verdiği anahtarı anlattım. Cevap vermedi, ama kendini dikleştirdi ve oturduğu yerde çok küçük ve kederli görünüyordu, ayrıca daha önce bana görüldüğünden daha gençti, gücünün doruğundayken benden sadece birkaç yaş büyüktü. Şokta mıydı yoksa kaçmak için çılgınca bir plan mı yapıyordu anlayamadım.

Gölge'yi uyandırmak için çadıra döndüm ve hemen uyanmayacağını görünce dehşete kapıldım. Onu birkaç kez sarsmak zorunda kaldım, adını mırıldandım ve sevdiği şekilde kulaklarını ovuşturdum, sesim giderek umutsuzlaştı, çünkü zamanının yaklaştığını biliyordum - evet, biliyordum ve yatağın dibinde ısıklık çalan horlamalarını dinlemek için birçok gece korkuyla uyandım - şimdi olacağını kabul edemezdim. Ama sonunda homurdandı ve gözlerini açtı. Beni görür görmez, her zamanki gibi dinç olduğunu kanıtlamaya kararlıymış gibi ayağa kalktı ve yüzümü yaladı.

Ona sarıldım, görüşüm rahatlama gözyaşlarıyla buğulandı. Yolculuğumuzun sonuna gelmiş olmayı ne kadar isterdim! Gölge'nin boynunu okşayarak özürler ve övgüler mırıldandım. O benim için ne kadar değerli. Gözlerimin tekrar dolduğunu hissetmeden bunu yazamam.

Çadırı eski haline getirip ateşi söndürdükten sonra Arna ayağa kalkmasına yardım etmeme izin verdi. Poe'nun anahtarını uzattım ve bir kalp atışı sonra tekrar onun korusundaydık.

Poe ortalıkta görünmüyordu, Tanrı'ya şükür annesi de yoktu, ama koruluk haşlanmış elma kokusuyla doluydu.

"Yıkanmak ister misiniz?" Kraliçeye kaplıcayı işaret ederek sordum.

Yine yanıt vermedi, sadece anlaşılmaz bir şekilde beni izledi. Bunu sinir bozucu buldum göre, hiçbir is ya da koku beni yaşlı kraliçenin yanında rahat ettirmeyecekti- ama kayıtsız kaldım. Soyunmasına ve pınara girmesine yardım ettim. Ben de aynısını yaptım, deneyimin garipliğini sona erdirmek için kendimi çabucak fırçaladım, sonra battaniyelerden biriyle kuruladım. Yanımda tek bir temiz elbise getirmiştım; çadırda yedek kıyafet yoktu ama

Bir süre etrafı araştırdıktan sonra, Arna'nın giyebileceğini düşündüğüm siyah ipek ve yoğun pazenden oluşan şık bir bornoz buldum.

Bu arada yaşlı kraliçe, kaynağın dibindeki aşındırıcı kumla tepeden tırnağa ovulduktan sonra, tam on dakika boyunca hareketsiz ve ter içinde oturdu.

"Ee," dedim sonunda. " etmeliyiz. Arkadaşlarım beni bekliyor. Çok endişelenecekler."

"Bir daha asla ısınamayacağımı düşünmüştüm," diye mırıldandı Arna ve ağladığını fark ettim. Feryat etmedi ya da hüngür hüngür ağlamadı, sadece gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasına izin verdi. Bir süre sonra yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Gözyaşlarına uygun şekilde karşılık verme konusunda hiçbir zaman yetenekli olmadım ve bu bağlamda tamamen denizdeydim. Neyse ki yaşlı kraliçe kendini toparladı ve sudan çıktı. Bornozunu giymesine yardım ettim ve o da teşekkürlerini mırıldandı.

"Oğlum neden kendisi gelmek yerine seni gönderdi?" diye sordu. "Bu bir sınav mıydı?"

Bunu anlamam sadece bir ya da iki saniye sürdü. "Ah," dedim. "Seni Peçe'den kurtararak bir eş olarak ona layık olduğumu kanıtlamamı talep ettiğini düşünüyorsun. Bu gerçekten de tanıdık bir hikâye olurdu. Ama aslında planım hakkında hiçbir bilgisi yoktu."

Ona durumu açıkladım - Wendell'in hikayesinin, eğer onu öldürdüyse, ikinci Macan'ın hikayesini takip edeceğinden korktuğumu söyledim. Sanki şüpheci bir hakeme karşı kendimi savunuyormuşum gibi, okuduğum diğer hikayelere ve makalelere atıfta bulunarak her şeyi bilimsel bir şekilde anlatmaktan kendimi alamadım; gergin olduğumda böyle davranırım. Beni anlayıp anlamadığını anlayamadım. Gülünç bir şekilde, ilk tepkisi Wendell'in onu affetmediği haberi karşısında incinmiş görünmek oldu. "Beni o yerde mi bırakmak istedi?"

Buna verilecek birkaç açık cevabı düşündüm ve bir kenara bıraktım. Bunun yerine basitçe "İntikam peşinde koşmaktan asla vazgeçmeyeceğine inanıyor" diye cevap verdim.

Eski kraliçe başını hafifçe salladı. "İntikamla işim bitti," dedi. "Tahtlarla işim bitti. Ben yeniden doğdum."

Bunu kuşkuyla karşıladım. Bana minnettar olacağını ummuştum - hikâyelerde ölümlüler tarafından kurtarılan halklar genellikle öyle olur- ama ben

düşmanlığına bir son vermek için onunla pazarlık yapmaya karar verdim. "Eve gidelim." dedim.

Tartışmadan kabul etti ve ben de anahtarı tekrar çıkardım. Ne yazık ki, oradan nasıl devam edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kış topraklarında *başka bir* yerden Poe'nun ağacına varmak yeterince kolaydı, ama anahtara County Leane'deki o kış parçasına dönmek istediğimi nasıl söyleyecektim? Ağacın yanından dolaştığımda, kendimi tekrar Saklı Kral'ın korusunun önsezili sessizliğinde buldum, ateşimizin tüten kalıntılarına ve çadırın yattığı kardaki girintiye bakıyordum.

Poe'nun ağacına döndüğümde, ağacın gövdesine vurdum. Bir perdenin seğirdiğini gördüğümü sandım -bazen Poe'nun ağacındaki pencereleri görebiliyorum, bazen de göremiyorum. Sonra aniden Poe önümüzde durdu, Arna'ya doğru tekrar tekrar eğildi ve özürler geveledi.

"Sana yolu göstermemi mi istiyorsun?" dedi ciyak ciyak, benim hiçbir sözüm olmadan. "Evet, evet-annem ve ben seni özleyeceğiz! Ama kraliyet ailesiyle, doğal olarak -önemli işler bekleyemez- sizden pek çok talep var-"

Ve ağacın kenarından dolanmaya başladı. Arna, Gölge ve ben peşinden koşmak zorunda kaldık ve bir adımla diğeri arasında, uzaklarda Corbann köyünün görüldüğü ıssız İrlanda zirvesine geri .

-

Karanlık çökmeden dağdan inmeyi başardık ama zar zor. Arna yavaş hareket ediyordu ve sık sık engelleri aşarken ve patikanın dik kısımlarından inerken ona yardım etmem gerekiyordu. Yine de bu kötü bir şey değildi, çünkü neredeyse sersemleyecek kadar yorgun görünen Shadow için hala çok endişeleniyordum: aniden kalçalarının üzerine düşüyor, nefes nefese kalıyor ve hiçbir şeye bakmıyordu, sonra kendine gelir gibi oluyor ve peşimden topallayarak geliyordu.

Arna'nın vakur bir sessizlik içinde kalacağını ummuştum ama şans benden yana değildi. Ne yazık ki, onu Peçe'ye kadar takip etmeyi nasıl başardığıma dair birkaç ayrıntı daha aradıktan sonra

Saklı Kral'la olan geçmişim -ki bu konuda oldukça öfkeli görünüyordu-Wendell'le olan ilişkimin sorgulandığını gördüm.

Her ayrıntı araştırıldı. Yaşlı kraliçe nerede tanıştığımızı; dostluğumuzun gelişimini ve gerçekten akademik rakipler olarak başlayıp başlamadığımızı ya da en başından beri aramızda bir duygu olup olmadığını; ailem ve arkadaşlarımla tanışıp tanışmadığını ve onların kendisi hakkındaki düşüncelerini; Wendell'in nasıl evlenme teklif ettiğini bilmek istiyordu. Çok az bir törenle evlenmiş olmamızdan dolayı skandal yaşamış gibiydi ve ben de ona bunun koşulların kötülüğünden, yani krallığı zehirlemiş ve Wendell'in hayatına kastetmiş olmasından kaynaklandığını hatırlatmak zorunda kaldım. Bu çok az etki yarattı.

"Yine de büyük bir kutlama planlıyor olmalı," dedi. "Rahmetli kocamla evlendiğimizde şenlik kadar çok gece sürmüştü ki insan ne zaman başladığını unutuyordu."

"Ben pek eğlence meraklısı değilimdir," dedim sinirli bir şekilde. Zorlu bir yokuştan iniyorduk ve konuşmaya, özellikle de bu konuşmaya odaklanmaktansa ayaklarıma odaklanmayı tercih ederdim. "Oğlunuzun mutluluğuna duyduğunuz ani ilgiyi merak ediyorum, Majesteleri" diye eklemekten edemedim.

İlk başta cevap vermeyeceğini düşünmüştüm. Sonra: "O düşündüğümünden farklı biri."

Bu, dikkatimi çeken ve merak ettiğim bir şeyi doğruluyordu: eski kraliçenin üvey oğluyla konuşma tarzı temelden değişmişti. Wendell'dan üvey annesinin gençliğinde ona karşı küçümseyici davrandığını, bazen onu tamamen görmezden geldiğini, bazen de bir evcil hayvana daha çok yakışan küçümseyici bir tavırla üzerine titrediğini biliyordum. Sanki planını bozup onu işkenceye ve ölüme mahkûm ederken, karakteri yeni bir boyut kazanmış, saygı duyabileceği bir boyut kazanmıştı. Bu, üzerine anne şefkati inşa etmek için bariz bir temel gibi görünmüyorsa, sadece anne şefkatinin peri hikayelerinde genellikle karmaşık bir konu olduğunu not edebilirim.

Hava devam edemeyecek kadar karardığında, dikili taşlardan küçük bir çemberin içinde kamp kurduk. Artık öcüler için endişelenmiyordum, çünkü onlar da tıpkı Poe gibi Arna'yı tanıyacaktı.

"Söylediklerimde ciddiymdim," dedi bana, ateşin sıcaklığına yakın, her birimiz bir battaniyeye sarınmışken. "Artık tahtla bir ilgim yok. Daha önce ona olan takıntımı merak ediyorum - insanın güce ya da berrak ve tatlı kokulu rüzgârdan ve ayaklarının altındaki yeşil topraktan başka bir şeye ne ihtiyacı olabilir ki?"

Durdu ve arazinin genişliğine baktı. Sağ kulağının altındaki kül lekesini gözden kaçırdığını ve avuç içlerinde kabarcıklar ve kabuklar olduğunu fark ettim. "Sanırım küçük bir kulübe tutup yalnız yaşayacağım ve beni ziyaret eden her halka bu bilgeliği sunacağım."

Bunu düşündüm. Doğal olarak yemininin duygularının samimiyetinden değil, pratik kaygılardan kaynaklandığından şüphelendim; oyunun bittiğini o da benim kadar iyi biliyordu. Gizlenebileceği ve entrikalar çevirebileceği hiçbir sığınağı kalmamıştı ve mahvetmeye çalıştığı bir diyarda, büyüünün zehirlediği halk arasında hiçbir müttefiki kalmamıştı. Daha da önemlisi, Peçe üzerinde hiçbir kontrolü kalmamıştı; Wendell *intikam* kelimesini ağzına alsa bile onu Peçe'ye geri döndürebilirdi. Ama ben, dönüşümünün gerçek olup olmamasının pek önemli olmadığına karar verdim; kendine hizmet eden bir güdü, Wendell ve benim için de işe yarayacaktı ve sonunda asaletine inanmaya başlayacağı ve bu konuda daha gayretli olacağı umuduyla onu pohpohlamaktan kaçınmadım.

"Bir hükümdarın kendi özgür iradesiyle tahttan feragat ettiğini hiç duymadım," diye yalan söyledim. [*] "Halk güce yapışır ve nadiren hizmetkârlarının ihtiyaçlarını kendilerinininkinin önüne koyacak karakter gücüne sahiptir."

Bana baktı ve ben de kendime onun yarı insan olduğunu, dolayısıyla diğer Halklar kadar kolay kandırılmayacağını hatırlattım. "Ya da kendini koruma duygusu," diye ekledim.

Bunun üzerine gülümsedi. "Tanıştığımız güncü konuşmamızı hatırlamıyor musun?" dedi. "Ben Halk değilim, ölümlü de değilim. Ben sadece kendimim."

Ateşin yanına uzandı, battaniyeye sarındı ve onu dağılmış saçlarının üzerine çekti. Neredeyse gözlerimi devirecektim - bu tür bir melodram açıkça bir aile özelliği idi. Ama aslında onun için biraz üzülüyordum. Peçe'de çektiklerinden dolayı değil -bunu fazlasıyla hak etmişti- ama bir melez olarak var olmayı hayal bile edemediğim için

Peri olmak kolaydı ve anne babasının soylarından herhangi biriyle özdeşleşmeyi reddetmesinin ardında bir dizi hakaret ve yaralanma olduğunu sezdim. Böyle sürekli kendini inkâr eden bir durumda var olmak yorucu olmalı. Bu, onun yaptıklarını haklı çıkarmıyordu ama arkadaşlığına katlanmayı bir nebze olsun kolaylaştırıyordu.

"Çadırımızı paylaşabilirsiniz," dedim ona, çünkü rüzgâr şiddetini artırıyor, ateşin yaydığı azıcık sıcaklığı açgözlülükle kapıyordu. Ne de olsa, tekil varlıklar bile soğuğa karşı bağışık değildir.

Hiçbir tepki vermedi, sadece titredi ve battaniyeyi daha sıkı çekti. İçimi çektim ve yatağa gittim, bana doğru kıvrılan Shadow'a minnettarım - köpek bacakları olan bir fırın gibi.

Ancak bir süre sonra çadırın diğer tarafından gelen hışırtı sesiyle uyandım. Eski kraliçe, sırf ayak altında kalmasınlar diye o tarafa yığdığım yastıklara küfürler savurarak bir süre geçirdikten sonra nihayet paletini istediği gibi düzenledi ve uykuya dalmış gibi göründü. O an yaptığım iyilikten pişman oldum, çünkü onun yakınlığı, yeni keşfettiği yüksek fikirliliği hakkında iki kez düşünüp beni uykumda boğup boğmayacağını tahmin etmeyi kolaylaştırdı, ama yanımda Shadow vardı ve her zaman olduğu gibi bu bana cesaret verdi. Uyudum.

[ATLAMA NOTLARI](#)

* Nadiren de olsa, bir avuç öyküde peri hükümdarları kendi yerlerine seçilmiş bir varis atarlar. Örneğin Rus masalı "The Snow-Wanderer", basit ve kaygısız bir hayat sürdüklerini hayal ettiği ölümlülerin arasında yaşamak isteyen bir kraliçeyi anlatır. Bu kraliçe tahtı, annesine duyduğu özlem onu onu aramaya gönderene kadar hüküm süren kızına verir ve bu arayış, kraliçenin ölümlü eller tarafından öldürüldüğünü bulduğunda kan dökülmesiyle sonuçlanır. Özellikle çığ düşmesine meyilli bir yer olan Ardamia'nın kuzeydoğu bölgesinde birçok yerli, dağlık alandaki belirli bir mağaranın çok tuhaf bir münzevi tarafından işgal edildiğine inanmaktadır - savaşın parçaladığı krallığını kısmen onları cezalandırmak için kavgacı çocuklarına terk eden ve şu anda dağlara tünel açarak kendine özel bir kale inşa etmekle meşgul olan saray fae kraliçesi, sözde arazinin dengesiz doğasından sorumludur.

12 Şubat-geç

Bu sabah Arna'dan önce güzel bir havaya uyandım, gökyüzü açıktı ve kışın soğuğu kenarda donuklaşmıştı, yaklaşan baharı işaret ediyordu. Kamp yapmak için idealdi sanırım, ama üç dünya arasındaki zorlu yolculuğumun sonuna ulaşmak için sabırsızlanıyordum ve bir önceki günlük yazısını not etmeyi bitirdikten kısa bir süre sonra Arna'yı uyandırıdım. Wendell'in ailesini öldüren, krallığını harap eden ve ölümüne neden olan kadının gelişinden bahsetmiyorum bile, kulübeye dönüşümü karşılayan duygu fırtınasını tarif etmeme gerek olduğundan şüpheliyim. Yine de bu durumun gerekliliğini açıklamıştım ve Lilja ile Margret'in bana duydukları güvenin, Wendell'in üvey annesini misafirleri olarak kabul etmelerinden daha büyük bir işareti olmamıştı -istemeyerek ve antipatik, bu doğru-.

Lilja açık sözlüydü. "Onu bağlamamız gerekiyor mu?" dedi, önünde duran ve hâlâ bornoz giymiş olan kimsesiz figürü incelerken. Yüz ifadesinden bu özel peri hakkında karmaşık duygular beslemediği, Arna'nın onun kibar fae'lerle ilgili görüşlerine tamamen uyduğu anlaşılıyordu. "Yerel dükkândan metal tel getirtebiliriz."

"Buna gerek kalmayacak," diyerek yaşlı kraliçeyi mutfak sandalyelerinden birine doğru yönlendirdim.

"Eski misafirperverlik kurallarına saygı duyuyorum," dedi Arna. "Bazılarının aksine." Burada bana sinir bozucu olamayacak kadar saçma bulduğum kesici bir bakış attı, bu noktada sinirlerimi bozmadığı anlamına gelmiyordu. Kendimi Gölge'nin üzerine titremekle meşgul ettim, ateşin yanında tanıdık battaniyelerinin üzerine yerleşmesine yardım ettim.

"Çay içmek ister misiniz?" Margret daha sıcak bir şekilde söyledi. Margret'in, fırıncılığını test edecek yeni arkadaşlara sahip olmaktan hoşlandığını fark ettim - görünüşe göre, bunlar ölümcül ilişkiler olsa bile. Bu açıdan bana Poe'yu hatırlatıyor.

Arna omuz silkti. Kulübenin etrafına bakındı, gördükleri ya da içinde bulunduğu durum onu eğlendirmişe benziyordu. "Neden olmasın?"

"Oh güzel!" Margret dedi ki. "Bu sefer yerel yemekler yaptım-elmalı kek. Tarifini dükkân sahiplerinden birinden aldım. Kraliçenin bunu bizim yabancı yemeklerimizden daha çok beğeneceğini düşündüm."

"Ben kraliçe değilim, canım," dedi Arna, bir çocuğun yeni bir oyuncığa yaptığı gibi alçakgönüllülüğünü sergileme fırsatı bulduğu için memnun görünüyordu. Ne yazık ki bunu daha da ileri götürmek ister gibi göründü ve Margret'in çayımızı hazırlamasına yardım etmek için ayağa kalktı. Margret onu durdurmak ister gibiydi ama eski kraliçenin doğuştan gelen ve asla kaybolmayacağından şüphelendiğim bir buyurganlığı var. Sonuçlar, çok çay içmiş ama hiç çay yapmamış birinden bekleneceği gibiydi: Eski kraliçe demliğe o kadar çok yaprak ekledi ki, çay katran rengini ve tadını aldı. Böylesine yorucu bir maceradan sonra sıcak çayı her şeyden çok bekliyordum ve kendimi kadar mantıksız bir şekilde sinirlenmiş buldum ki, insan çayın eski kraliçenin en büyük kötülüklerini temsil ettiğini düşünebilirdi.

Üçünü sohbet etmeleri için yalnız bırakarak dışarı çıktım ve basamak taşlarını tekrar ters çevirdim. Wendell'i daha fazla üzmemek için bir an önce dönmemiz gerektiğini biliyordum ama bir yanımda oyalanmak istiyordu. Yaptığım şeye tam olarak ne tepki vereceğini kestiremiyordum ama olumlu bir tepki vereceğini hayal etmek zordu.

Döndüğümde, Arna'nın duvardaki tablolarından birine bir çeşit büyü yaptığını gördüm. Bir kadının portresi olan şey

Sanatçıya hafifçe gülümseyen antika elbise şimdi kır çiçekleri ve deniz kabuklarından oluşan karmaşık bir desene dönüşmüştü ve ortasında çıplak bir çift oynayıyordu.

"Şimdiden bir fark var," diyordu Arna, kulübeye dikkatle bakarak. "Ölümlüler çevrelerinin güzelliğine çok az önem verirler. İnsanın refahı üzerindeki etkisi çok önemli, gözlerini açsalar bunun farkına varacaklar."

Lilja'nın yüzünden bu değişiklikten hiç hoşlanmadığını görebiliyordum - sanırım tablonun manevi bir değeri vardı. Ona sessizce itiraz eden bir bakış attım, o da nefesini bıraktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Gitmeliyiz," dedim.

"Evet," dedi Arna sandalyesini geriye iterek. "Bir ara oğlumla yüzleşmeliyim. Bu bekleyişi uzatmamayı tercih ederim."

Hafifçe titrediğini fark ettim, bu da kızgınlığımın büyük bir kısmını bastırdı. Korkmuş olmasını beklemiyordum.

Lilja ve Margret'le vedalaştık, ilk kez vedalaştıkları için üzgün görünmüyorlardı, ancak ikisi de beni kapıda sıkıca kucakladı.

Bahçeyi geçip basamaklı taş patikadan aşağı indik. Wendell'in krallığının ormanına çıkmayı bekliyordum - kapı en son oraya çıkmıştı. Bunun yerine, kendimi kapının eskiden açıldığı yerde, şatoda buldum. Özellikle de Wendell'in ve benim dairelerimde.

Gözlerimi kırıştırdım ve artık tanıdık gelen koridora baktım. Gölge oflayıp pufladı ve yürümeye devam etti, ben onu takip etmeyince şaşkınlıkla omzunun üzerinden baktı.

"Geri koydu," dedim boş boş.

Arna etrafına bakındı. "Bu beklenmedik bir şey. Neden buraya ölümlüler âlemine açılan bir kapı koysun ki? Birinin özel odalarına açılan bir kapı olması son derece güvensiz. Ya suikastçılar bunu öğrenirse?"

Yüce Tanrım. "Wendell'i bulalım," dedim dişlerimin arasından.

"Bir dakika." Arna elini bornoza bastırdı ve bornozun üzerinde bir sihir belirdi. Şimdi üzerinde bornoz kadar bol ve ipeksi bir gece elbisesi vardı ama incilerle ve gümüş işlemeli ötücü kuş ve sarmaşık desenleriyle süslenmişti. Saçlarının dağınıklığını değiştirmemişti ama artık elbisesinin üzerindikilerle uyumlu gümüş sarmaşıklar vardı. Onun

Ayaklarını çıplak bırakmıştı. Belki de genel tablonun alçakgönüllülükle ilgili olduğunu düşünüyordu, çünkü artık eskisi kadar özenli giyinmiyordu, ancak bu sunakta ne zevkinden ne de zarafetinden ödün vermişti.

İki hizmetçi koridorun eşiğinde belirdi, belki de sesimizi duymuşlardı. Orada sanki bir büyüye kapılmış gibi donup kaldılar.

"Kral nerede?" diye sordum.

Ağızları bir karış açık bana baktılar. Sonra biri titrek bir sesle "Koru" dedi. Diğeri kaçtı.

Arna hoşnutsuz görünmese de, "Ah canım," dedi. "Onu çağırayım mı?" dedi diğer hizmetçi.

Arna sakın ve buyurgan bir tavırla, "Hayır," diye cevap verdi. "Onu orada arayacağız. Eski tahtımın dibinde iktidardan feragat etmem uygun olur."

Şimdi, iktidarın onun sözüyle terk edilmeyeceğini, çünkü zaten tamamen devrilmiş olduğunu ya da krallığın şu anki kraliçesi olarak, önemli olanın benim durum hakkındaki görüşüm olduğunu belirtmekten kaçınmış olmam, sanırım benim açımdan kayda değer bir yüksek fikirlilik göstergesiydi. Bakışlarını benden yana çeviren hizmetçinin tereddütü beni biraz yatıştırdı. Başımı salladım.

İlk önceliğim elbette Gölge'ydi ve ona en sevdiği yiyecekleri getirmesi için bir hizmetçi çağırdıktan sonra onu yatak odamıza götürdüm ve normalde yardım almadan yapabildiği yatağa zıplamasına yardım ettim. Neredeyse hemen uykuya daldı ama bir süre daha yanında kalıp eklemlerine peri merhemi sürdüm - kale keklerinden biri tarafından yapılan yeni bir karışım ve oldukça etkili olduğu kanıtlandı. Dizlerine sürdüğümde zevkle seğirdi.

Arna ve ben kalenin içinde ilerlemeye devam ettik. Soyunma odasındaki zavallı terziler de dahil olmak üzere pek çok Halk onu görür görmez kaçıştı; el işlerini ve iğnelerini bir gıcırtı telaşıyla havaya fırlattılar ve gitme telaşıyla birbirlerini itip kaktılar. Yine de bir o kadarı da geri dönecek kadar ustalaşmış, güvenli bir mesafeden arkamızdan geliyor ve kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Gittikçe Halk'ı biriktirdik, hem hizmetkârlar hem de saray mensupları, saraylılar ve sıradan fae'ler. Aslında, bir kez indiğimizde

Merdivenin dibine vardığımızda, sanki şatodaki herkes peşimizden geliyor gibiydi. Merdivenler uzun bir halk nehriyle tıkanmıştı, bazıları en iyi görüş açısına ulaşmak için diğerlerini kenara itiyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Kendimi bir sahne gösterisinin kahramanı gibi hissetmekten bıkmıştım. Yine de belki de böylesi daha iyiydi - ne kadar çok seyirci olursa, günün olaylarının doğru bir şekilde hatırlanma ve yeniden anlatılma olasılığı o kadar artardı.

Orman yoluna girdiğimizde, izleyicilerimiz o kadar çoğalmıştı ki, Halk bizi görüş alanında tutmak için ağaçlara tırmanmaya başladı. Gösterişli saray elbiseleri giymiş iki genç kadın kıkırdıyor ve etekleri kalçalarına kadar sıyrılmış halde birbirlerini itip kakıyorlardı. Başka bir adam kayıp yere düştü, önümüzde uzanan patikaya düştü ve sanki onu yattığı yerde kül edecekmişiz gibi çığlık atarak kenara çekildi. Daha önce hiç bu kadar çok Halk'ı bir arada görmemiştım ve öylesine tedirgindim ki yüzümü zar zor koruyabildim; orman içinde bir orman gibi birbirine karışmış gibiydiler; yaprak, yosun ve ince ipekten, güzellik ve canavarlıktan oluşan muazzam bir yığın. Snowbell kaosun içinden cisimleşti ve kendisini takip etmeye çalışan kardeşlerinden birine dişlerini gösterdi.

"Ne macera ama!" diye böbürlendi, omzuma atladı ve sanki o da perili bir başka ülkedeki tehlikeli bir maceradan dönmüş gibi caka sattı. Sanırım en azından birileri ilgiden hoşlanıyordu.

Arna'nın bunların hiçbirini fark etmediği düşünülebilirdi, çünkü adımları kararlı ve telaşsızdı, bakışları yoldan hiç ayrılmıyordu. Belki de fark etmemişti, çünkü on yıldan uzun bir süredir tek hükümdar ve ondan daha uzun bir süredir de kraliçe olarak görev yapıyordu ve şüphesiz tebaasının gülünç alışkanlıklarına alışkındı.

Ve sonra Hükümdarlar Korusu'na geldik.

Kraliçenin zehrinden kurtulamamıştı. Sis gitmişti, ama ağaçlar sanki orman yangınından çıkmış gibi kararmıştı ve yine de yaprakları karanlık ve yırtık pırtık kalmıştı, böylece koruda eskisinden daha fazla gölge varmış gibi görünüyordu. Ancak kökleri tahtımızı oluşturan yüksek meşe ağacına dokunulmamıştı. Bütün ve oldukça sağlıklıydı.

Wendell tahtına oturmuş, bir elini koluna dayamış, kaşlarını çatarak öne doğru eğilmişti, şüphesiz yaklaşan Halk duymuştu. Razkarden tahtının arkasına tünemiş, iğrenç bacaklarını açmış, dipsiz bakışlarıyla beni izliyordu. Orga Wendell'in kucağındaydı ve Wendell diğer elini Orga'nın sırtına koymuştu; Orga sanki yaklaşmakta olan tehditlere saldırmaya hazırmış gibi hafifçe eğilmişti. Snowbell onu görünce bir an irkildi ve yere sıçrayarak bileğimin arkasına saklandı, ama bu sırada dişlerini de gösteriyordu. Genelde canavarın uzuvlarıma yakın olmasını tercih etmediğimden, bu davranışı dikkat dağıtıcı buldum ve onu tekmeleyip uzaklaştırmamak için kendimi zor tuttum. Wendell'in arkasında Niamh ve birkaç muhafız duruyordu, önünde de bir saray mensubu diz çökmüştü, bir lütuf arıyor olmalıydı ve şimdi dehşete düşmüş bir ifadeyle bize doğru bakıyordu. Diğer saray mensupları korunun karşı tarafında bir araya toplanmıştı ve ormanın içinde kaybolan yeşil ışıklar yakaladım; sanırım kargaşadan kaçan kahverengilerdi bunlar.

Wendell, çöken sessizliğe homurtu katan, sahip olduğu pelerinini giymiş ve saçlarına gümüş rengi orman güllerinden bir taç takmıştı. Yeşilliklerin ve patlamış kütüklerin oluşturduğu fonda her zamanki gibi dikkat çekiciydi ama çok solgundu; uyumadığı bir bakışta anlaşılıyordu.

Toplanan Halk'ın gözleri üzerime çevrildiğinde, kraliçe kıyafetlerimi giymeyi unuttuğumu fark ettim. Sanki kırsaldaki saha çalışmasından dönmüşüm gibi üzerimde hala eski kıyafetim ve kışlık botlarım vardı. Maceramdan dolayı her zamankinden daha da dağınıktım, çünkü yol boyunca bir yerlerde botumun bağcığını kaybetmiştim ve saçımın neye benzediğini hayal etmek bile istemiyordum. Günlüğüm bir cebimden, defterim başka bir cebimden çıkmıştı ve parmak uçlarım mürekkeple lekelenmişti. Her santimiyle bir akademisyene benziyordum, hem de hiç de saygın olmayan bir akademisyene ve bir milimetre bile kraliçeye benzemiyordum.

Yine de, her nasılsa, bu seyircilerimin dikkatini pek çekmemiş gibiydi. Halk daha önce hiç göstermedikleri bir hevesle Arna'ya olduğu kadar bana da bakıyordu. Belki de kendileriyle yaptığım zıtlıktı, belki de başka bir şey. Ne de olsa Halk güce her şeyden çok saygı duyar ve

Belki de onları memnun etmek için beceriksizce yaptığım girişimlerden vazgeçmemde bir güç vardı, sanki her şeyin üstündeymişim gibi, öyle hissetmesem bile.

Her halükarda, onların dikkatini çekmeye alışık değildim ve genel olarak bunu tercih ettiğimden emin değildim.

Yine de bu düşüncelerin hiçbiri yokmuş gibi davrandım ve omuzlarımı geriye çektim. Konuşmamı hazırlamış ve zihnimde birkaç kez prova etmişim. Wendell'e, "Beni affet," dedim. "Senin isteklerine karşı geldim. Bu durumda bunu yapmaya hakkım olduğuna inanmıyorum, çünkü o senin üvey annen ve senden aldığı senin ailendi - krallığından bahsetmiyorum bile. Yine de ne şimdi ne de gelecekte seni kaybetme düşüncesine tahammül edemiyorum. Onu Peçe'ye geri göndermek isteyeceğinizi biliyorum. Ama önce beni dinlemeni rica edebilirim-"

Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kollarıyla sardı ve ben konuşamadım.

"Dönmeyeceksin diye çok korktum," diye mırıldandı saçlarıma. "Yine gidecek misin? Lütfen hayır de."

Islak olduğunu fark ettiğim yüzüne dokundum. Ona bakmak için geri çekildim. "Yapmayacağım," dedim. "Özür dilerim."

Sadece beni tekrar kendine çekti, o kadar sıkı sarılmıştı ki bana inanmadığından şüphelendim. Birisi romantik bir türkü gibi bir arp tıngırdatmaya başladı ama hemen ardından en az bir düzine ses tarafından susturuldu. Konuşmaya özel olarak devam etmemizi önermek istedim ama doğal olarak, doğaçlama sahnemizdeki diğer kahramanlardan hiçbiri üzerlerindeki sayısız göze aldırış etmedi.

Yanımdaki Arna sabırsızlıkla kıpırdandı. "Özür dilemeye gelen tek kişi eşiniz değil, Majesteleri." Başını eğerek tek dizinin üzerine çöktü. "Kendimi sizin yargınıza teslim ediyorum. Bir tahta, hatta varoluşun en mütevazı hali olmayan herhangi bir şeye olan arzumdan kurtuldum, çünkü hiçbir şey beni tenimdeki güneş ışığından ya da bu ağaçlardaki kuş seslerinden daha fazla memnun edemez."

Wendell geri çekildi, kolunu gözlerine sıyırdı ve ona sinirli bir şekilde gözlerini kıstı, sanki o da kendini beğenmiş bir müzisyenmiş ve kendisine ihtiyaç duyulmayan bir yere girmiş gibiydi.

"Tanrı aşkına onu nasıl dışarı çıkardın?" dedi, bana öyle bir şaşkınlıkla bakıyordu ki gülmenin sınırına gelmişti.

"Önce nedenini bilmek istemez misin?" Gülümsememi engelleyemeyerek söyledim. İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında bu son derece uygunsuz görünüyordu. Yine de Wendell bana öyle bir sevinç, huşu ve rahatlama ifadesiyle bakıyordu ve öfke nöbetlerinden birine kapıldığına dair en ufak bir belirti göstermiyordu, ne de bu kadar hafif kalpli birinde böyle bir eğilimin var olabileceğine dair herhangi bir kanıt, neredeyse gülmek istiyordum.

"Oh, nedenini biliyorum," dedi. "Bilimsel bir kitap sana onu kurtarman gerektiğini söyledi, değil mi? Ve sen de üvey annemin bir aklın icat edebileceği her türlü cezayı hak ettiğini kanıtlayan kendi gözlerinin kanıtı yerine buna güvendsin."

"*Beni* mantıksızlıkla suçluyorsun!" Dedim ki. "Döndüğümde seni bana çok kızgın bulmayı bekliyordum."

Neredeyse hiç duymuyor gibiydi. Benden Arna'ya baktı ve o anda bakışlarında bir öfke parıltısı gördüm ama sadece bir parıltıydı. "Onun için hayatını tehlikeye attın. Öyle değil mi?"

"Ah," diye gergin bir şekilde başladım. "Biraz, sanırım." "Biraz," diye tekrarladı. "Biraz, Em!"

"Yeteneklerime güvenim tamdı!" İtiraz ettim ve ona bunun nasıl gerçekleştiğini anlattım: araştırmam, dağa yolculuk, Poe, Gizli Kral'ın yardımı. Rolüne geldiğimde Wendell o kadar baygın görünüyordu ki, kısa bir süre için bayılması mümkün görünüyordu. Ona Gölge'yle Peçe'den nasıl geçtiğimizi anlattığımda, uzun bir süre sessizlik içinde durup bana baktı. Sonra aniden beni tekrar kollarına çekti.

"Üvey annenin yaşamasına izin vermelisin," dedim. Hala bitirmem gereken bir konuşma olduğu için gerekçelerimi anlatmaya başlayacaktım ki beni engelledi.

"Evet, tabii ki," dedi ve cebinden bir mendil çıkarıp burnunu silmek için geri çekildi.

"Belli ki mi?" Şaşkın ve biraz da telaşlı bir şekilde "Belli ki" dedim.

Üfleme bitirdi ve elini sallayarak mendili bir kenara bıraktı. "Yüce Tanrım, Emily! Böyle bir şey yaparak seni riske atacağımı mı sanıyorsun?"

Yine mi? Taleplerinizi söyleyin ve karşılanacaktır."

"I-" Durdum, konuşmamı istediğim gibi yapamadığım için garip bir şekilde sinirlenmiş hissediyordum. "Bende sadece bir tane var."

Beni inceledi. "Uzakta olduğun süre boyunca burada mutsuz olduğunu düşünerek endişelendim."

"Ne?" dedim. Dedim.

"Beni bu kadar uzun süre terk etmeniz için başka bir neden düşünemiyorum. Lütfen içimi rahatlat. Sen misin?"

"Ben ne miyim?" Sanki bu konuşma beni yoldan çıkaran bir rüzgârmış gibi hissetmeye başlamıştım. Üvey annesinden bahsediyor olmamız gerekiyordu! Benden bir metre kadar uzakta duruyordu; onun da Wendell'in ilgisinin büyük bir kısmını çekmeyi umduğunu ve bunun böyle olmadığını görmekten hoşnutsuz olduğunu söyleyebilirdim.

"Burada mutsuz musunuz?" diye ısrar etti. "Ek ciltçiler tutmak gibi bir dizi iyileştirme yaptım ve çok önemli bir oda olan kütüphaneyi ihmal ettiğimin farkındayım. Şimdi, bu durumda tamamen yanlış olduğu için *hırsızlık* kelimesini kullanmayacağım, ancak Cambridge'deki dryadoloji kütüphanesinin içeriğini ödünç alıp kopyalar yapsaydık-"

"Ben mutsuz değilim!" Sözünü kestim. Şaşkınlıktan kendimi biraz gülerken buldum; o kadar ciddi görünüyordu ki.

Rahatlamış görünüyordu ve üvey annesine düşmanlıktan çok küçümsemeyle baktı. Onu ikna etmenin kolay olacağını düşünmemiştim ve doğrusu öyle de olmamıştı, ama şimdi bana yol verdiğine göre, onu öldürmek konusunda daha önce neden bu kadar kararlı olduğunu neredeyse unutmuş görünüyordu. Tepemizdeki yapraklar hışırdadı ve yukarıya baktım; dehşete düşmüş bir şekilde üzerimizdeki dalların Halk ile dolu olduğunu gördüm, en büyük sayı siyah gözleri parıldayan kahverengilerdi, ama aynı zamanda saygınlıklarının daha az farkında olan bazı kibar fae'ler, çoğunlukla ergenlerdi.

"Beni bu kadar kolay affetmemelisin," dedim. "En azından bir açıklama yapmadan."

Üvey annesini cezalandırma kararının geri dönüp ona musallat olacağına dair eminliğimi destekleyecek kanıtlar sunarak konuşmama geri döndüm ve hikaye kalıpları hakkındaki kapsamlı bilgimin yanı sıra

Macan hikâyesiyle ilgili kulübede yaptığım keşifleri anlattım. Bana bıkkınlık dolu bir bakışla baktığını görünce sözümü kestim.

"Em," dedi, "amacın bu cani delinin krallığın içinde serbestçe dolaşmasına izin vermem için beni ikna etmekse, daha fazla ısrar etmene gerek yok; bu yapılacaktır. Ama benden bunun ne kadar akıllıca olduğunu görmemi isteme."

"Majesteleri," dedi Niamh, sanki daha fazla tutamayacağı itirazlarını bastırıyormuş gibi bakarak. "Üvey anneniz çok büyük zarar verdi. Bir daha tahta geçmeye çalışmayacağına dair verdiği güvenceyi gerçekten kabul edecek miyiz? Peçe'ye geri atılmaması gerektiğine katılıyorum ama en azından zindanlarda tutulması gerektiği kesin."

"Onu öldürmek ne kadar kolay olurdu," dedi Lord Taran arkamdan. Orada olduğunu fark etmemiştim - Halk'ın bulanık kalabalığına karışmıştı - ve döndüğümde onu komik bir ifadeyle bizi izlerken buldum.

"Daha basit, belki," dedim. "Ama gerekli değil. Artık yakalandığına göre, hareketlerini kısıtlayacak büyüler yapabilirsin. Güçleri de sınırlandırılabilir, ama artık kraliçe olmadığı düşünülürse, bu güçler zaten büyük ölçüde azalmış olmalı."

Arna buna sadece omuz silkti. "Yağmurdan sonra ağaçların kokusunu, yosunların ve taşların üzerinde yuvarlanan suyun melodisini, bir yaz gününün sıcaklığını ve bir sonbahar alacakaranlığının hızlanan soğuşunu tenimde hissetmek varken büyüye ne gerek var?"

"Yüce Tanrım," dedi Wendell.

"Ve hiçbir yerde *serbestçe* dolaşmayacağım," diye devam etti Arna. "Amacım gözden ırak bir yerde küçük, sakın bir kulübe tutmak -yerini siz seçebilirsiniz Majesteleri, isterseniz beni her saat gözetleyebilirsiniz. Peçe bana bilgeliği öğretti, daha önce -şimdi biliyorum ki- sadece beceriksizliğim vardı. Bu bilgeliği diğer Halk'a da aktarmak istiyorum."

Wendell'in bu konuşmaya tek tepkisi, dehşete düşmüş bir inançsızlıkla bana dönmek oldu.

"Samimi olabileceğine inanıyorum," dedim. "Bir süre sonra."

"Pekâlâ!" dedi. "Eğer en büyük canımızdan bir evcil hayvan -ya da daha muhtemel olduğunu düşündüğüm gibi, bilimsel bir çalışma nesnesi- yapmak istiyorsanız

ben buna engel olmayacağım. Böyle bir fırsatı, size verebileceğim herhangi bir maddi hediyeden daha fazla takdir edeceğinizi bilmeliydim."

Lord Taran, "Sözlerin çok hoş, kardeşim," dedi, "hatta beklenmedik, bunu seni herkesten daha iyi tanıyan biri olarak söylüyorum. Ama ben senin değiştiğine inanmıyorum, çünkü bundan kazanacağın hiçbir şey yok ve rol yapmaktan kazanacağın her şey var. Şüphesiz zamanla diğer Halk'ı da ikna etmeyi başaracaksın, belki de bazılarının seni affetmesini sağlayacak kadar. Bildiğiniz gibi, yeterince dikkatli bakılırsa ve doğru müttefikler edinilirse her büyüden kurtulmanın bir yolu vardır." Wendell ve bana baktı. "Yaşamasına izin verilirse asla bir tehdit olmaktan çıkmayacaktır."

"Belki de olması gereken budur," dedim. İkinci Macan'ı delirtenin düşman eksikliği olup olmadığını merak ettim - peri hükümdarları arasındaki diğer delilik örneklerinin nedeni buysa. Belki de çok güçlü ve rakipsiz olmak başlı başına bir lanettir; can sıkıntısına, dağılmaya ve eziyet etme güçleri etten kemikten olanlara göre daha az sınırlı olan hayali düşmanlar icat etmeye yol açar. Başka bir makale daha var sanırım.

Lord Taran benden Wendell'a baktı ve omuz silkti. "Karınızın kaprislerini dinliyorsunuz ve bunun için sizi suçlayamam."

"Kaprisler!" diye bağırdım ama Taran çoktan arkasını dönmüş, tartışmayı sürdürmekle ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Onu hiç ikna edemediğimi, daha doğrusu amaçladığım nedenlerle ikna edemediğimi biliyordum.

Wendell sanki aramızda bir anlaşmazlık kalmasından korkuyormuş gibi bana endişeli bir bakış attı. "Burada mutlu olduğuna emin misin? Bu sorunun geceleri beni nasıl uykusuz bıraktığını bilemezsin."

O kadar endişeliydi ki ona takılmadan edemedim. "Sadece bir şey beni daha mutlu edecek."

Endişesi artıyor gibiydi. "Ah, evet? Lütfen bu sefer üvey annemle ilgili olmasın."

"Bana hâlâ krallığı gezdirmediniz," dedim. Seyircilerimizin devam eden sıkıntısına rağmen, eve dönüşün rahatlığını, dinlenme ve tanıdık rahatlık beklentisinin üzerime çöktüğünü hissettim

Güneş ışığı gibi. "Bana her vilayetin haritası ve her kapının anahtarı vaat miydi?"

"Oh, Em." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sanırım öyleydin."

19 Şubat

Bu akşam Lilja ve Margret'lerde **yemek** yedik - birkaç gün gecikmiştik, çünkü haber beklediklerini biliyordum. Wendell bana kulübeyi Lilja ve Margret'in olarak düşünmeyi bırakmam gerektiğini söyledi; ne de olsa yakında gidecekler ve benim ısrarım üzerine yazın geri döneceklerine söz vermiş olsalar da, kulübe yakında tek başıma benim olacak. Ölümlü dünyada ne kadar zaman geçireceğimi bilmiyorum ama Faerie'nin saçmalığından kaçma seçeneğine sahip olmanın rahatlatıcı olduğunu inkar edemem; Wendell'in bana verdiği en iyi hediyelerden biri.

Hediyeler konusuna gelince, koridordan peri kapısına doğru ilerlerken Wendell o akşam benim için bir sürprizi olduğunu söyledi.

"Bu gerekli mi?" İçimi çekerek sordum. "Genel bir kural olarak şaşırmamayı tercih ettiğimi biliyorsun."

Wendell bir fincan kahve ile kendisine doğru koşan küçük brownie ile konuşmak için durakladı - bu günlerde Wendell nadiren kendi yaptıkları lezzetler ve hediyelerle peşine takılan sıradan bir fae maiyetinden yoksun kalıyor. Tüm bu yaltaklanmanın onun egosu için iyi olduğuna ikna olmadım, ancak yine de dikkate değer bir şey; küçük Halk, özellikle bu diyarda, kibar fae'lerden saklanmaya daha alışkındır. Wendell ona karşı nazik.

En azından, bu nezaket bir miktar küçümsemeyle karışık kalsa bile, bu yine de ondan beklediğimden daha fazla gelişme.

"Arada bir benim de eğlenmeme izin vermelisin," dedi Corbann'a giden kapıdan beni takip ederken. "Bunu dört gözle bekliyordum."

"Madem öyle." Kulübenin kapısına doğru yürüdük ve Shadow'un yetişmesini beklemek için durakladım. Korkunç maceramızdan beri biraz daha iyiydi ama yine de onun için endişeleniyordum. Sonunda kapıya doğru süzüldüğünde, boynunu ovmak için diz çöktüm.

"Gel canım," diye mırıldandım, göğsüm tanıdık bir ağrıya doluyordu. "Ateşin yanında her zamanki battaniyelerini alacaksın ve tüm yemekleri ilk sen seçeceksin."

Elimi yaladı ve kuyruğu çimenlere tek başına çarptı.

Döndüğümde Wendell'i çok iyi tanıdığım dalgın bir yüz ifadesiyle bahçeye bakarken buldum. "Umarım elma ağaçlarını düşünmüyorsundur," dedim. "Lilja ve Margret, Ljosland'da onlara verdiği o doğal olmayan şeyden kurtuldukları için mutlu görünüyorlar."

"Ama burası çok sıkıcı bir yer," diye yakındı. "Kulübelere bile. En azından bir armut ağacı ekleyebilirim." "Hayır," dedim.

"Bir çilek tarlası."

Sonraki birkaç dakikayı bu konuda tartışarak geçirdik, sonunda ben ona bir salkım çağırmasını önerdim. Anlık pişmanlığımı uyandıran bir şekilde gülümsedi ama artık çok geçti; elini kulübenin üzerine koydu ve parmaklarını taşa vurdu. Yerden bir sarmaşık fışkırdı ve nahoş, heyecanlı bir enerjiyle duvara tırmandı, pencerelerin ve kapının etrafında bükülürken kendini parçaladı, ta ki kulübenin etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılmış çok parmaklı bir el gibi görünene kadar. Çiçekler şişman mor fenerler gibi sallanıyor, pencerelerin ocak ışığında çiğlenmiş yapraklar kireçleniyordu.

"Çok daha iyi," dedi Wendell.

Sessiz bir huşu içinde mekâna baktım. Bir süre kendimle boğuşuktan sonra, "Bir ya da iki tane daha ekleyebilirsin" dedim.

Çok memnun görünüyordu. "Bu tam olarak benim düşüncemdi!"

Daha fazla sarmaşık çağırmasını izledim, yerleştirme konusunda acele etmiyordu. Takdir ettiğim şey çiçeklerin kendisi değil, sihirbazlık numarasıydı. Bundan asla bıkaçağımı sanmıyorum.

Kapıyı çaldığımızda Lilja kapıyı açtı ve bizi kucaklayarak karşıladı, ardından Margret geldi ve askıya asmak üzere pelerinlerimizi aldı. Kulübenin içi kızarmış sülün ve Margret'in pişirdiği yemeklerin kokusuyla doluydu -Önyargısız bir şekilde söyleyebilirim ki, zaman geçtikçe daha da gelişti ve Poe'nunkine rakip olmaktan çok uzak değil.

Doğal olarak akşam herkesin aynı anda konuşmasıyla başladı; Lilja ve Margret sorularla, Wendell ise kulübede yaptıkları iyileştirmeler ve mutfaktan yayılan kokularla ilgili iltifatlarla doluydu. Bu arada Shadow, arkadaşlarını tekrar gördüğü için o kadar mutluydu ki Margret'in ordövr olarak hazırladığı kızarmış peynir tepsisini devirdi. Bir şekilde kaosun ortasında son olayların bir özetini araya sıkıştırmayı başardım.

"O zaman kraliçe koruma altında mı?" Margret sordu. Çorba tenceresini karıştıran Lilja dışında masaya yerleşmiştik. "Ama serbestçe dolaşabiliyor?"

Endişesinin kaynağını tahmin edebiliyordum. "Faerie'den ayrılamaz," dedim. "Wendell onu bu diyara bağladı. Yani bahçenize tekrar gelmesinden endişe etmenize gerek yok."

Wendell, "Yeni evinden ayrılmadı, ayrılmaya da çalışmadı," dedi; bunun onu hâlâ şaşırttığını görebiliyordum. Yaşlı kraliçe, gölün diğer yakasında, güzel çayırırlarla kaplı iki tepenin arasına sıkışmış küçük bir ev olan mütevazı yaşam düzenine tek bir şikâyetle bulunmadan, hatta bol bol gülümseyerek ve hayranlık dolu küçük konuşmalar yaparak uyum sağlamıştı. Günlerinin çoğunu bakarak geçirdiği bir bahçesi, bir kuyusu, kendi ineği vardı ve tek bir hizmetkârı bile yoktu; buna rağmen birkaç muhafızı ve aralarında Snowbell'in de bulunduğu sıradan fae'ler arasında sayısız casusu vardı. Her zaman faydalı olmaktan mutluluk duyan Snowbell, her gün beni ziyaret ederek Arna'nın faaliyetleri hakkında bilgi verir, ayrıca kaçmaya çalışacağı günü beklediğini ve o zaman ayak bileklerindeki eti kemirmeyi planladığını dile getirirdi.

Wendell, yeniden entrikalar çevirmeye başlamasının aylar olmasa bile sadece yıllar alacağına inanıyor ama ben eski kraliçenin düzeldiğine dair fikrimi koruyorum. Onu Peçe'de görmedi. Ve belki de yarı ölümlü olan Arna, peri atalarının karşı koymakta güçsüz kaldığı kalıplardan kaçabilir. Wendell buna sadece, ölümlülerin de en az Halk kadar aptallık ve kendine zarar veren kötülük döngülerine eğilimli olabileceği yanıtını verir.

Kimin argümanının geçerli olacağını zaman gösterecek.

"O zaman Ariadne ve Farris burada değil mi?" diye sordum. "Gecikmiş olabilirler mi diye merak ettim; Cambridge'den yapılması gereken çok fazla bağlantı var ve feribot her zaman güvenilir olmuyor."

"Aslında erken geldiler," dedi Lilja. "Bir saatten fazla oldu. Köye yeni geldiler-"

Sanki onları çağırmışız gibi kapı açıldı ve Farris Rose elinde bir şişe elma şarabıyla içeri girdi. Onun ardından köyün gençlerinden biriyle yürüyen Ariadne geldi - doğal olarak zaten bir arkadaş edinmişti. Her iki yeni gelen tarafından kucaklandım, ardından Ariadne de Wendell'a düşüncesizce sarıldı. Farris, göz teması kurmadan, Wendell'e aylardır en kibar şekilde davranarak yanından geçip gitmeden önce onu kısık bir "Merhaba" ile selamladı.

"Yolculuğunuz keyifli ?" diye sordum.

"Ah, evet!" Ariadne, kaldığı süre boyunca ele almak istediği araştırma sorularının bir listesine başlamadan önce haykırdı. İkisi Faerie'de bizim misafirimiz olarak bir hafta geçirecekti, Farris de bunu isteksiz bir heyecanla kabul etmişti. Wendell'in misafiri olmak istemediğini söyleyebilirdim ama yine de böylesine muazzam bir bilimsel hediyeye karşı koyamazdı ve bu yüzden ilkelerine ihanet ettiği için kızgınlığı kısmen kendisineydi. "Merhaba!"

Kapı açıldı ve Callum başını içeri itti. "May İçeri girebilir miyiz?"

Lilja aceleyle kapıya koştu, onu ve Niamh'ı gülümseyerek ve teşekkür ederek karşıladı

-Lilja ve Margret peri yiyeceği ya da içeceği getirilmemesini istemişlerdi ama Callum bizim için çalmayı teklif etmişti ve arpı da yanındaydı. Bu arada Niamh, kalede yaşayan bir düzine kadar ölümlü ressamdan biri tarafından çizilmiş Wendell'in diyarının birkaç eskizini getirmişti, böylece Lilja ve

Margret oraya ayak basmak zorunda kalmadan orası hakkında bir fikir edinebilir.

Akşam yemeği neşeli geçti. Sohbet oldukça dağınıktı, ki bu normalde benim tercihlerime uymaz, ama çok iyi tanıdığım insanlar arasında buna aldırmadım. Farris ve Niamh'ın konuşacak çok şeyi vardı, çünkü ona Niamh'ın Silva Lupi'de hayatta ve iyi olduğunu söylemiş olmama rağmen henüz yeniden bir araya gelmemişlerdi ve hemen eski dostlar gibi gevezelik etmeye başladılar, Farris ara sıra gözlerini koluyla silmek zorunda kalacak kadar vakarını unutuyordu. Ariadne her zamanki gibi sorularla doluydu ama kendisinden çok da büyük olmayan Lilja ve Margret ile de anında bir uyum sağladı. Beş dakika içinde onu Ljosland'daki evlerine davet ediyorlarmış gibi görünüyordu; Ariadne -bunu biraz hüzünle not ediyorum- Saklı Kral'dan korkmadan özgürce seyahat edebilecekti. Normalde sessiz bir yapıya sahip olan Callum bile, Kilmoney sahil köyündeki gençliğine ve Lord Taran'la birlikte Faerie'deki ilk yıllarına dair birkaç hikâye anlatacak kadar rahattı.

Lilja ve Margret'in Halk'tan, özellikle de onun gibi Halk'tan duydukları rahatsızlığı göz önünde bulundurarak Taran'ı davet etmeme kararımızdan pişmanlık duymadım. Ne de olsa Margret alnında hâlâ Saklı Olanların izini taşıyor ve Lilja nazik bir söz ya da dokunuşla onu kendine getirene kadar bakışlarının uzaklaştığını fark ettiğim anlar oldu. Yine de Callum ve Niamh'tan etkilendiklerini görebiliyordum, sadece Faerie'ye girip yaşamakla kalmamış, aynı zamanda kendileri ve kırılmamış olarak kalmış ölümlüler.

Lilja, "Bizim ufaklıkların kraliyet konseyi üyesi olmasını hâlâ hayal edemiyorum," dedi. "Küçük Halk bu işe gerçekten yatkın mı?"

Onlara yeni Konseyimizden bahsetmiştik; Konsey'de artık eşit sayıda saraylı ve sıradan fae -ki bunların başında Wendell'i kurtaran küçük kahya geliyor- ve birkaç ölümlü bulunuyordu. Daha önce Wendell'in krallığında - ya da onun bildiği kadarıyla başka hiçbir yerde - sıradan fae'ler Faerie'nin siyasi yapısının üst kademelerine davet edilmemişti. Bana göre sonuçlar oldukça karışık oldu, ama yine de sembolik açıdan güzel bir şey.

"Herhangi bir perinin sahip olduğu kadar," dedim. Konsey'in yaklaşık yarısı -özellikle de ölümlü şair ve Dikenli ve Deve Dikenli Leydi- tamamen işe yaramaz durumda; yine de Wendell ve diğerlerinin yaptığı yorumlara bakarak bunun genel ortalamaya göre bir gelişme olduğunu düşünmeden edemiyorum. Peri konseyleri, peri hükümdarlarının kendileri gibi, belki de kral veya kraliçenin yoldan çıkmış dürtülerine rehberlik eden bir dümen olmanın dışında pek pratik bir faydaya sahip değil gibi görünüyor, ancak konseylerin kendilerinin daha az yoldan çıkmış olduğuna dair hiçbir kanıt görmedim.

Yemeğimizi bitirip elimizde çikolata ya da çay fincanlarıyla ateşin yanındaki koltuklara yerleştikten sonra Wendell aniden öne doğru eğildi ve ellerini birbirine vurdu. "Şimdi o zaman! Korkarım daha fazla bekleyemeyeceğim. Beklenti çok büyük!"

"Aman Tanrım," dedim. "Bahsettiğin sürpriz bu, değil mi?" "Sürpriz mi?"

Margret hem memnun hem gergin görünerek ; Lilja daha çok ikincisi gibi görünüyordu. Ariadne elleriyle ağzını kapattı, heyecandan neredeyse titriyordu ve bu "hediye" Wendell'dan öğrendiğini ve bunu beklediğini anladım - ne zaman, bilmiyordum.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Wendell Lilja'ya. "Bu sadece Emily'm için bir düşün hediyesi. Çok uzun zamandır planladığım ama ne yazık ki öngörülemeyen koşullar nedeniyle çok geciken bir düşün."

"Ölümün mü?" Dedim.

"Diğer şeylerin yanı sıra. Geyik'in kökünü kazımak epey zaman aldı."

"Geyik mi?" Kaşlarımı çattım. "Ormangülündeki cadı başlı geyik değil çayır?"

"Aynen öyle. Onları ortadan kaldırmak için Lord Taran'dan yardım istemek zorunda kaldım - onlarla garip bir anlaşması var, ya da herhangi bir insanın böyle görkemli canavarlarla *olabileceği* kadarıyla ve yardım etmekten çok mutlu oldu."

Bu, beklenti uyandırmak için pek bir şey yapmadı. "O muydu?"

Wendell sanki bir sunum yapacakmış gibi ayağa kalktı. Bunun yerine, beni şaşırtarak, ateşin yanında Shadow'un yanında diz çöktü ve o da kuyruğunu sallayarak onu onayladı.

"Görüyorsun ya Em," dedi Gölge'nin kulaklarının arkasını ovuşturarak, "o çayır, krallığımın en eski bölgelerinden biridir ve bir dizi

garip ve saygıdeğer bir halk. Benim dışımda, belki de bu topraklarda saray ve sıradan fae kanının karışımından oluşan tek kişi de dahil, tabii ki bogle ve saray fae soyundan gelen bir kadın. Tahmin edebileceğiniz gibi nahoş bir tür! Yine de onun kadim Sözlerin birçoğunun koruyucusu olduğunu uzun zamandır biliyorum - siz de bunlardan ikisini biliyorsunuz, bu da sizi zaten nadir bir topluluğa yerleştiriyor, çünkü çoğu Halk bir tanesini bile bilmiyor."

"Evet," dedim, sesimde bir soru vardı. "Gerçi benim anlayışıma göre çoğu Sözcük düşük değerdedir, düğme çağırma Sözcüğü gibi."

"Ah," dedi Wendell, "peki bu gerçekten hiçbir amaca hizmet etmedi mi? Sözcüklerin çoğu bu türden; yüzeyde aptalca duran ama beklenmedik şekillerde işe yarayan şeyler. Şimdi, bir süre önce Shadow'u hayvancılık konusunda uzman birkaç brownie'yi görmeye götürdüm-"

"Ne!" "Ne?" dedim. "Bu ne zaman oldu?"

"Geçen yaz," dedi. "Avusturya'ya gitmemizden bir ya da iki ay önce. Edinburgh'daki o konferanstaydın-"

"Peri pazarlarında," diye bağırdım, saçma bir şekilde öfkeliydim. "Senden ben yokken Shadow'a bakmanı istemiştım. Sen de onu doktora mı götürdün?"

"Bir bakıma," diye devam etti Wendell, benim patlamalarım karşısında daha da kendinden memnun görünüyordu.

Margret yarı yarıya Lilja'ya dönerek, "Bizim evde de böyle bir halk var," dedi. "Öyle değil mi? Hilde ve Sam onların ahırlarında yaşadıklarını söylüyor. Bunca yıllık çiftçilik hayatlarında hiç hasta koyun ya da kuzuları olmamış."

Farris, "Böyle halklar neredeyse her bölgede var," dedi. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Onlar bir tür ev kekidir - çiftçiler arasında her zaman popüler olmasalar da, bazılarının hayvanlarına tuhaf hediyeler verdiği biliniyor."[*]

Wendell, "Bu browniler Hertfordshire'da bir ahırda yaşıyorlardı," dedi. "Aynı zamanda efendilerinin av köpeklerine de bakıyorlar, ki bu köpeklerin tuhaf bir şekilde uzun yaşadıkları biliniyor."

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atmaya başladı. "Bu hikayeyi hiç duymadım."

Wendell, "Bu yerel efsanenin küçük bir parçası," dedi. "Daha çok bir dipnot aslında. Son bir ya da iki yıldır bu tür kekleri arıyordum ve

sakinleri hakkında bilgi almadan asla bir köye girmeyin - genellikle yerel pub'a bir iki ziyaret."

"Dur bir dakika," dedim. "Ben senin teklifini kabul *etmeden önce* düğün hediyelerimi mi planlıyordun? Sen daha *teklif* etmeden önce?"

Niamh homurdanırken Lilja ve Margret kahkahalara boğuluyor gibiydi. Sadece Ariadne benim tarafımı tuttu ve beklentiyle gülümsemeye devam ederken elimi okşadı. Kendimi yeniden Peri'deymişim gibi hissediyordum, her özel anım halkın eğlenmesi için bir gösteriye dönüşüyordu.

Wendell ellerini kaldırdı. "Niyetim onurluydu, sizi temin ederim. İnsan neden her sonuca hazırlıklı olmasın ki? Ve her halükarda, bu özel hediye öncelikle Shadow'un yararınaydı."

"Aman Tanrım!" Dedim, daha açık konuşamayacak kadar üstesinden gelmişim.

" 'Her sonuca hazırlıklı' diyor," dedi Niamh gülerek. "Bu adam aşkta bir kez bile engellenmedi. Onu gençliğinde görmeliydin -herkes ve her şey tarafından yaltaklanırdı. Halk zaten sağlıklı egolara sahiptir; onun ilk başarıları için ne kadar şiştiğini hayal edebilirsiniz."

Wendell ona yaralı bir bakış attı. "Aslında, Niamh, sevgili Emily'min ilgisine daha az meyilli olduğu bir erkekle hiç karşılaşmadığına yarı yarıya ikna olmuşum. Teklifimi düşünmeye tenezzül ettiğinde çok şaşırdım."

"Gerçekten mi?" Niamh gözlerini devirdi. "İlk başta onu geri çevirmeliydin, Emily. Bu ona iyi gelirdi."

"Bunun hikmetini anlamaya başlıyorum," dedim ama onu daha fazla iğnelemek için çok sabırsızdım. Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. "Bu kekler sana ne söyledi? Böyle bir Halk'ın bir Kara Tazı'ya yardım edebileceğini hiç düşünmemiştim."

Elimi tuttu. "Gölge hasta, Em. Kanında bir miktar tıkanıklık var - yaratıklar böyle tarif ediyor. Başlamadan önce önleyebilecekleri ama tedavi edemedikleri bir yaş hastalığı."

Sandalyeme yaslandım - öne doğru eğildiğimi fark etmemiştim, bedenim gerginlikten kaskatı kesilmişti.

"Yine de," diye devam etti Wendell, "bu bilgi yararlı olduğu için umudumu kaybetmedim. Duyduğuma göre bu yarı budala kadın

Kendisine uygun bir şekilde Sözcük Tüccarı diyor, unutulmuş oluşan büyük bir koleksiyon biriktirmişti. Bunların arasında kanı temizlemek için kullanılan bir tanesi de vardı; sanırım çoğunlukla vücudu alkolden ve dolayısıyla alkolün etkilerinden kurtarmak için kullanılıyordu. Belki de şimdiye kadar icat edilmiş en faydalı Kelimelerden ! Ve kendi kendime düşündüm, bu durumda neden yararlı olmasın ki? Sözcüklerin birden fazla işlevi vardır ve etkilerinin hayvanlarda daha güçlü olması mantıklıdır. Eğer krallığımı geri alırsam, dedim kendi kendime, mümkün olan en kısa zamanda onunla görüşmek için ormangülü çayırına gideceğim."

"Akşamdan kalma ilacı!" Niamh haykırdı. "Köpeği *bununla* tedavi etmeyi mi düşündün?"

Wendell, "Çoktan aldım," dedi. "Buraya gel, Em."

Yanında diz çöktüm ve ellerimi gösterdiği yere koydum. Shadow'un kalp atışlarını hissettim; yaşlı köpek geceleri sırtıma yaslanarak uyumayı sevdiği için bu kalp atışlarına aşinaydım. Başta değişikliği fark etmedim. Ama sonra-

"Daha güçlü," diye bağırdım. "Bekle, mi?" Tekrar dinledim. "Evet, öyle olduğundan neredeyse eminim!"

"Sana öğreteceğim," dedi Wendell. Sözü yavaş ve yumuşak bir şekilde söyledi. Havadaki büyüü hissettim, orada ve serseri bir esinti gibi kayboldu; Wendell konuştuğunda Söz'ün ona asla veremeyeceğim bir varlığı vardı. Shadow bir of çekti ve elini yaladı, yüz ifadesi uzun zamandır görmediğim kadar uyanıktı. Sözü tekrarladım ve küçük koleksiyonuma ekledim.

Wendell, "Hastalığı uzak tutmak için ara sıra konuşmalısınız," dedi.

"O-" Durdum. "Son birkaç gündür daha iyi görünüyordu." *İyileşti* diyemiyordum, çünkü yalan gibi geliyordu. Gölge'nin bir gözü hâlâ kördü; tercih ettiği adımları yavaş ve hantaldı. Ayaklarından kurtulmak için her zamanki hevesiyle Lilja'nın kendisi için hazırladığı ocağı ve battaniyeleri aramıştı. Dramatik bir dönüşüm olmamıştı; etkisi neredeyse hiç fark edilmeyecek kadar inceydi. Wendell parmaklarını şıklatıp Gölge'yi iri yarı ölümsüz bir canavara dönüştürmemişti.

"O hâlâ yaşlı bir köpek," dedi Wendell sessizce. "Yaşlanmaya mahkum yaratıkların gençliğini geri getirecek sihirler yoktur, sadece büyüler vardır. Ama düşündüm de, eğer ona birkaç yıl daha sağlık verebilirim, bu süreyi seninle birlikte, sevdiği yollarda dolaşarak ve şöminenin başında uyuklayarak geçirebilir.

."

"Yeter artık," dedim ve sonra kendimi daha fazla kontrol edemeyerek yüzümü Shadow'un kürküne gömdüm. Gerçekte, bu yeterli değildi - hiçbir sınırlı yıl asla yeterli olamazdı. Yine de ölçüsüz bir hediye idi.

Sonunda duygularımı kontrol altına aldığım da başımı kaldırdığımda Ariadne ve Lilja'nın gözyaşlarını sildiğini, Margret'in de Lilja'nın omuzlarını ovduğunu gördüm. Niamh, ilk kez Wendell'i kızdıracak bir şey bulamadığı için başıyla onayladı ve Wendell gibi kedilere daha düşkün olduğu için Gölge'nin yanında normalde biraz tereddütlü olan Callum bile hızla göz kırpyordu. Yalnızca Farris etkilenmemiş görünüyordu ve yine de anı bozacak tek bir kelime etmedi, yalnızca Wendell'a bir tür bastırılmış düşmanlıkla baktı.

Callum arpını kutusundan çıkarırken, "Bu bir kutlamayı hak ediyor," dedi. "Ne diyorsunuz?"

Hiçbirimizin itirazı olmadığı için çalmaya başladı, müzik ilk başta dışarıdaki rüzgârdan biraz daha yüksekti, sanki aynı melodinin iki yarısı gibiydiler, sonra tanıdık bir şarkıya dönüştüler. Shadow başını kucağıma koydu ve ona öyle sıkı sarıldım ki, Wendell gibi onu da kaybettiğimi, ancak tekrar bulduğumu düşünebilirdiniz.

[ATLAMA NOTLARI](#)

* Belçika'daki yumurtlayan keçi hikayesi belki de en ünlü örnektir, ancak daha pek çok örnek mevcuttur.

1 Mart

Cambridge karmakarışık bulut örtüsünün **altında**

uyudu, birkaç yıldız kıvrımların arasından oraya buraya bakıyordu. Ayak seslerimiz taş patikalarda garip bir şekilde gürültülü görünüyordu, yankılar daha belirgindi, sanki dönüşümüz sonra Yani uzun bir yokluk jarred biraz karşı ve kampüsün sevilen topografyası.

Razkarden ve diğer iki muhafız, baykuş büyüleriyle yukarıdaki ağaçların arasında süzülüyor, ilerleyişimizi sürekli gölgeliyorlardı. Yolculuğumuz uzun sürmedi, çünkü Wendell ağaç faunlarına bir zamanlar krallığını Britanya'ya bağlayan eski peri kapılarından birini onarmalarını emretmişti, bana verdiği abartılı düğün hediyelerinden bir diğeri olarak. Geçen yıl üvey annesi, peşine suikastçılar takmak için bu kapıyı geçici olarak onarmış, ancak daha sonra tekrar çökmüştü, peri kapıları düzenli kullanılmadığında kırılmaya meyillidir.

Maalesef Cambridgeshire'da herhangi bir yere değil, New Forest'ta sakin bir ormanlık alana açılıyordu ve bu da üniversiteye ulaşmak için aktarmalı olarak

birkaç saatlik bir tren yolculuğu anlamına geliyordu. Ama yine de feribot ihtiyacını kaldıran mükemmel bir kestirme yoldu ve Wendell kapının tekrar çökmemesini sağlamak için Folk'düzenli olarak gidip gelmeye teşvik etti. Peri

faaliyetlerindeki bu artışın o bölgenin sakinleri tarafından takdir edilip edilmeyeceğinden emin değilim.

Hampshire'ın kırsal kesiminde, ancak Güney'in dryadologlarına başlarını kaşıyacakları bir şey verecektir.

Dryadoloji bölümüne vardığımızda umduğum kadar sessiz değildi. Küçük bir öğrenci grubu ortak salonun bir köşesine yerleşmişti; bir yığın kitap, kâğıt ve kahve fincanı, muhtemelen içinde bulunduğumuz vize sezonuyla bağlantılı olan işlerinin aciliyetine tanıklık . Koridorun sonundaki iki fakülte ofisinin ışıkları yanıyordu, tıpkı Profesör Walters'ınki gibi. Aniden kırılan seramiklerin sesi geldi ve döndüğümde öğrencilerden birinin bize hayaletlermişiz gibi baktığını gördüm. Arkadaşları ise döktüğü kahveyi temizlemekle meşgul oldukları için gelişimizi fark edememişlerdi. Bunun dışında fazla dikkat çekmeden ofisime ulaşmayı başardık.

"Çok geç oldu," dedi Wendell esneyerek, sanki bilmiyormuşum gibi; zamanlamamızı önceden planlamıştık.

"Uzun sürmez," dedim.

Wendell bir kez daha dramatik bir şekilde esnedi ve ofiste dolaştı, pencereden dışarı baktı ya da bir kitabı hafifçe düzeltti, bu da raftaki tozun kaybolmasına neden oldu, sonra kendini pencerenin yanındaki koltuğa atıp beklemeye başladı. Gölge onun ayaklarının dibine çöktü.

Gerçekten de geç olmuştu -büyükbabanın saatine göre gece yarısına birkaç dakika kalmıştı. Ziyaretimiz için o saati seçmiştik, böylece en az sayıda akademisyenle karşılaşacaktık, çünkü ikimiz de bölümde çok sayıda olacak olan sorgulayıcılar tarafından yolumuzun kesilmesiyle pek ilgilenmiyorduk. Silva Lupi'de geçirdiğim uzun süre artık herkes tarafından biliniyor, Wendell'in kimliği ise o kadar çok dedikoduya konu oldu ki -Farris Rose bu konudaki bilgisine ilişkin soruları yanıtlamayı reddederek dedikoduları daha da alevlendirdi- söylenti ile gerçek arasındaki fark büyük ölçüde ortadan kalktı. Tüm bunlar kariyerim için muazzam bir nimet oldu. Corbann'daki kulübeme neredeyse her gün yeni bir konferans daveti ya da bilimsel işbirliği talebi geliyor gibi görünüyor; burası öngörülebilir gelecekte fani dünyadaki birincil posta adresim olacak.

Gördüklerim ve yaptıklarım göz önüne alındığında, konferans davetlerinden gurur duymayı geride bıraktığım düşünülebilir. Ama öyle değil.

"Ofisini bırakmalısın," dedim. Raftan iki kitap seçtim, eski dostlar gibi bir an için göğsüme bastırdım, sonra onları yaptığım küçük bir yığına ekledim. "Farris'inki dışında departmandaki en büyük ofis olduğu ve geri dönme planınız olmadığı için bu haksızlık gibi görünüyor."

Wendell omuz silkti. Ansiklopedimi eline almıştı -ofisimde birkaç kopyasını bulunduruyorum- ve dalgın karıştırıyordu. "İhtiyacım olursa diye bir cıvata deliğine sahip olmak güzel."

"Üvey annen seni tekrar kovalarsa demek istiyorsun. Bu noktada ihtimaller oldukça zayıf görünüyor."

"Kim bilir? Her zaman Deilah vardır. O daha çok genç. İyi huylu bir müttefik mi yoksa korkunç bir canı olacağını ancak tahmin edebiliriz."

Mırıldanarak onayladım. Deilah şu anda üzerine titreyen bir kız kardeş görüntüsü veriyordu ama Halk hakkında tahmin edilebilir bir şey varsa o da öngörülemezlikleridir.

Elinde kitapla koltuğa çökerken, "Çok rahat etmek istemiyorum, Em," dedi.

"Sıradan fae'lerin sevgisine sahipsin," diye belirttim. "Ve sadece senden korktukları için değil. Birçok kez onların yardımını istediniz ve bunu yaparken de saraylı fae'lerin onlara asla göstermediği bir saygı gösterdiniz. Bu da sizi krallığınızın tanıdığı çoğu hükümdardan çok daha rahat kılıyor."

Yüzünde en neşeli gülümsemelerinden biri belirdi. "Öyleyim, değil mi? Bunun için kime teşekkür etmem gerekiyor acaba?"

Gözlerimi kitap raflarından ayırmadım. "Büyükannen mi?"

Güldü. Koridorun hemen aşağısındaki Profesör Walters, her zaman yaptığı gibi kitaplarını sağa sola çarparken sanki varlığını bir şekilde unutmuşuz gibi sertçe boğazını temizledi. Okumak ve yazmak gibi sakin uğraşlarla uğraşan bir insanın nasıl olup da bitmez tükenmez bir gürültü çıkardığı asla çözemeyeceğim bir muamma. Ofisine uğrayacak kadar onu hatırlayacağımızı umduğundan şüpheleniyordum, böylece yarı yaşında ve onun tahminine göre yarıdan daha az başarılı iki akademisyenle sohbeti başlatmak zorunda kalma zilletinden kurtulacaktı. Ama Profesör Walters klasik bir dryadolog ve diğer birçokları gibi

Yunan Halkı'nda uzmanlaşmış, züppeliğe çok yatkın; sanki bu tür insanlar disiplinin Yunanistan'daki kökeninin kendilerine diğer alt uzmanlık alanlarındaki dryadologlara göre bir öncelik sağladığına inanıyorlar.

"Bunu düşündüm," dedim. "Ve aslında önce Mavi Kancalar'ı ziyaret etmeyi tercih ederim."

"Ne!" Wendell bağırdı. "Daha fazla dağ olmasın, Em, Tanrı aşkına! O lanet şeylere doymadın mı?"

"Niamh bana güney zirvelerinden birinin altındaki bir mağarada yaşayan çok tuhaf yaratıktan bahsediyordu," dedim. "Sessizlik yemini etmiş bir banshee! Ya öyle ya da bir lanetin etkisi altında; çılgınlıkları taşlara dönüşüyor ve taşlar havaya yükseliyor. Tanık olunması gereken bir fenomen olurdu. Karşılaştırılabilir tek bir örnek biliyorum - Macaristan'dan oldukça kabataslak bir anlatım-"

Özetimi dinledi, sonra içini çekti ve başını sandalyenin arkasına yasladı. "Hoş ormanlar ve tepelerle dolu bir diyarda, beni *dağlara* sürüklemesi ," diye mırıldandı tavana.

"Ve onlara düz yatmalarını ya da aynı derecede saçma bir şey yapmalarını emretme," dedim, sadece kaşlarını çattı, bu yüzden bu düşüncenin bir noktada aklına geleceğini biliyordum.

"Gidelim," dedim. "Ayrılmadan önce o kitapları iade etmek istiyorum. Keşke dryadoloji kütüphanesi geceleri kapalı olsaydı da onları posta deliğinden geçirebilseydim. Gece kütüphanecilerinden biri bana karşı kin besliyor."

Wendell, "Hiç şüphesiz tamamen asılsız," dedi. "Defterleri korkunç derecede gecikene kadar saklama alışkanlığınızla hiçbir ilgisi yok."

"Ben buna *alışkanlık* demezdim," diye itiraz ettim. Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Oraya gitmişken bir iki cilt daha alabilirim," diye ekledim isteksizce. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

Bu yeterince doğrudu -Wendell ve ben önümüzdeki birkaç ayı onun diyarını gezerek geçirecektik. *Bizim diyarımızı*. Buna alışmalıyım. Bu süre boyunca bol bol not alacaktım, hiç şüphesiz ciltçilerin durmadan çıkardığı saçma sapan dergilerden birkaçını dolduracaktım ve pek çok şeye rastlayacaktım

Araştırma sorularının hepsinin üstesinden gelmek on ömrümü alır. Ondan sonrasını kim bilebilir? Bitirmem gereken hikayeler derlemem var - Wendell ve ben seyahat ederken hikayeler toplamayı ve onları zaten topladığım küçük istifime eklemeyi planlıyorum. Bir ay içinde yayınlanacak olan harita kitabımdaki bazı önemli bulgular üzerine bir sunum yapacağım Ekim ayına kadar ölümlü dünyada bulunmam gerekmiyor. Berlin Halkbilimciler Akademisi size yıllık konferansları için bir davetiye gönderdiğinde, hayır diyemezsiniz.

Göz gezdirdiğim kitaptan başımı kaldırdığımda Wendell'in yüzümü kızartan bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. "Benim için acele etme," dedi.

"Hiçbir şey istemiyor musun?"

Düşünüyordum gibiydi. "Hayır-ah, ama bir dakika bekle. Acaba mavi atkımı unuttum mu..." Kalkıp gitti ve beni Gölge'nin ısıklık çalan horultularıyla baş başa bıraktı.

Ofise şöyle bir göz attım. Her zamanki gibi görünüyordu; yokluğumda birkaç kitap dışında hiçbir şeye dokunulmamıştı - Ariadne'ye kişisel koleksiyonumdan ihtiyacı olanları ödünç alması için izin vermiştim ve şüphesiz Profesör Walters da bir ya da iki cilt için kendine yardım etmişti. Derin bir nefes aldım, deri ve parşömenin, mürekkep ve tozun tanıdık kokusunu içime çektim. Dışarıdaki karanlık çimenlere karşı kanatlı pencereden yansıyan görünüyordu; pelerinin altına eski kahverengi şalvarımdan birini giymiştim, kraliçe kıyafetlerimin tamamını Deilah'ya vermiştim, büyüdüğünde giymesini için; yine de saçıma tek bir gümüş yaprak ve lamba ışığında parıldayan küçük bir çan çiçeği kümesi takmayı tercih etmiştim.

Hâlâ burada olacak, dedim kendime. İster bir ay ister daha uzun bir süre sonra olsun, yine de dönebilirsin. Bu düşünce beni rahatlattı ve içimdeki beklentinin sarsıntısını bastırdı. Wendell'le yapacağım seyahatleri dört gözle bekliyordum ama bunun beraberinde getirdiği endişeyi de inkâr edemezdim; birçok keşif gezisinin başlangıcında aynı şeyi hissetmiştim. Dönüşümü bekleyen masayı, iyi stoklanmış kitap raflarını, bakımlı manzarayı ve bu dört duvarın sağladığı sessiz düşünceyi düşünmek, önümde uzanan şey hakkında daha kolay hissetmemi sağladı.

Wendell, boynuna muzaffer bir şekilde asılmış söz konusu atkıyla döndü.
Shadow'u uyandırdım ve üçümüz kütüphaneye doğru yola çıktık.

Yazar Hakkında

HEATHER FAWCETT, Emily Wilde serisinin yanı sıra *Ember and the Ice Dragons*, *The Grace of Wild Things* ve *A Galaxy of Whales* gibi çocuk ve genç yetişkin kitaplarının yazarıdır. Arkeoloji alanında lisans ve İngiliz edebiyatı alanında yüksek lisans derecesine sahiptir. Vancouver Adası'nda yaşamaktadır.

heatherfawcettbooks.com

[Facebook.com/HeatherFawcettAuthor](https://www.facebook.com/HeatherFawcettAuthor)

Instagram: [@heather_fawcett](https://www.instagram.com/heather_fawcett)

Penguin
Random
House

What
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.